Angela
MARSONS

ölümü oynamak

1 MİLYON KOPYA

KUZEY

DEDEKTİF KIM STONE HİKAYESİ DEVAM EDİYOR

Cinayetin hikayesini en iyi kurbanı anlatır... tabii dinlemeyi biliyorsanız.

OKUYUCULAR NE DİYOR

"Bu kitabı tek bir oturuşta okudum. [illegible] iyiydi ... mükemmel bir [illegible] şahane karakterler, gerilim... ve en [illegible] katil... **Son derece sürükleyici**, 2016'daki en sevdiğim kitaplar arasına gireceği kesin .... Beş üzerinden altı yıldız veriyorum."

The Book Review Café

"**Vay vay vay, inanılmaz sevdim**, hiç kuşkusuz serinin en iyisi... çünkü bu kitap daha çetrefilli ve gerilimli. **Siz, polisiye romanları hayranları cidden bayılacaksınız.** Serinin önceki kitaplarını henüz okumadıysanız, bu kitabı tek başına da okuyabilirsiniz ancak ben tüm seriyi okumanızı öneririm. Kaçırılmayacak kadar iyiler. **Bu kitabı ne kadar tavsiye etsem azdır, inanılmaz şahane ya da Black Country'de dedikleri gibi süpper müthiş.**"

Chelle'nin kitap incelemeleri

"Sizi sarıyor ve içine çekiyor... Marsons'ın inanılmaz Kim Stone serisinin son kitabını bitirmeden hayatınız askıya alınıyor ... **tam anlamıyla şahane.**"

Reading Room with a View

"**Vay canına, izin verin de bir dakika soluklanayım**, çünkü Angela Marsons'un son kitabını biraz önce bitirdim. Bu kitabı ne yapıp edip içinize çekin. Sürükleyici, tüyler ürperten, kalbinizi güm güm attıran bir kitap; sizi okumayı bitirdikten uzun bir süre sonra zihninizde canlanmaya devam edecek bir yolculuğu çıkartacak."

Caroline-Writes

KUZEY
www.kuzeyyayinlari.com
kitap@kuzeyyayinlari.com
facebook/kuzeyyayinlari
twitter/kuzeyyayinlari
Çeviren
F. Gökhan Tuna
9 786059 909570

ÖLÜMÜ OYNAMAK

Bir Kim Stone Romanı

Angela Marsons

Çeviren
F. Gökhan Tuna

KUZEY

Play Dead

Copyright Angela Marsons 2017

Kitaptan tanıtım amacı ile yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kitabın içeriğinin bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

Bu kitabın telifi Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

This translation of Play Dead is published by arrangement with Lorella Belli Literary Agency.

Baskı
Kasım 2019

ISBN ve Barkod: 978-605-9909-57-0

Editör
Burak M. Teniz

Kuzey Yayınları
www.kuzeyyayinlari.com
facebook/kuzeyyayinlari
twitter/kuzeyyayinlari
Tevfikbey Mah. Baltacı Sok. No 5 Sefaköy İstanbul
Sertifika no: 12121

Basım Yeri: Matsis Matbaa Hizmetleri
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No 51
Sefaköy İstanbul Sertifika No: 40421

kitapla ilgili her türlü durumda bizimle
kitap@kuzeyyayinlari.com adresinden iletişime geçebilirsiniz

Bu kitap anneme ve babama ithaf edilmiştir:
Gill ve Frank, iftiharınız ve cesaretlendirmeleriniz bana ilham vermeye devam ediyor.

Bu yolculukta bana eşlik ettiğiniz ve yolculuğun eğlenceli geçmesine yardımcı olduğunuz için teşekkürler.

İkinizi de seviyorum.

Giriş

Old Hill – 1996

Daha ona dokunmadan öldüğünü biliyordum. Ama yine de dokundum.

Parmağım kolu boyunca ilerlerken dokunduğum ten soğuktu. Dirseğinin altındaki bene geldiğinde bir an durdu. O hareket ettiğinde, bu ben bir daha asla genişlemeyecekti. Kolları bana doğru uzanırken, sıcaklığıyla beni sarıp sarmalarken, bir daha asla bu beni göremeyecektim.

Yanağını nazikçe okşadım. Hiçbir tepki yoktu, bu yüzden tenine daha güçlü bastırdım. Ama gözleri sabit bir şekilde tavana bakmaya devam etti.

Başımı iki yana sallayarak "Beni bırakma" dedim. Sanki inkâr edişim gerçeği değiştirecekmiş gibi.

Hayatımı onsuz düşünemiyordum. O kadar uzun bir süredir sadece ikimiz vardık ki...

Emin olmak için nefesimi tuttum, yükselecek mi diye göğsünü izledim. Nefesimi sesli bir şekilde bırakmadan önce yirmi üçe kadar saydım. Göğsü hareket etmemişti; bir kere bile.

"Çaydanlığı ocağa koyayım mı anneciğim? Gidip en sevdiğimiz oyunu oynayabiliriz. Ben her şeyi hazırlarım" dedim, gözyaşlarım akmaya başlarken. "Anneciğim uyan" diye ağladım, kollarını sertçe sallayarak. "Lütfen anneciğim, gitmeni istemiyorum. İstediğimi sanıyordum, ama istemiyorum."

İtişimin gücüyle bütün bedeni sarsıldı. Başı yastığın üzerinde sallandı, bir an için hayır dediğini sandım. Ama durduğum anda o da durdu. En son sallanmakta olan kafası hareketsiz kaldı.

Dizlerimin üstüne çöktüm, gözyaşlarımın sihirli olduklarını umarak ellerinin içine ağladım. Kaslarının gevşemesini istedim, avuç içinin harekete geçmesi için can atıyordum. O parmakların yeniden saçlarımı taradığını hissetmek istiyordum.

Cansız elini kavradım, başımın üzerine yerleştirdim. "Hadi anneciğim, söyle" dedim, başımı hareketsiz parmaklarının altında ileri geri hareket ettirirken.

"Söyle bana... En sevdiğin küçük kızının ben olduğumu söyle."

Bir

Black Country - Günümüz

Kim çöp konteynerinin arkasında yere çömelmişti. On beş dakikadır aynı pozisyonda kaldıktan sonra, kalçalarını artık hissetmemeye başlamıştı.

Ceketinin içine doğru konuştu. "Stace, arama emrinden bir haber var mı?"

Kulaklığından "Henüz yok patron" denildiğini duydu. Homurdandı. "Sonsuza kadar beklemeyeceğim millet."

Gözünün ucuyla Bryant'ın başını iki yana salladığını gördü.

Bryant bir arabanın açık kaputunun içine doğru eğilerek hedefteki evin tam karşısında konum almıştı. O her zaman mantıklı hareket etme taraftarıydı. İhtiyatlı karakteri her şeyi kitabına göre yapmalarını söylüyor, Kim de kabul ediyordu. Bir noktaya kadar. Ama o evde neler olup bittiğini hepsi biliyordu. Bu durum bugün sona ermek zorundaydı.

Dawson istekli bir şekilde "Yaklaşmamı ister misin patron?" diye sordu kulaklıktan.

Kim olumsuz yanıt vermeye hazırlanırken kulaklıktan sesini tekrar duydu. "Patron, IC2[1] erkek sokağın diğer ucundan yaklaşıyor." Kısa bir sessizlik oldu. "Bir yetmiş beş boyunda, siyah pantolonlu ve gri tişörtlü."

Kim biraz daha geriye doğru gitti. Hedefteki eve iki ev uzaklıktaydı, bir çöp konteyneri ile ortanca çalısı arasına girmişti ama görülmeyi göze alamazdı. Şaşırtma avantajı hala ellerindeydi ve Kim bunun değişmesini istemiyordu.

1 -*çev.n.* IC2, İngiliz polisi radyo kodunda Latin Kökenli anlamında. Esmer tenliler için kullanılıyor.

"Elimizde herhangi bir kimlik var mı Kev?" diye sordu, ceketinin içine doğru. Tanıdıkları birisi miydi acaba?

"Olumsuz."

Kim gözlerini kapattı, adamın geçip gitmesini diledi. Evin içinde üçüncü bir adam işlerini daha da zorlaştıracaktı. Sayı avantajı şu anda onlardan yanaydı.

"Adam içeri girdi şef" dedi Bryant, yolun karşısından.

Kahretsin, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Adam bir müşteriydi.

Kim mikrofonun düğmesine bastı. Kahrolası arama emri nerede kalmıştı.

"Stace?"

"Henüz bir şey yok şef."

Hedefteki evin kapısı açılınca Kim iki adamın selamlaştığını duydu. Kanının bedeninin her yerinde kaynadığını hissetti. Bedenindeki isimlendirebildiği bütün kaslar, kapıya koşmak, içeri dalmak, içeridekileri kelepçelemek ve bürokratik işlemlerle daha sonra ilgilenmek için yanıp tutuşuyordu.

Bryant kaputun altından, "Şef, bir dakika daha bekle" dedi. Kim'in tam olarak ne düşündüğünü ancak o bilebilirdi.

Kim kabul ettiğini göstermek için konuşmaksızın mikrofonun düğmesine bastı.

Arama emri olmadan eve girecek olursa vaka muhtemelen mahkemeye bile gitmezdi.

"Stace?" diye sordu yeniden.

"Bir şey yok patron."

Kim kulaklıktan gelen sesteki çaresizliği duydu; kendisi doğru cevabı duymayı ne kadar istiyorsa Stacey'nin de o cevabı verebilmeyi o kadar istediğini biliyordu.

"Tamam çocuklar, B planına geçiyorum" dedi mikrofona.

Dawson kulaklıktan "B planı da ne?" diye sordu.

Kim'in hiçbir fikri yoktu. "Sadece bana ayak uydurun" dedi, sırtını dikleştirirken.

Kendisini sarmalayan ortanca çalısından çekilip kurtuldu ve yere vurarak ayaklarının canlanmasını sağladı. Bitki sapları pantolonuna takılmış olabilir diye ellerini siyah kanvas pantolonunun üzerinde gezdirdi.

Sanki biraz önce komşu bahçeden emekleyerek çıkmamış gibi kaldırım boyunca evin ön tarafına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Yürürken kulaklığının kablosunu saçlarının içine doğru itti.

Evet, arama emrinin eli kulağındaydı ama o adam büyük ihtimalle bir müşteriydi; bu ise Kim'in tahammül edebileceği bir düşünce değildi.

Kulağındaki kulaklık yola bakacak şekilde hafifçe yana döndü. Kapıya vurdu, dudaklarına bir gülümseme takındı. Saçlarının içinde hala duyulabilen kulaklıktan Bryant'ın tıslayan sesi geldi.

"Şef, ne halt...?"

İçeride koridordan kapıya doğru gelen ayak seslerini duyunca sessiz olmalarını işaret etmek için parmağını dudaklarına götürdü.

Kapı Ashraf Nadir tarafından açıldı.

Kim sanki son altı haftadır adamın bütün hareketlerini izlemiyorlarmış gibi tarafsız bir yüz ifadesi takındı.

Adamın kaşları anında çatıldı.

"Selam, bana yardımcı olabilir misiniz acaba? Arabamız şurada bozuldu" dedi Kim, başıyla Bryant'ın olduğu yeri işaret ederek. "Kocam oldukça ciddi bir arıza olduğunu düşünüyor ama ben sadece akü sorunu olabilir diye düşünüyorum."

Adam Kim'in omzunun üzerinden dışarıya, Kim de adamın omzunun üzerinden içeriye baktı. İçerideki diğer iki kişi mutfakta konuşuyordu. Bir tomar para aralarında el değiştirdi.

Ashraf başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır... üzgünüm..." Sesi ağır aksanlıydı. Ashraf Nadir Irak'tan sadece altı ay önce gelmişti.

"Kullanabileceğimiz bir akü takviye kablonuz var mı?"

Adam başını yeniden hayır anlamında salladı. Geriye doğru adım attı, Kim kapının üzerine doğru geldiğini gördü.

"Bayım, emin misiniz...?"

Kapı kapanmaya devam etti.

Stace kulaklıktan "Arama emri çıktı patron" diye bağırdı.

Kim sağ ayağını aralığa soktu, omzuyla kapıya yüklendi. Bryantın yanına fırlayışının hava dalgasını hissetti.

"Ashraf Nadir, polis. Elimizde arama emri var."

Kapının serbest kaldığını hissetti. Kapıyı iterek açtı, Ashraf'ın diğer iki kişiyi lobut gibi devirerek evin içinde hızla koştuğunu gördü.

Adamın peşinden koşarak arka kapıdan dışarı fırladı.

Arka bahçenin her tarafını sık çalılar kaplamıştı. Otların arasında çıkıntı yapan eski bir kanepe Kim'in sağ tarafındaki yıkılmış bir çite dayanmıştı. Ashraf ileri fırladı, bahçeye daldı. Kim ayak bileklerine tutunmaya çalışan uzun otları kenara iterek adamın peşinden atıldı.

Ashraf bir an durdu, telaş içinde etrafına bakındı.

Bakışları, vahşi sarmaşıkların bir kısmını sarmış olduğu bir bahçe kulübesinde durdu.

Bir kovanın üzerine sıçradı, tuğlaların üzerinde tutunabilmek için ayaklarıyla duvarı tırmaladı. Kim zıplaya-

rak adama doğru hamle yaptı ama adamın ayağını santimlerle kaçırdı.

"Kahretsin" diye homurdandı, adamın izlediği rotayı adım adım izlerken.

O kulübenin üzerine tırmanırken Ashraf diğer taraftan kendisini aşağıya bırakıyordu.

Geride kaldığını hissetti, bunu adam da hissetmişti. Ve yüzü görüntüden kaybolurken adamın ince dudaklarında bir gülümseme belirmeye başladı.

Onun bu zafer kazanmış bakışı Kim'in kararlığını ateşledi. Adamın içine atladığı bahçeyi incelemek için bir an durdu ve onun görmemiş olduğu şeyi gördü.

Çitin bu tarafındaki evin bahçesi ağaçsız ve düzenliydi, kesilmiş çimleri ve taşla döşenmiş bir avlusu vardı. Evin sağ tarafı yandaki evle bitişikti.

Sol taraf yerden iki metre yükselen, üzerine sivri uçlu demirler yerleştirilmiş bir çitle korunuyordu. Ama çitin önünde çok daha ilginç iki şey vardı.

Kim kulübenin üzerinde oturdu, ayaklarını çatının kenarından sarkıttı. Ve bekledi.

İki Alman kurt köpeği evin etrafından dolaşıp gelirken, adamı delici bakışlarla izliyordu. Ashraf olduğu yerde heykel gibi kalakaldı.

Kim kulaklıktan Bryant'ın sesini duydu.

"Şef... neredesin?"

Kim, "Arka tarafa bak" diye mikrofona konuştu.

"Hımm... şef, kulübenin üzerinde oturuyorsun."

Bryant'ın gözlem yeteneği onu hep etkilemişti.

Bir numaralı şüphelisinin bir yere gitmeyeceğinden emin olduğundan, düşünceleri hemen bu pazar sabahı baskının yapılma nedenine kaydı.

"Onu buldunuz mu?" diye sordu.

"Olumlu" diye cevap verdi Bryant.

Kim ellerini kalçalarına koydu, koyu kahverengi ile siyah karışımı deriye sahip köpeklerin bölgelerini korumak için Ashraf'a doğru ilerlemelerini izledi.

Adam geri geri çekilerek hayvanlardan uzaklaşmaya başladı, bedeni oradan bir an önce tüymek isterken zihni olası diğer kaçış yollarını araştırıyordu.

Bryant'ın sesi kulaklıktan cazırdadı "Orada yardıma ihtiyacın var mı şef?"

"Hayır, bir dakika içinde döneceğim."

Ashraf geriye doğru iki adım daha attı, Kim'e döndü.

Kim ona hafifçe el salladı.

Alman kurt köpekleri adamın iki adımına iki adımla karşılık verdiler.

Yavaşça hareket etseler de gözlerinin adama kilitlenmesi ve boyunlarının gerginliği niyetlerini belli ediyordu.

Ashraf köpeklere bir bakış daha attı ve şansını Kim'le denemenin daha iyi olacağına karar verdi.

Döndü, Kim'e doğru fırladı. Yaptığı bu ani hareket köpeklerin içindeki bastırılmış saldırganlığı serbest bıraktı; havlayarak arkasından hücum ettiler. Kim sağ elini aşağı uzatarak adamı güvenli alana çekti.

Köpekler havlayarak zıpladılar, adamın topuklarını santimlerle kaçırdılar.

Kim'in elinden kavradığı adam kapıyı açan adama hiç benzemiyordu. Adamın ince bileğine dokunduğundan tüm bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. Alnında ter damlaları birikmişti. Hızlı hızlı ve zorlukla nefes alıp veriyordu.

Kim sol eliyle pantolonunun arka cebine uzandı, kendini toplamasına fırsat vermeden adamın sağ bileğini kavradı. Onu kesinlikle tekrar kovalamayacaktı.

"Ashraf Nadir, seni Negib Hussain'i kaçırmaktan ve isteği dışında alıkoymaktan tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsin. Ancak sorgulanman sırasında bahsetmediğin bir şey, daha sonra mahkemede yapacağın savunmaya zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey mahkemede delil olarak kullanılabilir."

Adamı kulübenin tepesinde döndürdü, yüzü şimdi hedefledikleri eve dönmüştü.

Bryant bir seksen ikilik cüssesiyle kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını yana eğmiş şekilde duruyordu.

"Ne zaman bitirdim dersen şef?"

Kim Ashraf'ı çatının kenarına yaklaştırdı. Adamı memnuniyetle kafa üstü iterdi ama mesleki ahlak kuralları tutuklanan şüphelilere gereksiz şiddet uygulanmasını hoş karşılamıyordu.

Omuzlarına bastırarak adamı oturttu.

"Hakları okundu mu?" diye sordu Bryant, adamın yere inmesine yardım ederken.

Kim başını evet anlamında salladı. Bir bahçe kulübesinin tepesi tutuklama yaptığı en tuhaf yer değildi, ama muhtemelen ilk beşe girerdi.

Bryant, Ashraf'ı kelepçelerinden tutarak öne doğru itti.

"Kaçmasını durduran neydi?"

"İki Alman kurdu."

Bryant Kim'e doğru yan yan baktı. "Evet, ben olsam şansımı köpeklerle denerdim sanırım."

Kim ona aldırış etmedi, onu geçip arka kapıdan eve girdi.

Hedefteki ikinci kişi ile müşteri kelepçelenmişti, Dawson'la üniformalı iki polis memurunun nezaretinde bekliyorlardı.

Kim sorgulayan gözlerle Dawson'a baktı.

"Oturma odasında patron."

Kim başıyla onayladı, koridordaki bir sonraki kapıdan içeri girdi.

Stacey kanepede on üç yaşındaki erkek çocuğun elli santimetre uzağında oturuyordu. Bryant'ın ceketinin içinde kaybolmuş çocuğun üzerinde sadece bir külotla bir tişört vardı; kıyafet giyme oyunu oynayan yürümeye yeni başlamış bir çocuğa benziyordu.

Başını eğmiş, bacaklarını birleştirmiş sessizce hıçkırarak ağlıyordu. Kim çocuğun birbirlerine sıkıca sarılmış ellerine baktı.

Ellerini çocuğun ellerinin üzerine koydu. "Negib, artık güvendesin. Anlıyor musun?" Çocuğun teni soğuk ve yapış yapıştı.

Kim titremeyi durdurmak için çocuğun ellerini kendi ellerinin içine aldı.

"Negib, hastaneye gitmen gerekiyor, sonra babanı bulup..."

Çocuğun başı hızla kalktı ve hayır anlamında sallanmaya başladı. Gözlerinden utanç yayılıyordu, Kim kalbinin buna dayanamayacağını düşündü.

"Negib, baban seni çok seviyor. O kadar ısrarcı olmasaydı, şu an burada olamazdık." Derin bir nefes aldı, çocuğu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bu senin suçun değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil, bunu baban da biliyor."

Çocuğun gözyaşlarını tutmak için cesur bir çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Çocuk hissettiği acıya, aşağılanmaya ve korkuya rağmen kendini bırakarak ağlamak istemiyordu.

Kim bu duyguların tıpkısını hissetmiş on üç yaşındaki başka bir çocuğu hatırladı.

Uzanarak Negib'in yanağına nazikçe dokundu. O zamanlar duymayı çok arzulamış olduğu sözleri söyledi.

"Tatlım, her şey düzelecek. Söz veriyorum."

Kelimeler gözyaşı sağanağını ve onlara eşlik eden sesli, şiddetli hıçkırıkları serbest bıraktı. Kim eğildi, çocuğu kendine doğru çekti.

Çocuğun başının üzerinden bakarken, *"Devam et tatlım, içini boşalt"* diye düşündü.

İki

Jemima Lowe ayak bileklerinden kavrandığını hissetti. Ani bir hamleyle, küçük panelvandan çekilip çıkartılmıştı. Önce sırtı, ardından da başı yere çarptı. Acı, karanlığın içindeki bir yıldız patlaması gibi kafatasında yayıldı. Birkaç saniye boyunca tek görebildiği şey gözlerinde çakan acı şimşekleriydi.

Dudakları hareket edemediği için, içinden, *Lütfen, bırak beni gideyim,* dedi.

Bedenindeki kasların beyniyle iletişimi kesilmişti. Uzuvları artık ona itaat etmiyordu. Zihni çığlık çığlığa mesajlar gönderiyordu ama bedeninin geri kalanı dinlemiyordu. Normalde hiç zorlanmadan bir yarı maraton koşabilirdi. İngiliz kanalını yüzerek geçip geri gelebilirdi. Triatlon mesafesi kadar bisiklet sürebilirdi ama şu anda elini yumruk bile yapamıyordu. Sinir sistemini mahvetmiş olan ilaca direnemediği ve onu yarı yolda bıraktığı için bedenine lanet okudu.

Vücudunun yerde sırt üstü çevrildiğini hissetti. Bluzunun yukarıya sıyrılmış olduğu belinin alt tarafından çakıl taşları derisine batıyordu.

Bedeni ayak bileklerinden çekilerek yerde sürükleniyordu. Birden gözlerinin önüne yeni öldürdüğü bir hayvan ölüsünü sürükleyerek evine götüren bir mağara adamının görüntüsü geldi.

Altındaki zeminin dokusu değişti. Çimene gelmişlerdi. Bedeni görünmez eller tarafından çekilirken kafası aşağı yukarı zıplıyordu. Açı değişmişti. Artık yokuş yukarı çekiliyordu. Kafası yana savruldu. Yanağı küçük bir kayaya çarptı.

Ellerine zemini kavramaları için bir komut gönderdi. Tek şansının bu gidişi yavaşlatmak olduğunu biliyordu. Hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Baş ve işaret parmağı küçük bir ot kümesini neredeyse yakalayacaktı ama parmakları tutunmayı reddedince kayıp gittiler. İlaçların sistemine iyice işlediğini biliyordu. Gözlerine yılgınlık yaşları doldu. Ölmek üzere olduğunu biliyordu, bunu durduramayacağını da biliyordu.

Yokuşun eğimi arttığında ve Jemima'nın bedeninin açısı değiştiğinde onu kaçıran kişiden gelen derin bir soluma sessizliği deldi.

Lütfen, bırak beni gideyim, diye yeniden dua etti. Zihni artık daha berraktı, ama kasları bu düzelmeye ayak uydurmayı reddetti.

Bedeni durdu. Zemin düzdü, ayakları sırtıyla aynı seviyedeydi.

"Durmamı istiyorsun değil mi Jemima?"

Konuşan o sesti. Yirmi dört saattir duyduğu tek ses buydu.

Ses kanını dondurdu.

"Ben de senden durmanı istemiştim Jemima. Ama durmamıştın."

Jemima zaten daha önce açıklamaya çalışmış ama doğru kelimeleri bir türlü bulamamıştı. O gün yaşanan-

ları nasıl açıklayabilirdi ki? Gerçekler zihnindeyken zaten yetersiz geliyorlardı, ağzından çıktıkları anda kulağa çok daha kötü gelmişlerdi.

"İçinizden birisi yardım istemek için bağıramayayım diye ağzıma bir çorap tıkmıştı."

Jemima özür dilemek istedi. Yaptığı şey için üzgün olduğunu söylemek istedi. Yetişkin hayatının çoğunu o günün anısından kaçarak geçirmişti. Ama asla işe yaramamıştı. Utanç onu hiç bırakmamıştı.

"*Lütfen, açıklamama izin ver*" diye bağırdı zihni, uyuşmuşluğun içinden. Sadece bir dakika düşünmesine izin verilseydi doğru şeyleri söyleyeceğinden emindi.

Ağzını açmayı başardı. Ama konuşmak için gücünü toplayamadan önce bir şey dudaklarından içeriye doğru itildi. Dili içeri giren kuru madde yüzünden geriye doğru çekildi.

"Uyuduğumda duyduğum tek şey sadece senin gülme seslerin."

Bir avuç dolusu toprak daha Jemima'nın ağzına girdi. Jemima toprağın boğazından aşağıya indiğini ve nefes borusunu tıkadığını hissedebiliyordu. Boğazında bir çığlık oluşmaya başlamıştı ama çığlık çıkacak yol bulamıyordu.

"Güldüğünü bir daha hiç duymayacağım."

Ve bir avuç dolusu toprak daha zorla ağzına sokuldu, sonra bir el ağzının üstüne bastırmaya başladı. Toprak ağzında yer açmak için kendini ayarlamaya çalışırken Jemima'nın yanakları şişti. Toprağın tek çıkış yolu boğazından aşağıya inmeye çalışmaktı.

Jemima nefesinin bedenini terk ettiğini hissedebiliyordu.

Kıvrılarak ağzını kapayan elden kurtulmaya çalıştı. Zihninde güçlü ve etkili bir hamle kurgulamıştı. Ortaya çıkan ise sadece acınası bir eğilip bükülme oldu.

"Sonra beni zorla yere yatırmıştın değil mi Jemimacık?"

Jemima bedeni nefes almak için savaş verirken, *"Ona da böyle mi hissettirmişti?"* diye merak etti.

İçindeki yaşamın akıp yere karıştığını hissedebiliyordu. Bedeninin gerçekleştiremediği itirazın çığlığını zihni attı.

Bir an için el uzaklaştı, Jemima kısa bir an bittiğini umut etti.

Suratının ortasına bir darbe indi. Kemiğin kırılma sesini duydu, bir saniye sonra da kafasının her yanında bir acı patlaması hissetti. Burnundan fışkıran kan dudaklarına döküldü.

Acı ağzına doğru ilerledi, tek bir ses bile çıkaramasa da çığlık atmasına yol açtı. Bu hareket daha fazla toprağın boğazından aşağı inmesine yol açtı.

Öğürme refleksi toprağı dışarı çıkarmaya çalıştı ve Jemima boğulmaya başladı. Kuru toprağı yutmaya çalıştı, ama toprak yeni dökülmüş asfalt gibi boğazının kenarlarına yapışıyordu.

Jemima bedeninde bir yerlerde bir nefes bulmaya çalışırken gözlerinden yaşlar boşandı.

İkinci darbe yanağına indi.

Zihni acı içinde çığlık attı.

Zeminin üzerinde kıvrandı. Dehşet dolu çığlıkları ağzının içindeki toprağı aşamadı.

Üçüncü darbe ağzına indi. Dişleri diş etlerinden koparak ayrıldı.

Sakin sesi bir kere daha duyduğunda, bedeninin her santimi acıya yenik düştü.

"Yüzünü artık rüyalarımda görmeyeceğim."

Karanlık onu almadan önce aklından son bir düşünce geçti.

Lütfen, sadece bırak beni öleyim.

Üç

Kim polis müdürü Woodward'ın makamına girmeden önce kapıya bir kere vurdu. Patronunun odası Halesowen polis merkezinin üçüncü katında köşe bir ofisti.

Sabit telefonun ahizesi adamın kulağındaydı. Aniden telefonu kapatmadan önce yüzünde hafif bir can sıkıntısı belirdi.

"'Gir' kelimesini beklemek hoşuna gitmiyor mu?" diye homurdandı.

"Hımm... Beni görmek istemişsiniz efendim" dedi Kim. Patronu onun geleceğini sanki bilmiyordu.

Woodward saatine baktı. "Yaklaşık bir saat önce."

"O kadar olmuş mu gerçekten?"

Kim adamın karşısındaki sandalyenin arkasında ayakta durdu.

Adam yüzünde Kim'in en iyi tahminle gülümseme olduğunu düşündüğü bir ifadeyle arkasına yaslandı. Ama bunun bir gülümseme olduğundan çok da emin değildi.

"Ashraf Nadir vakasında dünkü olumlu sonuç için tebrikler. Fuhuş ağına daha fazla insanın karıştığı konusunda o kadar ısrarcı olmasaydın ikinci evin farkına asla varamazdık."

Kim iltifatı kabul etti. Woody Kim'in inatçı çabasını tek bir cümleye sıkıştırmayı başarmıştı. Hafızası Kim'i yanıltmıyorsa, Ashraf Nadir'i basında da çıkmış olan Birmingham vakasındaki bir adamla konuşurken gördükten sonra onu soruşturmak için dört kez ayrı ayrı talepte

bulunması gerekmişti. Woody'nin ofisinin dışında kamp kurmamış olsa da, bir çadır almaya çok yaklaşmıştı.

Çıkmak için geriye doğru bir adım attı.

"O kadar çabuk değil Stone. Birkaç sorum olacak."

Ah, patronun ofisine sadece sırtının sıvazlanması için çağrılsaydı ne güzel olurdu. Ekibinin Nadir baskınıyla ilgili raporlarının Woody'nin masasında düzenli şekilde üst üste konulmuş olduğunu çok geç fark etti.

Woody okuma gözlüğünü burnuna oturttu, en üstteki ifadenin ilk sayfasını açtı. Aslında bunu yapmasına gerek yoktu. Kim adamın ona sormak istediği bütün soruları zaten hafızasına aldığını biliyordu.

"Arama izninin alınmasıyla Nadir'in evine girilmesi arasındaki süreyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Çok az efendim" diye dürüstçe cevap verdi Kim.

"Dakikalar mı yoksa saniyeler mi?" diye sordu Woody.

"Saniyeler."

Gözlüklerini çıkartıp Kim'e sert sert bakarken "İki haneli mi yoksa tek haneli mi?" diye sordu.

"Tek haneli."

Woody gözlüğü masanın üzerine koydu. "Stone, sen eve girmeden önce arama emri çıkmış mıydı?"

Kim tereddüt etmedi. "Evet çıkmıştı." Ama "tam o anda" ifadesini eklemedi. Ne olursa olsun içeriye girmek üzere olduğunu eklememesinin de daha iyi olacağına karar verdi. Hızlı karar verişi yüzünden başı zaten yeteri kadar derde giriyordu. Aslında şüpheliyi neredeyse ellerinden kaçıracak olduklarını eklemek ise tamamen farklı bir konuydu.

Woody onu birkaç saniye şüpheyle süzdükten sonra parmaklarıyla ifadelere vurdu.

"Bunun dışında, kusursuz."

Kim başıyla anladığını belirtti, yeniden kapıya doğru bir adım attı.

"O kadar ki, senle ekibin kendinize küçük bir ödülü hak ettiniz."

Kim gözlerini kıstı, kulaklarını dikti. Şimdi şüphelenmeye başlamıştı.

"Wall Heath'deki şu tesisle ilgili toplantıyı hatırlıyor musun?" diye sordu Woody.

Kim başını evet anlamında salladı. "Adli tıp araştırmaları yapılan tesisi mi? Tabii ki hatırlıyorum."

Tesis ilk çalışmaya başladığında kıdemli dedektif ve üstündeki bütün rütbelilere bilgi verilmişti. Burası, Westerley olarak adlandırılan ve ölüm sonrası insan bedenlerini incelemeye odaklanmış bir tesisti.

Kim Temmuz ortası sıcaklarının patronunu çarpıp çarpmadığını merak etti. Dışarıdan göründüğü kadarıyla yirmi üç derecelik sıcaklık adamın sadece gömleğinin manşetlerini gevşetmesine yol açmıştı ama belki de adam içten içe eriyordu.

Vakaları sonuçlandırmak bowling oynamaya benzemiyordu. Lobutların devrilmesi gibi birinin çözülmesiyle diğerleri de çözülmüyordu. Ekibinin masalarının üzerinde çok sayıda vaka dosyası vardı; bunu Woody de biliyordu.

"Efendim, ertelememizin bir yolu olabilir mi?" diye sordu. "Ekibime hafta sonu süresince altı yeni vaka daha geldi."

Gülümsemeyi andıran ifade adamın yüzünde yeniden belirdi.

"Hayır Stone. Son birkaç haftadır bir fırsat çıkmasını bekliyordum ama Nadir vakası aktif olduğu için sizi göndermeyi erteledim. Ama oraya bugün gideceksiniz."

Kim patronu geri adım atmadığında durumu kabullenmeyi öğrenmişti; artık savaşlarını çok daha akıllıca seçiyordu. Yine de son bir denemede bulunmak zorundaydı.

"Şimdi gitmemizi istemenizin belirli bir sebebi..."

"Batı Mercia, çözülmemiş iki vakayı Westerley'de yürütülen araştırmalara dayanarak geçen ay çözdü" dedi Woody, Kim'e tartışmanın bittiğini kuşkuya yer bırakmadan gösteren bir ifadeyle.

Gidiyorlardı.

Dört

Ekibi topluca on yaşındaki Golf'e doluştu; Kim'in bugün bu arabayla gelmiş olmasının tek sebebi Barney'i köpek berberine bırakmış olmasıydı. Kawasaki Ninja'sı genellikle ona yetiyordu.

Bryant bir seksen ikilik bedeniyle kıvrılarak öne otururken, Stacey ile Dawson arka koltuğa gönderildiler.

"Kemerlerinizi takın çocuklar" dedi Bryant, omzunun üzerinden.

"Lanet olsun Kev. Biraz yana kaysana."

"Tanrı aşkına Stace. Orada bir sürü yer var."

Dawson'la Stacey arkada atışmaya devam ederlerken Kim arabayı otoparktan çıkarttı.

"Hey ikiniz..." dedi Bryant. Kim müdahale etmek zorunda kalmadan önce düzeni biraz sağlayabilmeyi umuyordu. "Umarım ikiniz de arabaya binmeden önce tuvalete gitmişsinizdir."

çışlarının bittiği yer olarak tanınıyor. Malikâne 1600'lerde inşa edilmiş ama şimdi özel bir bakımevi olarak kullanılıyor."

"Şahane" dedi Kim. "Görünüşe göre Westerley Çiftliği olarak adlandırılan bir yer arıyoruz" dedi, soluna bakarak.

"Çürüyen cesetler tesisi diye bir tabela asmamışlar mı patron?" diye sordu Stacey.

"Devlet tarafından finanse edilen bir araştırma mı?" diye sordu Dawson.

Ekibinin yeniden yetişkin soruları sormaya başlaması Kim'i rahatlattı.

"Evet ama devletle sınırlı değil" diye cevap verdi Kim. "Üniversitelerden ve polis teşkilatlarından oluşan bir grup programa bütçe sağlıyor."

"Kurumların yıllık yayınladıkları "bakın paranızı nasıl harcıyoruz" broşürlerinde büyük ihtimalle bu programın bahsi geçmiyordur" dedi Stacey.

Kim de bahsedildiğini sanmıyordu. Programın "halkın bilmemesi gereken şeyler" listesinde olduğu kesindi.

"Biraz önce sağımızdaydı, geçtin" dedi Bryant, arkaya doğru bakarak.

Yol tek şeritliydi. Kim yaklaşık bir buçuk kilometre gittikten sonra dönüş manevrası yapabileceği bir garaj yoluna geldi.

Yoldan geriye doğru sürdü, iki metrelik çalı çitte boşluk görünce yavaşladı. Bir çit kapısına, üzerine harfler yakılarak isim yazılmış basit bir ahşap tabela asılmıştı. Araba bu dış kapıdan geçerken iki yanında da ancak otuzar santimlik bir boşluk kalıyordu.

Bryant arabadan dışarı fırladı, dış kapıyı açtı, elleriyle Kim'e geçmesini işaret etti. Kapıyı arkalarından kapattı.

"Kilitli değil mi?" diye sordu Kim, kaşlarını çatarak.

Yol daha da daraldı, ortasında yabani otlardan bir çizgi bulunan iki teker izine dönüştü. Çalı çit daha da yükseldi, sanki üzerlerine doğru geliyormuş gibiydi. Bu Kim'de arabayı yıkama makinesinin içinden geçiriyorlarmış hissi uyandırdı.

Patika ikinci ahşap kapıda sona erdi ama ilk kapının aksine bu kapı yerden üç metre kadar yükseliyordu ve masif ahşaptan yapılmıştı. Kapının üzerinde siyah, ferforje demir dikenlerden bir şapka vardı. Bu kapı kilitliydi. Kim arazinin iş yapılan bölümüne geldiklerini tahmin etti.

Pencereyi indirdi, sağındaki diyafona konuştu.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone, Batı Midlands Polisi."

Cevap gelmedi ama sağlam kapı tek bir kızak üzerinde hareket etmeye başladı. Yarıya kadar açıldığında titredi, sonra hareketine devam etti. Kapı yeteri kadar açıldığında Kim Golf'ü içeri sürdü. Tesisi gezme düşüncesi biraz ilgisini çekiyor olsa da, şu anda gerçek polis işleri masasının üzerinde birikmekteydi. Zihninde şimdiden bir silahlı soygun, iki cinsel taciz ve bir ağır yaralama vakasını ekibine nasıl paylaştıracağını tasarlıyordu.

Arabayı açık gri renk bir konteyner yapının yanında durdurdu; yapı muhtemelen iki tane sekiz yataklı karavan uzunluğundaydı.

Kusursuz kare şekilli bir dizi pencerenin arasına iki adet kırmızı kapı yerleştirilmişti.

İki adet seyyar tuvaletin yanına çok sayıda araba ve pikap kamyonet park edilmişti.

Araçların hepsi küçük bir çakıl alana sıkışmıştı. Kim eğreti otoparktan konteynere giden çakıl bir yol yapmak için çaba harcandığını görebiliyordu ama çakıl taşlarının çoğu toprağın içine gömülmüş gibiydi.

Arabayı kırmızı bir pikap kamyonetin arkasına park etmek zorunda kaldı.

Bryant araca baktı, sonra kaşlarını hafifçe çattı.

"Büyüleyici, di mi?" dedi Stacey, arka kapıyı açarken.

"Kahretsin, bunlar pahalı ayakkabılar" dedi Dawson, ayaklarını basmak için batmayacakları bir yer ararken.

Birisi yüzünde bir gülümsemeyle elini uzatmış halde onlara doğru geldi.

Kim bu adamın ellili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin etti; fazla beslenmekten genişlemiş bel çevresi yaklaşmakta olan adama salınan bir yürüyüş biçimi kazandırmıştı. Siyah lastik çizmeler, fitilli kadifeden yeşil pantolonun üzerinden dizlerine kadar çıkıyordu. Desenli bir kazak, adamın hala annesiyle yaşayan çiftçi görünümüne son noktayı koyuyordu.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone, hoşgeldiniz, tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Chris Wright, İnsan Biyolojisi Profesörü ve Westerley'den sorumlu kişi."

Avuçları sıcak ve dolgun olan adam Kim'in elini şevkle sallayarak sıktı.

Kim ekibin kalanını tanıştırdı, profesör de herkesin elini tek tek sıktı.

Kim onları kırmızı kapıya yönlendiren bu adamı takip etti. Kapıdaki iki ahşap basamak buranın ana giriş olduğunu gösteriyordu.

Ekibi arkasından içeri doluşurken Kim mekânın dışarıdan göründüğünün aksine aslında ne kadar da büyük olduğuna hayret etti.

Kapı konteynerin orta bölümüne açılıyordu; buranın ofis bölümü olduğu belliydi. İki taraftaki duvarlara açık renk kayın ağacı görünümü verilmiş tezgâhlar monte edilmişti. Tezgâhların ön yüzü, altlarına itilen ergono-

mik sandalyelerin çarparak oluşturduğu çöküntülerle doluydu.

Çalışma alanı olduğu belli üç bölüm vardı. İlki kapının hemen karşısındaydı. Üç tane düz ekran monitör, Kim'in şimdiye kadar gördüğü en büyük klavye ve bir fare, bir bilek desteğinin yanında hareketsiz duruyordu. Çalışma alanın her iki tarafındaki ekranlar yan taraftaki çalışma alanıyla mahremiyet sağlayacak bir duvar gibi yerleştirilmişti.

"Jameel gecikecek" dedi Profesör Wright, başıyla ekranları işaret ederek. "Siz gitmeden gelip size kullandığımız analitik yazılım sistemlerini göstermesini umuyorum."

Kim, Stacey'nin gözlerinden kıskançlık aktığını gördüğüne yemin edebilirdi.

Adam ofis konteynerinin kalan son üçte birlik kısmını oluşturan sürgülü kapıları işaret etti. "Orası hazırlanma alanımız. İkinci kapı doğrudan oraya açılıyor ve bu sayede cesetleri ofis alanından geçirmek zorunda kalmıyoruz." Genişçe gülümsedi. "Ama asıl görmek istediklerinizin tesisimizin sakinleri olduğunu tahmin ediyorum."

Kim'in asıl görmek istediği şey, ağır ahşap kapının arkalarından kapanması ve bir hoşçakalın uğurlamasıydı, ama profesörü kırmak istemiyordu. Burada yapılan işin değerli olduğunu anlıyordu ama masasındaki vakalarla ilgili önemli görgü tanıklarının hayati bilgileri unutmaya başladıkları fikri aklından bir türlü çıkmıyordu.

Profesör sürgülü kapıdan geri dönüp yeniden mekânın merkezine gelirken Kim yana çekildi. Diğerleri parçalara ayrılmış bir yılan gibi etrafa yayılarak adamı takip etti.

Profesör ofis bölümünden geçerek mekânın en uzak köşesine gitti. Sol tarafta içinde bütün normal eşyaların bulunduğu bir mutfak bölümü vardı. Kim buzdolabının ya da derin dondurucunun içindekilere bakmak istedi-

ğinden pek emin değildi. İçerideki alanın geri kalanını, üç kişilik deri bir kanepeyle, masalarla aynı açık kayın ağacından yapılmış yuvarlak bir toplantı masası kaplıyordu.

Bir kadın kaynayan su ısıtıcısının önünde durmuş, bir dizi kupaya kaşıkla hazır kahve döküyordu. Bacaklarında koyu renk kot pantolon, ayaklarında ise giyilmesi zorunluymuş gibi görülen plastik çizmeler vardı. Sarımsı kahverengi saçları arkada pratik bir atkuyruğu yapılmış, üzerinde üniversite arması olan uzun kollu bir tişörtün üzerine bırakılmıştı.

"Bu Catherine Evans, böcekbilimci. Ekibimizin kurtçu bayanı."

Kadın başını çevirdi, gülümseyerek başıyla selam verdi. Gülümsemesi ne samimi ne de dost canlısıydı. Görev icabıydı. Kim'e çok sevilmeyen bir teyzeye gülümsemesi tembihlenen küçük bir çocuğu anımsattı.

Catherine Evans'ın bu şekilde tanıştırılmaya en az yüz kere maruz kalmış olduğunu hissetmekten kendini alamadı; çok kısa bir an kadının yoğun eğitim ve araştırma sürecinin "kurtçu bayan" tanımına indirgenmesiyle ilgili neler hissettiğini merak etti.

Profesör Wright durdu, döndü ve ellerini önünde birleştirdi. "Birkaç danışman da içeride dolaşıyor ama şu an Ant ve Dec'i inceliyorlar, bu yüzden bize engel..."

"Anlamadım?" dedi Kim, kafası karışmıştı.

Adam gülümsedi. Onları dışarı çıkartırken "Açıklayacağım birazdan" dedi. Kapıyı arkasından kapattı, sonra doğuya doğru yavaşça yürümeye başladı.

"Resmi kayıtlarda adli tıp antropolojisi[1] ve ilgili alanlar üzerinde uzmanlaşmış bir araştırma tesisi sınıfına giriyoruz" dedi. "Daha yaygın olarak bir ceset tarlası olarak biliniyoruz."

1 -*çev.n. Antropoloji:* İnsanbilimi.

"Amerika'da da bir tane yok mu?" diye sordu Dawson.

"Aslında Amerika'da altı tane var. En büyüğü Teksas Eyalet Üniversitesi'ne ait ve otuz dönümlük bir alanı kaplıyor."

Dawson kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Hayır, bahsettiğim o değ..."

"Seksen birde Tennessee eyaletinin Knoxville kentinde Doktor William Bass tarafından kurulan ve yazar Patricia Cornwell tarafından meşhur edilen ilk ceset tarlasından bahsediyorsunuz. Westerley, Teksas'taki sekiz dönümlük tesisten çok daha küçük ama güvenlik güçlerine suç mahalli becerileri ve teknikleri konusunda eğitim vermek üzere kullanılıyor. O tesisi birkaç yıl önce ziyaret edip Westerley'i onların pek çok fikrine ve teorisine göre modelledim."

"Peki, ne kadar bir araziniz var?" diye sordu Dawson.

Profesör Wright başıyla ileriyi işaret etti. "Göz alabildiğince uzanıyor, güney sınırı daha da ileride."

Kim adamın bakışlarını takip etti. Gösterdiği alan yedi ya da sekiz futbol sahasına denk geliyordu, arazi yer yer düz olsa da, ofis konteynerinden başlayarak aşağıya doğru eğimliydi.

Adam batıyı işaret etti. "Şu ağaçlar Staffordshire ile sınırı oluşturuyor. Güney sınırının tamamı meşe ağaçlarının arkasındaki çalı çit ile çevrili, doğuda bir dere bizi en yakın komşumuzdan ayırıyor."

"Peki, sizin hakkınızda ne düşünüyorlar?" diye sordu Dawson.

Adam gülümsedi. "Gazetelere her hafta ilan verdiğimiz filan yok ama zaten en yakındaki komşumuz bir gıda ambalaj fabrikası. En yakınımızda ikamet edenlerle aramızda her yönde 800 metre var."

Dawson tatmin olmuş görünüyordu.

"Kaç tane cesediniz var?" diye sordu Bryant.

"Şu anda yedi."

"Onları nereden temin ediyorsunuz?" diye sordu Stacey.

"Aile üyelerinin bağışlarından, kendisini bağışlamak isteyen ve bunu vasiyetinde beyan eden kişile..."

"Bir dakika profesör" diye araya girdi Bryant. "Bana aile bireylerinin sevdiklerini bu araştırmaya gerçekten de bağışladığını mı söylüyorsunuz?"

Profesör Wright tereddüt etti. "Tıbbi araştırmalar için bağış yapıldığında araştırmanın türü nadiren belirtilir. Çok az aile detayları bilmek ister ama sevdikleri birisinin ölümünün bilimin gelişmesine yardımcı olduğunu bilmekten mutlu olurlar ve gerçekten yardımcı da oluyor."

Kim araya girdi. "Bazı insanlar buraya bağışlanmayı mı vasiyet ediyorlar?"

"Tam olarak bu tesise denilemez ama bedenlerinin bilimsel araştırmalara faydalı olmasını vasiyet ediyorlar. Teksas Eyalet Üniversitesine her yıl yaklaşık yüz ceset bağışlanıyor ve 1300'den fazla kişi öldükten sonra özellikle oraya bağışlanmak için kayıt yaptırmış durumda."

"Bir bekleme listesi mi var yani?" diye sordu Kim, duyduklarına inanamayarak.

Profesör Wright gülümseyerek başını evet anlamında salladı.

"Cesetler farklı çürüme evrelerinde mi?" diye sordu Stacey.

"Evet hayatım, şu an yanlarına gitmekte olduğum iki sakinimizden burada yaptıklarımız konusunda oldukça sağlam bir fikir edineceğinizi düşünüyorum."

Kim Stacey'nin kendisine yöneltilmiş bu sevgi ifadesi karşısında hafifçe irkildiğini, ama rahatsızlığını gülümseyerek gizlediğini fark etti.

Sabah güneşi, sonunda beyaz bulutların arasından çıkarak günün çehresini tamamen değiştirirken hepsi adamı takip etti.

Kim profesörün uzun adımlarına ayak uydurdu. "Buradaki finansman sisteminiz oldukça benzersiz olmalı."

Adam başını evet anlamında salladı. "Şanslıyız ki temas kurduğumuz kurumların büyük çoğunluğu araştırmamıza ilgi duyuyor ve aynı anda hiçbirisi bizi yanı başında istemiyor. Bu yüzden bulgularımızı tüm taraflarla paylaşıyoruz ve elimizden geldiği durumlarda yardım teklif ediyoruz."

"Güncel soruşturmalara mı?"

Adam yürürken başıyla onayladı. "Elbette. Sadece araştırma hedeflerimize ulaşmamızı sağlayacak kadar değil aynı zamanda polise hem güncel hem de eski tarihli soruşturmalarında yardımcı olacak kadar çok sayıda senaryoyu canlandırmayı amaçlıyoruz."

Batı Mercia'nın çözülememiş iki vakayı çözmesine çoktan yardımcı olmuşlardı bile. Kahretsin Woody! Şimdi Kim'in ilgisi fazlasıyla uyanmıştı. Hiçbir ek polis kaynağına dudak bükmeyecekti. Çözülmemiş vakalar teşkilattaki bütün memurların moralini bozuyordu. Siz lafınızı söyleyemeden biten bir konuşma gibi zihninizin geri planında tekrarlanıp duruyorlardı. Siz onları sonuçlandırana kadar bilinçaltınıza yerleşiyorlardı. Sonuçlandırabilmeniz de eğer şanlıysanız gerçekleşen bir şeydi.

Bazen siz günlük işlerinizi yapmaya devam ederken entrikalar çevirmek için zihninizin arkasına gitme gereği bile duymuyorlardı. Zaman zaman düşüncelerinizin en

önüne geçiyorlardı, kuşkular sürekli beyninizi kemiriyor, lime lime ediyordu. *Doğru tanıklarla görüştüm mü? Hayati bir ipucunu kaçırdım mı? Daha fazlasını yapabilir miydim?* Kim polis teşkilatındaki alkol sorununun büyük ölçüde çözülmemiş vakalardan kaynaklandığını düşünüyordu.

"Pekâlâ geldik" dedi Profesör Wright, Kim'in dikkatini yeniden kendisine çekerek.

Kim otların içine kazılmış kusursuz iki dikdörtgeni fark etti. Yaklaşınca bunların geçici mezarlar olduğunu gördü.

"Jack ve Vera ile tanışın lütfen" dedi Profesör Wright, kıvançlı bir baba gibi cesetleri işaret ederek.

"Bunlar gerçek isimleri mi?" diye sordu Stacey, Dawson gözlerini devirirken.

Profesör başını iki yana salladı. "Hayır, bize her biri kendine has referans numaralarıyla gelir. Bu numaralar da onların kimlik bilgisi olarak kalır ama dışarı araziye çıktığımızda daha samimi bir yaklaşımı tercih ediyoruz."

Kim yakınlardaki bir ağacın dibine baktı. İki buket çiçek ömürlerinin son demlerini yaşıyordu. Güller ve leylaklardılar.

"Çiçekler mi?" diye sordu.

Adamın gözleri Kim'in bakışlarını takip etti. "Evet, saygımızın küçük bir göstergesi." Küçük jest Kim'in hoşuna gitmişti.

Adam mezarların başında durdu, aşağıya baktı. Diğerleri de aynısını yaptı.

Sağdaki mezar Vera'nınkiydi, kadının cesedinde otopsideki kesik izleri belli oluyordu. Ceset suyun içindeydi, Kim mezarın onlara doğru bir açıyla kazılmış olduğunu fark etti.

Jack'e baktı, o da suyun içindeydi ama ölüm sonrası kesik izleri yoktu, mezara da açı verilmemişti. Profesör Wright "Sudaki böcek hareketlerinden öğreneceğimiz çok şey var" diye açıklamada bulundu. "Vera dereden alınan suyun içerisinde. Bir kanal kazdık ve mezara dereden uzaklaşacak şekilde açı verdik.

Kim kulağındaki bir sineği kışladı, mezarların ucundan bir buçuk metre ileride az miktar bir suyun aktığını gördü. Açıyı şimdi anlamıştı. Açı verilmişti, böylece mezarın içindeki su, kaynağından uzağa boşaltılıyor, bu şekilde cesetten gelecek bir kirliliğin ağır akan dereye karışmaması sağlanıyordu.

"Etrafımızdaki unsurları kullanmak için her fırsatı değerlendiriyoruz" dedi Profesör Wright, ardından bir kaşını havaya kaldırdı. "Teksas tesisini Freeman Ranch'de açma kararı akbabaların varlığı nedeniyle sorgulanmıştı ama şimdi bu durum leşçilliğin insan vücudunun bozulması üzerindeki etkisi üzerinde odaklanan yeni bir çalışma alanı sunuyor."

Kim başıyla anladığını belirtti. Mevcut kaynakların kullanılmasını destekliyordu ama akbabalar mı?

"Jack yağmur suyunun içinde, bu yüzden Vera'nın içinde bulunduğu dere suyunun aksine, onun sıvısı hiçbir böcek içermiyor."

"Git be" dedi Dawson, eliyle kafasının etrafındaki havayı tokatlayarak.

Profesör Wright Kim'in meslektaşına gülümsedi. "Bir kurt sineği görmekten asla şikâyet etme, genç adam. On bir derecenin altında uçmazlar, bu yüzden onları görmek havaların ısınmaya başladığına dair güzel bir işarettir."

"Ama bu bana biraz fazla düşkün" diye sızlandı Dawson.

Bir başkası Bryant'ın omzuna konmaya çalıştığında Kim onun etraftaki tek sinek olmadığını fark etti.

Aşağıya, suyun içindeki cesetlere baktı. Sinekler o cesetlerle hiç ilgilenmiyordu.

"Korkarım yaptığımız işin mesleki tehlikesi" dedi profesör. "Tamam, bir sonrakine geçelim."

Jack ile Vera'nın yanından ayrıldılar, arazinin karşı ucuna, batı tarafına doğru gitmeye başladılar. Kim sinekler peşlerinden geliyor mu diye arkasına baktı. Gelmiyorlardı. Derenin hemen karşı tarafında bir bölgeye çekilmişlerdi. Kim sineklerin sadece bir iki tane olmadığını görebiliyordu. Birçok sinek havada duruyor, sonra yeni bir keşfin heyecanıyla aşağıya pike yapıyorlardı.

Profesörün onları uzaktaki iki adama doğru götürdüğünü fark etti; adamlar toprağın üzerine yerleştirilmiş, etrafı kümes teliyle çevrilmiş cansız bir şekli inceliyordu.

Kim tereddüt etti. "Profesör, geri dönebilir miyiz ..."

"Ooo... şef, kaçmak yok, oradaki iki adamın yanına gidelim" dedi Bryant, gözleri keyifle parlayarak.

Kim'in Bryant'ın neden bu kadar keyifli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; bunu fazla da umursamıyordu. Ekibinin görmesi gereken, böcek faaliyetlerinin başlangıcını gözlemleyebilecekleri daha taze bir ceset varsa eğer, resmi turdan ayrılmaya ve faydalı bir şeyler öğrenmeye hazırdı.

Döndü, geriye Jack ve Vera'ya doğru yürümeye başladı.

"Dedektif, orada başka bir şey yok" diye seslendi Profesör Wright.

Kim mesafeyi hızla kat etti, adam kendisine yetiştiğinde yeniden iki mezarın başına gelmişti.

"Ne görmek istediğinizden emin değil..."

"Endişelenmeyin, eminim ki ekibimin halledemeyeceği bir şey değildir" dedi, yavaş akan derenin içinden karşıya geçerken. Su ayak bileklerinin üzerine geliyordu. Deri motorcu botları için bu sorun değildi ama siyah kanvas kot pantolonun paçaları sırılsıklam oldu. Kim umursamadı. Nasıl olsa kururlardı.

"Konu o değil dedektif. Sadece ne bulmayı umduğunuzdan emin değil..."

Derenin diğer tarafına çıkıp böcek etkinliğinin kaynağını keşfettiklerinde adamın sözleri yarım kaldı.

Yüzü darmadağın olmuş, tüm kıyafetleri üzerinde bir kadın boş gözlerle yukarı, mavi gökyüzüne bakıyordu.

Kanla kaplı yüzünün üzerinde en az yüz tane sinek uçuyordu.

"Bu kadından ne öğrenmeyi umduğunuzu bize söyleyebilir misiniz profesör" diye sordu Kim, ekibi en sonunda onlara yetişirken.

Profesörün gözleri cesede takılıp kalırken yüzündeki bütün renk gitti.

Herkesin profesörün konuşmadaki kendi repliğini okumasını beklediği uzun bir sessizlik oldu. Sonunda profesör kendini topladı ve konuştu. "Üzgünüm dedektif ama size hiçbir şey söyleyemem, çünkü bu ceset bizimkilerden biri değil."

Beş

"Kev, gidip bu alanı kordon altına almakta kullanabileceğimiz bir şeyler bul. Stace, ofis konteynerine dön, güvenlik görüntülerine bak bakalım bize yardımcı olabilecek bir şeyler var mı?"

Profesör yavaşça başını iki yana salladı, gözler hala cesedin üzerindeydi. "Güvenlik kamerası burayı kapsamı..."

"Göreceğiz" dedi Kim, başıyla ekibine işaret verirken. Ekip döndü, tepeyi tırmanmaya başladı. Kim yaptığı keşfin şokunu atlatmıştı, artık işe koyulma vakti gelmişti. Profesör hala kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

Masasındaki vaka dosyaları Kim'in zihninde solmaya başladı. O dosyalardaki kurbanların hepsi hala hayattaydı; yaralanmışlardı ama hala nefes alıyorlardı.

Gözünün ucuyla uzaktaki iki kişinin onlara doğru geldiğini görebiliyordu.

"Bryant, onları uzak tut. Hangi konuda danışmanlık yaptıkları umurumda değil. Burası halka açık bir izleme alanı değil."

"Derhal şef."

Kim telefonunu hala elinde tutuyordu. İlk önce Keats'i aramış, Keats de hemen bir adli tıp ekibini yola çıkartmıştı. Kim o ekip gelene kadar beklemeleri için herkesi derenin diğer tarafına göndermişti.

"Kıdemli Baş Dedektif, yapabileceğim bir şey var mı?" Profesör Wright en sonunda derenin karşı tarafından sormuştu. Adamın adli tıp eğitimi olmadığından tespitlerini suç mahallinin dışından yapması gerekiyordu.

Kim başını hayır anlamında sallarken adamın yüzünün yavaşça solgun rengine geri dönmeye başladığını fark etti.

Telefonundaki kişiler listesini aşağıya doğru kaydırdı, aramaya bastı. Woody ikinci çalışta açtı.

Kim, "Efendim, bir cesedimiz var" dedi, giriş yapmadan. Selamlaşmalar ve temenniler Kim'in öncelikler listesinde zaten genellikle üst sıralarda yer almıyordu, ama bu gibi bir vakada yok hükmündeydiler.

Woody cevap verirken Kim adamın sesindeki gülüşü duydu. "Ah Stone, espri anlayışın..."

"Hayır, bu gerçek bir ceset."

Kim sözlerinin ne kadar tutarsız olduğunu fark etti ama Woody ne demek istediğini anlamıştı.

Devam etti. "Kadın. Yüzü fena darp edildiği için yaşını belirlemek zor. Tüm kıyafetleri üzerinde, buraya getirilmesinin üzerinden uzun süre geçmemiş."

"Tamam, orada kal. Ben basın için resmi bir açıklama hazırlayacağım. Keats'i aradın mı?"

Kim sinirlenmemeye çalıştı. Elbette ilk önce Keats'i aramıştı. Patolog[1] suç mahallini inceleyecek ve sorumlu kişiyi bulması için Kim'e ipuçları sunacak bir adli tıp ekibi getiriyordu. Woody ise resmi bir açıklama hazırlıyordu. Herkesin önceliği farklıydı.

"Evet efendim" diye yanıt verdi. "İlk onu aradım."

Belki de sinirini tümüyle törpüleyememişti.

Adamın sesi tersti. "Kapsamlı bilgilendirmeyi daha sonra alırım."

Woody telefonu kapattı, Kim de omzunu silkerek telefonu arka cebine koydu.

---

1 -*çev.n.* Cesetleri inceleyen, otopsi yapan ve ölüm nedenini araştıran uzman.

Profesöre döndü, adamın yüzü şimdi normal rengine dönmeye başlamıştı.

"Kadının ne kadar süredir burada olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Adam öksürdü, Kim'le göz göze geldi. "Sıcak havada cesetlerin dakikalar içinde yüzlerce kurt sineği çektiğini biliyoruz. Böyle bir günde burun, ağız ve gözlerin sinek yumurtalarıyla dolması sadece birkaç saat sürer."

Önceki gün sıcak geçmişti ama Kim sarımsı taneli yumurtaların bulunduğuna dair bir kanıt henüz görememişti; bu da cesedin gece bırakıldığını işaret ediyordu.

Profesör devam etti. "Ceset getirildikten kısa süre sonra binlerce hamile dişi etrafını sarar ve bildiğiniz gibi bir dişi bir seferde yüzlerce yumurta bırakabilir." Duraksadı. "Sineklerin kadının sadece yüzünü hedef alması ilginç."

"Neden peki?" diye sordu Kim, uzakta diğer ziyaretçilerle neşeli neşeli konuşmakta olan Bryant'a bakarak. Bryant acele etmiyordu, şüphesiz adamlara uzak durmalarını tavsiye ediyor olmalıydı.

Kim dikkatini tekrar hala konuşmakta olan profesöre verdi.

"... başka bir yaralanma olmadığına işaret ediyor. Eğer kan kokusu alırlarsa orayı hedef alırlar."

Adama ödül verilmeli, diye düşündü Kim. Cesedin gece atıldığını zaten kendisi de tahmin edebiliyordu ve başka bir yaralanma olmadığı da görülebiliyordu. Böyle giderse, Keats'e o gün izin verebilirdi.

İş arkadaşı geri döndüğünde "Ah, bize katıldığın için teşekkürler Bryant" dedi. "Sana onları uyararak uzaklaştırmanı söyledim, yemeğe davet etmeni değil."

Bryant dereye gelince durdu, profesöre konuştu.

"Kahvesiz kalmak onu iğneleyici yapıyor."

Kim ona ters bir bakış attı.

"Süvariler geldi" dedi Bryant, tepenin üst kısmına bakarak.

Ufak tefek cüssesiyle patolog Keats hızla onlara doğru geliyordu. Dereye gelince içinden geçmeden önce duraksadı. Adli tıp olay yeri inceleme görevlilerinden oluşan bir grup yan tarafında belirdi. Batı Midlands Polisi yüzden fazla sivil teknisyenden oluşan bir ekibe sahipti; bu kişiler patolog cesedin yerinden kaldırılmasına izin vermeden önce fotoğraf çekiyor, eskiz çiziyor ve bütün kanıtları topluyordu.

Keats aniden olduğu yerde durdu, elini gözlerine siper etti, sonra uzaktaki birisine el salladı.

Duraksama kısaydı, adam saniyeler içinde Kim'in yanında belirdi.

Gülümseyince sivri sakalı yukarı kalktı. "Ah dedektif, burada ancak siz bir ceset bulabilirdiniz."

"Keats, sadece işine odaklanmaya ne der..."

Keats "Biliyor mu?" diye sordu Bryant'a.

Kim meslektaşının başını hızlıca iki yana salladığını gördü.

"Neyi biliyor muyum?" diye sordu.

"Ah mükemmel" dedi adam, gülerek. "Şimdi, kurbanımızı göreyim." Kim açıklama yapması için meslektaşına baktı.

"Bryant...?"

Bryant ellerini yukarı kaldırıp teslim oldu. "Ben kahve bulmaya gidiyorum. İhtiyacın olacak."

Kim ortaya bir espri yapılmış da sadece kendisi anlamamış gibi hissetti. Bunun şu an arazinin ortasında di-

kilmekte olan iki danışmanla ilgili olduğunu düşünmeden edemedi.

Omzunu silkti, sonra profesöre döndü. "Burayı terk etmenizi istemek zorundayım."

"Anlıyorum. Bu bir suç mahalli. Gidip diğer ziyaretçilerimi kontrol edeceğim."

Kim kendisine uzatılan galoşları giydi.

"Pekâlâ Kıdemli Baş Dedektif..."

"Keats, bugün sakın bana bulaşma. Bu ziyaret bizim için bir ödüllendirmeydi güya" dedi, mavi eldivenleri ellerine geçirirken.

İkisi suç mahallinde sık sık atışıyorlardı. Keats bunu şakalaşmak olarak adlandırıyordu. Kim ise başının belası olarak adlandırıyordu. Geçen yıl, Keats otuz beş yıllık evliliğin ardından eşini aniden kaybetmişti. Kaybı onu başkalarının görmesine izin verdiğinden çok daha derinden etkilemişti. Ama Kim biliyordu. Bu yüzden adamın kendisine takılmasına izin veriyordu. Yani arada sırada.

Teknisyenler etrafında çalışırken, Kim çevresindeki konuşma seslerini kafasından attı. Bir an için ceset kadar hareketsizdi. Duyuları önündeki kadına odaklanırken diğer her şey silikleşti, geri planda kaldı. Önemli olan tek şey kadının hala taşımakta olduğu ipuçlarıydı. Kurban dışındaki her şey zihninden uzaklaşırken, Kim bakışlarını bir kısmı açıkta olan ayaklara indirdi.

Kadının ayak başparmakları bileklerin üzerinde iki tane şerit bağcığı olan gladyatör sandaletlerden dışarı çıkmıştı. Her iki sandaletin de sadece birer şeridi bağlanmıştı.

Etek uzun ve dökümlüydü, çingene eteği lastikli kemere kadar dairesel şerit parçaların birleştirilmesiyle oluşmuştu. Kim yakından baktı. Etek sandaletlerin hemen üzerinde bacakları çevreliyordu, sanki itinayla yerleşti-

rilmiş gibiydi. İnce askılı eflatun bir bluz, sutyen olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bu ince bedenin sutyene ihtiyacı yoktu. Ucunda altın bir haç bulunan basit bir zincir boynundan aşağıya, göğüs kemiğine iniyordu.

Kolları bedeninden beş on santim uzağa yerleştirilmişti. El bilekleri kollarının geri kalanından güçlükle ayırt ediliyordu. Sol bileğinde saatin olması gereken yerde beyaz bir kayış izi belli oluyordu ama Kim'i asıl durdurlatan sağ bilek olmuştu.

Mükemmel bir çizgi bileği çevreliyordu, elin üst kısmındaki derinin bir kısmı sıyrılmıştı. Kim'in izlerin ve sıyrığın kelepçelerden kaynaklandığı sonucuna varması için daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu.

Gözleri yaraya takılırken birkaç saniye boyunca kalp atışları hızlandı. Aynı kırmızı halka izinin altı yaşındayken kendi teninde nasıl göründüğünü hatırladı. Sıyrılmış derinin acı verici hatırası bir an içini kapladı, ellerinin üstünü ovuşturmasına neden oldu. Bazen kendisine bunun geçmişte kaldığını hatırlatması gerekiyordu; derisi yenilenmiş ve yara iyileşmiş olsa da yirmi sekiz yıl sonra tenindeki kelepçe izini hala hissedebiliyordu.

Geçmişi zihninden uzaklaştırmak için başını iki yana salladı.

Bakışları yukarıya, eskiden bir kafa olan şeye çıktı. Kafatası sanki elmaymış da birisi bir ısırık almış gibi şeklini yitirmişti. Derinin her santimi kurumuş kanla kaplanmıştı; kan kadının çenesinde derecikler oluşturup boynundan aşağıya akmıştı. Saçının sağ tarafı kan yüzünden kırmızı renk almıştı, sol taraf sarıydı. Kadının darbelerden kaçınmak için kafasını hafifçe yere doğru çevirdiğini tahmin etti.

Burun sola doğru yamulmuştu. Deri darbeden hemen sonra şişmiş olmalıydı. Ölüm anından sonraki yaralanmalar şişmezdi, bu da dövülme anında kurbanın hayatta olduğunu gösteriyordu.

"Bu da ne...?" dedi Kim, eğilerek. Dikkatini üst ve alt dudak arasındaki çizgi çekmişti. Orada kahverengi bir madde duruyordu.

Kim'in her hareketini izleyen Keats "Dikkatli olun dedektif" diye uyardı.

Kim daha iyi görebilmek için başını yana eğerek "Şu da ne?" diye sordu.

Keats cesedin diğer tarafından eğildi, derin bir nefes alarak daha yakından bakmak için yüzünü kurbana yaklaştırdı. Nefesiyle değerli kanıtları üfleyerek uzaklaştırmak istemiyordu.

Kim'le göz göze gelerek "Toprağa benziyor" dedi.

"Ağzının içinde mi?" diye sordu Kim.

Keats tek parmağıyla kadının şişmiş yüzünde birkaç noktaya bastırdı. Dokunduğu şeyin ne olduğunu nasıl anladığı Kim için bir muammaydı.

"Onu laboratuvara götürene kadar kesin bilgi olarak değerlendirme ama ağzı toprakla dolu."

Kim ayağa kalktı, etrafına bakındı. "Şurası" diye seslendi, eşelendiği belli olan bir alanı işaret ederek. Kim ayakaltından çekilirken bir teknisyen gösterdiği yeri işaretledi. Katil toprak almak için zemini eşelemişse, geride bir şeyler bırakmış olabilirdi.

Bryant yanında belirdi, karton bir bardak uzattı. Kim bardağı aldı, dikkatini Keats'e verirken yudumladı. "Buraya bırakılmasının üzerinden on iki saatten fazla geçmediğini ve başka bir yaralanması olmadığını zaten biliyorum, bu yüzden..."

"Duydunuz mu çocuklar? Kıdemli Baş Dedektif her şeyi biliyor, bu yüzden şimdi toparlanıp gidelim, yarın da gömeriz."

Çok kısa bir an Kim adamın gömmek için kendisinden mi yoksa kurbandan mı bahsettiğini merak etti. Sonra ne o ne de teknisyenler adama aldırış etti. "Sizleri beklerken profesör son derece aydınlatıcıydı."

"Otopsinin bir an önce yapılması için beni sıkıştırmayacak mısın o zaman?" diye karşılık verdi patolog Keats.

"Rüyanda görürsün. Hazır lafı açılmışken..."

"Yarın dokuzda ve geri adım atmayacağım."

"Tamam."

"Bryant kıdemli baş dedektifin alnına dokun, ateşi mi var? Kavga etmiyor. Hastalanmış olmalı."

Kim ona anlık gülümsedi.

Otopsinin zamanlaması ona mükemmel uyuyordu. Yakınlarda el çantası ya da kurbanın kıyafetlerinde cep yoktu, bu yüzden günün önceliği kadının kimliğini tespit etmek olacaktı.

Cesedin etrafında son bir kez yürüdü, bütün detayları zihnine kaydetti. Duraksadı. Daha önce fark etmediği bir şey vardı. Sol ele doğru uzandı ama Keats vurarak elini uzaklaştırdı.

"Aklından bile geçirme. Poşetlere konulmaları gerekiyor."

Kim'in bir kaşı yukarı kalktı. Bu onun ilk cesedi değildi.

Eller bir cinayet mahallindeki en önemli unsurlardan biriydi. Tırnakların arasında her şey olabilirdi: deri, iplik parçası, bir ipucu.

Kim cesetin diğer ucuna yürüyüp ayaklara geldi, orada da aynı ipucunu buldu.

Başparmağın tırnağına hafifçe dokundu, parmağının ucunu ileri geri sürttü.

Yere çömelip yüzünü ayak başparmaklarına yaklaştırdığında arkasından yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Aha... Kıdemli Baş Dedektif, görünüşe göre yine karşılaştık."

Çok iyi tanıdığı sesi duyunca Kim'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Altı

"Doktor Bate" dedi Kim, ayağa kalkarken.

"Artık bana Daniel diyebilirsin" dedi adam, elini uzatarak.

Kim adamın eline sadece kısa bir süreliğine dokundu.

Bryant'ın nasıl bir tezgâh çevirdiğini ve Keats'in neden keyifli olduğunu şimdi anlıyordu, çünkü onun rahatsız olacağını biliyorlardı.

O ve Daniel bir önceki yıl Crestwood soruşturması sırasında tanışmışlardı. Adam Dundee'den gönderilen adli tıp osteoarkeoloğuydu.[1] İlk başta çok iyi anlaşamamışlardı. Üç sığ mezarda birlikte çalışmışlar, aralarında bir etkilenme kıpırtısı yaşanmıştı. Ama vaka sonuçlanmıştı. Adam gitmişti. Hikâye de orada bitmişti.

Adamın saçları Kim'in hatırladığından biraz daha açık renkteydi. Muhtemelen güneşten rengi açılmıştı. Gözleri aynı yeşil renkteydi; bazen haylazlıkla parlamasına rağmen genellikle işte taktığı ince çerçeveli gözlüğün arkasında koyulaşıyordu.

1 -*çev.n.* Toprak altından çıkan canlılardan kemikleri ve varsa dokuları inceleyen bilim insanı.

Açık renk kot pantolon ile hâkî renk bir tişört giymişti. Kolları açık hava etkinliklerine olan sevgisinden dolayı hala kaslıydı ancak sol dirseğinin hemen altında yeni oluşmuş bir yara izi vardı.

Kim birden kendisini önemli bir boks müsabakasındaymış gibi hissetti. İlk yumruk savrulmuştu, şimdi meraklı üç kişi onun vereceği tepkiyi bekliyordu. Neşeyle gülümsedi. "Sizi yeniden görmek ne kadar güzel Doktor Bate. Umarım iyisinizdir."

Keats sakalını sıvazladı, Bryant yumruğunun içine öksürdü.

Kim patoloğa baktı. "Cesedi taşımaya artık hazır mısınız?" Önem sıralamasında, hiçbir şey kurbanının önüne geçmezdi. Westerley'deki diğer cesetler içinde bu ceset oraya ait değildi. Kadın deneylerin bir parçası değildi, hediye edilmiş ya da bağışlanmış da değildi.

Keats'in kusurları olsa da, kurbanlar ona gittiğinde Kim her zaman rahatlardı. Adam sorumluluğu altındaki bütün cesetlere saygıyla muamele ederdi.

"Elimden gelen en kısa sürede dedektif."

Kim bakışlarını tekrar Daniel'e çevirdi. Adamın gözleri keyifle aydınlandı. Ama eğer buraya gelip oyun oynamak istediyse bu oyunu tek başına oynayacaktı.

Kim döndü, suyun içinden geçtikten sonra başını geriye çevirdi.

"Keats, seninle yarın saat dokuzda görüşürüz." Sağ tarafına baktı. "Seni tekrar görmek güzeldi... Doktor Bate."

Hışımla tepenin üst kısmına çıktı, Bryant yanında belirince de yavaşlamadı. "Hain adam" dedi öfkeyle.

Şimdi her şeyi anlıyordu. Bryant'ın bakışlarının pikap kamyonete takılıp kalmasını. Kendini beğenmiş sırıtışını, ziyaret eden danışmanlarla uzun uzun sohbet edişini.

Doğru hatırlıyorsa, Bryant ile Daniel önceki soruşturmada çok iyi anlaşmışlardı.

"Onun burada olduğunu bilmene rağmen bana söylemeye gerek duymadın mı?"

Bryant özür dilemeden omzunu silkti. "Hayalarımın kopartılmasını istemiyorum, teşekkürler, kalsın. Hem bu arada, neden bu kadar sorun ediyorsun? Geçen sefer zaten aranızda bir şey olmamış..."

"Sorun filan etmiyorum" diye parladı Kim. Evet, aralarında kısa bir çekim olmuştu ama her ikisi de bunu itiraf edemeyecek kadar meşguldü.

"Evet, belli oluyor. Ama, ımm... şef, daha da önemlisi, neden ölü kızın ayaklarına dikkatle bakıyordun?"

Kim elini kaldırdı, işaret parmağını başparmağının tırnağına sürttü.

"Her iki eldeki ve ayaktaki tırnaklar mat ve pürüzlüydü. Mat oje sürülmüş gibiydiler."

Bryant başını iki yana salladı. "Hayır, hala anlamadım."

"Aseton. Tırnakların parlaklığını alıyor.

Yakın zamanda sürülmüş."

"Ve bunun bir anlamı olduğunu mu düşüyorsun?" diye sordu Bryant, kuşkuyla.

"Bryant, her şeyin bir anlamı olduğunu artık öğrenmiş olduğunu sanıyordum."

Yedi

Kim ahizeyi yerine koydu, Kase'den ana ofise çıktı. "Pekâlâ Stace, tahtaya geç. Kev, kahve koy, Bryant sen de pencereyi aç."

Ekip odasında kötü bir ölü kokusu vardı; sadece kafalarında kuruyorlar da olsalar merkeze kıyafetleriyle ve ayakkabılarıyla getiriyorlar da olsalar bu koku artık kesinlikle üzerlerine sinmişti.

Stacey beyaz tahtanın tepesine başlık atmak için parmak uçlarında yükseldi. "Kimliği belirsiz kadın" kelimeleri yazılmış, altına mükemmel bir çizgi çekilmişti.

Kim bu evreden nefret ediyordu. Kurbanlarının kimliklerinin bilinmemesinden rahatsız oluyordu. Hayattayken bir isimleri, kişilikleri, geçmişleri, yüz ifadeleri, aşkları, nefretleri, korkuları ve hayalleri vardı. Başkalarıyla etkileşime geçerek, onların üzerlerinde izlerini bırakarak hayatlarını kumaş gibi dokumuşlardı. Kasiyerdeki bayana bir gülümseme. Kahve dükkânındaki baristayla kısa bir konuşma. Hayır kurumuna bir bağış. Bütün kurbanlar bir yerlerde bir iz bırakırdı.

Birinci öncelikleri kadının ismini bulmaktı.

"Pekâlâ, önce elimizdeki bilgiler. Boy yaklaşık bir altmış iki. Ağırlık elli kilodan fazla değil. Doğal sarışın. Yaş: Kıyafetlerine bakılırsa yirmili yaşların sonları, otuzlu yaşların başları. Ölüm zamanını ve nedenini yarın sabah ilk iş olarak öğreneceğiz. Stace, tahtanın ortasında yukarıdan aşağıya doğru bir çizgi çek."

Dawson Kim'e bir kupa kahve uzattı. Kahve sıcaktı. Kim kupayı boş masada yanına koydu.

"Şimdi sadece notlar. Kimlik tespiti, konum, şüpheliler, sebep." Durdu, Stacey yetişirken kahvesinden bir yudum aldı.

"Kıyafetleri üzerinde, ojesi çıkartılmış" dedi.

"Kendisi de yapmış olabilir" diye öneride bulundu Bryant. "Tam olarak ne zaman kaçırıldığını bilmiyoruz. Dün gece yemek yemek ya da başka bir şey için dışarı çıktıktan sonra olabilir."

Kim başını evet anlamında salladı. "Üzerindekiler gündüz kıyafetleriydi." Kim omzunu silkti. "Bir anlamı olmayabilir ama yine de yazılmasını istiyorum."

Stacey eli havada bekledi.

"Bileğindeki kelepçe izleri" dedi Kim, tahtaya bakarak. Hızlıca devam etti. "Yüzü tanınmayacak hale gelene kadar darp edilmiş." Duraksadı. "Kimlik tespitini engellemek ve bizi yavaşlatmak için mi yoksa başka bir sebebi mi var? Ağzın içindeki toprak, kazara mı olmuş yoksa bir anlamı mı var? Eşyaları nerede? İnsanların çoğu yanında en azından bir telefon ve bir miktar para bulundurur."

Stacey Kim'in cümlelerini iki üç kelimeyle özetleyerek tahtaya yazıyordu.

Kim tahtaya göz gezdirdi, önemli konuların ele aldığından emin oldu, dedektifin tekrar yerine oturmasını bekledi.

"Pekâlâ Stace, Westerley'deki personel hakkında neler bulabileceğini araştırmaya başlamanı istiyorum. Elimizde kimlik tespiti olmadığından, kendi işimizi kendimiz göreceğiz. Derenin diğer tarafındaki arazi resmi olarak onlara ait değil, tesis de gizli tutuluyor; o zaman cesetle-

rin buraya atılmasının ne gibi bir önemi var? Ayrıca, erişim noktasını araştırmanı istiyorum.

Adam oraya nasıl geldi, burasını nereden biliyordu?"

"Anlaşıldı patron."

"Kev, kayıp kişi bilgileri üzerinde çalışmaya başla. Bak bakalım bir eşleşme bulabilecek miyiz?"

Dawson başını tamam anlamında sallayarak telefona uzandı.

Kim kahvesinden bir yudum aldı. "Ben de gidip büyük patrona bilgi vereyim."

Bryant sırıttı. "İyi eğlenceler."

"Aslına bakarsan sen de benimle geliyorsun."

Dawson kıs kıs gülerken Bryant'ın yüzü düştü.

Merdivenlerden çıkarlarken Kim "Pekâlâ Bryant, yine ne hata işledin?" diye sordu.

"Ben de tam aynı soruyu sana sormak üzereydim."

Woody'nin talimatı son derece açıktı. Bryant'ı da getir. Kim Bryant'ın amiri olduğundan adamın her azarlanışında yanında olacaktı ama Bryant Kim'in azarlandığına hiç bizzat şahit olmamıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Kim, üzerinde polis müdürünün pirinçten isim levhası bulunan kapıya geldiklerinde.

Kapıya vurdu, içeri girdi.

"Oturun, ikiniz de."

Söylenileni yaptılar.

"Son bilgileri ver Stone" dedi Woody, ona doğru bakarak.

Kim aşağıda biraz önce tahtaya yazmış oldukları her şeyi tekrar etti.

Woody başını tamam anlamında salladı, bakışları Kim'den Bryant'a yöneldi. "İkinizle de konuşmak istiyorum. Eğer cesedin nerede bulunduğu öğrenilirse bu va-

kanın karmaşıklaşma ihtimali var. Tesis hala iyi korunan bir sır ve bu sırrın bizim yüzümüzden açığa çıkmasını istemiyorum.

Bu mu yani? diye düşündü Kim. O kadarını kendisi de akıl edebilmişti.

"Ve bir şey daha..." Tabii ki bir şey daha vardı.

"Hafta sonunu unutmadığından emin olmak istiyorum."

"Hımm... Hafta sonu mu?" diye sordu Kim, Bryant'a bir bakış atarak. Bryant'ın da bir fikri varmış gibi görünmüyordu.

"Ödül töreni Stone."

"Ah, o tören. Evet efendim."

Tanrım, zaman o kadar çabuk mu geçmişti? Tamamen unutmuştu. Yakın bir geçmişteki kaçırılma vakasındaki çalışması nedeniyle onurlandırılacaktı.

Nankörlük etmekten nefret ediyordu ama ödül almak arzu ettiği bir şey değildi. Her zamanki gibi bir ekip çalışması olmuştu ve Kim'in kitabında şan peşinde koşmak yoktu.

Eğer ödülü parçalara bölebilseydi bir kısmını şikâyet etmeden onun kadar fazla mesai yapmış olan ekibine verirdi. O vaka için tüm hayatlarını askıya almışlardı ve bunu memnuniyetle yapmışlardı.

Sonra bir kısmını Kim ve ekibi ayrıldıktan sonra adli tıp teknisyenleri kanıt bulmaya çalışırken suç mahallini bekleyen polis memurlarına verirdi.

Ondan sonra kızlara dikiş atan ve yaralarına bakan sağlık personeline gönderirdi. En sonunda da bir parçasını çocukların yeniden normale dönmelerine yardımcı olacak psikologlara ve danışmanlara verirdi.

"O zaman şu andan itibaren törene kadar masamın üzerinde seninle ilgili kesinlikle hiçbir şikâyet dilekçesi görmek istemiyorum."

"Tabii ki istemiyorsunuz."

Tanrı aşkına, adamın ses tonundan böyle bir şey sürekli oluyor sanırsın, diye düşündü.

"Sana güvenemediğim için beni bağışla Stone. Bu konuda Bryant'la çok yakın çalışmanı önereceğim."

Kim ayak başparmaklarının botlarının içinde kıvrıldığını hissetti. Olayların doğal akışı gibi görünebilirdi ama kendisine böyle bir talimat verilmesine fena halde içerlemişti.

"Efendim, sizin için bir mahsuru yoksa..."

"Bu bir rica değildi Stone."

Kim aniden ayağa kalktı. "Hepsi bu kadarsa..."

"Otur yerine" diye emretti Woody. "Suratını asma Stone. Sana yakışmıyor. Bunu söylüyorum çünkü bazı vakalar farklı bir yaklaşım tarzı gerektiriyor. İşi tamamlama konusundaki becerilerinden kimse kuşku duymuyor ama arada sırada biraz nabza göre şerbet verme ve ilişkilerde ustalık..."

"Kusura bakmayın ama..."

"Stone, sağ yumruğumu aç" dedi Woody, derin bir iç geçirerek.

"Efendim?" dedi Kim, Woody'nin masanın üzerinden uzattığı kapalı yumruğa bir kaşını kaldırarak.

Woody'nin bakışları Kim'in yüzünden kendi sıkılmış yumruğuna indi.

"Basit bir emir veriyorum. Sağ yumruğumu aç."

Kim öne doğru eğildi, sol eliyle yumruğu yukarı doğru çevirdi. Adamın avcuna gömülü parmaklarını yoklayarak yerlerinden çıkartmayı denedi. Parmakların yerinde

durmasına yardım eden başparmağı çekti. Başparmak hareket etmedi. Kim diğer elini de kullandı, sol eliyle başparmağı kaldırmayı, sağ eliyle diğer parmakları açmayı denedi.

Hiçbir parmak kımıldamadı.

Uğraşmayı bıraktı, sandalyesine geri oturdu, patronunun tam olarak neyi kanıtlamaya çalıştığından emin değildi. Ama kendisini bir çocuk gibi hissetmek hoşuna gitmemişti.

Woody kapalı elini Kim'in iş arkadaşına çevirdi. "Bryant, yumruğumu aç."

Kim Bryant'ın uzanmasını bekledi ama adam olduğu yerde kaldı.

Bryant "Efendim, yumruğunuzu açar mısınız lütfen?" diye sordu.

Parmaklar sihirli bir şekilde açılarak birbirlerinden ayrıldı.

Kim inledi.

"Söylediklerimin ispatı Stone. Aynı sorun, iki farklı yaklaşım tarzı. Ağzını kullanmak aklına bile gelmedi."

Aslında gelmişti diye düşündü Kim, sadece Woody'nin düşündüğü şekilde değildi. Patronunun parmaklarını ısırması performans değerlendirilmesi sırasında kesinlikle karşısına çıkardı. Yerinde kıpırdandı. "Çıkabilir miyiz?"

"Çık Stone" dedi Woody, elini kapıya doğru sallayarak.

Kim ekip odasına geri dönünceye kadar Bryant'ın arkasında sırıtıp durduğunu hissedebiliyordu; içeri girdiğinde ekip odasına sessizlik hâkimdi.

Stacey tüm dikkatiyle ekrana bakarken Dawson masasının ortasında gökdelen gibi yükselen bir kâğıt yığınına hüzünlü gözlerle bakıyordu.

"Yaşı çok küçük ve çok büyük olanları elemeliyiz ve..."

"Eledim. Bunlar geriye kalanlar."

Kayıp kişilerle ilgili işlemler insanların düşündüklerinden çok daha karışıktı ve basit bir raporla birkaç bilgi verilerek yürütülecek kadar basit değildi. Kayıp kişiler tarih boyunca yalnızca kâğıt üzerinde kaydedilmişti ama artık "Kompakt" adı verilen bilgisayar sistemine de kaydediliyor ve süreç artık ikiye ayrılıyordu. İlk çağrıyı alan personelin kişinin gerçekten kayıp mı olduğunu yoksa sadece kendi isteğiyle mi gittiğini belirlemek için on altı tane son derece önemli soruyu sorması gerekiyordu. Detaylar alışıldık bilgileri de içeriyordu: tam isim, doğum tarihi, ev adresi, kişinin tasviri, üzerindeki kıyafet, zihinsel ve fiziksel durumu. Bunlardan bir profil çıkartıyorlardı.

Bu sorular cevaplandıktan sonra, bilgiler OASIS olarak adlandırılan komut ve kontrol sistemine giriliyordu. Bu aşamada görevli bir komisere bilgi veriliyor, o da kayıp kişi raporu çıkartıp çıkartmamaya karar veriyordu.

Elektronik sistem çok büyüktü ve her zaman hızlı çalışmıyordu, bu yüzden Halesowen'deki kayıp kişi raporlarının fotokopileri ve diğer polis merkezlerinin elektronik sistemlerindeki raporların çıktıları üzerinden çalışıyorlardı.

"Pekâlâ, dosya yığınını dörde böl de çalışmaya başlayalım."

Kurbanlarının ismini bulmaktan daha önemli bir öncelikleri yoktu.

Kim boş masaya oturdu, odaya sessizlik çöktü. Sadece sayfaların çevrilme sesi duyulabiliyordu.

Eleme yöntemini kullandı. En yaygın iki tasvir biçimi saçlar ve göz rengiydi. Şişmiş derinin arasından hala görülebilen gözün rengi maviydi. Sarı saç ile mavi gözleri

aynı anda içermeyen bütün raporlar ters çevrilerek masanın üzerine konulmuştu.

"Çok moral bozucu" dedi Bryant, başını iki yana sallayarak.

Kim adamın eşleşmeyen bütün raporları bir kenara ayırırken raporları nezaketle kenara koyuşunu fark etti. Anlıyordu. Adamın içindeki dedektif bu kayıp kadınların her birini daha derinlemesine araştırmak istiyordu. İçindeki baba onları evlerine geri getirmek istiyordu.

"Ne kadar geriye gittin Kev?" diye sordu.

"Üç ay."

Bu kadar kısa bir süre için çok fazla kayıp raporu vardı.

"Buldum onu" dedi Dawson ve bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı.

Dawson dışında diğer herkes kuşkulu gözlerle birbirine baktı.

Gözleri bilgiler üzerinde gezinirken başını evet anlamında salladı. "Evet patron. Bir fotoğraf var. Fotoğrafta da o haçı takıyor." Okumaya başladı. "Cumartesi öğle saatlerinden beri kayıp. Kayıp bildirimini ailesi yapmış. İsmi Jemima Lowe."

Kim zihninin biraz huzura kavuştuğunu hissetti. Kurbanının artık bir adı vardı. Şimdi onu öldüren aşağılık herifi bulmak zorundaydı sadece.

Sekiz

"Söyle bakalım. Ne kadar?" diye sordu Bryant.

Kim adamın neyi sorduğunu biliyordu. Sıklıkla evlerin kaç para ettiğine kafa patlatırlardı. Baktıkları ev Lowe ailesine aitti.

Dawson aileyi evlerine geri getiriyordu. Kim ailenin kızlarını bu şekilde görmek zorunda kalmasından nefret ediyordu ama vakanın ilerlemesi için bu gerekliydi.

Keats'in ailenin ızdırabını en aza indirmek için elinden geleni yapacağını biliyordu ama adam bir patologdu, mucizeler yaratamazdı. Jemima'nın darp edilmiş yüzünün gerçekliği ve vahşiliği saklanamazdı. Kızlarının ölmeden hemen önce hissetmiş olduğu acıyı gizleyebilecek hiçbir nazik kelime yoktu. Bu, akıllarından hiç çıkmayacak bir görüntüydü.

Kıyafetlere, mücevherlere, apandisit ameliyatı izine ve sağ elin şekli bozuk küçük parmağına dayanarak kimlik tespiti doğrulanmıştı.

Kurbanları kesinlikle otuz bir yaşındaki Jemima Lowe'du.

Kim gözlerini kıstı, evi inceledi. Kurşun kaplı iki çıkma pencerenin arasında bir kapı yer alıyordu.

Ev müstakildi, iki arabalık garajı üç benzer evden oluşan sıranın bitimini oluşturuyordu.

Bryant "Üç yüz on" diye tahminde bulundu.

Kim başını iki yana salladı. İki yüz seksen binden fazla etmesi mümkün değildi.

"Hadi ama. Dört hatta belki beş yatak odası olmalı."

Kim neden aynı fikirde olmadığını açıkladı. "Ağaç sınırının diğer tarafında işlek bir yol ve Merry Hill alışveriş merkezi var. Daha geniş açıyla bak."

"Evet ama..."

"Geldiler" dedi Kim, bir araç yavaşça onlara doğru gelirken.

Araba durunca Dawson ön yolcu koltuğundan kalktı, arka kapıyı açtı.

Bay Lowe arabadan indi ve eşinin inmesine yardım etti. Kadın da elini arabadaki üçüncü yolcuya uzattı. Yani diğer kızlarına.

Bay Lowe, Dawson'u başıyla kısaca selamladı, Dawson da tekrar arabaya binmeden önce adama saygılı bir baş selamıyla karşılık verdi.

Kim ona doğru gelmekte olan ailenin birbirleriyle göz teması kurmadığını fark etti. Bunu yapmaları savunmalarını yerle bir edebilirdi. Kendi acılarının başka birinin yüzünde yansıdığını görmek kalplerinin henüz kabul etmeye hazır olmadığı şeyi doğrulayabilirdi.

Yine de bütün aileyi bir arada tutan fiziksel bir bağ vardı. Bay Lowe kolunu gevşek bir şekilde kızının elini sıkıca tutmakta olan eşinin omzuna sarmıştı. Sara Lowe ablası gibi sarı saçlıydı ama onu ablasından daha sağlıklı gösteren birkaç kilo fazlası vardı.

"Bay Lowe, Bayan Lowe" dedi Bryant, öne çıkarak. "Kıdemli Dedektif Bryant ve Kıdemli Baş Dedektif Stone. İçeri gelebilir miyiz?"

Bay Lowe tereddüt ettikten sonra başını evet anlamında salladı. Adamın diğer bütün vücut hareketleri gitmeleri için yalvarıyordu. Kim de bunu yapabilmeyi samimiyetle istiyordu.

Bir ailenin kederini ihlal etmek, gecenin bir yarısı yatak odalarına dalmaya benziyordu.

Yavaşça garaj yolu boyunca ilerleyen aileyi takip ettiler.

Bay Lowe ön kapıyı açtı ve karısıyla kızının içeri girmesi için yana çekildi. İçeri girince, aile ne yapacaklarını bilmeden holde duraksadı. Her şey aynı olmasına rağmen şimdi bir tuhaflık varmış gibi hissediyorlardı. Evleri gözlerine farklı görünüyordu çünkü kızları bir daha asla orada olmayacaktı.

Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Yeni bir düzen oluşturana kadar olağan hayat askıya alınmıştı.

"Çay yapayım" dedi Bayan Lowe, belirli birine hitap etmeden.

Bu bir eylem, bir hareket, dikkatini dağıtacak küçük bir işti. Aile irtibat görevlisi kısa süre içinde gelecekti ve bu küçük iş bile paylaşılacaktı.

Sağ taraftaki bir kapı bej tonlarıyla dekore edilmiş bir oturma odasına açılıyordu. Kim köşede düz ekran bir televizyon olduğunu gördü.

Bay Lowe onları içeri yönlendirdi. Kim ile Bryant kanepeye geçerlerken adam bir koltuğa oturdu.

"Kaybınız için içten baş sağlığı diliyoruz" dedi Kim.

Adam basmakalıp sözler sanki bir anlam ifade ediyormuş gibi Kim'in nezaketini başıyla onayladı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Her şeyin koca bir yanlışlık olduğu" dışında her şey acılı adam için anlamsızdı. Kim de anlıyordu. Adamın görmek zorunda bırakıldığı şeyi o da görmüştü. Onun için bile yeteri kadar dehşet vericiydi; adam için ise Kim'in tasavvur edemeyeceği bir travmaydı.

Kim adamın ellili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin etti. Beyaz gömlek ile kömür rengi pantolonun

altında kendini formda tutan bir adamın bedeni belli oluyordu. Saçları kısa ve saklamaya gerek duymadığı şekilde griydi. Yüzü açık havada bronzlaşmıştı.

Adam "Sara'yı bu işin dışında tutabilir miyiz?" diye sordu, bakışlarını Kim'den Bryant'a doğru çevirerek. Gözlerinde üzüntü ve kederin yanı sıra ani bir endişe belirdi.

Kim başını tamam anlamında salladı. Jemima'nın kız kardeşiyle sadece kesinlikle gerektiğinde konuşacaktı.

Bayan Lowe odaya girdi, cam sehpanın üzerine bir tepsi bıraktı. Tepside çaydanlık, şeker kabı ve sütlük vardı ama çay fincanları yoktu. Bay Lowe, koltuğa eşinin oturması için ayağa kalkarken hiç kimse bir şey söylemedi.

Yüksek topukların da yardımıyla boyu kocasının boyuna santimi santimine denk bir kadındı. Saçları tokalar ve bir lastik bant ile kontrol altına alınmış başa çıkılmaz bir kırmızı bukleler yığınıydı. Bay Lowe koltuğun arkasına geçip bir elini eşinin omzuna koyduğunda Kim ne kadar çekici bir çift olduklarını fark etmeden edemedi.

"Bize Jemima'nın ne zaman kaybolduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

Bayan Lowe "Cumartesi öğleden sonra" dedi. "İşten gelmesi gecikmişti. İşten asla geç gelmezdi."

Kim bunun otuz bir yaşındaki kadının her cumartesi yaptığı bir şey olup olmadığını merak etti. Yani eve gelip ebeveynleriyle çay içmesinin.

"Jemima evli miydi? Çocuğu var mıydı?"

Bayan Lowe başını hayır anlamında salladı. "Bunu düşünmeye başladığını hissediyordum, ama üniversiteyi terk ettiğinden beri kariyeri daima önce geliyordu. Kızım bir at uzmanı, bu bölgede çalışıyor ve her şeyi yoluna koyana kadar burada yaşıyordu."

"Yoluna koymak mı?" diye sordu Kim.

"Ah üzgünüm, o... o..."

Bay Lowe şimdiki zaman kipi kullanıp kullanmamak konusunda aklı karışan eşinden sözü devraldı.

"Jemima yaklaşık beş yıl önce aniden Dubai'ye taşınmaya karar verdi. At yetiştiricisi bir aile için çalışmaya gitti.

Geri döneli daha bir ay olmadı."

Kim başıyla anladığını belirtti.

"Jemima'nın erkek arkadaşı var mıydı?" diye sordu.

"Görüştüğü birisi vardı. Sadece birkaç kere çıktılar sanırım." Bryant'ın kalemi not defterinin üzerinde yazmaya hazırlandı.

"Adı Simon Roach, bir seyahatinde alışveriş yaparken tanıştığı birisi. Mağaza müdür yardımcısı sanırım.

"Onunla tanıştınız mı?"

"Bir kere" diye doğruladı Bay Lowe. "Bir akşam Jemima onu yemeğe getirmişti."

"Ve?" diye sordu Bryant.

"İlk izlenimlere bakarak karar vermekten hoşlanmıyorum." Mesaj açık ve netti.

"Bildiğiniz kadarıyla Jemima'nın birisiyle bir sorunu var mıydı?" Bay Lowe kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır. Jemima... onun son derece nazik bir kişiliği vardı."

Bayan Lowe geçmiş zaman kipi karşısında hıçkırığını bastırdı. Bay Lowe yeniden eşinin omzunu sıktı.

"Jemima zıtlaşan birisi değildi. Tartışmalardan nefret ederdi, böyle bir durumda her zaman oradan uzaklaşırdı."

Kim ayağa kalktı. Şimdilik yeteri kadar soru sormuştu. Bu ailenin kederini bir gün için yeteri kadar ihlal etmişlerdi.

Bryant onu takip etti, Kim'e fırsat vermeden konuştu. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, tekrar başınız sağ olsun." Kim koridora doğru ilerledi.

Merdivenlerin yukarısında bir gölge hareket etti, ardından bir kapının nazikçe kapatılma sesi duyuldu.

Kim evden çıkmadan önce bir an tereddüt etti.

Dokuz

Kim Ipod'u çalıştırdı. Bach daha önce çok fazla dinlemediği bir besteciydi ama Brandenburg konçertolarındaki yaylı çalgılar Kim'in motoru üzerindeki çalışmasıyla bütünleşiyordu.

Besteci, konçertoları çeşitli çalgı aletleriyle (iki doğal korno, üç obua, bir fagot, iki keman, bir viyola ve bir çello) çalınacak şekilde notaya geçirmişti Bütün bileşenleri bir araya getirerek bir müzik eseri ortaya çıkarmak için gereken sanatçılık, garaj zeminine dağılmış parçaları birleştirme görevinden çok da farklı değildi. Parçalar birleşerek bir gün 1954 model bir BSA Goldstar olacaklardı.

Kim Jemima'nın ebeveynleriyle görüşmelerinden sonra mesaiyi bitirmeye karar vermişti. Kayıp kişi raporlarını araştırmaktan Dawson'un parmaklarında kâğıt kesikleri oluşmuştu. Stacey ekrana bakmaktan şaşı olacaktı, Bryant ise en başından beri onunla birlikteydi. Hepsi akşam yediden önce evlerine gitme fırsatını hak etmişlerdi.

Kim soruşturmanın bu kısmından, yani başlangıcından nefret ediyordu. Ofisteki beyaz tahtanın üzerinde çok fazla boş alan oluyordu. Bu onda hep çakıl taşlarını istif etmeye çalışıyormuş hissi uyandırıyordu. Bir çeşit harç olmadan hiçbir ilerleme kaydedilmiyordu.

Zamanı bütün pencerelerini silerek ve Barney'i gece yürüyüşüne çıkartarak geçirmişti. Köpek şimdi mutfak kapısının aralığında bacaklarını açmış yatıyordu. Ön patilerinin ucunda bir geyik boynuzu parçası vardı. Bunun uzun süre dayanan bir ödül olması ve köpeğe bir meşguliyet sağlaması gerekiyordu. Barney'nin durumunda ise, köpek arada sırada boynuz parçasını ısırıyor, sonra öylece bırakıyordu. Bu hızla, çocuklarına bırakabilir diye düşündü Kim.

Köpeği sadece anlık zevklerden hoşlanıyordu.

Barney ona daha önceki vakaların birinden gelmişti. Thorns Yolunda öldürülen, tecavüzden hüküm giymiş bir adamın sadık hayvanıydı. Saldırının ardından hayvan kaçarak özgürlüğünü elde etmeye çalışmamış, bunun yerine üzerine kan sıçramış kürküyle sahibinin yanında oturmayı tercih etmişti. Artık izler silinmiş olsa da Kim hala onu orada öylece otururken hayal ediyordu.

Köpeğin ona bakamayacak durumdaki yaşlı bir kadından alınma ve köpek evinde kimsenin uğramadığı bir bölmeye yerleştirilme görüntüleri zihninde hala canlıydı. Bölmesinde bir isim tabelası bile yoktu. Tesistekiler köpeğin yeniden sahiplenilmeyeceğinden o kadar emindiler.

Ne yazık ki, bilinmeyen nedenlerle köpek başkalarıyla pek anlaşamıyordu ve bu yüzden birçok evden gönderilmişti. Son yolculuğuna, uyutulmaya doğru gidiyordu.

Kim onu son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktı, bir köpekle hayatındaki diğer herkesten daha fazla ortak noktası olduğunun farkındaydı.

Köpeğe bakarak başını yana eğdi. Tıpkı onun Kim'e baktığı gibi.

"Havuç ister misin?"

Köpeğin kulakları dikildi, kuyruğu yeri hızla dövmeye başladı.

"Evet, ben de öyle düşünmüş..."

IPod'un yanındaki cep telefonu çalmaya başlayınca sözleri yarım kaldı. İyi haberler genellikle gece yarısından sonra gelmezdi.

Ekrana baktı. Tanımadığı bir numaraydı.

"Stone" diye cevap verdi.

"Ah dedektif, hala ayakta olduğunuzu düşünmüştüm."

Bu tembel, rahatsız edici sesi önce çıkaramadı, ama kime ait olduğunu anladığında telefonun ağız kısmına doğru inledi.

Arayan, yerel muhabir, ulusal baş belası ve Kim'in numarasını bilmiyor olması gereken Tracy Frost'tu.

"Senin yaşadığın mağarada gece yarısı olmadı mı Frost?" diye sordu.

"Ah, biz muhabirleri bilirsiniz. Hiç uyumayız."

Kim "muhabir" teriminin Tracy'e uygulanamayacak kadar onur ve profesyonellik içerdiğini düşündü ama üzerinde durmadı. Kadın Kim'in en son önemli soruşturması sırasında yayın yasağı getirilmiş olmasına rağmen kaçırılma hikâyesini açığa çıkarmakla tehdit ederek epey can sıkıntısı yaratmıştı. Kızların sağ salim bulunması için aramanın bir an önce sonuçlandırılması gerekiyordu, Tracy Frost da tüm bunlara daha da fazla baskı eklemişti.

"Biraz siz polis memurları gibi, di mi? Birbirimize çok benziyoruz."

Kim telefonu kulağından uzaklaştırdı ve ona sanki kulak memesini yalamış gibi kötü kötü baktı. Bu kadının kafası mı güzeldi?

"Kapatıyorum, bu yüzden bir şey söyleyeceksen..."

"Yerinde olsam kapatmazdım. Söyleyeceklerimi duymak ister..."

Kim, "Tracy, arkadaş olmadığımızı biliyorsun değil mi?" diye duruma açıklık getirdi.

"Elbette" dedi kadın, kıkırdayarak.

"Senin yüzünü bile görmek istemediğimi ve üzerinde çalıştığım hiçbir soruşturmayla ilgili sana asla bilgi vermeyeceğimi de biliyorsun."

"Kesinlikle" diye cevap verdi Tracy.

"O zaman hangi kahrolası sebep yüzünden telefonumun diğer ucundasın?"

Kim Westerley'deki haberin sızmamış olması için dua ederek nefesini tuttu. Gecenin bu vakti duruma müdahale etmesi için Woody'yi yatağından kaldırmak istemiyordu.

"Şey, Batı Mercia polis teşkilatının çözülmemiş birkaç eski vakayı yakın zamanlarda çözmesiyle ilgili bir yazı yazıyorum. Açık konuşmak gerekirse yazı daha çok Batı Midlands polisinin eski vakaları çözememesi üzerine odaklanıyor, senin ismin de epey geçiyor, bu yüzden sana da yorum yapma fırsatı vereyim diye düşündüm."

Kim aynı anda hem rahatlayarak hem de iğrenerek iç geçirdi. Tracy Frost her zamanki gibi olumsuzluğa odaklanıyordu. Kim yorum yapma fırsatının gerçekte kendini savunma fırsatı anlamına geldiğini de biliyordu.

"Frost, artık kapatıyorum" dedi, telefonu kulağından uzaklaştırarak.

"Biraz sabırlı ol Stone. Patronundan açıklama yapmasını istedim ama reddetti, bu yüzden haberin her yerinde senin adın geçeceği için seninle konuşayım dedim."

Elbette her yerde adı geçecekti. Kim'in kadına nazik davranmayı reddetmesi, Tracy Batı Midlands Polisiyle ilgili herhangi bir şeyden bahsettiğinde Kim'in sıklıkla haberin merkezinde olmasına yol açıyordu. Frost'un Wo-

ody'yi aramış olması Westerley'e ziyaretin zamanlamasını daha da iyi açıklıyordu.

"Bahsedeceğim çözülmemiş vakalardan birisi şu Bob isminde adamla ilgili..."

"O da kim be...?"

İki yıl önce Fens Havuzları'nın su depolama alanında bulunan, parmakları kesilmiş, kimliği belirsiz adam. Ona Bob ismini verdim..."

Kim hoşnutsuzca burnunu kırıştırdı. "Suyun içinde bulunduğu için ona Bob ismini mi verdin?"[1]

"Onu Bob olarak çağırıyorum çünkü bana amcam Robert'ı hatırlatıyor.[2] Hadi ama Stone. O kadar da duygusuz birisi değilim."

Kim'in iç sesi onun bu son söylediğinden çok da emin değildi. Hoparlörü açarak telefonu tezgâhın üzerine koydu. Garajın ortasındaki motor parçaları yığınına geri dönerek diz çöktü. Bağlantı çubuğunu piston grubuna yerleştirmek bu adi kadının söyleyeceklerinden daha fazla ilgisini çekiyordu.

Devam etmesi için cesaretlendirici bir şey söylemedi kadına ama Tracy yine de devam etti.

"Hatırlıyorsundur muhakkak?"

"Hatırlıyorum ama benim vakam değildi" diye cevap verdi Kim, pürmüze[3] uzanarak.

Soruşturma Brierley Hill tarafından yürütülmüştü, cesedin bulunduğu yere bir taş atımı uzaklıktaydılar. Kim vakaya dâhil olmamıştı.

"Katili hiç bulunamadı."

"Eee?" diye sordu Kim.

1 -*çev.n.* İngilizcede Bob aynı zamanda balıkçılıkta oltanın ucuna takılarak yemin batmamasını sağlayan mantara verilen addır.

2 -*çev.n.* İngilizcede Bob Robert'ın kısaltılmış halidir.

3 -*çev.n.* Alev püskürten alet, ateş tabancası. Tamir işleri için kullanılır.

Bazen böyle şeyler oluyordu. Hiçbir polis memuru bundan hoşlanmıyordu, çözülmeyen bir vaka asla unutulmazdı. Dindirilmemiş bir kaşıntı gibi belirli aralıklarla kendini belli ederdi.

"Hadi ama Stone." Parmakları olmayan bir adam illa ki merakını uyandırmıştır. Bu, ilgini çekmiyor mu? Bir katil kurbanı teşhis edememenizi sağlayacak bir şey yapıyor ve yakayı öylece kurtarıyor.

Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Evet ediyordu, bu sinir bozucu kadın da bunu çok iyi biliyordu.

Kim Barney'nin diğer tarafa döndüğünü, artık sırtını telefona vererek yatmakta olduğunu fark edince gülümsedi. Gerçekten de zeki bir köpekti.

Pürmüzü bıraktı, tezgâhın üzerindeki eşyaların yerlerini değiştirmeye başladı.

"Tanrı aşkına Stone, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Tracy.

"Bir alet arıyorum, bu yüzden gece yarısı sohbetimizi bitirdiysen..."

"Hadi ama dedektif. Bu senin vakalarından biri olsaydı kesinlikle..."

"Aha, somun anahtarı" dedi Kim.[1]

"Anlayamadım" dedi Tracy.

"Buldum" dedi Kim, alete uzanarak.

"Bu zavallı adamın bir kimliği, bir ismi yok. Demek istediğim, senin aile fertlerinden birisi olduğunu hayal etsene, ha?" Bu kadar kolayca göz ardı edilmez..."

"Hiçbir kurban göz ardı edilmiyor" diye parladı Kim, kadının tam da istediği şeyi yaptığını yani ona bir tepki vermiş olduğunu çok geç fark ederek.

1 -*çev.n.* Somun anahtarının İngilizcesi olan 'spanner' kelimesi aynı zamanda geri zekalı anlamına gelmektedir.

"Artık kapatıyorum Frost" dedi, telefona uzanarak.

"Ayrıca madalya törenin için yeni ayakkabılar aldığımı bilmeni iste.."

Kim telefonu kapattı, içeriye aniden çöken huzurun keyfini çıkarttı. Kadın içeri dalıp oturmuş olsa ancak bu kadar mahremiyeti ihlal edilmiş hissederdi.

Uzandı, kendisi için özel bir yer olan garajını yeniden Bach'ın müziğiyle doldurdu.

Tracy Frost'un aklından ne geçiyordu? Sanki Kim'in bölgedeki diğer ekipler tarafından çözülememiş vakaları alması gerekiyormuş gibi. Kendi yerel polis birimi onu yeterince meşgul ediyordu.

Ancak yine de, bağlantı çubuğunu pistona oturtmaya çalışırken, kendisini Bob ismindeki adamı düşünürken buldu.

On

Tracy Frost, Quarry Bank caddesinin bitimindeki küçük kiralık eve girdi. Burası daha varlıklı bir bölge olan Amblecote'un posta kodu alanı içerisinde yer almıyor olsa da, Tracy posta adresinde yine de Amblecote'un kodunu kullanıyordu.

Başka bir şey yapmadan önce, yemek masasının üzerindeki diz üstü bilgisayara giderek boşluk çubuğuna bastı. Bilgisayar uğuldayarak çalışmaya başladı, Tracy'nin en değerli varlığı olan beyaz Audi TT ekranın ortasında belirdi.

Quarry Bank caddesinde onunki gibi arabalar olumsuz ilgi çekebiliyordu. Yokuşun ilerisindeki balık ve pata-

tes kızartması satan yerlerden birine giden gruplar bazen durup hayran hayran bakıyorlardı. Yolun karşısındaki motosiklet mağazasının vitrinine bakan çocuklar şöyle bir bakmak için yolun bu tarafına geçebiliyordu. Kıskanç komşular bir iki tekeri patlatabilirdi. Kamerayı yerleştirmeden önce bunlar sürekli başına gelmişti.

Saat neredeyse sabaha karşı bir olmuştu, arabanın yanından çok az insan geçiyordu.

On üç santimlik topuklu ayakkabılarını çıkartırken ekranı açık bıraktı. O lanet topuklulardan nefret ediyordu ama onlarsız hiçbir şey yapamazdı. Arabasını her şeyden çok seviyordu ama seçim yapması gerekirse topuklu ayakkabılarını seçerdi. Akıl sağlığı buna bağlıydı.

Tüm gün bir his onu sürekli rahatsız etmişti. Normalde içindeki herhangi bir endişeyi yatıştıran bütün her şeyi yapmıştı. İnternetteki faturalarını kontrol etmiş, göze çarpan hiçbir şey bulamamıştı.

Banka hesap bakiyesi her zamanki seviyelerinde duruyordu, limit aşımı sınırının hemen altındaydı.

Unutulan ya da yaklaşmakta olan hiçbir doğum günü ya da yıldönümü olmadığından emin olmak için ajandasında ileri geri gidip gelmişti.

Annesini aramış, son telefon görüşmelerinden bu yana neredeyse her şey hakkındaki küçük ayrıntıları dinlemişti. Tracy her zamanki gibi her şey yolundaymış ve gelecek hafta her ikisini de ziyaret etmeye çalışacakmış gibi yapmıştı. Her iki söylediğinin de yalan olmasından nefret ediyordu, annesinin bunu bilmesinden ise daha da fazla nefret ediyordu.

En sevmediği polis memurunu biraz kışkırtmanın moralinin düzelmesine yardımcı olacağını umut etmişti, ama olmamıştı.

Kim Stone'a itiraf etmemiş olduğu şey Bob'la ilgili düşüncelerine suçluluk duygusunun da eşlik ediyor olmasıydı. İki yıl önce, adamın cesedinin ambulansa yüklenmesini izlerken, Tracy bunu ona yapan kişiyi ortaya çıkartacağım mutlaka demişti. Adamın kimliğini bulmaya odaklanmış, insanların ilgisini çekecek bir yazı yazmak için editörüyle konuşmaya kesin karar vermişti.

Ama iki gün sonra, metreslerinden biri tarafından kokain bağımlılığı basına sızdırılan yerel bir futbolcuyla ilgili bir haber yaparken buldu kendini. Seks ve uyuşturucuyla ilgili bir yazıya karşı koyamamıştı. Yaptığı hikâye Dudley Star'ın en yüksek ikinci tirajını getirmişti; sadece Prenses Diana'nın anma töreni için çıkartılan baskıya geçilmişti.

Ertesi hafta editörüyle Bob hakkında konuştuğunda adam gölden çıkartılan adamı hatırlamakta zorluk çekmiş ve talebini reddetmişti. Adamın cinayetini çözmekle görevlendirilen polis ekibinin bir parçası değildi ama katilinin hala özgürce dolaşıyor olmasından biraz da kendisi sorumluymuş gibi hissediyordu. Bu, belli aralıklarla bilincine zıplayan ve onu bir parça rahatsız eden şeylerden biriydi. Batı Mercia'nın birkaç eski vakayı çözme başarısına dair haberler Bob'u yeniden zihninin ön tarafına taşımıştı.

Gün içerisinde aklına gelen her şeyi denemişti ama his yine de geçmemişti.

Belki sadece biraz daha uyuması gerekiyordu. Bu duygular nadiren ertesi gün de onunla birlikte olurdu.

Jimmy Choo ayakkabılarını yatak odasına götürdü ve kapıyı açtı. Onları Anouk marka diğer sivri burun ince topuklu ayakkabıların arkasına yerleştirdi. Şimdiye kadar altı çift ayakkabı edinmişti. Hepsinin de sol tekinin içinde destek tabanlığı vardı.

Yüksek topuklularla aralarında yalpalayarak yürürken, insanların arkasından güldüğünü biliyordu ama sorun değildi, çünkü o ayakkabıların gerçek sorununu, yani hayatının büyük bir kısmı boyunca başına bela olmuş o sorunu saklamasına yardımcı olduğunu bilmiyorlardı.

On Bir

Ah anneciğim, seni özlemediğim tek bir günüm bile geçmiyor. Beni bırakıp gittiğinden beri çok zor, karanlık yıllar geçirdim.

Zihnimde hep bu şekilde ifade etmem ne kadar ilginç. Beni terk ettin. Beni bırakıp gitmedin. Öldün lanet olası.

Özür dilerim anneciğim, küfredilmesinden hoşlanmazsın, ben de hoşlanmıyorum. Küfretmek sınırlı bir kelime dağarcığının göstergesidir demiştin.

Fikirlerine hep katılıyorum anneciğim. Er ya da geç.

Seninle aynı fikirde olmadığım bir zamanı hatırlıyorum. Uyanmıştım, giysilerim yatağın ucuna serilmişti.

Önden düğmeli kahverengi bir askısız elbiseydi. Koyu kahverengiydi. Çamur rengiydi. Boyu dizlerimle ayak bileklerim arasına bir yerlere inen bir dikdörtgendi. Ön tarafında iki cep kapakçığıyla oluşturulmuş sahte cepleri olan uzun, biçimsiz bir toprak blok gibiydi. Gerçek cepleri bile yoktu.

Cepler hoşuma gidiyordu.

Elbiseden nefret etmiştim. Giymek istememiştim, sana da giymeyeceğimi söylemiştim.

Kararımı gözden geçirip geçirmeyeceğimi sormuştun.

Hayır demiştim.

Bana o üzgün tavırla gülümsemiştin, o an hata yaptığımı anlamıştım. Ama geri adım atamazdım.

Sen de atamazdın.

Hiçbir şey söylemeden hızla odama gitmiştin. Sevdiğim bütün kıyafetlerimi çıkartmıştın. Makası almıştın, saçlarımı kesmek için kullandığın şu keskin olanı. Keskin olduğunu biliyordum, çünkü bir keresinde saçımı kırparken boynuma sıyrık atmıştın.

Mutfak masasına oturmuştun, dudaklarında bir gülümseme vardı, ben ise yüzünde en azından bir duygu ifadesi gördüğüm için mutluydum.

Kırt. Kırt. Kırt.

Onları kırparak küçük küçük parçalara ayırmaya başlamanı izledim; kumaş şeritleri yere düştü, bir çukurun içindeki yılanlar gibi birbirlerine dolanıyorlardı.

Askısız elbise masada ikimizin arasında katlanmış şekilde duruyordu.

Kıyafetlerimi dikişlerinden kesmemiştin. Bir daha tamir edilemeyecek şekilde kesmiştin.

Hasar verilmişti.

Bir ders çıkartılacaktı.

Soyunmaya başladım, makas yavaşladı ama durmadı. Sana baktım, ama bana bakmadın çünkü biliyordun.

Kazanmıştın.

Sarı tişörtü, sonra da kahverengi örtüyü üzerime geçirdim. Boyun eğmez bir çikolata parçası gibi üzerimden sarkıyordu.

Nazikçe ve konuşmadan makası mutfak masasının üzerine koydun, evyenin yanında ayakta durdun.

Mutfağın ortasında duruyordum, gözlerimi sırtına dikmiştim. Tek ses deterjanı köpürtürken elinin ılık suyu hışırdatma sesiydi.

Ama hala konuşmuyordun. Başka neyi yanlış yapmıştım? İstediğin şeyi yapmıştım ama o sessizlik duvarı ve hoşnutsuzlukla bükülmüş bir omurga hala duruyordu.

"Anneciğim..."

Döndün. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı ama derinlerde bir yerlerde bir gülümseme ihtimali vardı.

Bu, harekete geçmem gereken andı, hayatımızı yeniden düzeltmek için yakaladığım fırsattı.

Tek yapmam gereken doğru şeyi söylemekti. "Anneciğim, benimle oyna." Ve sonunda, gülümsemiştin.

Ama artık burada değilsin ve benimle oynayamayacaksın, değil mi anneciğim?

Ama diğer arkadaşlarım burada.

Şimdi gitmek zorundayım.

Bir sonraki en yakın arkadaşım bekliyor.

On İki

"Pekâlâ millet, işe koyulalım. Stace, Westerley'deki ekip hakkında ne biliyoruz?" diye sordu Kim, soruşturmanın ilk tam gününde bir an önce çalışmaya başlamaya istekli bir şekilde.

"Profesör Christopher Wright 1959'da doğmuş. İki yaşındayken babası ölmüş, annesi bir daha evlenmemiş. Müzmin bekâr, insan biyolojisinde karar kılmadan önce farklı tıbbi alanlarda çalışmış. Çok sayıda makale yazmış, şimdiye kadar bulabildiğim kadarıyla adı yedi üniversitede danışman olarak geçiyor."

"Zeki bir arkadaş" diye tespitte bulundu Bryant.

Stacey "Ah, dahası da var" dedi ve devam etti. "Bilirkişilik yapıyor, en az üç cinayet soruşturmasında ve iki

temyizde tanıklık etmiş. Çetin çapraz sorgularda bile sakinliğini korumasıyla ün kazanmış. Ayrıca, Westerley'deki tam zamanlı işine ek olarak üniversitelerde hala oldukça aktif şekilde ders veriyor.

"Ders vermeye başladığı ilk zamanlarda öğrencilerinden birisi hakkında şikâyette bulunmuş ama şikâyet dayanaktan yoksun çıkmış ve daha sonra geri çekilmiş. Ah, Brian adında da bir kedisi var."

"Hayret doğrusu Stace" dedi Kev, alaycı bir tavırla. "Ne yaptın, onu yemeğe mi çıkarttın?"

"Doğruyu söylemek gerekirse adam internette her yerde karşınıza çıkıyor. Hakkında bilgi edinmek zor olmadı" diye itiraf etti Stacey.

Kim bir soru sormak için ağzını açtı ama Stacey ondan önce davranarak cevap verdi.

"Sabıka kaydı yok patron. Üç park cezası var, hepsi de zamanında ödenmiş."

"Gizli kapaklı bir yönü pek yok gibi" dedi Bryant. Bu bilgilerde not almaya değer hiçbir şey yoktu.

"Öte yandan Catherine Evans tamamen farklı bir hikâye" dedi Stacey, kaşlarını kaldırarak. "Makalesi ya da yayınlanmış bir yazısı yok. LinkedIn'de onu buldum ama Facebook'u ya da Twitter'ı yok. Gerçekten tuhaf."

Kim, o kadar da garip değil diye düşündü. LinkedIn'in çalışanlar için bir tür Facebook olduğunu biliyordu. Kendisi kullanmıyordu. Facebook ya da Twitter da kullanmıyordu. Bazı insanlar hayatlarını sosyal medyadan uzakta kalarak yaşamayı tercih ediyordu.

"Sıradaki."

"Jameel Mohammed yirmi iki yaşında, Lougborough Üniversitesinde istatistiki analiz konusunda sınıfının en iyisiymiş." Onu Facebook'ta, Twitter'da, Snapchat'de ve

Pinterest'de bulabilirsiniz. Youtube'da gitar çaldığı altı tane videosu var... kötü çalıyor. Netherton'daki evinde annesi, babası ve iki ablasıyla birlikte yaşıyor."

Kim derin derin düşündü. Buradaki hiçbir şey "Ben bir katilim" diye bağırmıyordu.

"Catherine'i araştırmaya devam et, ayrıca ağımızı biraz daha geniş atmamız gerektiğini düşünüyorum. Profesör Wright ile temasa geç, Westerley'in kuruluşuna iştirak etmiş insanların bir listesini temin et."

"Derhal patron."

Kim çenesini ovuşturdu. "Stace, o işe başlamadan önce, bana arazinin havadan görüntüsünü bulabilir misin?"

Stacey birkaç tuşa bastı, Kim arkasına geçerek ayakta durdu.

Kamera yaklaşırken Kim bütün alanı görene kadar bekledi. "Adamın kadını buraya nasıl getirdiğine dair daha iyi bir fikir edinmek istiyorum."

Google dünyayı gözlerinin önünde çevirmeye devam etti.

"Dur. Dere Westerley'in sınırı boyunca akıyor, bu yüzden Jemima'nın aslında onların arazisine atılmadığını biliyoruz.

Kim bunun önemli olup olmadığını merak etmeden edemedi. "Uzaklaş... yavaşça. Bölgede başka bir şey var mı?" Kamera yukarı çıkıp görüntü küçülürken hem Kim hem de Stacey gözlerini ekrana dikti.

"Şu bir yol mu Stace?"

Stacey görüntüyü yeniden büyüttü. "Öyle gibi."

Genişliği ancak tek bir şerit kadar olan yolun daha yakından incelenince toprak bir yol olduğu belli oluyordu. Yol, çimenler üzerindeki birkaç teker izinden ibaretti.

"Tek bir adamın kadını o ot kaplı yokuş boyunca tek başına taşıdığını gerçekten de düşünmüyorsun ya şef?"

"Kadın bir şekilde taşınmış Bryant, Kraliyet Postasıyla da gelmediğine göre." Kim tekrar Stacey'ye döndü. "Görüntüyü yeniden uzaklaştır. Tanrım, etrafta hiçbir şey yok."

Seçilen konum Kim'in ilgisini çekmeye başlamıştı. Bir önemi olmalıydı, Kim de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Pekâlâ Stace, ne yapacağını biliyorsun. Kev, erişim ve güvenlik kameraları üzerinde odaklanmanı istiyorum. Adam kadını oraya nasıl getirdi yahu?"

Bir şeyler mantıksız gelmeye başlamıştı bile.

On Üç

"Şef, buraya seninle birlikte geri gelme zevkine erişmeyi neden hak ettiğimi bana hatırlatabilir misin?"

"Sadece şanslısın sanırım" dedi Kim, bahçe kapısının açılmasını beklerlerken.

"Ah evet."

"Bryant, boktan işleri kime vereceğimi seçme konusunda son derece adil bir yöntem izlediğimi biliyorsun. Beni en çok kim kızdırırsa ona veriyorum. Bu kadar basit."

"Ah, bu neden hep benim seçildiğimi açıklıyor."

Kim tartışmak için ağzını açtı, ama hayır, Bryant haklıydı.

Kapı da hala açılmamıştı.

"Şu lanet olası katil içeri girerken bu kadar zorlanmamıştır" diye inledi Kim, düğmeye yeniden basarken.

Bahçe kapısı hareket etmeye başladı.

Kim kapıdan geçti, çakıl alana girdi.

Araba dizisine bir bakış attı, Daniel Bate'in kırmızı pikap kamyonetini görünce içten içe inledi.

"Tek bir kelime bile etme" diye homurdandı Bryant'a.

"Evet, yeteri kadar belaya batmış gibiyim zaten."

Kim, araba dizisinin sonunda, gümüş renk bir Aston Martin'in yanına park etti. Bu arabayı önceki gün park etmiş arabaların arasında görmemişti.

"Pekâlâ, Catherine'den beni biraz etrafta gezdirmesini isteyeceğim, senin de diğerleriyle sohbet etmeni istiyorum."

Arabadan indi, kapıyı kilitlemek için döndü.

"Ah Kim. Geri döneceğini umuyordum" dedi Daniel Bate, aracına doğru giderken.

"Neden hala buradasın?" diye sordu Kim.

"Dundee'de yapılacak çok acil bir şey yok, bu yüzden burada takılmaya karar verdim. İnsanları biraz rahatsız edeyim diye."

"Bu seviyede bir serbestliğe sahip olmak güzel olmalı" dedi Kim.

"Bunu hak ettim" dedi adam, kısaca.

Can sıkıcı da olsa Kim bunun doğru olduğunu biliyordu. Crestwood soruşturmasında geçirdikleri süre Kim'e Daniel'in sıkı çalışmaktan korkmadığını göstermişti.

"Pekâlâ, beni rahatsız etme yeter" dedi, adamın arkasından.

"İster inan ister inanma ama bunu denemiyorum bile. Yani henüz."

Adam yolcu kapısını açtı. Lola, yani Daniel'in tek gözlü köpeği, yere atladı, silkelendi, ardından kuyruğunu sallamaya başladı. Döndü, bir saniye boyunca gözlerini dikti

sonra pikap kamyonetin köşesindeki Kim'e doğru hamle yaptı. Kim köpeğin ne kadar görebildiğinden emin değildi, ama köpek durumdan hiç de rahatsızmış gibi görünmüyordu. Koklaması için hemen elini köpeğe uzattı.

"Bunu yapman biraz gereksiz" dedi Daniel, ona doğru yürürken. Elinden bir tasma kayışı sarkıyordu. "Köpeklerin burunları o kadar güçlüdür ki sen daha kapıdan çıkmadan senin kokunu alabilir."

Evet, bunu Kim de biliyordu ama yine de doğal tepkisi köpeğe onun için bir tehdit oluşturmadığını göstermek olmuştu.

Köpek deli gibi Kim'in botlarını koklamaya başladı, birkaç kere neşeli neşeli havladı.

Daniel başını iki yana salladı, şaşırmıştı. "Senden hoşlandı. Tanrı bilir neden."

Bryant bilmiş bilmiş kıkırdadı. "Barney'in kokusunu almıştır."

Kim ona ölümcül bir bakış attı.

"Barney de kim?" diye sordu Daniel, bakışları Kim'den Bryant'a giderken.

"Japon balığım" diye cevap verdi Kim.

Daniel aşağıya, Lola'nın ilgisini hala üzerine çekmekte olan Kim'in botuna doğru baktı.

Bir kaşı yukarı kalktı. "Ne yaptın, balığın üzerinde mi tepindin?"

Kim "Evet, çünkü beni sinirlendirdi" dedi ve uzaklaştı.

Daniel'in arkasında bir yerlerde güldüğünü duydu.

Ofis konteynerinin kapısını açtı, üzerinde koyu mavi renk kalın örgü bir kazak olan bir göğüsle burun buruna geldi. Yukarıya doğru baktı ama sonra adam aşağıya toprak zemine inince bakışları adamınkilerle aynı seviyeye geldi.

İlk fark ettiği şey, güneşin ya adamın güreşçi vücudunun ya da kazınmış kafasının arkasında yok olduğuydu.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Darren James, güvenlik elemanıyım ve eve gidiyorum."

Boynuna asılı kordonu çekerek güvenlik görevlisi kimlik kartını gösterdi.

Geceyi tesiste cesetlerin başında bekleyerek geçirdiği açıktı, mesaisi bittiği için çekip gidebileceğini zannediyordu.

"Açıkçası ilk ikisini doğru söylüyorsun ama üçüncü konuda yanılıyorsun" dedi Kim. "Buradaki Bryant seninle bir çift laf etmeden hiçbir yere gitmiyorsun."

"Mümkün değil hayatım. On üç saatlik mesaiden sonra yatağım beni çağırıyor." Başıyla açık kapıyı işaret etti. "Patronum içeride, sorunun varsa onunla konuşabilirsin."

Kim adamın kimlik kartına dikkatlice baktı. "'Hayatım' yerine 'Kıdemli Baş Dedektif' demeyi dene, ayrıca beni seni kapıya kelepçelemek zorunda bırakma."

Adam Bryant'a baktı.

Kim gözlerini devirdi. "Bu söylediğimi aslında yapamam Darren ama kalmana gerçekten de ihtiyacımız var."

Adam ona hala kuşkuyla bakıyordu. Sahiden de artık kimse şaka kaldıramıyor muydu?

"Çabuk gidebilmen için Bryant ilk seninle konuşacak, tamam mı?" Adam başını tamam anlamında salladı. "Önce bir sigara içebilir miyim?"

"Kafana göre takıl" dedi Kim, adamın yanından geçerken.

Ofis konteynerine girdi.

Jameel ile arkadaşı dönmüştü. Jameel başıyla hızlıca selam verdi, yeniden ekrana döndü. Yanındaki adam Kim'e bakmaya devam etti.

Kim gözlerini adamın gözlerinden kaçırmadı. Pahalı gri takım elbise Kim'e dışarıdaki Aston Martin'in sahibine bakmakta olduğunu söylüyordu. Adam pahalı bir takım elbiseyi üzerinde iyi taşıyordu. Takım elbisesi ne çok dar, ne çok boldu. Parlak beyaz gömleğine koyu kırmızı ipek bir kravat eşlik ediyordu. Kestane rengi saçları modaya uygun kesilmişti ve iş ortamına uygun kısalıktaydı ama kirpikleri Kim'in bir erkekte gördüğü en siyah kirpiklerdi.

Adam ayağa kalktı, elini uzattı. Kim uzandı, eli sıktı. "Curtis Grant, Elite Sistemler Güvenliğin İdari Müdürü."

Kim ismi tanıdı. Darren'ın kazağına işlenmişti.

Gözünün ucuyla Jameel'in dörde bölünmüş ekranını görebiliyordu. "Buradaki güvenlik kameralarını siz mi kurdunuz?" diye sordu.

Adam başını evet anlamında salladı. "Bütün ihtiyaçlarınızı karşılayacak eksiksiz bir güvenlik hizmeti sunuyoruz."

Adam elini ceketinin cebine götürmeye başlamıştı ki Kim elini havaya kaldırdı. Adam tanıştığı herkese kartvizit vermeyi alışkanlık edinmiş olabilirdi ama Kim'in ondan hizmet almaya niyeti yoktu.

Adam öne doğru bir adım daha geldi. "Profesör Wright gelmemi istedi. Güvenlik sistemini yükseltmeyi düşünüyoruz."

Kim'in içinden "arkanızdan atlı mı kovalıyor" demek geçti ama bu onu ilgilendirmiyordu.

Arkasına döndü, ofis konteynerinin içine doğru iki adım daha attı.

"Günaydın profesör" dedi. İşte bu bir ilerlemeydi. Sabahları selamlaşmayı öğrenmişti. Woody görseydi onunla çok gurur duyardı.

"Lütfen dedektif, bana Chris deyin."

Kim başını tamam anlamında salladı. İnsanların ona unvanını bir kenara bırakarak hitap etmesine çok nadiren izin verirdi. İlk ismiyle çağrılmak hoş karşılamadığı bir samimiyetti. Bir soruşturmaya dâhil olan insanların arkadaşlarıyla değil polis memurlarıyla muhatap olduklarını akıllarında tutması iyi oluyordu. Ancak unvanları bir kenara bırakmak bazen Kim'in avantajına da olabiliyordu.

Adam sırtını diğerlerine dönerken sesini alçaltarak fısıldadı. "Vakayla ilgili bir gelişme, bizimle paylaşabileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

Kim adamın neden sorduğunu anlayabiliyordu. Profesör tesisten sorumluydu ve ceset bulunduğunda hemen yanlarındaydı. Yine de sivil birisiydi, bu yüzden Kim soruşturmanın detaylarını başkalarıyla paylaşmadığı gibi onunla da paylaşamazdı.

"Üzgünüm profesör ama soruşturmanın gidişatını sizinle konuşamam." Kendisini zorlasa da adama adıyla hitap edememişti. Adamın yüzündeki şaşkınlığa aldırış etmedi, orada olma sebebini açıklamaya devam etti. "Sizinle etrafı dolaşmak isti..."

"Catherine sabah kontrollerine başlamak üzere. Belki peşine takılmak istersiniz."

"Mükemmel." Kim başını tamam anlamında salladı, panoya odaklanmış olan kadına yöneldi.

"Profesör dedi ki sizinle..."

"Duydum dedektif. Sağır değilim," dedi Catherine, başını kaldırmadan.

Sabah insanı olmadığı çok açık, diye tahminde bulundu Kim. Bunun için kadını suçlamıyordu. Kendisi de afyonunun günün hangi vaktinde patladığını henüz bulamamıştı.

Ancak, sabırlı birisi değildi. Hafifçe öksürdü.

Catherine sonunda döndü, ona baktı. Ne gülümsüyordu ne de kaşlarını çatmıştı.

"Çok incesiniz" dedi, gelip Kim'in başında dikilirken. Bol kot pantolon ve desensiz siyah kolsuz gömleği kadının çift cinsiyetli görünüşünü destekliyordu. "Başlamaya artık hazırım."

Kim cep telefonunu siyah kanvas pantolonun arka cebine aktardı, ceketini çıkarttı. Sıcaklık on dokuz derece civarındaydı, nem de vardı.

Catherine'in peşinden kapıdan çıkarak sola döndü. Jemima'nın cesedinin bulunması, rehber eşliğinde yaptıkları turun yarıda kalmasına neden olmuştu ve Kim şimdi diğer yöne doğru gittiklerini görebiliyordu.

"Böcek bilimcisisin öyle mi?" diye sordu Kim, çakıl alandan çıkıp otlara adım atarken.

"Evet" diye cevap verdi Catherine.

"Burada ne kadar süredir çalışı..."

"Düşünüyorum dedektif. Yürürken çalışıyorum."

Ben de, diye düşündü Kim. *Ya da en azından çalışmaya çalışıyorum.*

Catherine'in sözleri kırıcı ya da kaba değildi. Yalnızca soğuk ve mesafeliydi. Kadının karakterinden çok da farklı değil, diye kabul etmek zorunda kaldı Kim.

Catherine "Ben bir şüpheli miyim?" diye sorunca Kim kadının yüzünde ilk duygu ifadesini gördü. Bu belli belirsiz bir gülümsemeydi. "Herkes bir şüpheli" diye dürüstçe cevap verdi. "Bu yüzden..."

"Westerley açılıp Profesör Wrigth eski işimi bırakmamı istediğinden beri burada çalışıyorum. "

"Peki ikiniz nerede tanış..."

"Aston Üniversitesinde onun öğrencisiydim."

"Peki seni çeken şey ne ol... aman tanrım" diye çığlık attı Kim.

"Sizi Elvis'le tanıştırayım" dedi Catherine.

Bir ceset yarı oturur, yarı ağacın gövdesine yaslanır şekilde yerleştirilmişti. Kim Catherine'in cesedin ismini belirtmesine memnun olmuştu, çünkü dürüst olmak gerekirse kendisi cinsiyetini belirleyememişti.

Onu ürküten şey ceset görmüş olmak değildi. Eşek arılarının sayısıydı.

Bir tanesi kulağının dibinde vızlayınca hemen eliyle uzaklaştırdı. İki tanesi Catherine'in sağ gözüne yakın uçtu ama kadın onları uzaklaştırmak için hiçbir hamle yapmadı.

Kim kadının sinirlerinin çelik gibi olduğunu fark etti.

"Elvis bir ceset üzerindeki eşek arısı faaliyetlerini öğrenmemize yardımcı oluyor."

"Nasıl?" diye sordu Kim.

Catherine eğilerek cesede yaklaştı. Kim eğilmedi. Üzerlerinde işini yapmasına yardımcı olacak ipuçları aranmış çok sayıda ceset görmüştü. Ancak böceklerin yerleşmesi ve beslenmesi için vahşi yaşama kasıtlı olarak terk edilen cesetler görmek onun için yeni bir deneyimdi.

"Sinek yumurtası kümelerinin dört ila altı saat gibi kısa bir sürede kuluçkalanarak binlerce kurtçuğa dönüşeceğini hepimiz biliyoruz. Ama sarı ve siyah renkli yaban arılarıyla eşek arıları da saatler içinde ortaya çıkıyor. Bazıları cesedin kendisiyle besleniyor. Diğerleri kanatlarını koparttıkları sinekleri yanlarında götürüyor ve çenelerinin tek bir hızlı ısırışıyla kafalarını gövdelerinden ayırıyorlar. Bazıları sinek yumurtası yığınlarıyla ya da cesedin derisinin açıldığı yerlerde yumurtadan çıkmış küçük kurtçuklarla kendilerine ziyafet çekiyor."

"Peki, eşek arılarıyla ilgili ne öğrenmeyi umuyorsunuz?" diye sordu Kim, geriye doğru bir adım atarak. Cat-

herine'in cesedin etrafında hareket etmesi bir arı yığınının cesedin sol gözünden çıkmasına neden oldu.

Catherine kılını kıpırdatmadı.

"Çürüme seviyesine karşılık gelen eşek arısı seviyesini analiz etmek istiyorum. Taze evre, şişmiş evre, çürüme evresi ve kuru evre."

Kim benzersiz kokudan Elvis'in henüz kuru evreye ulaşmamış olduğunu söyleyebiliyordu.

"Elvis'in bir ağacın altında olmasının bir sebebi var mı?"

Catherine ayaklarının üzerine doğrulurken başını evet anlamında salladı.

"Güneşte bırakılan cesetler mumyalaşma eğilimi gösterirler. Ten kösele gibi sertleşir, kurtçuklar içeri giremez."

Catherine not almaya başlayınca Kim başka bir şey soramadı. Elin kâğıdın üzerinde hareket edişini izledi ama dikkatini çeken şey eklemler oldu. Dört eklem de bronzlaşmış deriyle tezat oluşturuyordu. Her birinin üzerinde beyaz yara dokusu vardı.

"Konuşabilirsin" dedi Catherine. Kadın bir şeyler yazmaya çalıştı, sonra kalemi aşağı yukarı salladı.

"Böceklerini gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Hayatta kalma becerileri beni büyülüyor. Birbirleriyle iletişime geçmeyi asla öğrenmemelerini umuyorum."

"Neden?" diye sordu Kim, ifadeyi biraz garip bularak.

"Çünkü bir milyondan fazla böcek türü var ve böcekler bilinen tüm canlı organizmalarının yarıdan fazlasını oluşturuyor. Bu yüzden eğer birbirleriyle iletişim kurmayı başarabilirlerse başımız büyük belada demektir."

Kim hiç bu şekilde düşünmemişti. Ama belki de Catherine ikisi için yeteri kadar düşünmüştü.

Catherine kalemi yeniden salladı, sonra Kim'e baktı. "Yanında kalem...?"

Kim başını iki yana salladı.

Catherine kalemi avuçlarının arasında çevirirken Kim sadece yirmi dört saat önce durmakta olduğu yere doğru baktı. Hiçbir hareketlilik yoktu. "Teknisyenler gitti mi?"

Catherine başını evet anlamında salladı. "Sabah ben gelmeden hemen önce."

Kim'e kanıt toplamayı bitirdiklerine dair bir bilgi verilmemişti. Telefonunu çıkarttı, Woody'nin numarasına bastı.

"Stone" diye açtı adam.

"Teknisyenler gitmişler efendim. Burası oldukça büyük bir alan. Arazi taramasını bitirmiş olduklarına inanamıyorum."

"Biliyorum" diye cevap verdi Woody. "Talimatı ben verdim. Bu sabah ilk iş olarak oradan ayrıldılar."

"Nedenini sorabilir mi..."

"Kararlarımı sana açıklamak zorunda değilim, ama dün öğleden sonra Digbeth'de terkedilmiş bir terör hücresi keşfedildi."

Ah, Kim'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Terör hücresi öncelikli bir işti. Her santimi incelenecekti. Ve Kim, burada ölmüş birisiyle uğraşıyordu sadece. Digbeth'deki ipuçları yüzlerce, belki de binlerce insanın kurtarılmasına yol açabilirdi.

Ama anlıyor olması hoşlanmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. "Tamam efendim, beni de bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim."

Woody ona bilgi verilmemesiyle ilgili küçük iğnelemeye cevap veremeden Kim telefonu kapattı.

Catherine sadece yüz metre uzaklıktaki ofis konteynerine bir bakış attı, tükenmiş kalemi yukarı kaldırdı. "Yeni bir kalem almam..."

Kim "Bryant'ı dışarı gönderebilir misin?" diye sordu. Zihni Catherine'den çoktan uzaklaşmıştı, suç mahalline geri gidiyordu.

Catherine başını tamam anlamında sallayarak ofise doğru gitmeye başladı.

Kim, Elvis ile onun üzerinde yaşayanlardan birkaç adım uzaklaştı, Catherine'in uzun adımlarla ofise dönmesini izledi. Böceklerin faaliyetlerinden ve alışkanlıklarından bu kadar zevk alabilmek için farklı bir kişiliğe sahip olmak gerektiğini düşünmeden edemedi.

On Dört

"Ceketini çıkartabilirdin Bryant" dedi Kim, iş arkadaşı yaklaşırken.

"Halimden memnunum, teşekkürler."

Kim başını iki yana salladı. Onu ekip odalarının dışında ceketsiz olarak nadiren görmüştü. "İçeride bir şey öğrendin mi?" diye sordu, arazinin karşı tarafına yürürken.

"O kadar kısa sürede mi?" dedi Bryant, sertçe.

"Yani... bir şey... herhangi bir şey..."

"Peki, sen tam olarak ne öğrendin?" diye sordu Bryant.

Kim gülümsedi. "Hımm, madem sordun, Catherine'in böcekleri insanlardan daha fazla sevdiğini öğrendim. Sağ elinde son derece merak uyandıran bir yara izi var ve kadını konuşturmak hiç de kolay değil."

Bryant nefesini sesli şekilde bıraktı. "Bütün bunları onu işkenceyle tehdit etmeden mi öğrendin?"

"Evet. Sıra sende."

"Güvenlik görevlisinin ismini öğrendim."

Kim homurdandı.

"Pekâlâ, yolun bir buçuk kilometre aşağısında yaşıyor, burası tüylerini ürpertse de adam için oldukça rahat iş. Eskiden kapı güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş ama patronu onu buraya nakletmiş."

"Başka bir şey?" diye sordu Kim.

"Evet, her iki saatte bir tüm araziyi devriye gezmesi gerekiyormuş ama çoğu geceler boş verip kontrol etmiş gibi sadece çizelgeyi imzalıyormuş."

"Harika" dedi Kim. "İşini kaybetmek istemiyorsa sanırım artık devriyelerini yapacak."

Bryant başıyla suç mahallini işaret etti. "Peki, neden işlerini bitirmeden ayrılmışlar?"

"Digbeth'de terkedilmiş bir terör hücresi yüzünden."

Bryant iç geçirerek anladığını belirtti. "O zaman artık adli tıp uzmanlığı da mı yapacağız?"

Bryant birer dedektif olarak işi bitirmek için gereken bütün işleri yapacaklarını biliyordu.

Arazinin diğer ucuna vardılar. Kim dereyi geçti, Jemima'nın atılmış olduğu yeri kesin olarak belirledi. Ayak bileklerine gelen otlar bir hasat çemberi gibi ezilerek düzleşmişti. Teknisyenlerin çalışırken panelvanları park ettikleri yere doğru, bayır aşağı çizgi halinde bir patika oluşmuştu.

Kim tepenin zirvesinde durdu. Arazi patikadan yaklaşık iki metre sonra yükselmeye başlıyor, yaklaşık dokuz metre boyunca aralıksız tırmanıyordu.

Durduğu yerden aşağıya doğrudan inen güzergâh kısa ama dikti, bu yüzden teknisyenler yamaç boyunca eğim azalana kadar yürüyerek çok daha tehlikesiz bir inişi tercih etmişlerdi.

"Bulunacak bir şey kalmış olma ihtimali pek yok şef" dedi Bryant, bir mendille alnını silerken. Teknisyenler

bölgeden ayrılmış olsalar da iki ağaç arasındaki 45 metrelik boşluğa bir bant çekilmişti.

"Ama bunu kesin olarak bilemeyiz" dedi Kim, yanından geçip bayır aşağı bakmaya devam ederken. Arkalarındaki alan artık bir önem ifade etmiyordu, çoktan incelenmiş, daha da kötüsü, ayaklar altında çiğnenmişti. Sadece iki kişi olduklarından hat şeklinde dizilerek arama yapmak bir işe yaramayacaktı.

Ama neler yaşandığı gözünde canlandı. Katil aracını park etmiş, Jemima'yı çıkartmış, sürükleyerek tepeye taşımış, sonra yere yatırıp öldürmüştü.

Kim doğuya doğru birkaç adım daha gitti, sonra geri döndü. "Burada bekle" dedikten sonra teknisyenlerin oluşturduğu patikada yürüdü, tepenin eteğine vardı. Bryant'la aynı seviyeye gelene kadar patikada yürüdü.

Şimdi patikadan zirveye giden en kısa, en dolaysız ama en dik güzergâhta olduğunu anladı.

"Bryant, buraya gel" diye seslendi.

Bryant yanına vardığında Kim aramakta olduğu şeyi çoktan bulmuştu.

"Otlara bak" dedi, patikadan bir adım ötede düzleşmiş bir alanı işaret ederek.

Bryant omzunu silkti. "Tam olarak neye bakıyorum?" dedi, çizginin diğer tarafına geçerek.

"Bu onun izlediği yol" dedi, ezilmiş otlardan oluşan çizgiyi takip ederek tepeye tırmanırken.

Güzergâh tamamen düz değildi, hafifçe döndüğünde otlarda belli belirsiz dairesel bir düzleşme fark ediliyordu.

Çizgiyi takip etmeye devam ettiklerinde tam da Jemima'nın bulunmuş olduğu noktaya doğru gittikleri belli oldu.

"Bu izler hakkında ne düşünüyorsun şef?" diye sordu Bryant, tepeden aşağıya inerlerken.

Kim yolun yarısında durdu, kendini yere bıraktı. Otların içine yattı. Jemima'nın bedeni tarafından bırakılmış şeklin içine yerleşecek şekilde pozisyonunu ayarladı. İki tarafında da uzun çimenler ve ısırgan otları yükseliyordu.

"Şef, bunu yapmana gerek...?"

"Kafasının izi" dedi Kim, ona aldırış etmeden. "Sürüklenip götürülürken kafası yerde zıplıyor, serbestçe."

Jemima düz bir çizgide çekilirken başının zaten bedeni tarafından düzleştirilmiş otlara bir etkisi olmamıştı ama katili hafifçe yön değiştirdiğinde bile başının bedeniyle yeniden aynı hizaya gelmesi bir saniye sürmüş olmalıydı.

Ayağa kalmak üzereyken tanıdık bir ses duydu.

Daniel Bate tepenin eteğinden ona seslendi. "Hey dedektif, özel bir piknik mi yoksa herkes katılabiliyor mu?"

Kim oturduğu yerde dikleşti. "Daniel, sana kaç kere söylemek zorundayım..."

"Defolup gitmemi mi?" diye sordu. "Hiç sorun değil dedektif, çünkü size bakmaya gelmedim." Tepeye doğru baktı. "Sanırım sizden etkin bir şekilde kaçınmaya çalıştığımı anlayacaksınız."

Güzel, sonunda birbirlerini anlamışlardı.

Adam yanındaki Lola'nın başını okşadı. "Yine de adımı söylediğini duymak güzeldi."

Tamam, belki de anlamamışlardı. Kim adamın adını ağzından kaçırdığını da fark etmemişti.

"Fotoğraf çek Bryant" diye talimat verdi.

"Neyin?" diye sordu Bryant.

"Bir tane tam olarak durduğum yeri çek, sonra tepenin üstüne giden çizgiyi ve tepenin en üstünü."

Bryant telefonunu çıkarttı, sırıtışını gizlemeye çalışarak bir fotoğraf çekti. Ama Daniel sırıtışını gizlemeye çalışmadı bile.

"Senin başka bir yerde olman gerekmiyor mu?" diye sordu ona Kim, ayağa kalkmak için hamle yaparak.

Adam kıkırdadı, başını iki yana salladı. "Aslında hayır, şu an oldukça güzel vakit geçiriyorum."

Kim kendisini yukarı itmek için ellerini iki yana koyarken tiksinti içinde bir ses çıkartarak karşılık verdi.

Sağ eline otların arasında bir şey değince "Kahretsin" diye bağırdı. Bu, son büyük soruşturmasında neredeyse kemiğine kadar kesilen eliydi ve onu hala biraz rahatsız ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Bryant, öne doğru adım atarak.

Kim elini aşağıya uzattı, nesneyi nazikçe aldı.

"Bu da neyin nesi be?" diye sordu Bryant, Kim avuç içini havaya kaldırırken.

Kim bir tokaya benzetmişti. Nesneye şeklini veren tel beyaz plastikle kaplanmıştı. Ortasını tunç renkli bir motif süslüyordu.

Kim daha yakından baktı. Motif ikiye bölünmüş bir kalpti. Avucuna batan bu kısımdı. Kim'e bir yerlerde gördüğü, bir paketten iki tane çıkan ve iki kişinin kalbin yarısını taktığı bir kolyeyi hatırlattı.

Bryant "Benim hanım da buna benzer bir şey kullanıyor" dedi. "Kalpsiz olanlarından tabii ki, saçını düzeltirken kâkülünü arkada tutmak için kullanıyor."

Evet, Kim de tam olarak böyle düşünüyordu.

Bryant ceketinin cebinden bir delil poşeti çıkarttı. Kim tokayı poşetin içine bıraktı, sonra Daniel'e döndü.

"Hımm, seni yeniden görmek ne güzel..." eğildi, köpeğin başını okşadı. "... Lola."

Gülümsedi, topuklarının üzerinde döndü.

Zihni çoktan tokaya odaklanmıştı. Ve onu Keats'e ulaştırmaya.

Ama dile getirdiğinden çok daha fazlasını öğrenmişti.

Jemima'ya ilaç verilip verilmediğini öğrenmek için artık toksikoloji raporunu beklemesine gerek yoktu. Geriye kalan tek soru ne verildiğiydi.

Buna ek olarak, kadının tepenin üstüne taşınmamış, muhtemelen ayak bileklerinden çekilerek sürüklenmiş olduğu bilgisi Kim'e katilin yalnız çalıştığını gösteriyordu.

On Beş

Morgun soğuk steril ortamı Kim'e ferahlatıcı geldi. Dışarıda çoktan yirmili derecelere çıkmış olan sıcaklık, yeni bir ağır ve nemli günün habercisiydi.

Bryant'ın cebindeki saç tokası zihnini hala meşgul ediyordu. Bu aşamada, nesnenin olayla bağlantılı olup olmadığı konusunda bile hiçbir fikri yoktu. Toka herhangi birisi tarafından düşürülmüş olabilirdi.

Jemima'nın annesiyle yapılan kısa bir telefon görüşmesi kurbanlarının herhangi bir toka kullanmadığını ortaya koymuştu. Jemima saçlarını açık bırakmayı tercih ediyordu, annesi onun kalpli süslerden hoşlanan türden bir kız olmadığını söylemişti. Sadece basit bir lastik bant kullanırdı demişti, duygu yüklü bir sesle.

İçeri girdiklerinde Keats onlara doğru döndü. "Ah dedektif, tekrar görüştüğümüze sevindim. Dünkü vedamız..."

"Yeterince çabuk değildi" diye tersledi Kim. "Her seferinde bunu gerçekten de yapmak zorunda mıyız?"

Adam bir saniye düşündü. "Evet, yapmak zorundaymışız gibi hissediyorum yoksa insanlar birbirimizden

hoşlandığımız ve birbirimize saygı duyduğumuz fikrine kapılacaklar."

"Benden böyle bir fikir edinmeyecekleri kesin" dedi Kim, kurbanlarına doğru ilerleyerek.

Jemima'nın bedeni basit beyaz bir çarşafla örtülmüştü ve çarşaf omuzlarının altına hafifçe sıkıştırılmıştı. Keats'in biraz şımarmasına izin verilmesinin sebeplerinden birisi buydu. Küçük detaylara dikkat ediyor, işini iyi yapıyordu.

"Başlayalım mı?" diye sordu Kim.

"Çoktan bitti. Erken başladım. Otoyol kazasından iki yeni müşterim yolda geliyor." Metal tezgâhın üzerindeki klasöre uzandı. "Pekâlâ, not edilecek ilk şey. Külotu ters giyilmişti. Bir anlamı var mı emin değilim."

Kim not defterini çıkartmış olan Bryant'a baktı. "Cinsel saldırı belirtisi var mı?" diye sordu.

Keats başını iki yana salladı. "İhtimal dışı. Berelenme yok, kızarma yok ve meni kalıntısı yok."

Kim başını tamam anlamında sallayınca Keats devam etti. "Ölüm sebebi toprağın nefes yolunu tıkaması nedeniyle oksijensiz kalma. Ağzının içinde küçük bir yeşillik ekecek kadar toprak vardı." Sefer tası boyutlardaki plastik bir kabı işaret etti. "Çıkarttıklarımız bunlar."

Kim yaklaştı, kabı yukarı kaldırdı. Bu kadar toprağın bir insanın ağzına zorla tıkıldığını hayal edemiyordu.

"İçinde bize yardımı dokunabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmek için laboratuvara numuneler gönderdik."

Kim başıyla onayladı. "Başka bir şey?"

Keats kaşlarını çattı. "Evet. Kendisini savunmaya çalıştığını gösteren bir yaralanma yok, ama kollarının üst kısımlarında ve ayak bileklerinde bazı morarmalar var;

bileklerindekiler daha yeni olmuş." Keats Jemima'nın ayaklarının etrafındaki örtüyü yukarı çekti.

Kim'in gözünde arazideki son deneyimi canlandı. Zaten biliyordu. Cesedin ucuna gitti, kadına baktı. "Adam onu yokuş yukarı sürüklemiş" dedi, ellerini ayak bileklerinin etrafında birleştirerek. Parmakları morarma izleriyle neredeyse mükemmel örtüşüyordu.

"Adam mı, dedektif? Cinsel saldırı olmadığı halde bunu yapanın bir erkek olduğunu mu varsayıyorsunuz?" Kim başını yavaşça evet anlamında salladı.

Keats omzunu silkti. "Varsayımın kadının belinin altındaki yeni oluşmuş sıyrık izini ve derisine girmiş küçük çakıl taşlarını açıklayabilir."

Kim çarşafı yukarı kaldırdı, kolların üst kısımlarındaki belli belirsiz izlere baktı. "Sanırım bunlar kaçırılırken oluşmuş." Bir on saniye daha duraksadı. "Ayrıca adamımızın boyunun bir yetmiş bir ya da üzeri olduğunu tahmin ediyorum."

Keats iç geçirdi. "Dedektif, bunu bilmeniz mümkün değ..."

Kim ceketini çıkartınca adamın sözleri yarım kaldı. "Ah hayatım, kalmayı düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

Kim, Keats'in yanında durdu. Adamın bir yetmişlik boyu Kim'den yedi santim kısaydı. "Pekâlâ, şimdi beni buradan kapıya kadar taşı" diye talimat verdi.

"Anlayamadım."

"Oldukça basit Keats. Beni buradan kapıya kadar taşı" diye tekrar etti.

Keats, başını iki yana sallamakta olan Bryant'a baktı. "Kapıya geldiğimde durmak zorunda mıyım?"

"Sadece dediğimi yap" diye parladı Kim.

Adam omzunu silkti, Kim'in arkasına geçti. "Ölü müsün?" diye sordu.

"Rüyanda görürsün Keats. Ölü değilim ama direnmiyorum diyelim..."

"Şimdi öyle olursa ..."

"Düşünme, sadece dediğimi yap."

"Tamam" dedi ve ellerini Kim'in göğsünün altına, belinin üstüne yerleştirdi. Kim'i kapıya doğru yürütmeye başladı. Araba tekerinden hava çıkması gibi, Kim vücut katılığının bir kısmının bacaklarından yere akmasına izin verdi. Tökezledi ve zik zak çizdi. Keats'in elleri Kim'i dengede tutup yürütmek için sırtı ve beli boyunca hareket edip durdu.

Kapı aralığına gelmeden hemen önce Kim ayaklarıyla fren yaptı. "Tamam, teşekkürler" dedi ve başlama noktasına geri döndü. Sırtını Bryant'a döndü. "Şimdi sen yap."

Bryant Kim'in arkasına geçti. Kim kafasının arkasının adamın burnuyla aynı seviyede olduğunu biliyordu.

Bryant içgüdüsel olarak onu kollarının üst kısmından tuttu, öne doğru yürüttü. Kim aynı adımlarla yürütülmesine rağmen kapıya daha hızlı gitti.

"Peki, bu küçük canlandırma bize ne gösterdi?" diye sordu Keats.

"Boyu" dedi Kim, kollarındaki noktayı göstererek. Keats'e baktı. "Sen... hımm... benden kısasın, bu yüzden beni ortadan kavramak zorunda kaldın. Bryant daha uzun, doğal içgüdüsü beni kollarımdan tutarak ileri doğru itmek oldu."

Bryant bunu düşündü. "Ya bir erkek ya da çok uzun bir kadın."

Kim ona katıldı.

"Gösteri bittiyse devam edelim," dedi Keats, "mideden çıkanlar analiz edilmeye gönderildi. Tanımlanmaları kolay değil, pelte haline gelmişler."

Kim metal çekmecenin başında durdu. Aşağıya bakınca ince sarı saçların ön tarafta iki yerde dolaşmış olduğunu gördü. Elini Bryant'a doğru uzattı. Bütün cerrah asistanları gibi Bryant da Kim'in ne istediğini çok iyi biliyordu. Delil poşeti Kim'in avucuna konuldu.

Kim poşeti öne, Keats'e doğru uzattı.

"Bunun bir önemi olup olmadığından emin değil..."

"Bunu da nereden buldun?" diye sordu Keats, poşete bakarak. Poşeti Kim'den aldı, daha iyi bakabilmek için çevirdi.

"Jemima'nın cesedinin bulunduğu yerin yakınlarında" diye açıkladı Kim, adamın tepkisine şaşırarak. "Sorun nedir?"

Keats poşet hala elinde, köşedeki masaya doğru gitti. "Aynısından bende de bir tane var" dedi, benzer bir poşeti havaya kaldırarak.

Kim şaşırmıştı. "Onu dün görmedim."

"Göremezdin dedektif. Yüzünün içinden çekip çıkartmak zorunda kaldım."

Bryant'ın şaşkınlıktan soluğunun kesilmesinin ardından üzerlerine bir sessizlik perdesi çöktü. Kim herkesin o objenin kadının derisine gömülmesi için darbelerin inanılmaz güçlü inmesi gerektiğini düşündüğünü biliyordu.

Sessizliği sonunda Keats bozdu. Konuşmadan önce öksürdü. "Hımm, ölüm zamanı: dün sabaha karşı bir ila üç arasında diyebilirim."

"Pekâlâ Keats, öğrenmem gereken başka bir şey var mı?"

"İnsanlarla nasıl konuşman gerektiğinden başlayabilirsin."

"Kurbanımızla ilgili" diye homurdandı Kim.

"Aslında ilginç bir şey var."

Örtüyü nazikçe çekti, Kim'in bakışları anında ince el bileğini çevreleyen kelepçe izine takıldı.

Morgun parlak beyaz ışıkları altında Jemima'nın bacaklarındaki tıraş izleri ve derinin tahriş olduğu belli oluyordu. Kim kızın gece dışarı çıkmak için hazırlık yapmış olduğu izlenimine kapıldı.

Keats bedene göbek deliğinin iki buçuk santim üzerinde nazikçe dokundu. Belli belirsiz kırmızı bir çizgi göbek boyunca yaklaşık iki buçuk santim genişliğinde uzanıyordu.

Kim kısa bir an kadının iple bağlandığını düşündü ama izin daha geniş ve bu kadar düzgün olmaması gerekirdi.

"Sırtında da var mı?" diye sordu. Belki de kadının etrafına bir şey geçirilmişti.

"Arkasında değil, ama burada var."

Keats cesedi yan tarafı üzerinde yatacak şekilde hafifçe yuvarladı.

Aynı çizgi kalçalarıyla baldırlarının ortasında açıkça görülüyordu.

Kim Keats'e bakınca adam omzunu silkti.

Hayır, Kim de daha önce böyle bir şey görmemişti.

On Altı

"Tanrım, biraz sonra kusacağım" dedi Bryant, alaycı bir şekilde. Russell's Hall'dan Dudley Wood'a yolculuk on dakikadan az sürmüştü. Aradıkları adres Cradley Heath Motosiklet Yarış Pistinin eski arazisinin tam karşısındaydı.

Motosiklet Yarış takımı Dudley Wood Stadyumu'nda 1944'te kurulmuştu. Kulüp yedi motosiklet dünya şampiyonluğu kazanarak bu sporda seksenlerde ve doksanlarda en başarılı kulüplerden biri olmuştu.

Takım 1995'te konuta dönüştürmek amacıyla stadyumu satın alan yeni mülk sahibi tarafından tahliye ettirilmişti.

Stadyumun yanından her geçişinde Kim'in içi sızlıyordu. On ila on üç yaşları arasında cumartesi gecelerinin büyük bir kısmını Keith ile Erica'nın arasında dikilip pistin etrafında yarışan motosikletleri izleyerek geçirmişti.

Tekerlerin kırmızı çakıl pistte çıkarttığı ve cumartesi kalabalığının üzerinden geçen sesi kolayca hatırlayabiliyordu. Bölgede yaşayanlara dayanılmaz gelse de bittikten sonra özlenen bir ses olmuştu. Motosiklet yakıtı olarak kullanılan metanol ile ucuz sosis kokusu asla unutamayacağı bir karışımdı.

Kim koruyucu ebeveynlerinin motor yarışlarına olan tutkusunu önceleri anlamamıştı. Motorlar içlerinden biri kazanana kadar pistin etrafında dönüp duruyorlardı. Motor enikonu bir motordu. Hayatı boyunca asla herhangi bir türde takım tutmamıştı.

Ama koruyucu ebeveynlerinin coşkusu, yerel takımlarını tutkuyla destekleyişleri bulaşıcıydı. Kim takımıyla gurur duyduğu için değil, Keith ile Erica onlarla gurur duyduğu için tezahürat etmişti. Eve dönerken yenilen balık ile patates cipsinden oluşan akşam yemeği de, kazansalar da kaybetseler de değişmiyordu.

Ama farkına varsa da varmasa da o akşamlar büyüleyici olmuştu.

Dudley Wood yoluna dizili geniş evlerin arkasında gizlenmiş, yeni inşa edilmiş evlerden oluşan küçük bir yerleşim vardı. Bitişik nizam dubleks evlerle apartmanlar asfalt kaplı küçük bir avlunun etrafına dizilmişti.

Simon Roch'un evi giriş kat bir apartman dairesiydi, ortak park alanına eski model bir BMW park edilmişti.

Kapının üzerinde farklı bir mavi tonla bölgesel onarımlar yapılmıştı.

Bryant kapı ziline bastı ama o basınca evin içinden gelen bir zil sesi yoktu.

Kim kapıyı çaldı. Üç kere sertçe vurdu, ardından dinledi. Hiçbir ses yoktu.

Bryant tekrar denedi. Kim geriye çekilerek etrafı inceledi. Hiçbir hareket yoktu.

Meslektaşına baktı. Bu adam işte değildi. Arabası dışarı park edilmişti, kız arkadaşının öldürülmesinin üzerinden daha kırk sekiz saat bile geçmemişti.

Bryant anladı. Başını tamam anlamında salladı. "Evet, sanırım bu sefer seninle aynı fikirdeyim."

Kapıya bastırdı, kilidin yerini tam olarak belirledi.

Kim yanında pozisyon aldı. Bryant kilidin üzerine ağırlığını verirken aynı anda Kim de alt tarafına tekme atacaktı. Yapacakları hamle hoş değildi, dışarıdan Twis-

ter oyunun ayakta oynanan bir türü gibi görünüyordu. Ama daha önce yapmışlardı ve işe yaramıştı.

"Üç deyince" dedi Bryant.

Kim bacağını kaldırdı, hazır bekledi.

"Bir... iki... üç..."

İkisinin birden kilidin hem üstüne hem altına güç uygulaması kapıyı açılmaya zorladı.

Hızla açılan kapı içerideki duvara çarparak geri geldi.

"Polis" diye bağırdı Kim, küçük ve karanlık hole girerken. Kapalı birkaç kapı daracık mekâna giren bütün ışık kaynaklarını engelliyordu.

Koridordaki ikinci kapı açıldı. Işık huzmesinin arkasında anadan doğma çıplak bir adam belirdi.

"Ne oluyor be..."

"Simon Roach mu?" diye sordu Kim.

"Tabii ki be. Siz de kimsiniz?"

Bryant kimlik kartını çıkarttı ve anatomisinin hiçbir kısmını kapatmak için bir çaba göstermeyen adama kendilerini tanıttı.

Kim adamın kendine güveninin temelsiz olduğunu düşündü.

"Ne halt ettiğinizi sanı...?"

"Simon, neler olu...?"

"Bir şey yok Rach" diye seslendi adam, arkasına dönmeden.

Öne doğru geldi, Kim'in kişisel alanına biraz fazla girmişti.

Kim yana çekildi. Adam yatak odasının kapısını arkasından kapattı, yandaki odanın kapısını açtı.

Kim bakışlarını adamın başının arkasından ayırmadan peşinden oturma odasına girdi. Roach'un saçları uzundu, koyu renkliydi ve dağınıktı.

Aralarında ahşap bir kahve masası bulunan iki kanepe karşılıklı yerleştirilmişti. Adam kapıdan en uzak yeri hedefledi ve oturdu.

Kim karşısına oturdu.

Adam sol ayağını sağ dizinin üzerine attı.

Kim hemen konuya girdi.

"Ölen kız arkadaşınız için buradayız" diye açıklama yaptı. Adamın örtünmeyerek onlara saygı duymadığını gösterdiğini ve onun sinirini bozmaya çalıştığını biliyordu. İşe yaramayacaktı.

Adam "Jemima mı?" diye sorunca Kim adamın ölmüş kaç tane kız arkadaşı olduğunu merak etti.

Başını evet anlamında salladı.

"Kız arkadaş muhtemelen biraz resmi kaçıyor" dedi adam, yüzüne tembel bir gülümseme yayılırken.

Kim'in bu gördüklerinden sonra düşündüğü şey de buydu. Adamın küstah ve utanmaz bir karizması vardı. Bu adamla geçirdiği kısa süre Jemima'nın onda ne bulduğunu düşünmesine yetmişti.

Tembel gülümseme adamın yüzünü değiştirmişti. Dudaklarındaki neşe yukarıya, gözlerine çıktı, meydan okuyan ve tehlike saçan bir biçimde parlamalarına yol açtı.

Gözlerini Kim'in gözlerine kilitledi.

Kim etkilenmemişti. Gerçekten tehlikeli erkekler bunun reklamını yapma ihtiyacı duymazlardı. Ama adamın oyununa katılacaktı.

"Peki ya Rach? O kız arkadaşınız mı?" diye sordu.

Adam başını yavaşça hayır anlamında salladı.

"Ah, seks arkadaşları" dedi Bryant.

"Onun gibi bir şey" dedi adam, gözlerini Kim'in gözlerinden ayırmadan.

Öne doğru eğildi, masadan bir sigara paketi aldı. Bir kibrit yaktı, içeriye sülfür kokusu doldu. Alev çöp boyunca yanarken kibriti tutmaya devam etti, alev parmaklarının uçlarına ulaşıp sönerken bakışlarını Kim'den ayırmadı.

Kim gülmemek için kendini zor tuttu. Aleni cinsellik hiç ilgi alanına girmemişti. Kibriti alıp çıplak kıçında söndürseydi, işte bu partilerde yapılan gülmeye değer bir numara olurdu.

Adam kibriti masanın üzerindeki küllüğe attı.

Kim "Jemima'nın öldürüldüğünü biliyorsunuz ama değil mi?" diye açıklık getirmek istedi. Adamın tavırlarından pek belli olmuyordu.

"Aptal değilim memur hanım" diye söylendi adam, gözlerinde başka birinin için için yanma olarak adlandırabileceği bir rahatsızlık parıltısı belirirken.

"Öyle olduğunuzu söylemedim Bay Roach. Ayrıca ben dedektifim. Sadece kederinizi çok çabuk atlatmış görünüyorsunuz."

Rahatsızlık gitti, sırıtış geri geldi.

"Birbirimize oyun oynamayalım dedektif. Bir kişiye bağlanıp kalmıyorum, tamam mı? Bildiğiniz tek eşli tiplerden değilim. Dünyada çok fazla güzel kadın var." Bakışları Kim'in göğüslerine indi.

"Jemima bunu biliyor muydu?" diye sordu Kim.

Adam omzunu silkip sigaranın külünü küllüğe döktü. "Ona özellikle söyleyip söylemediğimden emin değilim ama bilmiyorduysa da bilmeliydi. Yani bana bir bakın" dedi, aşağıya kasıklarına doğru bakarak.

Kim adamın bakışlarını takip etmedi.

"Bundan sadece tek bir kişinin faydalanması adil olmazdı."

"Öyleyse ona başka kadınlarla yattığınızı aslında hiç söylemediniz?" diye sordu Kim, bir tür pişmanlık belirtisi görmeye istekli şekilde.

Adam başını hayır anlamında salladı. "İlişkiyi bitirme diyaloğu olarak daha iyi işe yarıyor ve daha o noktaya gelmemiştik."

"Peki ya Rach? Büyülediğiniz tek kişinin kendisi olmadığını biliyor mu?"

Adamın dudaklarından hafif bir kıkırdama çıktı. "Bu hoşuma gitti dedektif. Ve hayır, o konuyu henüz konuşmadık."

Kim motorcu botunun ucuyla adamın hayalarını yere atılmış bir sigara izmaritini ezer gibi ezdiğini hayal etti. Bu kendini ilah zanneden narsistle çıkınca gecenin sonunda neler yaşanabileceğini merak etti. Mum ışıkları, müzik ve çiçekler değildi muhtemelen.

"Jemima ile nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Ah, bilirsiniz işte. Onu etrafta görüyordum."

"Nerede?" diye üsteledi Kim.

Adamın yüz ifadesinde hatırlamaya çalışmadığını açıkça belli eden bir ilgisizlik vardı. "Dürüst olmak gerekirse, hatırlamıyorum dedektif."

Kim üstelemeye değmeyeceğini fark etti. Adam zorluk çıkartmaya çalışmıyordu.

Sadece umursamıyordu.

"Jemima'yı en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Cuma gecesi. Sinirlerimi bozuyordu. Sessiz ve somurtkandı. Birisinin onu takip ettiğini düşündüğünü söyledi. Geceyi erken bitirdim ve bilardo oynamak için arkadaşlarımla buluştum. Jemima'dan bir şey alamayacağım belliydi."

"Onu evine bıraktınız mı?" diye sordu Bryant.

Kim bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, ona sadece kendimi iyi hissetmediğimi ve eve gideceğimi söyledim."

Kim çocuksu sırıtışa aldırış etmedi, adamın söylediklerinde ilgisini çeken tek şeye odaklandı.

"Başka bir şey söyledi mi? Onu takip eden kişinin kim olabileceğine dair bir imada bulundu mu?"

"Üzgünüm dedektif, ama o anda kalkmadan önce son olarak ne içsem diye düşünmeye başlamıştım."

Kim adamın yüz ifadesinden öğrenilecek başka bir şey kalmadığını görebiliyordu.

"Cumartesi günü neredeydiniz?" diye sordu.

Adam başını yana eğdi. "Ah dedektif, bu işte parmağım olduğunu düşünüyor olamazsınız. Gerçekten, böyle bir zahmete girmem bile." Aşağıya kasıklarına doğru gururla baktı. "Ben sadece sıradan bir adamım."

Kim tepki vermedi. "Peki neredeydiniz...?"

"Burada, yatakta."

"Rach bunu teyit edebilir mi?" diye sordu Kim.

Adam sırıttı. "Hayır. Alışılmadık şekilde yalnızdım. Bu nadiren ola..."

"Teşekkür ederim Bay Roach" dedi Kim, aniden ayağa kalkarak. "Başka bir şey çıkarsa sizinle temasa geçeceğiz."

Açık konuşmak gerekirse, adamın yanında bir saniye daha kalmaya tahammülü yoktu.

Adam Kim'in arkasından "Buraya birini gönderip bu kapıyı tamir ettirseniz iyi olur" diye sızlandı.

Ah evet, önemli işler listeme hemen en tepeden girecek, diye düşündü Kim ve dışarı çıkıp arındırıcı taze havayı nefessiz kalmışçasına içine çekti.

Bryant yanından geçti, arabaya yöneldi.

Kim peşinden gitmek üzere döndü. Simon Roach çıplak görkemiyle kapı aralığını doldurdu.

Kim geriye, itici herife doğru bir adım attı. Yaklaştığı her santimde derisi ürpermeye başladı.

Sesini yükseltti, içeriden de duyulacağından emindi. "Bu arada, hareketli cinsel yaşamınızı da göz önünde bulundurursak, zührevi hastalıklar açısından kontrolden geçmenizi tavsiye ederim. Son partnerinizden de o sonuçların gelmesini bekliyoruz."

Şaşıran adamın sessizliği Kim'e adamın arkasındaki yatak odasından gelen hareketliliği duyacak kadar süre tanımıştı.

Sonuç alınmıştı.

Simon Roach bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Kim ondan önce davrandı.

"Ayrıca biraz fazla böbürleniyorsunuz ..." aşağıya doğru baktı "... böyle bir şey için."

Arkasına döndü ve dışarı yöneldi.

"Açıkçası birçok sebepten dolayı adamın adı y....k olmalıymış" dedi Kim, arabaya binerken.

İçgüdüleri Simon Roach hakkında susma hakkını kullanıyordu. Eğer Severn nehrinin bu yakasındaki en kibirli moronu arıyor olsaydı adam kelepçelenmiş halde merkeze götürülüyor olurdu, ama bir katili, Jemima'nın suratını dağıtacak kadar tutkulu birini arıyordu. Bu Bay İğrenç Kişilik birinin suratını dağıtabilir miydi?

Gerçekten de hiçbir fikri yoktu.

Bryant "Nereye sürüyoruz şef?" diye sorduğunda Kim'in telefonu çalmaya başladı.

"Stace" diye açtı Kim, saatine bakarak. Neredeyse altı olmuştu ve dedektifin hala çalışıyor olmasına şaşırmamıştı.

Meslektaşı neden aradığını açıklarken dinledi. Telefonu kapatırken yüzünde bir kaş çatışı belirmeye başladı.

"Plan değişti Bryant" dedi ve derin bir nefes aldı. "Lowe'ların evine geri gidiyoruz. Bu ailenin bize söylememiş olduğu bir şey var."

On Yedi

Bryant arabayı park ederken Lowe'ların evinin kapısı açıldı. Altmışlı yaşlarının başlarında bir kadın dışarı çıktı, Bayan Lowe'a sarılmak için döndü. El çantası ya da cüzdan taşımaması Kim'e kadının muhtemelen ailenin kaybı için başsağlığı dileyen bir komşu olduğunu söylüyordu.

Kim Bayan Lowe'un sarılırlarken kadının sırtına hafifçe vurduğunu fark etti.

Bu rahatlatmayı amaçlayan bir el hareketiydi. Sanki komşu onların kaybından acı çekiyormuş gibi "üzme kendini" demenin fiziksel bir ifadesiydi.

Sonra kadının Lowe'ların evini yandaki evden ayıran garaj yolundan karşıya geçmesine şaşırmadı.

Bayan Lowe gözleri bitkinlik ve kederle parlarken yorgunca gülümsediğinde Kim'in ailenin ihmaline olan bütün kızgınlığı geçti.

"Sizi yeniden rahatsız ettiğimiz için üzgünüm" dedi ve bu söylediğinde samimiydi. "Ama açıklığa kavuşturmamız gereken bir şey var."

"Elbette, içeri gelin" dedi kadın, yana çekilerek.

Kim otomatik olarak önceki gün gittikleri oturma odasına yöneldi. Merdivenlerin tepesinde bir hareketlilik

gözüne çarptı. Bu Sara'ydı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Sağ elinde de bir kağıt mendili sıkıca tutuyordu.

Kim ona doğru başıyla selam verdi, Sara da başıyla geri selam verdi. Bu sefer Sara gölgelere gizlice saklanmadı, yere çöktü ve merdivenlerin tepesine oturdu.

Üçü de yerlerine oturunca Kim "Nasılsınız?" diye sordu.

Kadın cevap vermeden önce bir an düşündü. "İnsanlar ziyarete geliyor ve baş sağlığı diliyorlar. Bana kederlerini getiriyorlar ama daha fazla kedere ihtiyacım yok. Gittiklerinde keserin bir parçası kalıyor. Kızımı kaybetmenin başka birisi için ne ifade ettiğini anlıyorum."

Kim kadının sesindeki ince öfkeyi duydu, bunu anlıyordu. Keder denizinde yas tutan birisinin yanı sıra yüzmenin o kişiye bir faydası olmuyordu. Kişiye yeni bir şey sunmuyor, yaşanan kaybın yarattığı boşluk hissini hafifletmiyordu. Kaybedilen kişinin beceriksizliğine, masumiyetine, gülünç yanlarına, saflığına bir örnek vermek gibi komik şeyler paylaşılmalıydı: Kederli kişinin portföyündeki acı dolu anılara eklenmeyecek bir hatıra anlatılmalıydı.

"Bayan Lowe, Jemima Dubai'ye gitmeden önce başına gelmiş olan bir şeyi sormamız gerekiyor."

Bakışları Kim'den Bryant'a çevrilen kadının yüzündeki şaşkın ifade samimiydi. Aldatma davranışı gibi görünmüyordu. Bağışlanabilir bir hata, aradan geçen yıllarda kadının unutmuş olduğu bir şey olmalıydı.

"Elimizde Jemima'nın gitmeden sadece birkaç hafta önce doldurduğu bir şikayet tutanağı var. Apartman dairesine zorla girmeye teşebbüs edilmesiyle ilgili bilgileri içeriyor."

Kadın elini ağzına götürdü. Gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misiniz? Deli bir adamın kızımın evine girmeye çalıştığını mı söylüyorsunuz?"

"Size söylemedi mi?"

Eliyle öfke içinde yanağını ovuşturan Bayan Lowe başını hayır anlamında salladı. Kaşları yukarı kalktı, bir hatıra zihninin ön tarafına atlamış gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Kim. Her bilgiye ihtiyacı vardı.

Kadın başını yavaşça öne arkaya salladı. "Ev sahibinin binada acil tamirat yaptırdığını söyledi." Hatıranın geri kalanı gelirken duraksadı. "İşten de bir süre izin almıştı. İşin moralini bozduğunu, yeni bir şeylere ihtiyacı olduğunu söyledi. Dubai'deki işi eski bir üniversite arkadaşından duymuştu. Aileyle Skype üzerinde iki saat boyunca konuşmuş, onlara hemen kanı ısınmıştı."

"Yani size geri taşındı ve evden nadiren çıkıyordu" diye açıklık getirdi Kim.

Kadın başını yeniden evet anlamında salladı. "Şimdi düşününce, evet. Ailece doğum günü kutlaması için dışarı çıktığımızda bile bizimle gelmedi. Böyle bir şey bir an bile aklıma gelmemiş..."

"Size hiç anlatmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Kim şaşkınlık içinde.

Jemima olayı polise bildirecek kadar çok korkmuştu. Bu olay yüzünden ailesinin evine geri taşınmış, ardından da ülkeyi terk etmişti ama ailesine olaydan bahsetmemiş miydi?

"Yemin ederim ki bize hiç..."

"Bana anlatmıştı dedektif" dedi Sara, kapı aralığından usulca.

Sara odanın içine doğru iki adım atarken Bayan Lowe'un başı hızla çevrildi.

"Sen ne diyo... bunları ne zaman söyle... neden...?"

Sara kendini savunmak için ellerini yukarı kaldırdı. "Özür dilerim anne, ama kimseye söylemeyeceğime ye-

min ettirdi. Endişelenmeni istememişti. Olayın olduğu gece beni aradı. Ona eve gelmesini tavsiye eden bendim."

Kim Bayan Lowe'un yüzünde beliren kırgınlığı görebiliyordu. Kızlarının ondan böyle bir sırrı saklamış olmasına diğer bütün yaşananların da baskısı altında tahammül edemeyecekmiş gibi görünüyordu. Kim şu anda bu ailevi ilişkilere karışmayı göze alamazdı. Sara evine girme teşebbüsünde bulunulduğu gece Jemima'yla konuşmuştu. Jemima polis raporuna girmemiş bir şey söylemiş olabilirdi.

Kim kız kardeşe döndü. "Sara, sana ne olduğunu anlattı mı?"

Sara başını evet anlamında salladı. "Sadece o gece telefonda. Buraya geri taşındığında kimseye söylemeyeceğime yemin ettirdi, sonra da o olay hiç yaşanmamış gibi davranmaya çalıştı. O olaydan bir daha hiç bahsetmedi."

Kim midesindeki hayal kırıklığının büyüdüğünü hissedebiliyordu, ama kızı sıkıştırmak zorundaydı.

"O gece ablan olayla ilgili şu an bize faydası olabilecek herhangi bir şey söyledi mi?"

Sara'nın başı olumlu bir biçimde ama yavaşça sallanmaya başladı.

Kim "Devam et" diye üsteledi.

Sara bir nefes aldı. "Yapanın bildiği birisi olduğunu düşündüğünü söyledi."

On Sekiz

Kim anahtarı kilidin içinde çevirirken günün stresini paspasta bırakmaya çalıştı.

Eve gelirken Brierley Hill polis merkezine uğramış, ziyareti kısa sürse de faydalı olmuştu.

Laminat parkede tanıdık tap tap tap sesini duyunca dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Eve olumsuzluk getirmekten nefret ediyordu. En yakın arkadaşı kısa hayatı boyunca yeteri kadar olumsuzluk yaşamıştı.

"Hey oğlum" dedi, köpeğin başını okşamak için eğildi. Barney zıpladı, kafasını Kim'in eline daha da bastırmaya çalıştı. Kim ceketini çıkarttı, yere oturdu.

"Gel buraya, seni küçük baş belası."

Barney bacaklarının üzerinde zıplayıp dururken güldü.

Her zamanki gibi köpek onun arkasından yürüdü. Border collie Kim'i mamasının bulunduğu dolaba doğru sürüklemekle meşguldü.

Oturdu, beklenti içinde yukarıya, Kim'e doğru baktı.

Kim aşağıya doğru bakınca kuyruğu yeri dövmeye başladı. Kim gülümsedi, mutfak dolabına uzandı. Diş temizleyen çiğneme oyuncağını aldı, Barney'den patisini uzatmasını istedi.

Barney sol patisini, ardından sağ patisini, sonra yeniden sol patisini uzattı. Yaptığı bu küçük dans Kim'in dudaklarında her zaman bir gülümseme belirmesine yol açıyordu.

Çiğneme oyuncağını aldı, koşarak oturma odasındaki halıya gitti; ganimetlerini her zaman buraya götürüyordu.

Kim kahve makinesinin haznesine su koyarken asla onsuz yapamayacağını biliyordu.

Ama Barney'in coşkulu karşılaması bile bulutları sadece birkaç dakikalığına dağıtmıştı.

Kendini bunun sebebinin elindeki güncel vaka olduğuna inandırmaya çalışmıştı.

Yeni bir soruşturmanın bu evresinden nefret ediyordu. Kurbanı tanımaya başlamak, katilin zihnine girmeye çalışmak en moral bozucu kısımdı.

Bazı ipuçları kurbanların yaşamlarından, diğerleri ise ölümlerinden geliyordu. Şimdiye kadar, Jemima'nın yaşamında, erkek arkadaşının katıksız bir aşağılık herif olmasından ve evine girilme teşebbüsünde bulunulmuş olmasından başka irdelenecek pek bir şey yoktu. Ülkeye kısa bir süre önce dönmüştü ve bu zaman zarfında yeni düşmanlar edinmesi pek mümkün görünmüyordu. Mümkün görünmüyordu ama imkânsız da değildi.

Kadının ölümüyle ilgili ipuçlarının ortaya çıkmalarını beklemek trafiğin en yoğun olduğu saatte otoyolun orta şeridinde sıkışıp kalmaya benziyordu. İlerlemek için şerit değiştirmeye çalışırdınız ama bir türlü hiçbir yere gidemezsiniz.

Kim, Jemima'nın Lowe'ların evinde görmüş olduğu fotoğrafını kanlar içindeki, darp edilmiş bedenle üst üste getirmeye çalıştı.

Bu cinayette kişisel olan çok fazla şey vardı. İçgüdüleri ona Jemima'nın düşünülmeden ya da gelişigüzel seçilen bir kadın olmadığını söylüyordu. Katilinin onu istemesinin bir sebebi vardı.

Her zamanki mantık yürütme şekliyle olayları gerçekleşme zamanlarına göre geçmişte, günümüzde ve gelecekte diye ayırarak değerlendirdi. Jemima kimse için tehdit oluşturuyor gibi durmuyordu. Kimseye zarar verecek ya da kimseyi tehdit edecek bir projede yer almamıştı. Günümüzdeki hali de aynı şekilde sıradandı. Kim suçu Roach'un üzerine atıp paçayı kurtarabileceğini bilse şeytana uyabilirdi. Adamın tutuklanması kadınlar açısından bir kayıp olmazdı, erkekler de pek şikayetçi olmazdı. Ama saldırıda uygulanan şiddeti ve hiddeti gözünde canlandırdıkça Roach'un aradıkları adam olmadığından daha da emin olmuştu.

Geriye bir tek Jemima'nın geçmişi kalıyordu, yarın da oraya bakmaya başlayacaklardı.

Onu rahatsız eden tek şeyin bu olmadığını biliyordu.

Mutsuzluğunun temelinde birden çok sebepten dolayı lanet olası takdirname yatıyordu.

İşini yaptığı için izleyiciler önünde takdir edilmekten hoşlanmıyordu. Evet, zorlu ve yorucu bir vaka olmuştu ve evet soruşturmayla yatmış, kalkmış ve nefes almıştı. Ama mesleğe bunun için kaydolmuştu, polis teşkilatına yüzlerce insanın önünde bir kâğıt parçası almak için başvuru yapmamıştı.

Takdirname onun için fazla anlam ifade etmiyordu, ama Keith ile Erika için çok şey ifade edebilirdi. Törenin ölüm yıldönümlerinde düzenlenecek olması kaderin bir cilvesiydi.

Yılın bu zamanı, koruyucu aile olarak Kim'e baktıkları zamanlardan sevgi dolu pek çok anı getiriyordu ama bazı günlerde anılar onu dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Kim geçmişindeki bu anılar onu bunaltmaya başlayınca artık kanıksamış olduğu şeyi yaptı.

Dikkatini işe verdi ve Bob isimli bir adamın dosyasını açtı.

On Dokuz

Ah Anneciğim, Lindsay adında küçük bir kız hatırlıyorum. İki babasıyla sokağın hemen aşağısında yaşıyordu. Onun iki tane babası varken benim hiç babamın olmamasını tuhaf buluyordum. Babalarının isimleri Maxwell ile Clint'di. Sorduğumda bana doğum sertifikamı göstermiştin. Babamın ismi "bilinmiyor"du. Beni bir babaya ihtiyacım olmadığına ikna etmiştin; aileler farklı insan türlerinden oluşuyordu, bazı ailelerde anne, bazı ailelerde ise baba yoktu. Diğer her şey gibi bunu da kabullenmiştim.

Lindsay'ın babalarından birisi bir gün onu bizim evimize bırakmıştı. Lindsay çok güzel bir küçük kızdı. Saçları sarı ve bukleliydi, sürekli yüzüne inen doğal buklelerdi.

İnatçı bukleleri gözünden çekmek için başını hafifçe sevimli bir biçimde sallıyordu. Kirpiklerini hatırlıyorum. Uzun ve siyahtılar, yaz mevsimindeki gökyüzü kadar mavi gözleri çevreliyorlardı. Yanakları yuvarlak ve gül rengiydi, sürekli gülümseyen dudakları vardı. Onları hep böyle hatırlıyorum anneciğim, mutlu dudaklar olarak, çünkü kaşlarını çatarken bile dudakları eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Ondan hoşlanmıştım Anneciğim, sen de hoşlanmıştın.

O gece bize çaya geldiğinde çok heyecanlanmıştım. Bu bir ilk olacaktı, sabırsızlanıyordum. Altın sarısı saçlarını ortaya çıkaran parlak sarı bir elbise giymişti. Bacaklarını tombul küçük ağaç gövdeleri gibi gösteren parlak, beyaz uzun çoraplar giymişti. Beyaz tokalı ayakkabılarını saçındakiyle uyumlu benekli kumaştan fiyonklar tamamlıyordu.

Heyecanlıydı ve ben de öyleydim.

İlk başta çok güzel oynamıştık. Senin seçtiğin bir oyundu. Kıkırdadık, gülüştük, sen de ikimize gülümsemiştin. Ah Anneciğim, o gülümsemeyi görmeyi o kadar seviyordum ki.

Bize çay yapmak için odadan çıkmıştın. En sevdiğim yemek olan sosis, yumurta ve kuru fasulye yiyecektik.

Lindsay beni itti, yere düştüm. Ben de onu iterken kıkırdadım. Dakikalar içinde yerde güreşiyorduk. Gülüyor ve oynuyorduk, elbiselerimiz ve en güzel kıyafetlerimiz kırışıyor, yırtılıyordu ama umursamıyorduk. O kadar çok gülüyorduk ki fark etmemiştik.

Oraya geri girdin ve yüzündeki ifade değişti. Yanlış bir şey yaptığımı biliyordum.

Lindsay'ı alması için babasını aradın ve bir daha bize hiç gelmedi.

Arkadaşlarımı hep gönderdin anneciğim, şimdi de ben aynı şeyi yapmak zorundayım.

Yirmi

Kim Barney'i gece yürüyüşüne çıkartmadan önce dosyayı baştan sona okumuştu.

Gecenin nemi, arabayla Clent Hills'e gitmekten vazgeçmesine sebep olmuştu. Bütün pencereleri indirse bile küçük araba fazla mesai yapan bir Dudley fırını gibiydi.

Barney'in nerede yürüdüklerini o kadar da önemsediğini sanmıyordu. Arazi araziydi, nereye giderlerse gitsinler köpeğin burnu yeni kokuları yakalamak için aşırı çalışma düzenine giriyordu. Sahibinin köpeğine insani özellikler atfetmesi, diye geçirdi içinden, ona Barney'in

bölgedeki güzel manzaralı bir yere arabayla gitmeyi tercih edeceğini düşündürmüştü.

Kim kağıt yığınını yemek masasına geri götürürken Barney kendisini odanın ortasındaki halıya küt diye bıraktı.

Parkta yürürlerken Kim'in zihni meşgul olmuştu. Evet, Bob gizemli birisine benziyordu ama akıl sır ermez birisi olmadığı kesindi. Kim'in kafasında birçok soru uçuşuyordu.

Neden özellikle o göl seçilmişti, buranın bir önemi var mıydı? Bob bir balıkçı mıydı? Yerel halk onu tanıyor muydu? Kimliğinin açığa çıkmaması neden bu kadar önemliydi? Midesinden çıkanlar önemli miydi? Peki ya cebinde bulunan eşyalar... biraz bozuk paradan ve bir çekiliş biletinden ne öğrenebilirlerdi?

Bob'un dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Bir gölün kıyısında bulunmuş, fazla kilolu orta yaşlı bir adamdı. Kimsenin özlüyor görünmediği sıradan bir adamdı, ama birileri için değerliydi ve bu Kim'i rahatsız ediyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile birisinin oğluydu.

"Kahretsin Bob" dedi, dosyayı eline alarak. Bu adamın hikâyesinin çoktan içine işlediğini biliyordu. Tracy Frost, Kim'i harekete geçiren düğmelere bastığını bilmiyor olabilirdi, ama düğmelere basılmıştı bir kere.

İlgisinin sebebi yalnızca adamın ellerinin olmaması değildi, sıradan bir adam için kimsenin savaş vermemesiydi. Çözülemeyen vakalar belli aralıklarla yeniden değerlendiriliyordu ama Bob'un diğerlerinin arasında üstlere çıkması pek mümkün değildi. Adam dikkat çekmiyordu. Olayın çözülmesi için kimse uğraşmıyordu. Bu yüzden önceliği hep diğer vakalar alacaktı. Adam "kimli-

ği belirsiz erkek" etiketiyle adli tabibin mülkiyetinde kalmaya devam edecekti.

Ben yardım edemezsem tabii koca adama, diye düşündü Kim.

Brierley Hill'den aldığı özet rapor temel bilgileri içeriyordu ama soruşturmayla ilgili hiçbir detay yoktu, bu da Kim'in aklına daha da fazla soru işareti getiriyordu. Bu adamın kim olduğunu bulmaya çalışmak için ne kadar çaba harcanmıştı? Bir baba mıydı? Bir dede miydi? Katilinin geldiğini biliyor muydu?

Zihni soruşturma detaylarına her birine o kadar bölünmüştü ki telefonunun sesi irkilmesine sebep oldu.

Tüyleri anında diken diken oldu. Arayan yine Tracy Frost'sa kadını tacizden tutuklayacaktı.

"Stone" diye açtı.

"De-dedektif, siz.. siz misiniz?" Titreyen erkek sesi arayanın Frost olmasını ihtimal dışı bırakıyordu.

"Benim" diye cevap verdi, kaşlarını çatarak.

"Ben We-Westerley'den Profesör Wright."

Kim oturduğu yerde ağırlığını öne doğru verdi, zihninde hattın diğer ucundaki ses dışında her şey silindi.

"Profesör...?"

"Bir... bir tane daha var, dedektif."

Kim çoktan ayağa kalkmış ceketine uzanıyordu.

"Profesör kimsenin dokunmasına izin..."

"Lütfen acele edin Kıdemli Baş Dedektif. Bu zavallı kadın hala canlı."

Yirmi Bir

Kim kapının kayarak açılmasını beklerken Bryant'ın Astra'sı gelip arkasında durdu. Kapı hareket etmeye başladı, açıklık kırk beş santim olunca Kim içeriye sürdü.

Motordan indi, Bryant arabayı park ederken ofise yöneldi.

Gece güvenlik görevlisi Darren, küçük yuvarlak masada oturuyordu.

Elleri, içinde ne olduğu belli olmayan bir kupayı kavramış, titriyordu. Yüzünün rengi henüz normale dönmemişti.

"Ona dokundun mu?" diye sordu Kim, hemen.

Darren başını hayır anlamında salladı.

"O zaman hala hayatta olduğunu nasıl..."

"İnledi" dedi, sesi kesik kesik çıkıyordu. "Ah Tanrım, o ses..." Başını iki yana salladı, gözlerini yeniden kupanın içine dikti.

"Profesör şu an onun yanında mı?"

Darren Kim'e bakmadan başını evet anlamında salladı.

Kim Bryant'a baktı. Talimatı "Onun yanında kal ve ambulansa kapıyı aç" oldu.

Bryant başıyla anladığını belirtti.

Kim kapıdan çıktı, cebinden el fenerini çıkarttı.

Ofis konteynerinin ışığı ona sadece otoparkın bittiği yere kadar yardımcı oluyordu. Ay gittiği yönü belli belirsiz aydınlatsa da, nereye gittiğini sadece tahmin ettiği karanlık bir örtünün içine giriyordu.

Karanlığın içine girdi, attığı her adımda algıları daha da karıştı. Birkaç adım attı, doğru yöne doğru gittiğinden artık emin değildi.

Bryant, Darren'ı sorgulayacak, devriyeleri hakkında bilgi alacaktı. Kim devriyelerin bu sefer gerçekten de yapılmış olduklarını tahmin ediyordu. Adam neredeyse işini kaybediyordu çünkü. Onun biraz önce karşılaştığı şeyden sonra keşke kaybetseydim diyebileceğini de düşündü. Karanlığın içine doğru "Profesör" diye seslendi.

Birden yerden bir ışık huzmesi yükseldi ve meşe ağacının yanındaki bir silüeti aydınlattı. Tanrıya şükür, gitmesi gereken yönden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Adamın bulunduğu yere doğru koştu, koşarken uzun otların ayak bileklerine kamçı gibi çarptığını hissediyordu. Yakınlardaki Jack ile Vera'nın suyun içindeki mezarlarını hatırlayınca hafifçe sola doğru saptı.

Profesörün yanına vardığında adam fenerin ışığını yere indirdi ama öncesinde adamın yüzünün kül rengine döndüğünü görebilmişti. Yere diz çöktü, gün batımında yağan kısa süreli bir yağmur dizlerinin toprağa gömülmesine neden oldu. Hafif bir inilti duyuldu, Kim otlara kırmızı renk bulaşmış olduğunu görebiliyordu.

Bölgenin kanıtlar açısından incelenmesi gerektiğini biliyordu ama öncelik hala hayatta olan kadındaydı. Çıplak kola nazikçe dokundu. "Sorun yok, senin yanındayız ve ambulans gelmek üzere."

Konumlarını tam olarak açıklamak için ikinci aramayı ambulans çağrı merkezine yapmıştı. Kendisini gizlemeye çalışan bir yeri bulmaları zor olacaktı.

Kadının onu duyduğuna dair başka bir inilti ya da belirti gelmedi.

Kim yukarıya, profesöre baktı. "Buraya gelip elinizi elimin olduğu yere koyabilir misiniz, bu sayede yanında birilerinin olduğunu anlar." Adam Kim'in yanına çömeldi ve eline dokunarak yavaşça kendi elini Kim'inkiyle değiştirdi.

Bir ekip arabasının ve bir ambulansın ışıklarıyla aydınlanmış olan ofis konteynerinden el feneri ışıkları parlamaya, karanlıkta sağa sola dans etmeye başladı. Ama Kim'in bu sırada yapabileceği yararlı tek şey ipuçları aramaktı. "Fenerini şuraya tut" dedi, kadının kafasını göstererek.

Saç kahverengiydi ve kısaydı, kan ve toprakla keçeleşmişti. Yüzü göremiyordu ve daha fazla yaralanmaya sebep olmamak için dokunmaya da cesaret edemiyordu. Bakışları ışık huzmesi boyunca kadının bedeninde aşağıya, göğüs kemiğine doğru indi. Çenesinin altındaki bölgeye çillere benzer kahverengi benekler yayılmıştı.

Eğilip kadının dudaklarını kontrol ederken, "kahretsin, ağzı" dedi. Kahverengi şeyler vardı. Lanet olsun, ağzı toprakla doluydu!

Kim başka bir seçeneği olmadığını fark etti. Kadının yanaklarını kavradı, alt çenesini yavaşça aşağıya çekti. Ağzın içinde boş olması gereken yer toprakla doluydu. İşaret parmağını nazikçe içeri soktu, ardından toprağı ağzından dışarıya doğru süpürdü. İçeri tıkılmış kitleyi aşırı hızla yerinden çıkartmaktan sakınması gerektiğini biliyordu, bunun toprağı boğazından aşağıya, yani soluk yoluna doğru göndermesinden korkuyordu. İlk temizlemenin ardından eğildi, kadının ağzına temas etmeden yanağını yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı.

Biraz havanın girip çıktığını duyabiliyordu. Parmağını sokup içerideki tüm toprağı tek bir seferde çıkartmak istiyordu, ama yeniden süpürdü ve küçük bir kısmını daha çıkarttı.

"Sadece nefes alıp vermeni kolaylaştırmaya çalışıyorum" dedi sakince. Kadın burnunu kullanabiliyordu ama yalnızca burun delikleriyle nefes alıp vermeye çabalamak göğsünün hızla yükselip alçalmasına sebep oluyordu.

Kim parmağıyla yeniden nazikçe süpürdü, cesaret edebildiği kadar çok toprak çıkarttı.

"Sağlık görevlileri geldi" dedi profesör. Sesindeki rahatlama belli oluyordu.

Ölülerle çalışmanın daha fazla serbestlik sağladığı ironisi Kim'in dikkatinden kaçmamıştı. Hoş değildi ama yine de doğruydu. Ancak bir ceset eşkâl veremez, diye kendini ikna etmesi zor olmadı.

Görebildiği kadarıyla peşinde oldukları katilin ağza toprak doldurma ve suratı dağıtma ritüeline başladığını tahmin ediyordu, ama bu sefer küçük bir fark vardı. Darbeler kadının suratının ortasına değil kafasının yan tarafına inmişti, bu da bu kadının darbelerden kaçınmak için kafasını daha fazla çevirebildiğini gösteriyordu.

Bu seferki kurbanın daha kilolu olması, sistemine enjekte edilen aynı dozda ilacın Jemima Lowe'un ince yapılı bedenindeki kadar tesirli bir güçsüzleştirici etki göstermemesine yol açmış olabilirdi.

Ağzın içinde daha az toprağın olması Kim'e adamın acele ettiğini söylüyordu. Darren'ın el fenerinin ışığını uzaktan görmüş ama yine de ritüeli tamamlamak zorunda hissetmiş olmalıydı. Kadının göğsünün üzerindeki toprak, adamın kurbanın ağzını etraftaki toprakla doldurduğunun kanıtını sunuyordu Kim'e. Adam toprağı önceden doldurup kadını getirmiş olsaydı, onu sürükleyerek tepeye çıkartmasının ardından partiküller hala orada duruyor olmazlardı. Yani baskı altındayken bile, ritüel adam için önemliydi.

Ama Darren yaklaşınca tamamen vazgeçmiş olmalıydı.

Kim durumu değerlendirirken kadını "Sorun yok" diye yatıştırdı. "Sağlık görevlileri burada, seninle ilgilenecekler."

Fenerin ışığı kadının bedeninde aşağıya doğru inerken Kim onun boyundan bağlamalı çiçek desenli pamuklu bir elbise giydiğini gördü; çıplak teninden sabun kokusu yayılıyordu. Elbise dizlerden yukarı kaldırılmamıştı, Kim travma izi de göremiyordu. Kadının kafasının arkasının içeri göçmüş olmasının dışında tabi.

El fenerlerinin ışıkları ve sesler yaklaşıyordu. Profesörün fenerinin ışığı kadının çıplak ayaklarında sabitlendi. Kadının ayakkabılarını etrafta görmemişlerdi.

Kim "Çevremizi aydınlat" diye ona talimat verdi.

Profesör etrafı aydınlatmak için fenerini daha yukarı kaldırınca kadının bedeni karanlığa gömüldü.

Kim Bryant ile sağlık teknisyenleri arasındaki konuşmaları ve ayaklar altında ezilen otların sesini artık duyabiliyordu. Yeniden hafif bir inilti gelince hızla kadının üzerine eğildi.

Kadının elini nazikçe tuttu, başparmağıyla onun tırnaklarını ovuşturdu. Jemima'nınkiler gibi bu tırnaklar da pürüzlüydü. Her iki kadın da dışarı çıkmadan hemen önce ojelerini çıkartmayı tercih etmişlerdi. Bu zihninin rahatlıkla kabul edebileceği bir tesadüf değildi.

"Yana çekilin lütfen" dedi ilk sağlık görevlisi, kurbanın başının yanına diz çökerken. Kim'e bakarak "İsim?" diye sordu. Kim başını iki yana salladı. Elbisenin cepleri yoktu, el çantası da yoktu.

"Bilinmiyor" diye cevap verdi Kim. "Ağzında toprak var ve muhtemelen ilaç verilmiş."

Kafa yaralanmasını kendileri de görebiliyorlardı.

"Pekâlâ hayatım" dedi adam kurbana, çantasının içine uzanırken.

İkinci sağlık görevlisi profesörün yerini aldı.

Kim geriye doğru birkaç adım attı, Bryant'la aynı hizaya geldi.

Sağlık görevlilerinin işi onunkinden çok daha önemliydi. Şimdilik.

"Darren biraz şokta" dedi Bryant. "Ama kayıtlarını düzenli tutmuş. On birde ve ardından on ikide devriyeye çıktığına kızını hayatı üzerine yemin ediyor. Kurbana on iki çeyrek civarında rastlamış.

Kim başını tamam anlamında salladı, dikkatini yeniden sağlık görevlilerine verdi.

İlk sağlık görevlisi çantadan bir bandaj çıkartırken ikincisi kadının başını hafifçe kaldırdı.

"Kanaması büyük ölçüde durmuş, ama yine de saralım Jeff" dedi.

Kurbandan tekrar hafif bir inilti çıktı.

"Sorun yok hayatım, artık iyisin" dedi Jeff, gözlerini kadının kafasının etrafında dönmekte olan bandajdan ayırmadan. İşlem bitince ilk sağlık görevlisi tekrar konuştu.

"Pekâlâ Jeff, sedyeyi getir."

Kim öne doğru bir adım ilerledi. "Durumu nasıl?"

Jeff omzunu silkti. "Hastaneye götürmemiz gerek. Nefes alıyor, bu yüzden kafa yaralanması için onu hemen hastaneye yetiştirmemiz en iyisi."

İki sağlık görevlisi onu dikkatle sedyeye yerleştirdiler ve üçe kadar sayıp sedyeyi kaldırdılar.

Profesör ekipmanın geri kalanını taşımayı teklif etmişti, araziyi geçmekte olan sağlık görevlilerin peşine takıldı.

Kim üç suç mahalli teknisyeninin onlara doğru geldiğini Bryant'ın el fenerinin ışığıyla görebiliyordu.

"Sence ne kullanmış?" diye sordu Bryant.

Kim el fenerini ondan aldı, kadının bulunduğu yerin hemen yanındaki alanı aydınlattı. Jemima'nın suç mahallinde hiçbir silah bulunmamıştı, bu sefer de farklı olmayacağını düşünüyordu.

"Darren şu anda kendini berbat hissediyor olabilir ama bu kadının hayatını kurtardığını bilmeli."

Katili işini tamamlamaya fırsat kalmadan korkutup kaçıran şeyin arazide devriye gezmekte olan Darren'ın fenerinin ışığı olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Darren sayesinde, ikinci kurbanlarının nabzı hala atıyordu ve yüzü hala yerinde duruyordu.

"Adam için önemli olan sadece onları öldürmek değil" dedi. "Asıl önem verdiği öncesinde onlara yaptıkları."

"Jemima'da cinsel saldırıya dair bir kanıt yoktu" diye ona hatırlattı Bryant.

Teknisyenler geldiler ve suç mahallinin kontrolünü ellerine aldılar.

Kim hareket etti, başını hafifçe iki yana sallayarak meslektaşının yanında durdu. Jemima bulunduğundan beri aklını kurcalayan bir şey vardı ve bu şimdi onu daha fazla rahatsız ediyordu.

"Bryant, onları ne halt etmeye buraya bırakıyor ki?"

Yirmi İki

Kim kahveden bir yudum aldı, ardından sırtını boş masanın kenarına yasladı.

Kupayı son doğum gününde masasında bulmuştu; doğum günlerini hiçbir zaman kutlamazdı.

Orijinalinde resmin üzerinde "Dünyanın En İyi Amiri" yazısı vardı, ama sivri akıllının teki araya çıkmaz kalemle "köle" kelimesini eklemişti. Ekibinden hiç kimse yaptığını üstlenecek kadar cesur çıkmamıştı. Ama kuşkulandığı birileri vardı.

"Pekâlâ, hepiniz ikinci bir kurbanımız olduğunu biliyorsunuz, kendisinin kimliği hala tespit edilemedi ve hala hayatta. İkinci kurbanımızla ilgili önceliğimiz kadını hayatta tutmak, ardından elimizden gelen en kısa sürede onunla konuşacağız. Bu yüzden şu anda Jemima'ya odaklanmaya devam ediyoruz. Bryant, toksikoloji raporunu aldın mı?"

"Herkese dağıttım şef."

Herkes başıyla onayladı.

"Peki o zaman ne düşünüyoruz?" diye sordu Kim.

"İlaç verildiği çok açık" dedi Dawson.

Kandaki Rohypnol seviyesi orta boy bir atı uyuşturmaya yeterdi. İlaç hipnotize edici, sakinleştirici ve kas gevşetici olarak kullanılıyordu. Etkisinin kuvvetli olması ve hafıza kaybına yol açması sebebiyle sıklıkla 'randevuda tecavüz ilacı' olarak adlandırılıyor.

"Neden?" diye sordu Kim.

"Cinsel saldırıda bulunulmamış."

"İdare etmeyi kolaylaştırmak için olabilir mi?" diye sordu Dawson.

"Hey Dawson, bundan ben de istiyorum" diye sızlandı Bryant.

Dawson sırıttı. "Sona kalan dona..."

"Eğer kesmezseniz ikiniz de kıçınıza tekmeyi yiyeceksiniz."

Kim bakışları istenilen etkiyi gösterdikten sonra konuşmaya devam etti. "Katilin kadını uyuşturmaya ihtiyaç duymasının bir anlamı var mı Stace?"

"Kadını tam olarak nereye atacağını bilmesi olabilir mi?"

"Tam isabet" dedi Kim.

"Onu ben de anlamıştım" diye mırıldandı Bryant.

Kim ona aldırış etmedi. "Ben de böyle düşünüyorum.

Bir cesedin çok daha kolaylıkla atılabileceği yerler var. Ama onun attığı o yere ulaşmak için iki farklı arazinin içinden geçen dar yollarda sürmek, sonra da kadını tepenin üzerine sürükleyerek çıkartmak zorundaydı. Neden?"

Kimse cevap vermedi. Kim'in soruyu vurgu yapmak için sorduğunu biliyorlardı.

"Stace, Westerley'in çevresindeki arazilerle ilgili bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum. Kadınların atıldıkları yerin önemini anlamak istiyorum, ayrıca Catherine hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Stacey başını tamam anlamında salladı.

"Ayrıca, Keats'in e-postasındaki son belgede saç tokalarının bir fotoğrafı var. Biraz araştır bakalım bu şeyler ne kadar yaygınmış."

"Tamamdır patron" dedi, not almakta olan Stacey.

Kim telefonuyla Keats'ın gönderdiği ikinci rapora hafifçe vurdu. "Sırada, mideden çıkanlar. Sosis, fasulye, hamur ve kremadan oluşan bir karışım."

"Alınması kolay?" dedi Stacey.

"Ve?" diye üsteledi Kim.

"Pişirmesi kolay?" dedi Dawson.

"Ve?" dedi Kim, daha fazla vurguyla.

"Adam kadına tatlı vermiş" diye cevap verdi Bryant.

İşte buydu. Jemima'yı kaçıran, döven ve öldüren adam ona tatlı da vermişti.

"Biraz tuhaf" diye tespitte bulundu Dawson.

Kim tekrarladı. "Yani kadını kaçıran adamımız onu etkisiz hale getirdi, kaçırdı, alıkoydu, kıyafetlerini çıkarttı, onu besledi ve sonra da yüzünü darmadağın etti."

"Dediğim gibi, tuhaf bir tip" dedi Dawson.

"Tuhaf bir kişi mi yoksa iki kişi mi?" dedi Bryant, kesme şekerden bahsediyormuşçasına.

Kim bir an düşündü. "Hala sadece bir kişi olduğunu düşünüyorum" dedi.

"Jemima'nın seçilmesinin bir sebebi vardı. Şans eseri katilin karşısına çıkan bir kurban değil, bu da katilin Jemima'nın bir aşamada temas kurduğu birisi olması gerektiği anlamına geliyor.

Kev, bunun üzerinde çalışmanı istiyorum. Kadının eski adresine gitmeni, Dubai'ye gitmeden önce gerçekleşen olayı hatırlayan birisi olup olmadığını araştırmanı istiyorum. Uzun süre önce gerçekleştiği için Jemima'nın cinayetiyle bağlantısı var mı bilmiyoruz ama Sara Jemima'nın söz konusu kişiyi tanıdığını hissettiğini söyledi.

Bunu araştırmamız gerek."

Cep telefonu çaldı. Ekranın tepesinde patoloğun adını görünce kaşları çatıldı.

"Keats?" diye sordu. Adam Kim'le nadiren telefonla iletişim kurardı.

"Dedektif, Jemima Lowe'un ağzına tıkılan toprakla ilgili sonuçları biraz önce aldık."

"Devam et."

"Arazideki toprakla kesinlikle uyuşuyor" dedi.

Kim o kadarını kendisi de çözmüştü. "Ve?"

"Kan izleri var. Şey, izlerden daha fazlası demek daha doğru olur."

Kim, toprağı kadının yumuşak diş etlerine tıkıştırırken katili hayal etti. Kolaylıkla küçük bir yara açmış olabilirdi. "Jemima'nın ağzının içi zarar görmüş ola..."

"Sebebinin bu olamayacağı kadar fazla kan var dedektif" dedi adam, Kim'in sözünü keserek. Kim ayağa kalktı. "Katilimizden gelmiş olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Suçu işlerken katilimiz bir uzvunu kesip atmadıysa eğer..."

Kalbi göğsünde hızla atmaya başlayan Kim dinlemeyi bıraktı.

Adamın ne söyleyeceğini biliyordu.

Jemima'nın ağzındaki kan ona ait değildi. Katilden de gelmemişti, o zaman bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Aynı yerde başka birisi daha öldürülmüştü.

Yirmi Üç

"Efendim, Westerley'e bir ekip göndermemiz gerekiyor."

Kapıya vurmadığı için ona çıkışmadı Woody. Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden bahsediyorsun? Adli tıp olay yerinden daha yeni ayrıldı. Bütün gece oradaydılar ve hiçbir şey bulamadılar."

Kim'in teknisyenlerden oluşan bir ekip gönderilmesini kastettiğini düşünmüştü. Onun talep etmek üzere olduğu şey için yıllık bütçesini daha çok kuşa çevirmesi gerekecekti.

Kim başını iki yana salladı. "Hayır efendim, tespit ekipmanına ihtiyacım var, muhtemelen toprak altından çıkartma aracına, ayrıca tam kadro bir adli tıp tek..."

"Sakinleş Stone. Nasıl bir gelişme oldu?" diye sordu sakince.

Kim bazen adamın ona yirmi tane soru sormadan harekete geçebilmesini istiyordu. Bu ona acil bir durumda ambulans çağırmayı hatırlatıyordu. Şöyle bağırmak isterdiniz: *"Ambulansı yola çıkarın, detayları sonra vereceğim."*

"Numune Jemima'nın ağzındaki topraktan alındı. Suç mahallinden toplanıp ağzına tıkılmış. Toprakta Jemima'ya ait olmayan kan izleri var."

"Katilin mi?" diye sordu Woody.

Kim bu konuşmayı daha önce de yaptığına yemin edebilirdi. "Mümkün görünmüyor. Çok fazla kan var ve epey bir süredir oradaymış."

"Emin misin?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Keats toprağı luminol ile test etmiş, onun tabiriyle ışıl ışıl parlamış, efendim."

"Kanın ne kadar eski olduğunu gösteren herhangi bir şey var mı?"

"Hayır. Keats daha ayrıntılı testler yapıyor ama yıllarca, en az altı ila sekiz yıllık" dedi. Telefon görüşmesinden önce bilmiyor olduğu bir bilgiyi paylaşarak.

Woody koltuğunda arkasına yaslandı, iç geçirdi. Kim'in düşüncesini kabul ettirmesinin ve ihtiyacı olan şeyi almasının zamanı gelmişti. Aklına birden *Dragon's Den* programı geldi.[1]

"Efendim, tesiste başka bir cesedin gömülü olduğunu düşünüyorum" diye açıkladı, belki kendisini açıkça ifade edememiştir diye.

Adamın kafasında operasyona para harcadığında bir şeyler bulma ihtimalinin ne olduğunu ölçüp biçtiğini biliyordu. Mali planlama kendisinin değil de Woody'nin sorumluluğunda olduğu için sonsuz minnettardı. Adam yalnızca mali sınırlamalarla hareket etmediği için de minnettardı. Kim gibi, onun önceliği de her zaman gerçeğin açığa çıkartılmasıydı. Ancak adamın pozisyonu soruşturmanın felaketle sonuçlanması halinde daha fazla soruyu cevaplamasını gerektiriyordu.

"İkinci kurbanın durumunda bir değişiklik var mı?" diye sordu.

---

1 -*çev.n.* İlginç fikirleri ve buluşları olan girişimcilerin, yatırımcı heyetin karşısına çıkıp, projelerini anlatıp, onlardan finansman sağlamaya çalıştıkları yarışma programı.

Kim adamın nasıl bir mantık yürüttüğünü anladı. İkinci kurbandan yakın zamanda katilin kimliğini öğrenebilme ihtimalleri varsa, başka gerekçeler olmadan bu operasyon giderlerinin onaylanması pek mümkün değildi.

"Sabah ilk iş olarak aradım. Kafatası ameliyatının ardından durumunu hala stabil hale getirmeye çalışıyorlardı. Onunla konuşup konuşamayacağımızı, konuşabileceksek zamanını bize haber verecekler."

Woody duraksadı, çenesini düşünceli düşünceli ovuşturdu. "Anladığım kadarıyla Daniel Bate, Westerley'de olay yerindeymiş."

Kim kaşlarını çattı. "Olay yerindeydi, hala orada olup olmadığından emin değ..."

"Onu orada tutmaya çalışmak muhtemelen iyi bir fikir olacak. Ben gereken onayı alırım."

"Bölgedeki tek osteoarkeolog o değ..."

"Şu an olay yerindeki tek ostoearkeolog o. Her zaman istediğin gibi bu soruşturmanın da hızlı ilerlemesini istiyorsan, daha telefon etmemiş olmana şaşırıyorum."

İtiraz etmek için doğru kelimeleri bulamayan Kim bir an Woody'ye dik dik baktı.

Geçmişte Daniel'in insan kalıntılarından cinsiyeti, yaşı ve sağlık durumunu tespit ettiğine tanıklık etmişti.

Woody bakışlarını kaçırmadı, ardından kaşlarını çattı. "Hemen harekete geçmen muhtemelen en iyisi Stone. Daniel Bate kaçırmak istemeyeceğin bir fırsat."

"Efendim ben..."

"Onun uzmanlık alanında başka bir bilim insanını olay yerine getirmek saatler belki de günler sürer. Yerinde olsam henüz oradan ayrılmadığını umut ederdim."

Kim döndü, ofisten çıktı, Daniel Bate ile konuşmak zorunda kalmak canını sıkmıştı. Patronu ancak bu kadar

açık olabilirdi. *Eldeki imkânları kullan ki bu soruşturma ilerlesin.*

Pekâlâ, bu sefer Woody kazanmıştı. Daniel Bate hala Westerley'deyse onunla konuşacaktı.

Dahası, katili daha çabuk bulmalarına yardımı olacaksa ondan kalmasını bile isteyecekti.

Yirmi Dört

Kim ofis konteynerinden içeri girdi ve bir umutsuzluk duvarıyla karşılaştı. Birkaç gün içinde bir ceset ve bir darp edilmiş kadın bulunması iş yerindeki moralin yerle bir olması için yeterli diye düşündü. Yine de hepsinin işe geliyor olması ne kadar profesyonel olduklarını gösteriyordu.

Şimdi de onlara işlerin daha da kötüleşeceğini söylemek üzereydi.

"Hala burada mısınız?" diye sordu Curtis Grant'a.

Adam gülümsedi. "Eve gittim. Farklı takım elbise" dedi, ceketine hafifçe vurarak.

Kim başıyla anladığını ifade etti. "İşiniz bitmek üzere mi Bay Grant?"

Adam Jameel'e baktı, o da başını evet anlamında salladı.

"İki yeni kamera eklemek ve yazılımı güncellemek için hafta içinde yine geleceğim."

Bryant ile Dawson gelip arkasında dururken Kim başını tamam anlamında salladı, biraz daha içeri girdi.

Catherine toplantı masasında oturuyordu. Hızlıca bir bakış atarak onları gördüğünü belli etti.

Profesör Wright ile Daniel Bate kapıya en uzak noktada ayakta duruyorlardı.

"Herkese günaydın" dedi Kim. "Bazı test sonuçlarının ardından paylaşmamız gereken birtakım bilgiler var.

"Bu da gitmem için verilen işaret" dedi Daniel, profesörün elini sıkarak.

Dışarı çıkarken Kim'in yanından geçti, başıyla o tarafa doğru selam verdi.

Bryant öksürdü.

Kim ona ters ters baktıktan sonra Dawson'u geçip kapıya yöneldi.

Daniel'in peşinden dışarı çıktı. Adam pikap kamyonetine iki adım kala arkasına döndü.

"Affedersin, yolunu mu kaybettin?"

Kim gözlerini devirdi. "Konuşmamız lazım."

Gözleri ilgiyle kısılan adam kolunu aracının yan tarafına yasladı. "Ne hakkında?"

"Bu vaka hakkında" diye açıklık getirdi Kim.

Adam geriye doğru adım atarak yolcu kapısını açtı. Lola yolcu koltuğundan aşağıya atlamaya çalıştı. Köpeği durdurdu, kapıyı yeniden kapatmadan önce pencerenin camını indirdi.

Kim adamın seyahat çantasının ayak koyma bölümünde olduğunu görebiliyordu.

"Bir yardımımın dokunabileceğinden emin değilim" dedi, arabanın etrafından dolaşarak sürücü kapısına giderken. Anahtarlar elinde şıngırdadı.

"Toprağa gömülü başka bir ceset olduğunu düşünüyorum" dedi Kim.

Adam olduğu yerde durdu.

"Bildiklerimi tekrarlamamı isteme, Bryant da şu anda içerdekilere açıklama yapıyor ama patronum kalıp yardım etmeni istememi söyledi."

Daniel kapıda durdu, arkasına döndü, kamyonetinin kasa kısmına yaslandı. Anahtarları cebine koydu, yukarı gökyüzüne baktı, sonra başını Kim'e doğru çevirdi.

"Pekâlâ, bakalım doğru mu anlamışım: patronun, yani Polis Müdürü Woodward, toprak altında gömülü bir cesedi bulmana yardım etmemi istemeni mi istedi senden?" Kim başını evet anlamında salladı.

Adam genişçe gülümsedi. "Sen de bunun her dakikasından nefret ediyorsun, değil mi?"

Kim ellerine ceplerine soktu, hiçbir şey söylemedi.

Adam kollarını kabinin üstüne koydu, sonra çenesini dayayarak gözlerini Kim'e dikti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kim. Adamın küstah bakışları cevap vermeyi geciktirmesi kadar rahatsız ediciydi.

"Ah, yaşadığın sıkının her anının keyfini çıkartıyorum."

"Çok çocukça değil mi?" diye sordu Kim.

"Muhtemelen" dedi adam. "Bu yüzden bana kibarca sorarsan, üzerinde biraz düşünürüm."

Kim yanaklarının yandığını hissetti. "Daniel, bu artık komik değil."

"Sana katılmıyorum, dudaklarının adımı söylediğini duymak beni kalmaya ikna etmek için neredeyse yeterli."

"Bu vakaya yardımcı olmaya razı mısın değil misin? Patronumu aramam..."

"Yapamıyorsun, değil mi? Kalmamı gerçekten de isteyemiyorsun?" diye sordu adam, hala keyifliydi.

Kim karşısına dikildi, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Daniel, senden yardım etmeni istiyorum, ama bu aşağılık herifin..."

"Bir şartla" diye sözünü kesti Daniel. "Bana küçük bir iyilikte bulunursan kalacağım."

Kim kaşlarını çattı. Ne olduğunu bilmeden hiçbir şeyi kabul etmeyecekti.

"Doktor ve Doktor Bate demeyi bırak, bana Daniel demeye devam et."

Kim bir an düşündü, sonra başını tamam anlamında salladı. Bu en azından yapabileceği bir şeydi.

Arkasından kamyonetin kapısının açıldığını ve dört patinin çakıla atladığını duydu.

"Hadi kızım. Görünüşe göre burada takılıyoruz."

Kim gülümsemesindeki memnuniyeti gizledi.

Yirmi Beş

"Adam inanılmaz mutlu" dedi Bryant, Westerley'den çıkarlarken.

Kim onun Dawson'dan bahsettiğini biliyordu. Dedektif Dawson yavaş yavaş gelmeye başlayan personelin ve teknik uzmanların ilk temas kuracakları kişi olarak Westerley'de kaldığı için mutluydu.

On sekiz ay önce Crestwood soruşturması sırasında Dawson olay yerinde görevlendirilmiş ve fevkalade bir iş çıkartmıştı. Kim işleyen bir düzeni değiştirme taraftarı değildi.

Bryant arabayı sürerken konuşmaya devam etti. Kim nereye gitmek istediğini ona zaten söylemişti.

"Doktor kalıyor mu o zaman?"

"Tanrı aşkına, gözünden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi" dedi Kim.

"İçeri geri girdiğinde gizlemeye çalıştığın gülümseme gibi mi?" diye gözlemde bulundu Bryant.

"Gülümsüyordum çünkü ben kazandım" diye itiraf etti Kim.

"Neyi kazandın? Ortada bir ödül olduğunun farkında değildim."

"Sen orasını merak etme."

"Senden hoşlandığının farkındasın, değil mi?"

"Sen de burasının lise olmadığının ve aramızda notlar getirip götürmen gerekmediğinin farkındasın, değil mi?"

Bryant ona doğru baktı. "Ayrıca senin de ondan azıcık hoşlandığını hissediyorum."

Kim ona aldırış etmedi. Bu tam olarak doğru değildi. Kim'in ondan hoşlandığını söylemek biraz abartı olurdu. Sadece Daniel'i diğer birçok insandan biraz daha az antipatik buluyordu.

"Aman Tanrım" dedi Kim, Russell's Hall hastanesine girerlerken.

Otopark şimdiden ağzına kadar doluydu.

Bu süper hastane üç yerel hastanenin birleştirilmesiyle oluşmuştu. Yerel hastaneler tamamen kapatılmıştı ya da acil servisleri kaldırılmıştı. Ne yazık ki otopark alanı genişlemeyle orantılı olarak artmamıştı.

Bryant hastaneye en uzak noktada bir yer gördü ve hızla park etti.

"Burada bekle, işim uzun sürmeyecek. Sadece nasıl olduğunu görmek istiyorum" dedi Kim.

Bryant homurdandı.

Kim ona aldırış etmedi, doğum servisi girişinden içeri girdi, merdivenlerden çıktı, karşıya, Ameliyat Sonrası Ara Yoğun Bakım Ünitesine doğru ilerledi. Bu servis Yoğun Bakım Ünitesiyle birlikte hastanenin yoğun bakım birimini oluşturuyordu. Ara yoğun bakımda genellikle acil olarak ameliyata alınan hastalar yatıyordu ve personeli iki hastaya bir personel düşecek şekilde oluşturulmuştu.

Yoğun bakım ünitesinde her hastaya bir personel hizmet veriyordu.

Kim içeri girebilmek için diyafona konuştu.

Kapıyı iterek içeri girerken konuşma seslerinin ya da gündelik yaşam gürültülerinin olmayışı yeniden dikkatini çekti. Alçak sesle uğuldayan televizyonlar yoktu. Servis turlarını yapan çay arabalarının tıkırtıları yoktu. Ziyaret saatlerinden önceki saatleri doldurmak için yataktan yatağa yapılan saatlerce süren sohbetler yoktu. Arada sırada duyulan, sıkıntı ve acı içinde inlemeler yoktu.

Bunların hiçbiri bu ünitede yoktu. Bu alan binadaki en hasta insanlara ayrılmıştı.

Kim kimliğini yukarı kaldırdı, Jo isimli servis başhemşiresine gülümsedi. Kadın otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, sarı saçları tombul bir yüzü kısa ama parlak lülelerle çevreliyordu.

Jo onun kimlik kartına iyice baktı, başını tamam anlamında salladı.

"Dün gece bir kadın yatırıldı."

"Kafa yaralanması mı?" diye sordu Jo, dönüp arkasındaki beyaz tahtaya bakarak.

Kim başını evet anlamında salladı.

"Kimliği tespit edilemedi, bu yüzden adı şimdilik Jane."

Artık birçok tesis, kimliği belirsiz kurbanları John ya da Jane olarak etiketleyen Amerikan sistemini uyguluyordu.

"İkinci revir, üçüncü yatak" dedi Jo.

"Bilinci... ?"

"Açık mı?" diye tamamladı Jo, ardından başını iki yana salladı. "İlaçla uyutuluyor. Beyni darbe almış." Masadan eğildi, koridorda iki yöne de bir bakış attı. "Doktor Singh hala hastaları dolaşıyor. Gelip sizinle konuşmasını isteyeceğim."

Kim jestle teşekkür etti, ikinci revire yöneldi.

Jane pencereye en yakın sol köşede yatıyordu.

Kim kan ve kirle keçeleşmiş, birbirine dolaşmış koyu kahverengi saçların artık gittiğini, yerini bandajların altında saçsız, kazınmış bir kafaya bıraktığını gördü.

Sol elinin işaret parmağına, oksijen doygunluğunu ve nabzı ölçen beyaz plastik bir pulsoksimetre iliştirilmişti. Sonuçlar, tansiyon değerleriyle birlikte kadının solundaki ekrana iletiliyordu.

Kadının sağ eli, damar içi sondayı yerinde tutan beyaz plaster ile sarılmıştı. Banttan kan sızmıştı, bu da damar yolunu açarken sorun yaşadıklarını gösteriyordu.

Kimin bakışları kadının sol el bileğine, Kim'in çok iyi bildiği daire şeklindeki ize gitti. Jane'in izler kaybolduktan yıllar sonra hala bileklerini ovuşturup ovuşturmayacağını merak etti. Zaman zaman, çok kısa bir an için, hala oradaymış gibi hissedecek miydi? Zihin böyle zalim olabiliyordu.

Kim'in eli indi, kırmızı şeride dokundu. Bu kadın, kendini kurtarmaya çalışırken bileğini bir hayli hareket ettirmişti. Bileği ile parmak eklemleri arasında elini çekerek çıkartmaya çalıştığını gösteren izler vardı. Tıpkı Jemima gibi. Ve uzun yıllar önce Kim'in kendisi gibi.

Kurtulmak için yaptığı sayısız deneme sırasında sıyrılarak derisi soyulan altı yaşındaki kendi elinin hatırası ani ve acı vericiydi. Hatırayı uzaklaştırdı, Jane adı verilen kızın derisini izleri teninden silmeye çalışırcasına nazikçe ovuşturdu.

Başparmağı kabarmış bir deri bölgesinin üzerinden geçti. Kaşlarını çatarak başparmağını birkaç kere ileri geri sürttü.

Bileği nazikçe çevirince dün gece görememiş olduğu şeyi gördü. Son derece belirgin dört yara dokusu bileğin

enine uzanıyordu. Bu kız intihar girişiminde bulunmuştu, bu konuda dalga da geçmemişti.

"Memur hanım...?"

Kim döndü, Doktor Sing olduğunu zannettiği esmer tenli yakışıklı bir adamla karşılaştı. Beyaz önlüğünün düğmeleri iliklenmemişti, altındaki düz siyah pantolon ve beyaz bir gömlek belli oluyordu. Gözlerinde sevecen bir gülümseme vardı.

Kim bir an Sağlık Bakanlığının bu gülümsemeyi onun yüzünden silmesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Doktor yatağın ucunda dikildi, Jane'in çizelgesini eline aldı.

"Hastamızın kafatasında çökme kırığı oluşmuş, bu sabah saat altıya kadar ameliyattaymış."

Kim adamın hafif bir Hint aksanı olduğunu fark etti ama aksan sadece bazı kelimelerde belli oluyordu. Sesi ilgili ve samimiydi. Kim ondan hemen hoşlanmıştı.

Çökmenin, yaralanmanın kafatasının beyin tabakasına doğru girmesine ya da genişlemesine neden olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Doktor "Çatlağın birçok türü olur ama yalnızca tek bir sebebi vardır" diye açıkladı.

Kim'in bildiği tek sebep kafaya gelen, kemiği kıracak kadar sert bir darbeydi.

"Cerrah beyindeki basıncı düşürmüş, ama hastanın Glasgow Koma Ölçeğinde puanı altı."

Kim kaşlarını çattı. Daha önce böyle bir şey duymamıştı.

"Bu, kafa yaralanmalarını üç ila on beş puan arasında değerlendirmeye yarayan bir ölçek. En ağır derece üç puan, ama üç ila sekiz arasındaki bütün puanlar hastanın komada olduğunu ifade ediyor."

"Bu nedir?" dedi Kim, Jane'in başının arkasından çıkan bir teli işaret ederek.

"Kafatası içi basınç monitörü. Kafatası ile beyin arasındaki boşluğu izliyor. Kafatasının içindeki basınçta bir değişiklik olursa bizi uyaracak."

Kim sesini doktorun yumuşak, nazik tonuyla eşleştirerek "Hayatta kalacak mı?" diye sordu.

Doktor birkaç adım uzaklaştı. "Bilmiyoruz. Yaralanmadan sağ çıkmaması gerekiyordu ama bir şekilde hayata tutunmayı başardı. Güçlü kalmaya devam etmesini umut etmek zorundayız."

"Duyabiliyor mu?" diye sordu Kim, adamın konuşmak için kadının yanında uzaklaştığını fark ederek.

Adam omuzunu silkti "Emin olmak istiyorum, özellikle hayatta kalma ihtimalinden bahsederken."

Kim anlıyordu. "Ne kadar süreceği konusunda bir fikriniz..."

Doktor çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Buna cevap veremem. Beyin bizlerin kavrayamayacağı kadar karmaşık bir organ. Hayatta kalmasını beklediğimiz insanlar çoğu kez ölüyor, diğerleri ise..." Sözleri yarım kaldı. Kim ne demek istediğini anlamıştı.

"Peki ya uyanırsa?"

"Dedektif bana cevaplamayacağım bütün soruları soruyorsunuz."

Sesi hala nazikti ama biraz keyif aldığı da belli oluyordu. Kim adamın rahat tavırlarına gülümsedi. Biraz Patalog Keats'le konuşmalarını andırıyordu. Farkı bu doktorun hoş olmasıydı.

"Pekâlâ, yardımınız için teşekkürler. Ah, aslında bir şey daha var" dedi.

"Elbette."

"Bedeninde kontrol etmem gereken bir şey var ama bunu izin almadan..."

Doktor anladığını başıyla belirtti. Kim Jane'in bedenine izin almadan asla dokunmazdı.

Doktor tekrar yatağa yaklaştı, perdeyi etrafında çekti.

"Neresi?"

"Bacaklarının arkası."

Doktor örtüyü kaldırdı, kadını hafif yana nazikçe yatırdı.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Kim.

Doktor başını evet anlamında salladı.

Kim hastanede verilen geceliğin alt kısmını nazikçe yukarı kaldırdı.

İzler oradaydı.

Uyluklarının alt tarafının arkasında iki tane iki buçuk santimlik çizgi uzanıyordu.

Kim telefonunu çıkarttı, birkaç fotoğraf çekti. "Karnına bakmam gerekiyor."

Doktor Singh Jane'i sırt üstü çevirdi, örtüyü göbeğine kadar yukarı çekti, ardından geceliğini yukarı kaldırdı.

Göbek deliğinin hemen üzerinde bir çizgi uzanıyordu. Kim birkaç fotoğraf daha çekti.

Geri örtmek için örtüye uzandı, ardından duraksadı. Baldırdaki ince kırmızı bir kesik dikkatini çekmişti. Yatağın etrafında dolandı, kadının bacaklarının dizden aşağı fotoğraflarını çekti.

"Bir önemi var mı?" diye sordu Doktor Singh.

Kim gülümsedi. "Bilmiyorum deme sırası şimdi bana geldi."

Doktor başıyla anladığını ifade etti. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Bir dakika daha kalabilir miyim?"

Doktor "Elbette" diye cevap verdi, ardından arkasına döndü.

Perdeyi yeniden çekti, karşıdaki hastaya doğru ilerledi.

Kim telefonu cebine geri koydu, elini tekrar Jane'in bileğinin üzerine koydu. "Bunu yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim ama sana bunu yapan kişiyi yakalamak istiyorum."

Parmaklarının altındaki yara dokusunu tekrar hissetti. Bu kadın geçmişte acı çekmişti, şimdi yine çekiyordu.

"Söz veriyorum, uzun süre bir Jane olarak kalmayacaksın."

Yirmi Altı

Jane eline hafifçe dokunulduğunu hissedebiliyordu. Bunun bir tür rüya olup olmadığından emin değildi.

Bazen sesler vardı, bazen de yoktu. Bazen alçak bir bip sesi geliyor, karanlık geri geldiğinde yutuluyordu.

Midesinde korku vardı. Göbek deliğinden başlıyor, dışarı doğru kendine yol buluyordu.

Etrafındaki karanlık hareket ediyordu, kendini yeniden düzenliyor sonra düşüncelerini çalıp götürüyordu.

Acı tüm bedeninde yankılanıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordu ama karanlık alıp götürmüştü. Karanlık onunla birlikte acıyı da tüketmiş, sonra Jane'i geri tükürmüştü.

Zaman zaman karanlıkla uyum içinde oluyordu.

Bunun ölüm olup olmadığını, eğer ölümse kendisinin buraya nasıl geldiğini merak etti. Ölümde acı çekmek mümkün müydü? Öldüyse sonsuza kadar bu halde mi kalacaktı?

Diğer düşünceler veya kavrayışlar karanlık tarafından alınıp götürülmüştü. Gözlerini açmak istiyordu ama yapamadan karanlık onu içine alıyordu.

Hayattaysa hastanede olması gerektiğini biliyordu. Birisinin elini tuttuğunu biliyordu. Gözlerini açmaya çalıştı.

Bir şey söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Panik hissi boğazına kadar çıktı, sonra karanlık onu tekrar içine aldı.

Yirmi Yedi

Dışarıya çıkıp Bryant'ın arabasına gitmek yerine, Kim doğrudan morga yöneldi. Keats masasında oturuyordu; odaklanmış, başını öne eğmişti.

Kim, "Öhö öhö..." dedi.

"Orada olduğunu biliyorum dedektif. Paldır küldür yürüyüşünü her yerde tanırım, ama aldırış etmezsem çekip gideceğini umuyorum" diye homurdandı patalog, kafasını kaldırmadan.

"Evet, tanıştığım insanların çoğu da böyle umuyor ama yardımına ihtiyacım var."

Adam bakışlarını kaldırdı, gözlerini şüpheyle kıstı. "Nazik davranarak beni ezmeye mi çalışıyorsun dedektif?"

Kim dudaklarında beliren gülümsemeyi bastırdı. Adam onu çok iyi tanıyordu.

Patoloğa yağ çekerek zaman harcamaya değmezdi. Diğer insanların deneyimlerinden bunun işe yaramayacağını biliyordu. Keats ona ya yardım edecekti ya da etmeyecekti.

"Üç yıl önce Fens Havuzlarında bir erkek bulundu" dedi.

"Biraz daha açıklayıcı olman lazım."

"Parmakları yoktu."

"Aaa evet hatırladım. Otopsiyi ben yapmadım ama vakayı hatırlıyorum. Kimliği hala tespit edilemedi mi?"

Kim başını hayır anlamında sallayıp oturdu. "Raporlar elimde ama biraz uzman yorumu işime yarayabilir."

Adam başını yana eğdi. "Sadece bana böyle lanet şekilde kibar olmayı bırakırsan. Beni koruyacak Bryant yokken etrafta, biraz korkutucu geliyor."

Kim bu sefer gülümsemesine engel olamadı. "Tamam."

Keats Kim'in başının üzerinden baktı, sonra klavyesindeki tuşlara basmaya başladı. "Bir sonraki müşterim gelene kadar beş dakikam var, bu yüzden elini çabuk tut."

Kim evde incelemiş olduğu otopsi raporunu ve raporda merak uyandıran bir şeyi hatırladı. "Gözle görünen tek yara sol göğsün üzerindeki beş, belki de altı santim uzunluğunda bir bıçak iziymiş; bu muhtemel bir bıçaklanma yarası mı?"

Keats yeniden ekrana baktı. "Bıçaklanma yarasıysa da derin değil. Ölüm sebebi kesinlikle suda boğulmaymış."

"Parmaklar ölümden sonra kesilip alınmış, doğru mu?" diye sordu Kim.

Keats başını evet anlamında sallayarak okumaya devam etti.

Katil daha fazla acı çektirmek için işkence etmemişti. Uzuvların kesilip alınması yalnızca işlevsel bir amaca yönelikti.

"Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin Keats?" diye sordu Kim.

"Şışşş" dedi patolog, birkaç dakika okumaya devam etti. "Meslekten olmayanların anlayabileceği şekliyle, yaşının ellilerin ortası ile sonları arasında olduğu tahmin ediliyor. Çok içmiyormuş ama kesinlikle ağır sigara tirya-

kisiymiş. Çok fazla yağlı gıda tüketmiş, yeteri kadar egzersiz yapmamış. Göze çarpan kırık kemik, dövme ya da ayırt edici başka bir özellik yok."

Oldukça sıradan o zaman, diye düşündü Kim. Bütün parmakların elinden kesilip alınması dışında. Evet, bu bilgiden kaçış yoktu.

İç geçirdi. Pek bir şey öğrenememişti.

Ayağa kalktı. "Yine de teşekkürler Keats. Ben..."

"Acele etme dedektif. Şuna bir bak."

Kim masanın etrafından dolanarak Keats'in tarafına geçti. Ekrandaki görüntü büyütülmüştü. Kim baktığı şeyin ne olduğundan emin değildi.

Başını yana eğdi.

"Bu göğüsteki yara mı?"

Keats başını evet anlamında salladı. "Ve burada biraz tuhaf olan bir şey var."

Kim dikkat kesildi. Tuhaf iyiydi.

Dikkatlice bakınca adamın neyi kastettiğini anlamaya başladı. Bıçak yaralarının normalde deride nasıl göründüğünü bilecek kadar suç mahallinde bulunmuştu. Ne tür bıçak kullanılırsa kullanılsın yara kesiksiz ve düz olurdu. Yakından bakınca, bu yara pütürlü ve eğri büğrü görünüyordu, sanki bıçak deriyi çektirmiş gibiydi.

"Bıçaklamadan çok kesik gibi duruyor" diye tespitte bulundu Kim.

Keats başını evet anlamında salladı. "Ve sebebini bildiğimi düşünüyorum."

Görüntüyü bir kere daha büyüttü. "Sanırım adamımız yara dokusunu kesiyordu."

"Eski bir yarayı açtığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Kim, düşünceler zihninde biçimlenmeye başlarken.

"Ya da bir şeyi çıkartıyor..."

İkisi de durumu kavrarken birbirlerine baktılar.

"Kalp pili" dediler aynı anda.

Yirmi Sekiz

"Durumu nasıl?" diye sordu Bryant, Kim arabanın yanına geldiğinde.

"Şu an tepki vermiyor, doktorlar da iyileşmesiyle ilgili hiçbir yorum yapmıyor." Kim duraksadı. "Brierley Hill'e gidelim" dedi, son bir saat içinde öğrenmiş olduğu her şeyi işlemden geçirirken.

"Sırtında ve baldırlarında Jemima'daki izlerin aynısından vardı" diye devam etti.

Bryant sürmeye devam ederken başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi daha önce hiç görmedim. Anlamlı gelmiyor."

Kim ona katılıyordu. Bileğe takılan kelepçeyle bir yere bağlandığını zaten biliyorlardı, bu yüzden o düz çizgiler ne anlama geliyor olabilirdi?

"Bir şey daha var" dedi Kim, Bryant bir dizi trafik ışığından geçerken. "Bacakları küçük çentiklerle ve kesiklerle doluydu."

"Hımm, bu mantıklı görünüyor. Cesedinin atıldığı yere doğru ilk önce çakıl bir yolda sürüklenmiş, sonra bir tepenin üstüne doğru yerde sürüklenerek götürülmüş."

"Sırt üstü sürüklenmiş olmalı, Jemima gibi. Ve bu izler bacaklarının ön tarafında, tıpkı Jemima'da olduğu gibi. Tıraş tahrişine benziyor."

Bryant çenesini kaşıdı. "Evet, bazen bana da oluyor."

Kim düşündü. "Neden sadece bazen?"

"Sinekkaydı tıraş istiyorsam sakalları çıkış yönlerinin tersinden alırım. Daha temiz görüntü verir ama deriyi daha fazla tahriş eder."

Yani her iki kız da tırnaklarındaki ojeyi çıkartmış, bacaklarını sinekkaydı tıraş etmişti. Kiminle buluştuklarını sanıyorlardı ki?

"Yavaşla, buradan sağa dön" diye talimat verdi Kim, Brierly Hill'den geçerlerken.

Pensnett yolu ile Bryce yolu kesişimindeki bir bekçi kulübesine varana kadar Bryant'a yolu tarif etmeye devam etti.

"Hımm... şef..." dedi Bryant.

"Geliyor musun?" dedi Kim.

Bryant bekçi kulübesini geçip Fens Havuzlarına yönelen Kim'i takip etti.

Doğal koruma alanı olan bölge Dudley baronlarının ortaçağda bir avlanma alanı olan Pensnett Chase'in bir zamanlar parçasıydı. Chase'in diğer pek çok bölgesi gibi, burası da kömür madenciliği, kil çıkartma ve tuğlacılık dâhil olmak üzere yavaş yavaş endüstriyel kullanıma açılmıştı.

Dudley Kontunun özel demiryolunun bir kısmı bölgeden geçiyordu. Kömür madenleri ve kil ocakları yirminci yüzyılın başında kapanmıştı, ama demiryolunun kapanması 1960'ları bulmuştu.

Göletlerin bazıları eski kil ocaklarından meydana getirilmişti ama en büyük üç rezervuar olan koruma alanının kuzeydoğu kısmındaki Grove Havuzu, Middle Havuzu ve Fens Havuzu 1776'da Stourbridge Kanal Şirketi tarafından inşa edilmişti ve hepsi Dudley'in en büyük yerüstü su alanlarıydılar. Foot's Hole ismindeki dördüncü bir gölet güneybatıda kalıyordu ve diğerlerinden Bell Sports Stadyumu ile ayrılmıştı.

Kim buranın balık tutmak için popüler bir yer olduğunu ve üç yüz altmış dönümlük bu yerin özel bilimsel ilgi alanına sahip bölge olarak saptandığını biliyordu.

İlk havuzun ilerisine, su ile kanal arasında uzanan çim yamaca baktı.

"Adamın bulunduğu yer orası" dedi, eliyle işaret ederek.

Oturup kendinizi yakınlardaki yapılaşmış endüstriyel alandan ve görüş alanınıza giren ve gittikçe genişleyen konut siteleriyle ticaret merkezlerinden kilometrelerce uzakta hissedebileceğiniz yerler vardı.

"Kim?" diye sordu Bryant.

"Parmakları kesilmiş kimliği belirsiz erkek, birkaç yıl önce."

"Brierly Hill o vakayı çözmemiş miydi?"

Kim başını iki yana salladı. "Hayır, Bob soğuk ve karanlık bir çekmecede adli tabibin misafiri olmaya devam ediyor."

Bryant gözlerini kısarak "Bob mu?" diye sordu.

"Benim koyduğum bir isim değil ama gerçek adını bulana kadar idare eder."

Ama Kim bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. İpucu elde edebilecekleri organlar kesilip alınmıştı. Geriye sadece adamın kıyafetleri, cebindeki bozuk para ve eski bir çekiliş bileti kalmıştı. Diş kayıtları kimlik tespit etmek için güzel bir yöntemdi ama nereden başlayacağınızı bilmek zorundaydınız.

Babalarının, kardeşlerinin veya amcalarının cinayetiyle ilgili gelişmeleri öğrenmek için polis teşkilatını rahatsız eden aile üyeleri yoktu. Ceset ilk bulunduğunda kayıp kişi raporları araştırılmış olmalıydı, yani hiç kimse Bob'u kayıp başvurusunda bulunacak kadar bile umursamamıştı. Hiç kimse tarafından özlenmiş gibi durmuyordu, bu gerçeğin kendisi de Kim'i rahatsız etmeye yetiyordu.

"Aaa balaban" dedi Bryant.

"Bal ne?" diye sordu Kim.

Bryant başını iki yana salladı. "Balaban kuşu. Uzun otların orada."

"Seni bir kuş gözlemcisi olarak hayal edemiyorum" dedi Kim, dönüp uzaklaşırken.

Bryant derin bir iç geçirdi. "Hımmm... Bir daha hatırlatır mısın, bu vakaya neden bakıyoruz?"

Kim "Çünkü başka kimse bakmıyor" demek üzereydi ama düşüncesi cep telefonunun çalınmasıyla yarım kaldı. Arayan numara gizliydi.

Kim "Stone" diye açtı.

"Dedektif, ben Jo. Kısa süre önce buradaydın..."

Kim "Jane iyi mi?" diye sordu hemen. Servis başhemşiresine kartını bırakmış ve herhangi bir gelişme olursa haber vermesini istemişti.

"Evet, o iyi. Değişiklik yok. İsminin Jane olmaması dışında. İsmi Isobel."

"Nereden biliyorsun?"

"Erkek arkadaşı söyledi. Telefon etti, buraya geliyor."

Yirmi Dokuz

Stacey dikkatini vermiş bilgisayara bakıyordu. Catherine Evans'ın kayıtlarında bir şeyler pek tutarlı gelmiyordu.

Doğum belgesi oradaydı ama sonradan eklenen dokümanlar, kayıtların içine ne kadar becerikli şekilde yerleştirilirlerse yerleştirilsinler her zaman bir iz bırakırdı. Ve bu belge de yazılım programı değişikliği nedeniyle dikkat çekmişti.

Seksenlerin sonlarına kadar farklı bir dosya türü kullanımdaydı, bu yüzden Catherine'in doğum sertifikası o zamanlar çıkartılmış olsaydı eski dosya türünde olması gerekirdi. Yeni dosya türü dijital kıyamet yaşanacağına dair yaygın panik öncesi 1999'daki sistem yükseltmesi ile uyumluydu. Yazılım şirketleri saatler yeni bir bin yıl şöyle dursun yeni bir yüzyıla bile girmeye çalıştığında eski sistemlerin tarih ve saat işlevlerini sürdüremeyeceğini ima ederek herkese özellikle de devlete, belediye meclislerine ve sağlık otoritelerine inanılmaz korku salmıştı.

Dünya genelinde, özel şirketler tedarikçilerinden sistemlerin çökmeyeceğine dair doğrulamalar ve garantiler istemişti. Acil durum eylem planları, işlerin kesintiye uğramamasına yönelik planlar ve felaketten kurtulma el kılavuzları yeni bin yılın başladığı saniyeye hazırlanmak üzere düzenlenmişti.

Beklenen kaos gerçekleşmeyince tüm her şey ıslak bir havai fişek gibi fos çıkmıştı.

Catherine'in doğum sertifikasında 15 Haziran 1983 yazıyordu, ama bu bilgi 2001'e, yani Catherine on sekiz yaşına girene kadar sisteme girilmemişti.

On beş dakika sonra, Stacey Catherine Evans adına kayıtlı tıbbi sağlık kartını buldu. Doğum tarihi yine Haziran 1983 olarak geçiyordu ama sisteme doksanların sonlarında girilmişti.

Stacey koltuğunda arkasına yaslandı. Avucu farenin üzerinde duruyordu ama parmakları dalgın dalgın tıklıyordu.

Bilgileri kayıtlara girmek için neden on sekiz yıl beklenmişti?

"Yeni kimlik" kelimeleri kafasının içinde çığlık atıyordu. Dokümanların orijinal kayıtlar gibi görünmesine ça-

lışılarak sisteme daha sonraki bir tarihte girilmesi yeni bir kimlik oluşturulduğunu akla getiriyordu. Bu, kadının kendisinin mahkemeye başvurarak ismini değiştirdiği bir durum değildi. Bu seviyede uzmanlık sadece tek bir yönü işaret ediyordu. Devleti.

Catherine Evans'a neden yeni bir kimlik verilmişti ki?

Stacey midesindeki heyecanın arttığını hissediyordu. Bir şey bulmuştu, bunu biliyordu.

Tekrar kaydın eklenme tarihine gitti, oradan geriye doğru araştırmaya başladı.

Her ne olduysa, haberlere çıkmış olmalıydı.

Otuz

Kim o gün ikinci kere servise girdi.

Hemşire bankosuna yaklaşınca Jo gülümsedi. "Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra geldi."

Kim "İçeri girebilir miyim?" diye sordu, bankodan bir adım uzaklaşarak.

Jo başını evet anlamında salladı.

Siyah saçlı bir adam sırtı kamburlaşmış, başı eğilmiş şekilde yatağın yanında oturuyordu. Siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, Isobel'in sağ elini sıkıca tutuyordu.

"Affedersiniz..."

Adamın başı hızla geriye döndü, Kim korku ve endişeyle allak bullak olmuş yakışıklı bir yüz gördü. Adamın teni dışarıda çalışıyormuş ya da tatilden yeni dönmüş gibi güzelce bronzlaşmıştı. Kim adamın boyuna hızlıca bir bakış atınca, kendi boyuna yakın, yani bir yetmiş beş civarında olduğunu tahmin etti. Adam dağcı botları

giyiyordu, bu da Kim'in adamın dışarıda çalıştığına dair teorisini destekliyordu. Kol kasları aşırı gelişmiş değildi ama kullanıldıkları belliydi. Alt çenesi boyunca hafif bir kirli sakal çıkmıştı.

"Kıdemli baş Dedektif Stone" dedi. "Peki sen kimsin?"

Adam ona utangaççça gülümsedi. "Duncan... adım Duncan, Isobel'in erkek arkadaşıyım."

Kim etrafa bakındı. "Burada olduğunu nasıl öğrendin?"

Adam hafifçe kızardı. "Pazartesi gecesi telefon mesajı göndermedi. Ona hep iyi geceler mesajı gönderirim, o da yapabilirse bir cevap yazar. Bir mesaj gönderdim, ama cevap gelmedi. Salı günü nasıl olsa buluşacağımız için üzerinde fazla durmadım. Buluşmaya gelmediğinde ise bir şeylerin yanlış olduğunu anladım."

"Aramayı denedin mi?" diye sordu Kim.

Adam başını evet anlamında salladı. "Gece boyunca aradım, cevap alamayınca da polisi arayıp hiç... ımmm bir olay yaşanmış mı diye sordum." Söylediklerimi not aldılar, yerel hastaneleri aramamı tavsiye ettiler. Hasta kabul birimiyle konuştum, Isobel adında birisi olmadığını söylediler ama kimliği belirsiz bir kadın Ara Yoğun Bakım Ünitesine getirilmişti. Başıyla hemşire bankosunu işaret etti. Telefonu Jo'ya bağladılar, o da bana bazı sorular sordu, sonra da elimden geldiği kadar çabuk buraya geldim."

"Kadının Isobel olduğunu nasıl anladın?" diye sordu Kim.

Adam bileklerini işaret etti.

Elbette, yara izleri; Kim anlamıştı.

"Isobel'le ne kadardır görüşüyorsun?" diye sordu.

"Yaklaşık iki aydır."

"Isobel'in soyadını biliyor musun?"

"Jones. Soyadı Jones" diye cevap verdi, vurgulayarak.

Aman ne harika, diye düşündü Kim, yüz binlerce Jones soyadlı insan vardı ülkede.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu, iş yerinde tanışmış olmaları için dua ederek.

Adamın yüzüne yayılan bir gülümseme gözlerinin duyguyla parlamasına yol açtı. "İster inanın, ister inanmayın ayaklarını yerden kestim ya da daha doğru bir ifadeyle onu yere serdim. Telefon mağazasından hızlı dışarı fırlamıştım o da Costa'dan[1] dışarı çıkıyordu. Çarpıştık ve üzülerek söylüyorum ki o çok daha kötü etkilendi. Kahvesi yere saçıldı, ben de ona yeni bir kahve almak için ısrar ettim. En azından bunu yapmalıydım.

"Konuşmaya başladık ve birbirimize kanımız kaynadı. Sanki şey gibiydi..."

"Isobel'in nerede çalıştığını biliyor musunuz?" diye sordu Kim. Sözünü bu kadar sertçe kesmek istememişti ama tanışmalarında ona faydası olabilecek hiçbir şey olmadığını zaten anlamıştı.

"Onu Erdington'daki 157 Plaza'dan aldım ama içeri hiç girmedim."

Kim bunu zihnine not etti. En azından bir başlangıç noktasıydı.

"Adresi?"

Duncan daha da kızardı, Kim adamın yardımcı olamamaktan ötürü en az onun kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu. Adamın dudağının iç kısmını ısırdığını ve kendini durdurduğunu fark etti.

Bu adamın ona söylemediği bir şey vardı. O ana kadarki konuşmalarını zihninde hızlıca tekrarladı ve adamın daha önce söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı.

1 -*çev.n.* İngiltere'deki kahve mağaza zinciri.

"Isobel'in senin mesajlarına yapabildiğinde cevap verdiğini söyledin.

Bununla ne demek istedin?" diye sordu.

Adam pişmanlık içinde Isobel'e baktı, sesini alçalttı.

"O evli dedektif, gizlilik konusunda ısrar etmesi bu yüzden, ben de buna saygı gösterdim." Isobel'in elini sıktı. "Lütfen onu yargılamayın. Bana hemen söylemişti, ben de onunla görüşmeye devam etmeyi tercih ettim ama kocasından ayrılmaktan bahsetmeye başlamıştı. Uzun zamandır mutlu değildi. Bir hafta önce ayrılmışlardı ve Isobel onunla boşanmayı konuşmayı planlıyordu."

"Eşi şiddet uyguluyor muydu?" diye sordu Kim, kadının bileklerindeki izleri düşünerek.

Duncan tereddüt etti, kadının en mahrem sırlarını arkasından konuşmak acı veriyormuş gibiydi.

"Sanırım ona kaba kuvvet uyguluyordu, arada sırada itip kakma..."

"Bu yüzden mi polisi ve hastaneyi aradın?" diye açıklık getirdi Kim.

Adam derin bir iç geçirdi. "Evet, kocasına artık bittiğini söylediğini, adamın da ona zarar verdiğini düşünüp endişelendim."

Kim sır saklamayla ve aldatmayla ilgili olumlu ya da olumsuz bir şey hissetmiyordu. İnsanlar yalan ağlarını kendileri örüyordu, o da bunların kendisini etkilemesine izin veremezdi.

Bir şeyler hatırlayan adamın gözleri yukarı ve sola doğru kaydı. "Wolverhampton'da alışveriş yapmakla ilgili bir şeyler söyledi, bu yüzden..."

Kim gülümseyerek anladığını ifade etti, bunu da zihnine not etti.

Adamın eli Isobel'in elini bırakmamıştı. Başparmağı kadının tenini okşuyordu.

"Bileklerindeki yara izlerinin nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kim.

Adam başını hayır anlamında salladı. "Onları ilk kez ikinci buluşmamızda gördüm ama hızla üzerlerini kapattı. Sonunda çok eskiden kaldıklarını itiraf etti, ben de ısrar etmedim. Kendi istediği zaman bana söyleyeceğini biliyordum."

İç geçirdi. "Dedektif, daha fazla yardımcı olamadığım için çok üzgünüm." Yeniden Isobel'e baktı, yüz ifadesi yumuşadı. "Ama sormanız gereken başka bir şey olursa, burada olacağım." Isobel'in elini hafifçe sıktı "Eğer beni duyabiliyorsa, burada olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmesini istiyorum."

Arkasına dönerek Kim'le yüz yüze geldi. "Sadece birkaç ay da olsa, son derece iyi anlaştığımızı hissetmiştim. Bizimle ilgili büyük umutlarım vardı... aslında hala var."

Kim önce koca pürüzünün halledilmesi gerekeceğini düşünmeden edemedi. Eğer Isobel uyanırsa çok fazla yardıma ihtiyacı olacaktı.

Hızlı bir iyileşme süreci olmayacaktı.

"Isobel'in sendeki cep telefonu numarasını alabilir miyim?" diye sordu, kendi cep telefonunu çıkartırken.

Adam numarayı söyledi, Kim de telefonuna kaydetti.

"Sizce kurtulacak mı?" diye fısıldadı adam, sesi titreyerek.

"Doktorla konuştum, o..."

"Kesin hiçbir şey söylemiyor" dedi, başını iki yana sallayarak.

Doktor Singh ile Kim'in yapmış olduğu konuşmanın aynısını yaptığı belliydi.

Kim cebinden bir kartvizit çıkartıp adama verdi.

"Faydası olabilecek bir şey aklına gelirse, sana ne kadar ilgisiz gelirse gelsin, beni ara."

Duncan kartviziti cebine soktu; Kim ona gülümsedikten sonra dönerek uzaklaştı.

Adamın bir şeyler hatırlamasını umut etti, çünkü şu anda elinde hiçbiri ipucu yokmuş gibi hissediyordu.

Otuz Bir

Kim hastaneden çıkıp yirmi dört derecelik bir sıcaklık duvarına çarptı. Bulutlar gitmişti, güneş gökyüzünde gururla parlıyordu.

Suratı sıcaktan kızarmış Bryant sokağın karşı tarafında çift sarı çizgilerin üzerine park etmişti. İş arkadaşı arabayı çevirip girişe getirirken Kim hareketsiz bekledi.

Arabaya bindiğinde Bryant alnını bir kâğıt mendille siliyordu.

"Bu şeyde klima yok mu?" diye sordu Kim, emniyet kemerini takarken. Bryant yolcu tarafındaki pencereyi indirdi.

"İşte sana klima."

"Kime sinirlendin?" diye sordu Kim.

"Bu kahrolası sıcak hava" dedi Bryant, hastanenin önünden ayrılırken. Onu rahatsız eden şey sıcaklık filan değildi. Hareketsiz geçen bir sabahtı. O zeki bir beyni ve bulmacaları çözme yeteneği olan bir polis memuruydu. Şoför değildi.

"Pekâlâ, kızımızın adı Isobel Jones ve tüm bildiğimiz bu."

Bryant o gün ikinci kere dönel kavşağa yaklaşırken Kim'e doğru baktı.

"Gerçekten mi?"

"Evet, bu kadar. İçerideki adam onunla birkaç aydır görüşüyormuş, kadın buluşmaya gelmeyince endişelenmiş."

"Yani kız hakkında çok az şey mi biliyor?"

"Evet, ama elimde bir cep telefonu numarası var." Çalmaya başlayan cep telefonunun ekranını kaydırdı. "Stace, ben de seni aramak üzereydim. Şu numarayı not alabilir misin?"

Telefonuna kaydettiği numarayı okudu.

"Isobel Jones ismindeki ikinci kurbanımızın numarası. Tahtadaki bilgileri güncelle, Erdington'daki 157 numaralı plazayı araştırmaya başla. Orada çalışmış olabilir. Ayrıca Wolverhampton civarındaki seçmen kütüğünü kontrol et, bir kocanın da kaydının olması lazım. Bir de kayıtları kontrol et, bak bakalım dün sabah bize Duncan Adams'dan bir telefon gelmiş mi? Fazla olmadığını biliyorum ama elimizdeki tüm bilgiler bunlar."

"Aman tanrım patron..."

"Biliyorum dedim Stace. Elinde çok iş var, bu yüzden Dawson geri çağırmamı istiyorsan..."

"Patron, işimi mükemmel şekilde yapabiliyorum ama seni aradım çünkü bilmen gereken bir şey var."

Kim'in kulağına bir bip sesi geldi. Telefonu kulağından uzaklaştırarak ekrana baktı.

"Bir saniye bekle Stace, Kev bana ulaşmaya çalışıyor."

Dawson'u hatta aldı. Adamın ne söylemesi gerekiyorsa önceliği vardı. Çünkü suç mahallindeydi.

"Ne var Kev?" dedi, telefonuna. "Westerley'e dönüyoru..."

"Evet patron. Yolunu değiştirmek isteyebilirsin" dedi Dawson.

"Neden?" diye sordu Kim, Dawson'un sesini hoparlöre verirken.

"Burada biraz tuhaf şeyler oluyor. Şu an işler biraz karıştı. Makineler geliyor. Kimlikler kontrol ediliyor. Woody bir aylık bütçeyi buraya harcamış gibi görünü..."

"Kev...?"

"Özür dilerim patron. Telefon kafayı yedi. Basın tesisi keşfetti, deyim yerindeyse işler boka sardı."

Kim Bryant'a kaşlarını çattı, Bryant da soluna doğru baktı. Talihsizlikti ama hiç beklemedikleri bir şey değildi. Ancak bir aptal bu bilginin uzun süre saklı kalacağını umut ederdi.

"O kadar çok şey oluyordu ki ilk önceleri fark bile etmedim..."

"Neyi fark etmedin?" diye sordu Kim. Fark etmediği şey her neyse önemliye benziyordu.

"Kadına bir telefon geldi. Ben hemen yanındaydım. 'Yorum yok' diye bağırdı ve telefonu çarparak kapattı. Tekrar baktığımda artık burada değildi."

"Kev, söylediklerin çok mantıklı gelmi..."

"Catherine Evans, patron. Bir anda ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

Otuz İki

Catherine'in evine yaklaştıklarında Kim'in midesindeki endişe hissi azalmamıştı.

Bu his, Dawson ona Catherine'nin işyerinden kaçmış olduğunu söyler söylemez başlamış, Stacey ile konuşmasına geri döndüğünde çalkalanmaya devam etmişti.

Catherine Evans'ın sahte bir kimlik altında yaşıyor olması Kim'in düşüncelerini bir düzine farklı yöne dağıtıyordu. Başına her ne geldiyse ciddi bir şey olmalıydı,

ayrıca bunun basından gelen bir telefonla ne gibi bir bağlantısı olabilirdi ki?

Tek bildiği Catherine'i bulması ve bu sorulardan bazılarına cevap alması gerektiğiydi.

Bryant arabayı Batı Hagley sınırındaki, yeşil kuşağın kenarında olan, tartışmalara yol açmış pırıl pırıl konut sitesinin içinde kıvrıla kıvrıla sürdü. Üç çayırı ve küçük bir ağaçlık alanı yok eden ve geniş bir alana yayılmış olan konut sitesinin pazarlama stratejisi uygun fiyatlı konutlar sunmak olmuştu.

Şimdiye kadar Bryant arabayı iki arabalık garajları ve göstermelik sütunları olan müstakil, geniş evlerin oluşturduğu dış çember boyunca sürmüştü. Değerleri ortalama üç yüz binlerde olan evler en sonunda yerlerini garaj yolları yarı yarıya daha küçük olan tek garajlı evlere bıraktı. Sonra onlar da Bryant'la Kim'i mahallenin merkezinde gömülü uygun fiyatlı konutlara doğru götürdü.

Bu evler diğerlerinin arasından sıyrılmak için bir çaba göstermiyordu. Tek bir cepheleri bile onları komşularından ya da yolun ilerisindeki ev dizisinden farklı kılmıyordu.

Önünde durdukları ev doğal durmayan bir kırmızı renk tuğladan inşa edilmiş iki katlı yarı müstakil bir yapıydı.

Arabadan çıkarlarken Bryant "Küçük ve güzel" diye gözlemde bulundu.

Tek araçlık dar garaj yolunda Catherine Evans'a ait Ford Focus duruyordu.

Kim arabanın etrafından dolandı, iki evin arasındaki sınırın üzerine çıktı.

"Kapıyı çalmaya başla, ben de arka tarafa bir göz atayım" diyerek Bryant'ı ön kapıda bıraktı.

Evin yan tarafında çit yoktu, arka tarafa rahatça geçti.

Köşeyi dönünce bunun sebebini anladı. Evin köşesine bir güvenlik kamerası yerleştirilmişti, kaldırımdan başlayarak evin yan tarafını gözetliyordu.

Pekala, Catherine geldiklerini kesinlikle bilecekti.

Başka bir kamera arka duvara yerleştirilmişti, arka kapıyı görüntülüyordu. Burası küçük, kutu gibi bir evdi ama iki pahalı güvenlik kamerasıyla gözetleniyordu. Sebebi neydi?

Kim ilk önce kadının komşularıyla arasında bir tür anlaşmazlık olabileceğini düşündü ama kameraların yerleştirildikleri açılar aksini söylüyordu. Yaklaşım ve girişler korunuyordu.

Catherine gelen insanları izliyordu.

Küçük bahçeye çim ekilmişti, bordür taşları ya da bitkiler yoktu. Bir buçuk metrelik bir çit bahçeyi yandaki ve arka taraftaki evden ayırıyordu.

Kim'in yolu üzerinde hiçbir bahçe mobilyası yoktu. Yılın bu zamanı bahçe ziyaretlerinde karşınıza genellikle mangallar, katlanır sandalyeler ve güneş şemsiyeleri çıkardı. Ama burada hiçbir şey yoktu.

Çite bir buçuk metreye altmış santimlik bir bahçe dolabı dayandırılmıştı. Dolabın yanında Flymo marka bir çim biçme makinesi vardı.

Kim verandaya açılan kapıdan evin içini görebiliyordu.

Geçmişte Bryant'dan bu konuda bir şeyler öğrendiği için, camı kırmak amacıyla ağır bir şeyler bulmaya çalışan doğal içgüdüsüyle mücadele etti.

"Henüz kapıyı açan yok şef. Ama burada olmalı" dedi Bryant, yanında belirirken.

"Zorunda değil. Arabayı park etmiş ve dışarı çıkmış olabilir." Kelimeler ağzından çıkarken bile Kim bunun düşük bir ihtimal olduğunu hissetti.

Tam olarak ne bulmayı umduğundan emin değildi ama basından gelen bir telefonun Catherine'in korkak bir tavşan gibi kaçmasına neden sebep olduğunu öğrenmek zorundaydı. Catherine Westerley'den ayrılırken kimseye haber vermemişti, cep telefonunu da açmıyordu. Bu vakayla ilgili ne biliyordu ve onu korkutup kaçıran şey neydi?

Kim kapı koluna dokununca kapı pervazdan ayrılıverdi. Kaşlarını çattı. Dış mekânın her santimini kamerayla izleyen bir kadın neden arka kapısını kilitlemezdi?

"Kahretsin şef!" dedi Bryant, aynı sonucu çıkartarak. "Adamımızın kadını kaçırdığını düşünmüyorsun ya...?"

"Bilmiyorum Bryant ama şimdi içeri girmek için bir sebebimiz var" dedi, kapı eşiğinin üzerinden adımını atarken.

Girişteki oda küçük ve karanlıktı. Leylak rengi mobilyalar evi biraz aydınlık gösteriyordu ama içeride klostrofobik bir hava vardı.

Kıpırdamadan durdu, içeriyi dinledi. Evde yankılanan bir ses yoktu. Sadece arada sırada geçen arabaların gürültüleri duyuluyordu. Sessizliği bozacak bir televizyon, radyo sesi ya da başka herhangi bir ses gelmiyordu. İçeriyi bir şekilde daha da karanlık hale getiriyordu bu.

Mutfağın güneş ışığından yararlansın diye ön tarafa konulmuş olduğunu tahmin etti. Mutfağa yani evde yaşananların her zaman en doğru anlık fotoğraflarını veren bu bölüme yöneldi.

Evin tüm ışıkları bu küçük odaya süzülmüş gibiydi. Dolaplar ve cihazlar parlak beyazdı. Bunların hepsi pencereden içeri dolan öğleden sonra güneşini yansıtıyorlardı.

İçerisi düzenli ve derli topluydu. Yerde birkaç kırıntı olduğunu hissetti, eviyedeki bulaşıklıkta tek bir tabakla ters çevrilmiş bir kupa olduğunu gördü.

Bu sabah Westerley'e gitmeden önce kahvaltıda kahve içilip tost yendiği sonucunu çıkarması için soruşturma becerilerini kullanmasına gerek yoktu.

Yani Catherine'in eve geldiğinden beri ortalığı daha fazla kirletmeye vakti olmamıştı. Uzandı, su ısıtıcısına dokundu. Buz gibiydi.

Evlerine giren insanların çoğu bir şeyler içmek için su ısıtıcısının düğmesine basardı. Alışveriş malzemelerini boşaltmakla ya da bir şeyleri toparlamakla dikkatleri dağılmış olsa bile su ısıtıcısı genellikle çalıştırılmış olurdu.

"Artık biraz şüphelenmeye başladım" dedi, mutfaktan çıkarken.

Mutfakta sadece bir kişilik yer olduğundan Bryant oturma odasında kalmıştı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkan Kim'in peşinden gitti.

Merdivenlerin başında üzerinde üç kapı bulunan kısa bir koridor vardı; kapıların hepsi kapalıydı.

Soldaki ilk kapı küçük ama fonksiyonel bir banyoya açılıyordu. İkincisi içinde yatak olmayan yedek bir odaya açılıyordu, sadece birbirleriyle uyumsuz birkaç mobilya, birkaç kutu ve bir gardırop vardı.

Yani eve güvenlik kamerası kurulmuştu ama Catherine daha tam anlamıyla eşyalarını boşaltmamıştı.

Kim içinde bir huzursuzluk hissetmeye başladı; ana yatak odasının kapısını açarken his daha da arttı.

Yatağın üzerinde açık bir valiz duruyordu. İçi boştu ama şifonyerin üst çekmecesi açıktı. Kim çekmeceye göz attı. İç çamaşırları. Aceleyle bavul hazırlarken ilk akla gelen şey genellikle çamaşır olurdu, zihin arzulananı değil ihtiyaç duyulanı almaya programlıydı.

Kadınlar iç giyimden dışarıya doğru, önce gerekli olanlarla başlayarak bavul hazırlamaya meyilliydiler. Evli erkekler genellikle bunun tersi şekilde bavul hazırlıyordu.

Tatil için bavul hazırlandığında kurallar değişiyordu. O zaman önce kıyafetlere vakit harcayabilirdiniz ama aceleyle hazırlanırken önce iç çamaşırlar geliyordu.

"Kadın hangi cehennemde Bryant?" diye sordu, odanın içinde göz gezdirerek.

Burası küçük bir evdi, kısa sürede her santimetrekaresine bakmışlardı. Catherine burada değildi ama buraya gelmişti.

Güvenlik üzerine bu kadar odaklanmış bir kadın arka kapısını kilitlememişti. Bir sebepten dolayı işten alelacele ayrılarak eve gelmişti. Hiç ara vermeden bavulunu hazırlamaya başlamıştı. Arabası hala buradaydı, kadın yoktu, ayrıca mücadele yaşandığına dair bir kanıt da yoktu.

"Bence adam onu kaçırdı" dedi Bryant, kafasını kaşıyarak.

Kim'e mantıklı gelen bir senaryo yoktu ama telefonu sessizliği bozduğunda Bryant'a katılmak üzereydi.

"Stace" dedi.

Kim Stacey'nin heyecanlı ve aşırı duygu yüklü sesini dinledi. Meslektaşının sözünü bir kere bile kesmedi.

Çünkü kadının söyledikleri her şeyi değiştirmişti.

Otuz Üç

Kim telefonu kapatan düğmeye bastı. Gözlerini bir saniyeliğine kapatarak duyduğu her şeyi sindirdi. Parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Tutmakta olduğu nefesi bıraktı. Sadece "Ah Bryant" diyebildi.

"Neler oluyor?" diye sordu meslektaşı.

Kim bir an durup Catherine'in evine geldikten sonra gördükleri her şeyi zihninde tekrarladı. Artık nereye bakacağını biliyordu.

"Beni takip et" dedi ve odadan çıkıp merdivenlerden indi.

Uzun adımlarla arka kapıdan dışarı çıktı, mantıklı olan tek yerin önünde durdu.

Bahçedeki depolama dolabının önünde yere çöküp bacak bacak üstüne atarak oturdu.

"Catherine, ben Kim Stone, içeride olduğunu da biliyorum." Çünkü çim biçme makinesi dolapta değildi.

Hiçbir ses gelmedi, Kim yere oturmuş, boş bir plastik kutuyla konuşuyor da olabileceğini düşündü. Ama öyle olduğunu sanmıyordu.

Dolaba biraz daha yaklaştı, sesini daha da alçalttı. Kadına bir şekilde güven vermek istiyormuşçasına bir elini kapağın üzerine yerleştirdi.

"Catherine, kim olduğunu biliyorum ve neden korktuğunu da biliyorum."

Çok derinden bir ağlama sesi geldi.

Kim arkasında durmakta olan Bryant'ın bir şaşırdığını hissedebiliyordu. Arkasına döndüğünde yanılmadığını gördü. Yeniden dolaba döndü. "Sorun yok Catherine. Senin turuncu-dolap çocuğu olduğunu biliyorum." Yeniden bir ağlama sesi duyunca Stacey'nin doğru tahmin ettiğini anladı.

"Adının Janet Wilson olduğunu ve Walsall'daki evinizin ön bahçesinden kaçırıldığını da biliyorum. Kaçmayı başarmadan önce turuncu rengi bir saklama dolabında on yedi gün tutuldun."

Kim kadının elindeki yara izi şimdi anlamlandırıyordu. Kaçmaya çalışırken olmuştu.

Hıçkırıklar daha da güçlendi. Bryant hiç ses çıkartmadan Kim'in arkasında duruyordu.

"Neden korktuğunu biliyorum Catherine. Lütfen dışarı çıkıp benimle konuşur musun?"

Hıçkırıklar kesildi. Kim kapağı güç kullanarak açıp tamamen yetişkin bir kadın olan Catherine'i çekerek dışarı çıkartabileceğini biliyordu. Ama dolabın içinde saklanmakta olan gerçekte dokuz yaşındaki Janet'di.

Stacey bulabildiği tüm bilgileri Kim'e okumuştu.

"Doktorlar hayatta kalmayı nasıl başardığını anlayamamışlardı değil mi?" diye sordu Kim.

Ama Kim biliyordu. Dokuz yaşındaki çocuk böcekleri yiyerek hayatta kalmıştı, şimdi onlara çok büyük saygı duymasının nedeni de buydu. Hayatta kalmasını sağlamışlardı.

"Catherine, sana söz veriyorum, bana güvenebilirsin. Lütfen dolaptan çık."

Kapak açılmaya, iki büklüm olmuş beden doğrulmaya başladı. Catherine normal şeklini alırken Kim kapağı açık tuttu. Bryant dolaptan çıkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Kadının yüzü solgundu, gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve otuz iki yaşından çok daha küçük duruyordu.

Kim "Eve girebilir miyiz?" diye sordu.

Catherine başını tamam anlamında salladı, verandaya açılan kapıdan içeri girdi.

Kim onu takip etti, Bryant da kapı eşiğinde durdu.

Catherine kanepeye oturdu, gözlerini ellerine dikti. Kim'in Westerley'de tanıştığı kendinden emin, soğuk tavırlı kadın bu değildi.

Kadının yanına oturdu. "Catherine, hala saklandığını biliyorum. Seni kaçıran adamlar hiç yakalanmadılar, de-

ğil mi?" Aradan kaç yıl geçtiği önemli değildi, kadın kendisi için geri gelecekleri korkusunu hep hissedecekti.

Kim annesinin onu bulmayı başardığı ve bileklerine yeniden kelepçeler taktığı rüyaları yıllarca görmüştü. Annesi yirmi beş yıldan fazladır Grantley Care psikiyatri merkezinde kilit altındaydı ama rüyalar yine de gelmeye devam ediyordu.

"Güven bana Catherine, anlıyorum" dedi Kim, kadının gözlerinin içine bakarak.

Orada gördüğü korku onu üzdü.

"Geri dönemem" diye fısıldadı kadın.

"Westerley'e mi?" diye sordu Kim.

Catherine başını evet anlamında salladı, başını öne eğdi. "Yeniden taşınmam gerek. Gazeteler hikâyeyi yayınlamaya başladıklarında adım geçecek ve birileri bağlantıyı kuracak. Senin kurman uzun sürmedi. Beni bulacak. Beni bulacağını biliyorum."

Herkesin elinin altında bir Stacey olmasa da Kim kadının ne demek istediğini anlayabiliyordu.

Korkusu zaten mantıklı değildi. Catherine artık farklı bir ismi ve farklı bir hayatı olan yetişkin bir kadındı ama korku kendisine işkence edenlerin hala dışarıda bir yerlerde olduğunu bilen dokuz yaşındaki kız çocuğundan geliyordu. İki kere üniversite değiştirmiş olsa da eğitimini sağ salim bitirmiş, kendisini asla bulamayacakları bir yerde sevdiği şeyi yaptığı bir iş bulmuştu. Sonunda, kendisini güvende hissetmişti.

Ama Catherine haklıydı. Westerley, çalışanları da dâhil olmak üzere tüm yönleriyle detaylı olarak incelenecekti.

"Orada mutluydum" dedi Catherine. "Bromley'den ayrıldığımdan beri kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim..."

Bu isim Kim'in içinin korkuyla ürpermesine neden oldu. Bromley'i biliyordu. Devlet bakımındaki çocukların hepsi Bromley'i biliyordu. Yirmi yıl önce, burası gençler için kapalı bir psikiyatrik tesisti ve gizem ile korku dolu bir yerdi. Zapt edilemeyen veya kabuğuna sığmayan bir çocukla başa çıkamayan bütün sosyal hizmetler görevlilerinin dudaklarından düşürmediği bir tehdit olmuştu.

Catherine Kim'in yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. "Orayı biliyor musun?"

Kim başını evet anlamında salladı. "Ben de devlet bakımında büyüyen bir çocuktum Catherine. Uslu durmamızı sağlamak için sık sık tehdit olarak kullanılırdı. Oradan ödümüz kopardı" diye itiraf etti.

Catherine şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Orada mutluydum. Uyum sağlayamadım, anlayacağınız. Sonrasında yani. Evime, aileme döndüm ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Kendimi güvende hissetmemi sağlamaya çalıştılar, polis evin her tarafına güvenlik alarmları yerleştirilmesini bile sağladı, ama zihnim bütün önlemlerle ilgili bir eksiklik buluyordu.

"Güvenlik alarmlarını devre dışı bırakabilir, elektriği kesebilir, uyurken beni tekrar kaçırabilirlerdi. Korku... beni ele geçirmişti. Yemek yiyemiyor, uyuyamıyordum, hiçbir yer güvenli gelmiyordu. Her gün ağlıyordum. Önce ilaçlar vermeyi denediler, ama Bromley'e gönderilene kadar hiçbir şey işe yaramadı. Orada benimle ilgilendiler. Beni korudular."

"Orada kaldın mı?" diye sordu Kim, nazikçe.

Catherine başını evet anlamında salladı. "İlk seferinde iki hafta kaldım. O kapıların kapandığını ve arkamdan kilitlendiğini duyduğum anda kendimi güvende hisset-

tim. Rahatladığımı hissettim. Bütün o deliliğin arasında, nihayet akıl sağlığımın yerinde olduğunu hissettim.

Kim kendisinin oradan nefret etmesinin sebebinin tam da Catherine'in sevdiği şeyler olduğunu anladı.

"Eve geldiğim anda eski duygular geri döndü. İki gün sonra yeniden Bromley'deydim. Eve seyahatler giderek seyrekleşmeye başladı ve bu benim için sorun değildi. Ebeveynlerim ellerinden geldiği kadar sık ziyarete geliyorlardı, babam da bir avukat tutarak yeni bir kimlik çıkartmak için başvuru yaptırmıştı.

Babasından bahsettiğinde Catherine'in yüz ifadesi daha da hüzünlendi.

"Bromley'den temelli olarak ayrıldığımda artık ebeveynlerimi tanımıyordum. Bana yaşadıklarımı hatırlatıyorlardı, bu yüzden onlardan uzak durdum."

Kim Stacey'nin vermiş olduğu tarihlerden Catherine'in on sekiz yaşına kadar Bromley'de kaldığını fark etti. Dış dünyada kendisini idare etmenin kadına zor gelmesine şaşırmamak gerekirdi.

"Westerley'de güvende olduğumu düşündüm" diye devam etti Catherine, küçük oturma odasında etrafına bakınarak. "Ama şimdi ayrılmak zorundayım. Dönmem mümkün değil."

"Karar vermeden önce bir süre düşün Catherine" diye tavsiyede bulundu Kim. "Acele hiçbir şey yapma. Henüz her şey bitmemiş olabilir."

"Anlamıyorum. Her şeyi biliyorsunuz, yani oraya dönemeyeceğimi anlamak zorundasınız. Eğer soruşturmayı düşünüyorsanız sizi bilgi..."

"Soruşturmayı düşünmüyorum. Sadece gevşemeni istiyorum. En azından yarına kadar. Bunu benim için yapabilir misin?"

Şimdilik kendini burada güvende hissedebilirdi. Yazı bir saatten önce çıkmayacaktı ve kadının evinde güvenlik kameraları vardı.

Kim kadına bir kartvizit uzattı. "Bir sorun yaşarsan, istenmeyen bir ziyaretçi ya da hatta açıklayamadığın sesler gibi, beni ara. Anlaşıldı mı?"

Catherine başını şevkle tamam anlamında salladı. Kim ona seçenekler sunmuştu. Yetişkin kadının mantıklı zihni onu kaçıranların geri gelmeyeceğini biliyordu ama küçük kızın korkusu hiçbir zaman geçmeyecekti.

Catherine işaret parmağıyla kartın kenarındaki çizginin üzerinden geçti. Parmağı hala hafifçe titriyordu, çenesi de biraz gerilmişti.

Bu kadının zihninde hala korku olduğunu hisseden Kim "Ne oldu?" diye sordu.

"Onlara, yani Westerley'dekilere söylemek zorunda mısınız?" Alt dudağının iç kısmını ısırdı. "Sadece bana hiçbir şekilde farklı davranılmasını istemiyorum, ayrıca beni o zamanlara götürecek sorular soracaklar. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kim bunu herkesten daha iyi anlıyordu. Öğrendiklerini kadının iş arkadaşlarıyla paylaşmak için bir sebep görmüyordu. Kadın Catherine Evans olarak kendisine bir hayat kurmuştu ve geçmişini kiminle isterse onunla paylaşma hakkına sahipti.

Kim başını hayır anlamında salladı. "Benden öğrenmeyecekler ama bugün neden aniden ayrıldığına dair bir açıklama düşünmeye başlasan iyi edersin."

Catherine yutkundu, başını yana eğdi. Yüzündeki kül rengi biraz gitmişti.

"Dedektif, hiç de düşündüğüm gibi birisi değilmişsiniz."

Kim belli belirsiz gülümsedi. "Sen de öyle Catherine Evans." Ayağa kalktı. "Seni yarın arayacağım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim" dedi Catherine.

Bryant arabaya kadar sessizce Kim'in peşinden geldi.

"Biliyor musun, bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama içeride duyduklarımın hiçbiri onu zanlılar listesinden kesin olarak çıkartmıyor."

Kim Bryant'ın haklı olduğunu biliyordu. Ama ekibinin şüphelerine rağmen, hala aradıkları kişinin bir erkek olduğunu hissediyordu.

Yolcu kapısını açtı, anahtarları Bryant'a attı. Bu yolda düşünmek istediğini gösteren açık bir işaretti.

"Bryant beni eve bırak, sonra Westerley'e geri dön. Seninle daha sonra orada buluşuruz."

Bryant kaşlarını çattı. "Onun için ne yapmaya çalışacaksın ki?"

Kim bir şey söylemedi ama pencereden dışarı baktı. Yapmayı düşündüğü şeyi Bryant'a söyleyemezdi.

Çünkü planları arasında şeytan ve aynı yatak vardı.

Otuz Dört

Isobel zihninin karanlığında süründü. Hiçbir ışık yoktu. Karanlık onu içine çekmeye çalışıyordu.

Elinin üzerindeki ılık his gitmişti. Eline birisi gerçekten de dokunmuş muydu?

Bedeninin nereye gitmiş olduğundan emin değildi. Sadece kafası varmış gibi hissediyordu. Zihninde beden parçalarının yerlerine yerleştirmek üzere düzenlendiği ama birleştirilmediği bir resim canlandı.

Karanlık bir anlığına bu görüntüyle aydınlandı ama sonra görüntü yeniden yutuldu.

Ancak tam olarak gözden kaybolmadı. Karanlık artık o kadar da siyah değildi. Uzakta bir yerde bir grilik vardı. Görüntü arkasında bir ışık izi bırakmıştı. Isobel'in erişmesi için bir şerit. Karanlıktan çıkması için bir kılavuz.

Ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Hayata tutunacağı dalın tamamen yok olduğunu ve onu yeniden karanlığın sonsuzluğuna terk ettiğini zihninde canlandırırken kalbi göğsünde sesli sesli atmaya başladı.

Lütfen gitme, diye bağırdı hem onu umutlandıran hem de onunla alay eden gri noktaya doğru. *Beni de götür. Beni bırakma.*

Gri noktanın ne anlama geldiğini merak etmeye başlarken karanlığın sınırsız boşluğu birden onu çok korkuttu.

Bip sesleri hızlandı, eller ona dokunuyordu. Belki de onu yeniden bir araya getiriyorlardı.

Kalbi tekrar normal bir hızda atmaya başladı, gri nokta da geri döndü.

Nokta oradayken kendisini o kadar da yalnız hissetmiyordu.

Karanlığın içinden bir ses duydu, kelimeler sisin içinden geçip geliyordu. Ama ses "Bir sana, bir bana..." dediğinde, bunun ne anlama geldiğini anlamadı.

Otuz Beş

Kim göz ucuyla saatine baktı. Beklediği kişi şimdiden on dakika geç kalmıştı.

Oturmak için aldığı hafif kahveyi iterek uzaklaştırdı. Burayı mutfak ürünleri iyi olduğu için seçmemişti. Brierley Hill'de bulunan bir alışveriş merkezinde yağ içindeki döküntü bir mekân, bir buluşma için normalde seçeceği bir yer değildi. Ama bu Joe'nun Lokantası sapa bir yerdeydi ve başkaları tarafından görülmeyeceklerdi.

Yürüyüp gitmek için can atıyordu ama kahretsin ki bu buluşmayı davet etmiş olduğu kişiden daha çok istiyordu.

Bir eşek arısının açık pencereden içeri girip yan masadaki şeker kabının yanına konmasını izledi. Birden aklına Elvis, dolayısıyla da Catherine, yani burada olma sebebi geldi.

Kapı açılınca üzerindeki zil çınladı.

Bakışları etrafı araştırıp, ardından Kim'in üzerinde duran Tracy Frost, yüzündeki küçümsemeyi saklamak için hiçbir çaba göstermedi. Uzun sarı saçları serbest bırakılmıştı, on santimlik topuklularla yalpalayarak Kim'in oturduğu yere doğru geldi.

Kadının bacaklarında özel dikim siyah bir pantolon, üst yarısında da kolları kıvrılmış pastel renk bir tişört vardı. Şarap rengi bir bolero pahalı olduğu çok belli olan bir sırt çantasının üzerine enlemesine yerleştirilmişti.

Karşıdaki sandalyeye ilişti, çantasını kucağına koydu.

Kim onu suçlamadı. Kadın kişisel eşyalarının yere, hatta masaya bile değmesini istemiyordu. Kim'in kolu

yanlışlıkla masanın üstüne değmiş, oraya sinmiş yağ damlacıklarına neredeyse yapışıp kalmıştı.

Kim artık soğumuş bir fincan sıvıya şöyle bir baktı. "Bir tane ister misin?"

Tracy ona aklını mı kaçırdın der gibi baktı. "Ancak yanında tetanos aşısıyla geliyorsa olabilir."

Yan masadaki kadın söylediğini duydu ve Tracy'ye ters ters baktı.

Bir de insanlar Kim'in sosyal becerilerinin eksik olduğunu söylerdi. Kim kadına özür dilercesine gülümsedi, karşılığında daha da soğuk bakışlarla karşılaştı.

Tracy fark etmemişti bile, etseydi de umursamazdı zaten. Kadının yüzünün derisinin yaşlı bir inekten bile kalın olduğunu düşünürdü sadece.

"Pekala, neler oluyor dedektif? Beni arayıp, bulunması Dudley'de bir bakire bulmaktan daha zor olan bir yere gelmemi istedin. Normalde senden tek duyduğum 'S..ir git Frost' oluyorken."

Yan masadaki kadın başını tiksintiyle iki yana salladı. Kim kadının Dudley'li olduğunu tahmin etti. Burada yeteri kadar uzun otururlarsa Tracy'nin mekândaki herkesi rencide edebileceğinden emindi. Ve Tracy'nin yapmış olduğu tespite gülümsememek için kendini tuttu. Doğruydu. Kadından ve onun işini yapma şeklinden nefret ediyordu ama muhabir şu anda işine yarayabilirdi.

"Seninle şu güncel vaka hakkında konuşmak istiyorum" dedi.

"Şimdi gerçekten de kafayı yediğini anladım Stone."

Kim öne doğru eğildi. "Bak, bu vakada işler karışmak üzere. Halk tesisin neden gizli tutulduğuna dair cevap almayı talep edecek. Bu vakayı ne kadar kendime saklamaya çalışırsam durum o kadar kötüleşecek ve şu an

ihtiyacım olan son şey kafasına bandana takan, pankart taşıyan protestocuların büyük bir karışıklık çıkartması."

"Söylediklerinin kayda geçirilmesini mi istiyorsun?" diye sordu Tracy, duyduklarına inanamayarak.

"İsimsiz bir kaynak olarak" dedi Kim.

Tracy bir an düşündü. "Tamam, ama hala bir numara çevirdiğini düşünüyorum."

Şimdi biraz gerçeklerden bahsetme vakti gelmişti. "Tracy, yüzünü görmek bile istemediğimi biliyorsun. Bunu gerçekten de saklamıyorum ve konuşabileceğim başka bir yerel suç muhabiri olsaydı şu an burada olmazdın."

Bu sefer, Tracy'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Evet, Kim bunun birisinden yardım istemek için uygun bir yol olmadığını biliyordu ama karşısındaki Tracy Frost'tu. Devam etmeden önce tam tamına iki saniye boyunca şaşkına dönmüş yüz ifadesinin keyfini çıkarttı.

"Seni kullanıyorum Tracy. Hikâyenin yerel bir gazeteden çıkması lazım, bunu yapabilecek tek kişi de sensin."

"Stone, sana güvenmiyorum..."

"Boşver o zaman" dedi Kim ve sandalyesini geriye itti. "Başka birisiyle konuşu..."

"Hayır... hayır..." dedi Tracy, Kim'in bileğini kavrayarak.

Kim elini sallayarak bileğini kurtardı. "Kendimi sana açıklayıp duracak vaktim yok. Ya not defterini çıkartırsın ya da buradan çıkıp giderim."

Tracy çantasına uzandı, metal spiraline kalem yerleştirilmiş bir not defteri çıkarttı.

Çantasını ikisinin arasına koymadan önce sol eliyle masayı sildi.

Kim tekrar oturdu.

"Westerley hem böcek faaliyetlerinin hem de iklim koşullarının insan bedeni üzerindeki etkilerinin incelendi-

ği bir araştırma tesisi. En yakın yerleşim bölgesine en az iki buçuk kilometre uzaklıkta."

"İki hektar araziye dağılmış toplam yedi adet ceset var. Cesetlerin hepsi yasal yollarla bağışlanmış."

"Tesis Profesör Christopher Wright tarafından yönetiliyor, Jameel Mohammed ona yardım ediyor. Her ikisinin de mükemmel vasıfları var ve..."

"Bir kadınla konuştum" diye araya girdi Tracy.

"Hayır, konuşmadın" dedi Kim.

"Evet konuştum."

"Hayır, konuşmadın" diye tekrar etti Kim, üzerine basa basa, bu kadının söylemek istediğini ne zaman fark edeceğini merak ederek.

Kim'in beklediğinden bile önce Tracy'nin gözlerinde önce şaşkınlık ardından da kavrayış belirdi.

"Kahretsin Stone, tahmin etmeliydim."

Evet, gerçekten de etmeliydi.

"Sadece sana verilen isimlerden bahsetmen koşuluyla bilgileri herkesten önce alacaksın."

Tracy sandalyesinde geriye yaslandı, ilk doğru haberi yapmanın mı yoksa bütün detaylara sahip olmanın mı daha kazançlı olacağını ölçüp biçiyordu.

"Eğer birisi ilginç bir şeyler ortaya çıkartırsa o zaman tam bir salak gibi görüneceğim."

Kim bunun doğru olduğunu biliyordu. "Evet, öyle görüneceksin."

"Bilmiyorum Stone, pek ikna olmadım..."

Şimdi son vuruşu yapmanın zamanı geldi, diye düşündü Kim ve yüzünü ekşitti.

"Gün içerisinde patolog Keats'le bir toplantı yaptık. Uzun uzun Bob'u konuştuk."

Tracy derin bir iç geçirdi. "Yüce İsa, bu adil değil."

Kim omzunu silkti.

Göz göze geldiler, uzun süren bir dakika boyunca birbirlerine baktılar.

"Pekâlâ, bu kadar oynaşma yeter" dedi Tracy, sayfayı çevirerek.

Kim devam edecekleri için mutluydu.

"Bir cesedin kimliği tespit edildi. İsmi bilinmeyen ikinci kurban hala hayatta ama komada."

"Fotoğraf?" diye sordu Tracy.

"Rüyanda görürsün" diye karşılık verdi Kim.

Tracy "Başka" diyerek devam etmesini istedi.

"Şu anda bütün yönlerden araştırmaya devam ediyoruz. O arazinin seçilme amacının işlenen suçlarla bir bağlantısı olduğunu düşünmüyoruz. Oranın bütün personeli soruşturmamızda temiz çıktı."

Tracy'nin kaşları çatıldı. "Peki, o zaman cesetler neden oraya atılıyor?"

Kim bilgilerin ne kadarını açıklaması gerektiğini bilemiyormuş gibi birden durdu. Tracy'nin bilgileri bir şekilde kendisi elde ediyormuş gibi hissetmesine izin vermeliydi.

Tereddüt etti. "Ceset aslında tam olarak Westerley arazisinde değil." Ellerini havaya kaldırdı. "Elimdeki tüm bilgiler bun..."

Tracy "Kurbanlar arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu.

Kim başını iki yana salladı. "Henüz tespit edilemedi."

Tracy'nin arazideki hareketlilik hakkında soru sormamasına şaşırmıştı. Bunun, henüz açığa çıkmamış olduğunu umut ediyordu. Tracy bilseydi, ilk sorusu kesinlikle bu olurdu.

"Peki...?"

"Başka soru yok Tracy" dedi, sandalyesini son kez geriye doğru iterek. "Gerekenden çok daha fazlasını söyledim zaten."

"Biliyorum" dedi Tracy, bir kaşını havaya kaldırarak. "Beni endişelendiren de bu."

Kim'in telefonu cebinde titremeye başladı. Tracy derinden gelen sesi fark etti.

"Telefonun çalıyor" dedi.

"Evet, biliyorum" diye cevap verdi Kim.

"Açmayacak mısın?"

"Senin yanında mı? Tabii, oldu." Kim elini pantolonun cebine sokarak omzunu silkti. "Hikâyeyi yayınla ya da yayınlama. Tercih senin, ama başka birisiyle konuşmayacağım."

Tracy dudaklarını yaladı. Bir beden dili uzmanı bunun kadının heyecanlandığını "gösteren" bir işaret olduğunu açıklardı.

Yazı en az yarım sayfa olacaktı. Tracy Kim'in anlattıklarını hatırı sayılır büyüklükte haber kolonu haline getirebilirdi.

"Bir isme ihtiyacım var" dedi Tracy, kalemi not defterinin üzerinde havada duruyordu. "İlk kurbanın kimliği teşhis edildiyse ve akrabalarına bilgi verildiyse, ismini bana verebilirsin."

Lanet olası kadın. Kim Jemima'nın ailesini bir süre daha basından uzak tutabilmeyi umut ediyordu, ama kimlik gizli kalmaya devam ederse daha da fazla kuşku çekeceklerdi.

"Pekala Frost, kadının adı Jemima. Tam ismi Jemima Lowe."

Kim ayağa kalkarken kalem Tracy'nin elinden düştü. Kim eğildi, kalemi yerden aldı.

Tracy konuşmadan kalemi aldı, ama Kim kadının elinde daha önce görmediği hafif bir titreme olduğunu fark etti.

Dışarı çıktığında telefonu çalmayı kesti. Cebinden çıkartmaya fırsat bulamadan tekrar çalmaya başladı.

Arayanın şu anda yeniden suç mahalline dönmüş olan Bryant olduğunu gördü.

Bryant onun konuşmasını beklemedi.

"Şef, hemen buraya gelmen gerekiyor. Görünüşe göre başka bir ceset daha var."

Otuz Altı

Tracy bir dakika boyunca hareketsiz oturarak yüzünün sergilemek istediği ifadeyi takınması için kendisine süre tanıdı. Yani şaşkınlığı.

Kahretsin, Jemima Lowe duymak istediği bir isim değildi. Hiçbir zaman.

Kendisine bacaklarındaki belli belirsiz titremenin yorgunluktan kaynaklandığını söylemeye çalıştı. Bacaklarını sadece biraz dinlendirmesi gerekiyordu. Zor bir gün olmuştu. Bilston'da yaşlı bir kadına yapılan korkunç bir saldırıyla ilgili olarak tüm gün Black Country çevresinde haber kovalamıştı.

Şimdi topuklularını çıkartıp atmak ve yalın ayak arabasının sağladığı güvenli alanına koşmak istiyordu, ama tabii ki yapamazdı. Cumartesi günleri çalışacak ve pazardan ucuz bir çift alacak yaşa geldiğinden beri ayaklarında on santimlik sivri topuklu ayakkabılar vardı. Ama onları giydiği andan itibaren hayatı değişmişti.

Evet, insanlar idare edemeyeceği kadar uzun topuklar seçtiğini düşünerek hala parmaklarıyla gösterip ona gülüyordu. Ama sorun değildi. Çünkü artık ona spastik demiyorlardı.

Bu kelimenin hatırası bile yanaklarının kızarmasına, midesinin endişeyle çalkalanmasına neden oldu.

Geçmişinizi geride bırakmak için ne kadar çalışırsanız çalışın gitmeyi reddeden hatıralar oluyordu. O hatıralarla birlikte de sanki dün yaşanmışlar gibi duygu seli geliyordu.

Birden aldığı nefes boğazından aşağıya inemiyor gibi hissetti. Önündeki mekân dönmeye başladı. Bulantı midesinden yukarı doğru çıkıyordu. Şimdi değil, diye sessizce yalvardı. Lütfen bunu bana şimdi yapma.

Paniği önlemeye ve nefesini düzenlemeye çalıştı. Aldığı eğitimi hatırlamaya çalıştı. Önce nefesini kontrol altına almaya çalışmak zorundaydı, ama kalbi göğüs kafesinin içinde düzensiz atışlarla titriyordu. Aniden bastıran şiddetli baş dönmesi karşısında gözlerini kapattı.

Kurumuş dudaklarının arasından "Lütfen hayır, lütfen hayır" diye fısıldadı.

İlk krizi yedi yaşındayken yaşamıştı. Annesi kızının kalp krizi geçirdiğini sanmış ve ambulans çağırmıştı. *Panik atak* teşhisi hastalığın belirtilerinin ne kadar şiddetli yaşandığı anlatma konusunda yetersiz kalıyordu.

Geçirdiği ilk ataktan bu yana geçen yıllarda bunun sistemine salınan adrenalin atımına karşı bedeninin kendisini korumaya çalışması olduğunu okumuştu, ama bedeni şu an hiç de onun tarafını tutuyormuş gibi görünmüyordu.

Geçecek, geçecek, dedi kendi kendine. Belirtilerin şiddeti birkaç dakika içinde zirveye çıkacaktı. Ama alnında yeni bir terleme dalgası başlarken ve midesi bulantıyla çalkalanırken, o on dakikanın ne kadar uzun gelebileceğini fark etti.

Elleri çantasının omuz askısını sıkıca sararak kilitlenmişti. Parmak uçları beyazlaşmaya başlamıştı ama ellerini çözemiyordu.

"İyi misin hayatım?" diye sordu, ona biraz önce kötü bakışlar atan kadın.

Tracy gülümsemeye ve başını evet anlamında sallamaya çalıştı ama yüzünde çarpık bir ekşime ifadesi olduğunu hissedebiliyordu.

Kadının yanındaki sandalyeye iliştiğini hissetti, ama gözlerinde çakan yıldızlar onu yok etmekle tehdit ediyordu.

"İşte oldu hayatım" dedi kadın, Tracy'nin askıya yapışmış ellerini açarken. "Ellerimi tut ve sıkabildiğin kadar güçlü sık."

Tracy tartışacak bir durumda olmadığından söyleneni yaptı.

Kadının parmaklarına doladığı avuçlarını sıktı ve kendisine ölmeyeceğini tekrar tekrar söyledi. Nefes almaya devam edeceğini ve kalbinin patlayarak bedeninden dışarı çıkmayacağını söyledi.

"Devam et hayatım" dedi kadın. "Ben dayanırım."

Tracy tekrar iyice sıktı, gerginliğin parmaklarından bedenini terk etmeye başladığını hissedebiliyordu. Bacaklarındaki kontrol edilemez titreme azalmaya başlamıştı. Yıldızlar kafasının arkasına doğru çekiliyordu. Bedeninin hırpalanmış ve bitkin olduğunu hissediyordu.

"Şimdi iyi misin canım?" diye sordu kadın.

Tracy minnettar şekilde başını evet anlamında salladı. Birkaç kişi onlara bakıyordu ama bu Tracy'nin başa çıkamayacağı bir şey değildi.

"Teşekkür ederim" dedi, kadının elini son bir kez sıkarak.

Kadın ayağa kalktı, alışveriş çantasına uzandı. "Bir şey değil, şimdi kendine iyi bak, olur mu?"

Tracy başını tamam anlamında salladı, kadına tekrar teşekkür etti.

Ancak kadın gittiğinde Tracy gözlerinin yaşla dolmasına izin verdi. Atakların ardından her zaman bitkinlik ve duygu yoğunluğu yaşıyordu.

Tükenmişlik onu tamamen etkisi altına almadan önce eve gitmesi için muhtemelen yirmi dakikası vardı.

Durumu bugün de en az o zamanlar kadar utanç vericiydi. Arkasına dönerse yanlarından geçerken o kelimeyi bağırmış olan bir grup kızı ve oğlanı göreceğinden emindi.

Okul günleri boyunca birçok başka isimler de olmuştu ama en çok "spastik" ismini sevmişlerdi.

Bugünlerde yaygın olarak kullanılan terimler eşit olmayan bacak boyu ya da bacak boyu eşitsizliğiydi. Bunlar son derece kibar isimlerdi ve çocukların parmaklarıyla gösterip gülerken bağırmalarını sağlayabileceğiniz isimler değillerdi.

Tracy'nin bacakları arasındaki uzunluk farkının sebebi sol uyluk kemiğinin sağdakinden kısa olmasıydı. Sıklıkla çektiği sırt ağrısı artık eğilmiş olan leğen kemiğinin bir sonucuydu.

Bulabildiği topuk desteklerini ve çirkin ayakkabıları denemişti ama hiçbiri işe yaramamıştı.

Kendisini daha da hantal ve çirkin hissetmesine yol açmışlardı.

Ayakkabıları giymesinin sebebi de buydu.

Derin bir nefes aldı, el çantasına uzandı. Kendisini yukarı iterek ayağa kalkarken bacakları yalpaladı ama birkaç kere nefes alıp verdikten sonra artık yürümeye hazırdı.

Göz kapaklarını ağırlaştıran bitkinlik fazla vaktinin kalmadığını söylüyordu ama biraz daha mücadele etmesi gerekiyordu.

Karmakarışık düşüncelerini düzene koymak zorundaydı. Panik atağın sorumlusu bacakları değildi.

Jemima Lowe'dan bahsedilmesiydi.

Otuz Yedi

Kim Westerley'i medeniyetten ayıran kapının önünde dururken, bu girişin muhabirler ve ellerinde pankart taşıyan göstericiler tarafından kuşatılmasına ne kadar kaldığını merak etti.

Basın "Wall Heath'a sınır bir çiftlik arazisinde" bir ceset bulunduğunu biliyordu ama şu ana kadar detaylar gizli tutulmuştu. Ekipmanın ve uzmanların gelmesiyle, sırrın açığa çıkmasına çok az bir süre kalmıştı.

Kapı yavaşça açılma yolculuğuna başladı. Güvenlik kamerası geldiğini haber vermişti.

Çakıl kaplı park alanında Kim'in tanımadığı üç araç duruyordu.

Kim park ederken Bryant ofis konteynerinin yanında bekledi.

Motordan inip kontağı kapatırken akşam güneşinin tüm sıcaklığını hissetti. Hafif bir esinti onu serin tutuyordu ama bu sıcaklığın Bryant'a ceketini sırtından çıkarttırmış ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvatmış olması, Kim'e havanın yirmili derecelerin ortalarıyla sonları arasında olduğunu söylüyordu.

Kim kaskını çıkartırken Bryant "İki kere kontrol ettiler" dedi.

"Ama aşağıya indiğinde çocuklar sana açıklarlar."

"Neredeler?" diye sordu Kim.

"En uzak noktada, Jemima'nın bulunmuş olduğu yerin tam karşısında" dedi Bryant, tepeden inmeye başlayan Kim'in uzun adımlarına ayak uydurarak.

"Keats'i aradın mı?" diye sordu Kim.

Bryant başını evet anlamında salladı.

Kim de Woody'yi aramıştı.

Bryant'ın işaret ettiği yöne doğru bir bakış attı, gördüğü şey karşısında canı sıkıldı.

"Tanrım, şimdiden sirke mi dönmüş?"

Karmaşa uzakta olsa da Kim alanın çevresinde Profesör Wright ve Daniel Bate dâhil olmak üzere en az dokuz on kişi sayabiliyordu.

"Cher'e dikkat et" dedi Bryant, Kim'i sola doğru çekerek.

Acele ederken Kim otların içindeki açıklığı ve mezarın üzerindeki metal parmaklıkları neredeyse fark etmeyecekti. Yanından geçerken hızlıca bir bakış attı. Gerçek Cher ile benzerlik uzun siyah saçlarda bitiyordu. Bu Cher şişmiş, balmumu gibi olmuştu ve her yerinde kurtçuklar kıvranıyordu.

"Hayret bir şey... burası..."

Başını iki yana salladı, grubun doğrudan ortasına doğru taarruza geçti.

"Pekâlâ millet, elimizde ne var?" diye sordu, makineye doğru yürürken. Bryant'ın ümitsizliğini hissetti ama selamlaşmaların fazla bir anlamı yoktu. Bilgisi olan kim varsa yüksek sesle ötmeliydi.

Koyu mavi iş tulumu giymiş bir adam öne çıktı, elini uzattı.

"Harry Atkins, Aston Üniversitesi'nden gelen arkeoloğum."

"Tanıştığımıza memnun oldum Harry" dedi Kim, hızlı bir gülümseyişle. "Bana ne söyleyebilirsin?"

Adam Kim'in nezaketsizliğine şaşırdıysa bile bunu belli etmedi.

"Buraya bakacak olursanız" dedi ve makinenin yanına geri döndü. Kim daha önce de yer radarı ekipmanı görmüştü ama bu bir çim biçme makinesini andırıyordu.

"Makinenin yaptığı şey..."

"Harry, açıklamaya ihtiyacım yok."

Bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark eden ve Woody'nin uyarısı kulaklarında çınlayan Kim gülümsedi. "Ama yine de teşekkürler."

Makinenin radyo dalgaları kullanarak yere bir titreşim yaydığını, sonra da yansımaları kaydettiğini biliyordu.

Adamın ona göstermek istediği resim o yansımalardan oluşturulmuş bir görüntüydü.

"Hiperbollerin tepe noktası hemen şurada bir kitle olduğunu işaret ediyor" dedi adam, Profesör Wright'ın ayağını göstererek. "Altmış ila yüz yirmi santim arası bir derinlikte."

Kim profesöre çekilmesini söylemek için ani bir istek duydu ama kendini durdurdu. Eğer aşağıda birisi varsa bile artık acı çekmiyordu.

Daha fazlası için bekledi ama Harry omzunu silkti. Kısa versiyonu istemişti, kısa versiyonu almıştı.

Profesöre doğru iki adım attı. "Muhabirler ve haber ekipleri eninde sonunda burada olacaklar. Panelvanları ve araçları girişten uzak tutmak için yolun sonuna kordon çekeceğiz ama dört yüz metrelik yürüyüş onları yıldırmayacaktır."

Kim etrafa dağılmış insanları hızlıca inceledi, sonra kaşlarını çattı. "Güvenlik danışmanı hala burada mı?"

"Darren için hazırladığı risk değerlendirmesini güncellemesi gerekiyormuş. Bir ceset ile ölmek üzere olan bir kadının ortaya çıkması personeli için bazı değişikliklerin yapılmasını gerektiriyor" dedi Bryant.

"Tamam, ama olay yerinde olması gerekmiyor. Aslında..."

Birkaç adım uzaklaştı.

"Millet, dikkatinizi bana verebilir misiniz?" diye bağırdı.

"Bu alanı boşaltmamız, sadece gerekli personelin girişine izin vermemiz gerekiyor. Gerekli personel derken polis memurlarını... ve Harry'yi kastediyorum. Ekipmanın başında kalabilir misin?"

Harry başıyla tamam dedi.

"Diğer herkes lütfen yukarıya, ofise doğru çıkabilir mi?"

"Ben gerekli miyim dedektif?" diye sordu Daniel Bate.

Kim bir an düşündü.

"Faydalı olman mümkün diyecek kadar ileri gidebilirim... Daniel" diye cevap verdi. "Kev, gidip Cher'in etrafına koyacak bir şeyler bul. Kimsenin o deliğe düşmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı patron" diye cevap verdi Dawson ve yanlarından ayrıldı.

Kim'in sol tarafındaki Bryant'dan hafif bir kıkırdama sesi geldi.

"Tanrım, şef, insanları uzaklaştırmakla iyi ettin çünkü bu arazi herkese yetecek kadar büyük değil."

Kim döndü, Bryant'ın bakışlarını takip etti.

Ah evet, ne demek istediğini kesinlikle anlayabiliyordu.

Otuz Sekiz

Birinci gruba, bir altmışlık boyu otoritesini hiçbir şekilde zayıflatmayan bir kadın liderlik ediyordu. Arkasındaki uzun boylu dört erkek Kim'e doğru hızla gelmekte olan kadına ayak uydurmaya çalışıyordu

"Ah kahretsin, olamaz" dedi Bryant, Kim'in arkasından.

"İşte bu" dedi Kim, adli tıp arkeoloğuna doğru yürüyerek.

Kadının üzerinde gri kot pantolon, düz siyah tişört, ayaklarında da Doc Marten botları vardı.

"Doktor A, sizi görmek ne güzel" dedi Kim. Herkes kadına Doktor A diyordu. Makedonya kökenli kadının ilk adı uzun ve karışıktı. Kadın bu ismi kendisi koymuştu.

"*Dobra vecher*, dedektif."

Sert baş sallama ve kısa gülümseme Kim'e bunun bir tür selamlaşma olduğunu söyledi.

"Burada neyimiz vardır?" diye sordu kadın, grubun içindeki yüzlere bakarak.

Harry bulgularını açıklamak için öne çıkarken Doktor A cebinden plastik bir bant çıkarttı, gölgeli saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaptı.

"Şef, başka bir vakaya nakledilmeyi talep ediyorum" dedi Bryant, Kim'in arkasından. "Biz ölümlülerin çok azı hem seninle hem onunla aynı anda baş edebiliriz."

"Reddedildi" diye cevap verdi Kim.

Çoğu insan adli tıp uzmanının doğrudan yaklaşımıyla sorun yaşıyordu. Kim ise yaşamıyordu.

Doktor A ile bir keresinde suç mahallinin dışında görüşmüştü ve kadını muzip bir mizah anlayışına sahip ve hem çekici hem de enerjik bulmuştu.

Doktor A, Harry'nin ona göstermekte olduğu ekrana anladım dercesine başını salladı.

Keats'in başını çektiği ikinci grup geldi. Kim hafta başında bu alandan alınarak Digbeth'e transfer edilmiş olan iki teknisyeni tanıdı. Oradaki bulgularının iki şüphelinin tutuklanmasına yol açtığını duymuştu, üçüncü bir şüpheli hakkında da istihbarat toplamışlardı.

İki grup arasında baş ile selam vermeler ve selam almalar gidip gelmeye başladı, dakikalar içinde Kim artık kimin hangi gruptan olduğunu anlayamayacak haldeydi. Sadece kendi ekibini ayırt edebiliyordu.

Dawson birkaç sarı "ıslak zemin" uyarı işareti bulmuştu ve onları Cher'in etrafına yerleştiriyordu, Bryant ise Daniel Bate'e fıkra anlatıyordu.

"Hayır, öyle değil" diye bağırdı Doktor A, ekibinden biri otların üzerine beyaz boya sıkmaya başlarken. Adama doğru gitti. "Sana göstereyim."

Adamla alçak bir tonla konuştu ardından spreyi bir ileri bir geri nazik bir hareketle sıkmaya başladı, her sıkışta çizginin boyunu uzatıyordu.

Boya kutusunu geri verdi. Adam onun yaptığı gibi yaptı.

"Mükemmel" dedi kadın, adamın sırtına hafifçe vurarak.

Aldığı övgüden dolayı adamın yüzü sevinçle parladı.

"Doktor A, sizi tekrar görmek ne kadar güzel" dedi Keats, elini uzatarak.

Kadın uzatılan eli sıkarak gülümsedi. "Seni görmek de, Keatings" dedi, ardından döndü, ikinci bir asistanına ihtiyaç duyduğu ekipmanla ilgili talimatlar verdi.

Kim patoloğun yanak kasının çenesi boyunca seğirdiğini fark etti.

Doktor A eline bir kürek alıp etrafındaki seyircilere bakındı. "Alandan uzaklaşılır lütfen" dedi.

Keats öne çıktı. "Doktor A, iki saat içinde güneş batacak. Cesedi çıkarmak için yeterli zamanınız olmaya..."

"Bunu hatırlatmak için teşekkür ederim Keatings, ne şaşırtıcı ki hava eninde sonunda kararacak."

Keats başını iki yana sallayarak uzaklaştı.

Kim eğilerek fısıldadı "Doktor A, onun adı Keats."

Doktor A dönerek Kim'le yüz yüze geldi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, elbette bunu biliyorum."

Kim öksürdü, dönerek uzaklaştı.

Keats "Doktor A" diye ısrar etti. "Normal gün ışığında bitiremeyeceksiniz."

Kadın başını yana eğdi, ardından evet anlamında salladı. "O zaman bana ışıklara elektrik verecek jenerateler bulun. Marş marş. Eğer aşağıda bir kadın varsa topraktan bugün akşam çıkacak."

Kim kadından işte bu yüzden hoşlanıyordu.

Otuz Dokuz

Kim arabanın arka kapısından içeriye eğildi, Barney'nin emniyet kemerini çözdü. Kayışını tasmasına takarken köpek yerinde oturmaya devam etti. Sadece Kim "dışarı" dediğinde Kim'in bacaklarının yanından dışarı zıpladı.

Döndü, oturdu ve Kim'in arabanın kapısını kapatmasını bekledi.

Bryant Keats ile Doktor A'nın yalnız bırakılıp bırakılamayacağını sorgulamıştı. Ama Kim'in ikisinin de profesyonelliğine inancı tamdı. Orada da bir sorun çıkarsa, Dawson yanlarındaydı ve kötü gitmeye başlayan bir şey olursa Kim'e hemen haber verecekti.

Şu anda Kim'in ihtiyaç duyduğu şey düşünmek için biraz yalnız kalarak zihnindekileri biraz netleştirme fırsatı bulmaktı. Westerley soruşturmasında çok az şey ona mantıklı geliyordu. Adli tıp ekibinin vakayı çözmesine yardım edecek bir şeyi ya da birisini ortaya çıkarmasını istemek ile başka hiç kimsenin Jemima Lowe'un kaderini paylaşmamış olması için dua etmek arasında kalmıştı. Toprağın altında bir ceset olduğu duyumu alırsa, hemen geri gidecek ve ceset çıkartılana kadar da oradan ayrılmayacaktı.

Bir de Bob vardı. Şeytanla işbirliği yaparak, adamın cinayetini soruşturma konusunda tercih yapma şansını kaybetmişti. Her iki gizem de başının üzerinde dolanıp duruyordu.

Clent tepeleri zihnini boşaltması için mükemmel bir yerdi. Kıyamet Günü kitabında[1] Klinter olarak geçen bu tepeler yerden 300 metreden fazla yükseliyor ve 360 derecelik görüş açısı sunuyordu.

Bu geceki yürüyüşlerini normalden biraz daha erken yapıyorlardı. Güneş batmak üzereydi, genelde hava kararıktan sonra yürüyorlardı.

Barney başka insanlarla birlikte olmaya meraklı değildi, diğer köpeklerle birlikte olmaktan ise kesinlikle hoşlanmıyordu.

Kim köpeğin küçüklüğünde başına ne geldi de bu kadar karmaşık küçük bir karakter olup çıktı diye sık sık

1 -*çev.n.* Kral William'ın emriyle hazırlatılarak 1086 yılında bitirilen, İngiltere'nin büyük kısmı ile Galler'in bazı kesimleri hakkında yapılan incelemelerin toplandığı kitap.

merak ediyordu. Köpeğin de onun hakkında aynı şeyi merak ettiğini düşünüyordu.

Geçenlerde bu tepenin güney yamacında küçük bir ağaçlık alan keşfetmişti. Güneş batıp Black Country'yi sıcak ve yapış yapış bir geceye sokarken köpeklerini gezdiren insanların çoğu manzarayı seyretmek için zirveye yöneliyordu.

Bir zamanlar gezinti yolu olarak kullanılmış ama sonra tehlikeli alana girişleri engellemek için önü yeni bir çitle kapatılmış ve üzerini yabani bitkiler bürümüş patikaya yöneldi. Barney ile baş başa kalabilecekleri mükemmel bir güzergahtı.

Derin ve biraz neşeli bir ses arkasından "Hımm ... kimleri görüyorum" dedi.

Kim arkasına dönüp ona gülümsemekte olan Daniel Bate'i görünce içten içe inledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adam aşağıya, Lola'ya doğru bakarak "Kumdan kale inşa ediyorum" dedi alay edercesine.

Barney omuzlarını germiş, gözlerini Lola'ya dikmişti. Lola bakışlarını kaçırınca kısa süreli güç gösterisi sona erdi.

Kim içgüdüsel olarak elini itaatkâr köpeğe doğru uzattı. Lola burnunu Kim'in avcunun içine sürttü, kuyruğunu salladı.

Daniel elini Barney'e uzattı.

"Yapma" diye tavsiyede bulundu Kim. "Bundan hoşlanmaz."

Barney yabancıların kendisine yaklaşmasından nefret ediyordu ve tiksintisini hırlayarak ifade ediyordu. Yani normalde.

Barney Lola gibi burnunu sürtmese de başının üzerindeki ele tahammül etti, daha fazla ışık olsaydı Kim kuy-

ruğunun da hafifçe hareket ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Hımm, sanırım köpekler sahiplerine benzerler olayı var burada Kim," dedi Daniel.

Kim aralarındaki "Kıdemli Baş Dedektif" bariyerini koruyamamış olmaya içerlemişti ama bir suç mahallinin dışında adamın üzerinde bir yetkisi yoktu. Suç mahallinde bile adamın üzerindeki yetkisine en iyi ihtimalle zayıf denilebilirdi.

"Son görüştüğümüzden bu yana kendine bir köpek edinmişsin" dedi Daniel.

Kim'in Japon balığı bahanesinin er geç açığa çıkacağını bilmesi gerekiyordu.

"Evet, görünüşe göre sosyalleşmeye yardımcı oluyorlar" dedi Kim, bir kaşını yukarı kaldırarak.

Adam kahkahayla güldü, yeşil gözleri parladı. "Senin üzerinde güzel işe yaradığını görebiliyorum" dedi.

Evet, Kim adamın onun espri yaptığını gerçekten de anlayabilen ender insanlardan birisi olduğunu hatırladı.

Aralarına sessizlik çöktü. Ortam gergindi, Kim'in sessizliği bozmaktan başka seçeneği yoktu.

"Burada ne yapıyorsun Daniel?" diye sordu.

"Köpeğimi gezdiriyorum" dedi adam, Kim'le göz göze gelerek. Köpeğinin aksine bakışlarını kaçırmamıştı.

"Neden burada?" diye sordu Kim.

Adam etrafa bakındı. "Bölgedeki en güzel manzaralı yer. Köpeğin hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Sahibine mi benzemiş o da?" diye sordu Kim.

Adam omzunu silkerek yürümeye başladı. Kim adamın paçayı bu kadar kolay kurtarmasına izin vermeye hazır değildi.

"Tam burada, şu anda mı?"

Adam "Sadece tesadüf" dedi ve sırıttı.

Evet, bu tesadüfün adı da Bryant'dı. Kim gece yürüyüşlerinden birinde Byrant'ın kendi peşine takılmasına izin vermişti ama bunu bir daha asla yapmayacaktı.

"Tepede gerçekten de güzel bir manzara var" dedi, başıyla işlek yolu işaret ederek.

Daniel iki doberman gezdiren bir adamın o tarafa doğru gitmesini izledi. "O taraf biraz kalabalık olabilir gibi görünüyor. Sanırım burada kalacağım."

Öyleyse Kim'in seçimi Barney'i arabaya tıkıp eve ya da yerel bir parka götürmek olacaktı.

Bir dakika, böyle bir şeyi neden düşünüyordu ki be? Burası onun yürüyüş alanıydı, Daniel'in değil. Adam Dundee'de yaşıyordu ve Kim'in mutluluğu için bir tehdit oluşturmuyordu.

Barney'nin kayışını nazikçe çekti, uzun adımlarla salına salına yürüyen ikilinin yanından geçti.

"Pekâlâ, soruşturma nasıl gidiyor?" diye sordu Daniel, Kim'in adımlarına ayak uydurarak.

"Yavaş gidiyor" diye cevap verdi Kim.

"Bir şüpheli var mı?" diye sordu adam.

"Belki."

"Ah, hadi ama Kim. Çatışmadan işimiz hakkında konuşabileceğimize eminim. Benimkiyle ilgili bir şey sor."

"Ne zaman geri dönmek gerek?" diye espri yaptı Kim.

Adam kıkırdadı. "Çok klişe, senin için bile. Ama cevap vermem gerekirse, hafta sonu dönüyorum. Gelecek hafta başında sunacağım iki ders var."

"Peki, seni buraya getiren neydi?" diye sordu Kim. Görünüşe göre adamdan kurtulamayacaktı ve iş hakkında konuşmak yeterince güvenliydi.

"Profesör bize yazarak kumlu zeminlerde kemik çürümesi evreleri hakkında bazı tavsiyeler istedi."

"Ve sen de bir e-posta ile halledemedin değil mi?"

Adam omzunu silkti. "Ziyaret etmeye değerdi. Black Country'ye yakınlık duyuyorum. Karanlık ve aksi bir şey beni buraya geri getiriyor."

Kim "Evet, ona kirli hava ve deri kiri diyorlar" diye cevabı yapıştırdı.

"Belli etmemek için ne kadar fazla çaba harcadığının farkındasın, değil mi?" diye sordu adam, bir tatarcık kümesinin altına eğilirken.

"Neyi?" diye sordu Kim, Barney'i bir arıdan uzak tutmak için çekiştirirken.

"Beni çekici bulduğunu."

"Hıı, ancak rüyanda görürsün" dedi, sonra adama sersemlemiş bir ifadeyle baktı. "Senden hoşlanmayan herkesin seninle gerçekten de yatmak istediğini mi sanıyorsun?"

Daniel bir kaşını yukarı kaldırdı.

Kim devam etti. "Çünkü söylemek zorundayım, Dawson da senden pek hoşlanmıyor."

Daniel parmaklarını şaklattı. "Kahretsin, ondan da oldukça umutluydum."

Kim kendi tarzına epey benzeyen espriye gülümsedi.

"Çocuk bahçelerindeki kabadayılar gibisin" dedi Daniel.

"Hey bak şimdi, sadece..."

"Sakinleş. Sana bir örnek veriyorum. Benden hoşlanmadığını insanlara göstermek için çaba harcıyor gibisin ama aslında bu çabayı bunu kendine ispat etmek için harcıyorsun."

"Ah lütfen" dedi Kim, gözlerini devirerek. "Saçını çekip seni incittiysem ya da bilyelerini çalarak oyununu bozduysam özür dilerim ancak çok yanlış düşünüyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Seni çekici bulmadığımı gerçekten de anlayamıyor musun? Aslında can sıkıcı ve soğuk birisi olduğunu düşünüyorum."

Daniel başını geriye atıp gülerek Kim'i şaşırttı.

"Soğuk mu? Bana ne cüretle soğuk dersin!"

Kim yürümeyi kesti, Daniel de durdu. İlk ve son kez adamın yanlış anlamalarını düzeltme vakti gelmişti.

"Daniel, bir iş arkadaşı olarak sana saygı duyuyorum. Biliyorum ki kendini işine adamış ve tutkulu..."

"Teşekkürler ama bir özgeçmişim zaten var. İstediğim şey aramızda bir kıvılcım olduğunu en sonunda fark etmen ve itiraf etmen."

Kim adamla yüz yüze geldi. "Aramızda tek bir kor bile yok Doktor Bate."

Daniel ona bir adım yaklaştı. Gözleri meydan okuyan bir ifadeyle ışıldıyordu. "Teoriyi test etmek ister misin?"

"Bir adım daha yaklaşırsan Daniel..."

İkisinin de telefonları çalmaya başlayınca sözleri yarım kaldı.

Kırk

Kim telefon geldikten sonra yirmi dakika içinde yeniden Westerley'deydi. Golf'ü arazinin yukarısına park etti, köpeğin hava alması için camı biraz açık bırakmayı ihmal etmedi. Yaklaşık beş kilometre önce Daniel'i gözden kaybetmişti.

Arazinin alt kısmındaki dört adet projektör Kim'e yolu gösterse de Cher hala onunla ekibi arasında bir yerlerde yatıyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş ıslak zemin levhaları karanlıkta parlamıyordu.

Yolun neredeyse yarısına geldiğinde Dawson onu karşıladı. Selamlaşmaya girmeden "Şimdi bedenin üstünü açıyorlar" dedi.

Telefon ettiğinde bir metreden az derinlikte kıyafet kalıntıları buldukları bilgisini vermişti.

"Doktor A ne diyor?" diye sordu Kim.

"Bilmiyorum, söylediklerinin yarısı benim için bir gizem. Sanırım birçok dilde küfrediyor."

Kim artık bir mezar olduğunu bildiği çukura yaklaştı. Adli tıp arkeoloğu yaklaşık bir metre derinlikte elinde yumuşak bir fırçayla diz çökmüştü. Kadının asistanlarından birisi küçük bir mala kullanarak toprak numuneleri çıkartıyordu. Sağ tarafta diğer iki asistan çıkartılmış toprağı elekten geçiriyordu.

Keats iki yardımcısıyla birlikte dikkatle izliyordu. Harry suç mahallinden ayrılmış gibiydi ama Kim adamın geri geleceğini biliyordu. Arazinin geri kalanının kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Doktor" dedi Kim, selamlaşma cümlesi olarak. "Elimizde ne var?"

"Dedektif, tam zamanlama geldiniz" dedi kadın, yukarı bakmadan.

Kim dört projektörün ısısının sırtına vurduğunu hissetti. Öne doğru eğilirken ayak seslerini, ardından da Dawson'la konuşmakta olan Daniel'in sesini duydu.

"Erkek mi kadın mı?" diye sordu adam.

Dawson söylendi. "Henüz bilmiyorum, oradaki dil bilginine sor."

Aşağıya, çukurun içine bakan Kim kare şeklinde gök mavisi bir malzemenin açığa çıktığını görebiliyordu. Bunun bir tür tişört olabileceğini tahmin etti.

"Bu sol bacak." Doktor A fırçanın sapıyla işaret etti.

Kim kaşlarını çattı, daha yakından dikkatle baktı. Sadece toprağa baktığını düşünmüştü.

"Deri hala duruyor mu?" diye sordu.

Doktor A başını evet anlamında salladı. "Peter kafa üzerinde çalışıyor, ben de cinsiyeti belirlemeye çalışıyorum" dedi. "Kadınlarda rahim en son çürür."

Kim bunu daha önce de bir yerlerde duymuştu. Normal bir toprakta iki metre derinliğe gömülen mumyalanmamış bir cesedin çürüyerek iskelete dönüşmesinin sekiz ila on iki yıl sürdüğünü biliyordu, açıkta bırakılan bir ceset ise günler içinde iskeletleşebiliyordu.

"Bir fikriniz var mı, ne kadar?" diye sordu Kim.

Doktor A dönerek ona baktı. Kim kadının yüzünde birkaç toprak lekesi olduğunu gördü.

"Tahmin edeceğimdir ki bir altmış beş" dedi.

Doktorla konuşurken biraz daha açık olması gerektiğini fark etti.

"Özür dilerim, kastettiğim..."

"Biliyorum dedektif" dedi doktor, çarpık bir gülümsemeyle. Suç mahallinin korkunçluğunun üstesinden gelmek için herkesin kendi yöntemi vardı, suç ister şimdi ister geçmişte işlenmiş olsun.

Kadın devam etti. "Sizin de bildiğiniz gibi birçok etmen çürümeyi yavaşlatır: düşük sıcaklık, hava ile temasın olmaması, hayvan yaşamının olmaması, nem, rutubet. Saymaya devam edebilirim." Dönerek Kim'le yüz yüze geldi. "Hindistan'da tabuta konulmayan bir cesedin bir yıl içinde iskelet olduğu biliyor muydun?"

Doktor A yeniden cesede dönerken Kim başını hayır anlamına salladı. Keats'le göz göze geldi, ikisinin de tam olarak aynı şeyi düşündüğünü anladı. Crestwood soruşturması sırasında aynı şeyi yaşamışlardı. Derin olmayan

çok fazla mezarda yan yana gelmişlerdi ama seçmiş oldukları meslek böyleydi. Kim adamın gözlerinin içine baktı. Anlamıştı. Keats başını evet anlamında salladı, ardından bakışlarını çevirdi.

"Hah", dediler Doktor A ile Peter aynı anda; Kim'in ikisinin ne zamandan beri yan yana çalıştığını merak etmesine yol açarak.

İkisinin birlikte bağırması bütün herkesi çukurun kenarına getirdi.

"Gerçekten de kadınmış" dedi Doktor A.

Kim cesedin alt tarafında çiçek desenli pamuklu bir kumaşın ortaya çıktığını görebiliyordu ama doktorun cinsiyeti teyit etmesine sebep olan şeyin bu olmadığını tahmin ediyordu. Bakışları çukurun en yüksek noktasına, Peter'ın fırçalamaya devam ettiği yere doğru çıktı. Kendisine söylenmesi için beklemeye gerek duymadığı, çünkü zaten son derece net görünen bir şey daha vardı.

Kadının yüzü tamamen parçalanmıştı.

Kırk Bir

İlaçlarımı almayı reddettiğim zamanı hatırlıyor musun Anneciğim? Niye hap içmek zorunda olduğumu anlamamıştım ama sen her gün ısrar ediyordun. Kendimi kötü hissetmediğimde bile.

Bir gün sana onları artık içmek istemediğimi, bana kendimi tuhaf hissettirdiklerini söylemiştim. Suyu içmeyi reddetmiştim, bu yüzden suyu götürmüştün.

Kuru ağzıma bir hap koymuştun ama onu yutamamıştım. Başımı arkaya yatırmış, hap kamışın içinden geçen bir futbol topu gibi aşağıya doğru yavaşça, kuru kuruya yol alırken boğazıma hafifçe vurmuştun.

Gözyaşlarımı kurulamış, sümüğümü silmiştin; sonra da suyu geri vermiştin.

Bir daha asla şikâyet etmemiştim.

Her gün o hapları almıştım.

Kırk İki

Herkes yerine oturur oturmaz "Pekâlâ, önce ben başlayacağım" dedi Kim. "Hepinizin bildiği gibi, erken saatlerde Westerley arazisinde ikinci bir ceset bulundu. Bir kadına ait olduğu belirlendi ve nihayet sabaha karşı saat ikide oradan kaldırıldı."

Görüntü hala gözlerinin önündeydi, uzun bir süre gidecek gibi de görünmüyordu. Sabaha karşı saat bir civarlarında Bryant ile Dawson'u evlerine göndermiş, kurbanlar nazikçe ve titizlikle çıkartılana kadar mezarın başında durmuştu. Daha önce hiç bu kadar çok çürüme evresini bir arada taşıyan bir ceset görmemişti. Bazı yerlerden temiz, beyaz kemikler dışarı çıkarken diğer kısımlarda etler olduğu gibi duruyordu. Bu, Kim'e bir hayvanın yırtıcı hayvanlar tarafından parçalanıp yutulmuş ama bir kısmına dokunulmamış leşinden geriye kalanları hatırlattı.

Cesedi Doktor A ve iki meslektaşı hazırlanmış olan ceset torbasına nazikçe yerleştirirken alana ağır bir sessizlik çökmüştü.

"*Spij mirno, draga moja*" diye fısıldadı Doktor A, ardından uzaklaştı ve başıyla Keats'e işaret verdi.

Kim arkeoloğun ne dediğinden emin değildi ama söyledikleri kadına yolculuğu boyunca eşlik edecek bir tür sevgi ya da veda ifadesi gibi gelmişti.

Keats birkaç kere derin derin yutkunduktan sonra "Artık biz ilgileniriz" dedi. Ve devir teslim tamamlanmıştı.

Herkes dağılmadan önce torbanın fermuarının çekilmesini ve sedyeye yerleştirilmesini bekledi. Bu bir cenaze değildi; bir anma töreni değildi. Ama projektör ışıklarının altında, gecenin koyu karanlığı etraflarını sarmışken birlikte bir an saygı duruşunda bulundular. Ellerinden ancak bu kadarı geliyordu.

Kim derin bir nefes alarak devam etti. "Elimizde kurbanın yüzünün kesinlikle darp edilmiş olduğu dışında bir bilgi yok."

Bu bilgi herkesin zihninde aradıkları katilin aynı kişi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamıştı.

"Pekala, bu bulgunun zaman çizelgemize nasıl bir etkisi olacak? Bu hanım ilk kurban gibi görünüyo..."

"Öyle umalım" dedi Bryant ve Kim de ona katılmak zorunda kaldı.

Harry ile ekibi bu sabah Westerley'e geri gelecek ve bütün araziyi yeniden tarayacaklardı. Kim daha fazla ceset çıkmaması için dua ediyordu. "Ne kadar bir süredir toprak altında olduğunu kesin olarak bilmiyoruz ama yıllardan bahsettiğimiz açık. O zaman yeniden öldürmek için neden bu kadar uzun süre bekleyip sonra bu hafta hızlandı?"

Herkes bir dakika sessiz kaldı.

"Hadi millet, düşünün" dedi Kim.

"Bir şey adamı ateşledi..." dedi Dawson.

Kim bir dakika düşündü. "Sanmıyorum" dedi. "Adamımız düşünmeden bir tür tepki vermeyecek kadar dü-

zenli. Bu haftaki her iki olayda da kadınları darp etmek için her ne kullandıysa, ki bu muhtemelen bir taş parçası, alıp götürecek kadar soğukkanlıymış" dedi.

"Aradaki sürede bir tür sakatlık geçirmişti" dedi Bryant.

Kim bunu düşündü. "Mümkün, ama sebebin bu olduğunu sanmıyorum."

Üç çift göz ipuçları bulmak için beyaz tahtaya bakarken odaya sessizlik çöktü.

"Hadi ama millet, adam düzenli, sistemli, ritüellere önem veriyor" diye onları teşvik etti. Kendisini ev ödevinin cevabını çocuğuna dil dökerek söyletmeye çalışan bir ebeveyn gibi hissediyordu. "Neyi olması lazım?"

"Sıralaması" dedi Stacey, kusursuzca düzenlenmiş kendi masasına göz gezdirerek.

Kim başıyla onayladı. "Devam et" dedi.

"Isobel'e Jemima'dan önce ulaşamamış. Sürecin özel bir sıralaması mı var, o yüzden mi?" diye sordu Stacey.

"İşte bu" dedi Kim. "Ödülü Stacey kazanıyor. İlk kurbanımız yıllar önce öldürüldü ama ikinci kurbanımız olan Jemima ülkeye sadece birkaç hafta önce dönmüş. Dubai'de atlarla çalışıyordu. Ardından da çok kısa süre içinde Isobel. Sanki adamımız devam etmek için Jemima'nın dönmesini bekliyormuş gibi."

Kim ekibinin tüm dikkatini üzerine topladığını görebiliyordu. "Bu da bize özellikle bu kadınları hedef almasının bir sebebi olduğunu gösteriyor. Bir yerlerde bir bağlantı var. Isobel'in birisiyle bağlantısını bulmak zor olacak, bu yüzden diğer ikisine odaklanmamız gerek."

Geçmiş, şimdi ve gelecek ile ilgili mantık yürüttüğünde tam olarak nereden başlamaları gerektiğini biliyordu.

"Jemima ile son kurbanımızın yakın zamanda tanışmadığını biliyoruz, bu yüzden şimdiki zamanın üzerini

çizebiliriz. Jemima bildiğimiz kadarıyla sıra dışı hiçbir şey planlamıyordu, bu da bize sadece tek bir ihtimal bırakıyor."

"Jemima'nın uzak geçmişini araştırmaya başlayacağım ve oradan günümüze doğru geleceğim" dedi Stacey. "Isobel'in nerede çalıştığı ve adresi ile ilgili hala hiçbir şey bulamadım ama araştırmaya devam edeceğim."

Kim başıyla onayladığını belirtti. Isobel'in kocası kesinlikle konuşmak istediği biriydi.

Dawson'a döndü, adam vereceği talimatı söylenmeden anlamıştı.

"Ben yine kayıp kişilere bakıyorum o zaman?" dedi, zaten biliyordum diyen bir ifadeyle.

"Evet ama sadece bir iki saatliğine, sonra Westerley'deki suç mahalline dönmeni istiyorum. Adli tıp teknisyenleri ipuçları aramak için o zamana kadar geri dönmüş olacaklar, bir şey bulma ihtimallerine karşı orada olmanı istiyorum." Durdu. "Ah ve Kev, istediğin kadar eşeleyebilirsin. Oradaki insanlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimizden emin olmak istiyorum."

Yüzü aydınlanan Dawson "Anlaşıldı patron" dedi.

"Bryant'la ben birazdan Keats'in yanına gideceğiz, bize faydalı olabilecek bir şey çıkarsa size haber veririz."

Dawson başını tamam anlamında salladı, yakasını çekerek gevşetti.

Saat altı buçukta Kim küçük pencereyi açmıştı ama hiçbir esinti yolunu bulup daha içeri girmemişti. Bu da yetmezmiş gibi, pencerenin altındaki tekli petek hala ısı veriyordu. Sıcaklıkların yirmili derecelerin sonlarında olacağını belli eden bir günde bu istenmeyen ilave bir ısıydı. Peteğin mandalı kırılmıştı ve binanın kuzey cephesindeki ofisler, mevsim fark etmeksizin süpermarketlerin dondurulmuş ürünler satılan reyonları gibi soğuk olduklarından, merkezi ısıtma sistemi kapatılmıyordu.

Köşede duran ayaklı vantilatör arada sırada Dawson'un masasındaki kâğıtları havalandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Stace, Isobel'in telefonundan bir şey çıktı mı?"

Stacey başını hayır anlamında salladı. "Brierley Hill'deki bir süpermarket zincirinden alınmış kontörlü bir telefon. Kayıtlı değil, bu yüzden erkek arkadaşının vermiş olduğu numara pek işimize yaramıyor. Nakit parayla alınmış. Telekomünikasyon şirketlerine çoktan elektronik posta gönderdim ama geçen sefer olanları hepiniz hatırlıyorsunuz."

Ah evet, Kim çok iyi hatırlıyordu. İki küçük kız kaçırılmıştı ve ellerinde tek ipucu bir sürü cep telefonu numarasıydı. Telekomünikasyon şirketleri suratlarına gülüp geçmişti.

"Katilin kadın olması ihtimalini eliyor muyuz patron?" diye sordu Dawson.

"Dawson haklı şef" diye katıldı Bryant, Kim cevap verme fırsatı bulmadan önce. Devam etti. "Cinsel saldırı yok, itaat ettirmek için ilaç verilmiş. Güçlü bir kadının işi olabilir."

Kim karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. İçgüdüleri öyle söylemiyordu ama kanıtlara göre bu seçeneği eleyemezdi.

"Pekâlâ millet, bir şey daha var. Baktığımız başka bir vaka."

"Çünkü yeterince işimiz yok" diye söylendi Dawson.

"O zaman sen katılma Kev" diye tersledi Kim, adam için bundan daha küçük düşürücü bir şey olmadığını biliyordu.

"Ama meşgul olmayı seviyorum" dedi Dawson, yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle. Kim onun bu gülümsemesine karşılık vermedi.

"Birkaç yıl önce Fens Havuzlarında bulunan adamı hepiniz hatırlıyor musunuz?"

"Piyanisti mi?" diye sordu Dawson.

Kim adamın kaç tane lakabı olduğunu merak etti.

"Iyyyyy, Kev" diye azarladı Stacey, yüzü tiksintiyle buruşurken.

"Evet o" diye doğruladı Kim. "Vakayı inceliyoruz, ayrıca sen bir kelime daha etmeden Kev, evet bu bir Brierley Hill vakasıydı ama hala çözülmemiş."

"Bir şey demeyecektim patron" dedi Dawson, başını iki yana sallayarak.

"Hepimiz ellerinin kimlik tespiti yapılmasını engellemek için kesildiğini tahmin edebiliriz, ama dün kalp pilinin de çıkartıldığını öğrendim."

"Onlarda bir seri numarası oluyor" diye gözlemde bulundu Dawson, gözlerini kısarak. Vaka şimdi ilgisini çekmeye başlamıştı.

"O hastalar varfarin almak zorunda değiller mi ve her altı ayda bir sağlık kontrolünden geçirilmiyorlar mı?" diye sordu Bryant.

"Günün ikinci ödülü de sağımdaki adama gidiyor" dedi Kim, sonra Stacey'e baktı; kadın ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Klinikleri aramaya başlayacağım ve yaklaşık üç yıl önce randevularını kaçırmaya başlayan birisi olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Teşekkürler Stace, ve Kev... zaten kayıp ilanlarını gözden geçiriyor olacağın için..."

"Anlaşıldı patron. Ama sadece bir konu daha var."

"Söyle" dedi Kim, masadan kalkarken.

"Ödül almayan bir ben kaldım gibi görünüyor."

Kim ona anlamlı anlamlı baktı. "Ve bu da Kev, sana bir şeyler söylüyor olmalı."

Kırk Üç

Ah Anneciğim, O GÜNÜ benim hatırladığım gibi hatırlıyor musun?

Beni okula bir yıl geç götürmüştün. Anaokulu ya da kreşe gitmemiştim. Küçük bir zihnin diğer küçük zihinlerle ilişki kurmasına fırsat verilmemişti.

Doğum günüm hakkında basit bir yalanla, bir yıl daha sadece sana aittim.

Öğreneceğimi düşünmemiştin değil mi?

O sabah kalbin ortadan ikiye ayrılmış gibi ağlamıştın. Neyin yanlış olduğu bilmiyordum ama ben de ağlamıştım.

Saçımı fırçalarken hıçkırmıştın. Kafamın yanlarından çıkan iki eşit örgüyü yaparken parmakların titremişti. Bu sanki benim suçummuş gibi hareketlerin sertti.

Bana kahvaltı hazırlamış, vitaminlerimi vermiştin ama onlar vitamin falan değildi.

Çoraplarımı hatırlıyorum. Üst kısmında bir çizgi şeklinde pembe kelebekler olan kısa çoraplardı. Onları sevmemiştim, ama bunu söyleyememiştim çünkü askısız elbiseyi hatırlamıştım.

El ele yürürken gün içinde onları bir şekilde çıkartıp atıp sonra da suçu bir başkasına atabilir miyim diye düşünüyordum.

Sınıfta gözyaşları vardı, ikimiz de ağlıyorduk. Ben, sen ağladın diye ağlamıştım, sonra sen biraz daha ağlamıştın. Öğretmen bizi ayırırken ilk önce kimin ağlamayı kestiğini hatırlayamıyorum.

Diğer çocuklar seyrettiler, parmakla göstererek kötü kötü gülüştüler. Birisinin benimle konuşmasını umut ederek ve hiç kimsenin benimle konuşmaması için dua ederek köşede oturdum.

Sana oradan ne kadar nefret ettiğimi söylediğimde beni bir daha göndermeyeceğinden emindim.

Louise'e bana eşlik etme görevi verilmişti. Çok güzel bir kızdı. Altı yaşındaki kızın görevi teneffüste bana etrafı gezdirmekti. Beni küçük kızların tuvaletine götürmüştü. Onun önünde tuvaletimi yapmak istememiştim ama kahvaltıda yediğim mısır gevreğindeki süt idrar kesemde ağırlık yapıyordu.

Kapılar tam boy değildi. Çömelince alt tarafı, zıplayınca üst tarafı görebiliyordunuz.

Louise öğle yemeği seçenekleriyle ilgili heyecanlı heyecanlı konuşup dururken elimden geldiğince çabuk işedim.

Ayağa kalktım, külotumu yukarı çektim, gevezeliğin kesildiğinden ve Louise'in kapının üzerinden bana baktığından habersizdim.

Kız sessizdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüzümü ateş basmıştı ve sebebini bilmiyordum.

Ama o gün içerisinde öğrenecektim.

Kırk Dört

Isobel'in griye inancı tamdı. Grilik siyahlığın yanında yayılan bir leke gibi ilerliyordu. Ona doğru gelmeye çalıştığını biliyordu ama bunun yaşam mı yoksa ölüm mü olduğunu bilmiyordu.

Ve artık umursamıyordu.

Onu boğan amansız karanlığın dışındaki her şey hoş karşılayacağı bir rahatlama olacaktı.

Karanlık her şeyi alıp götürmüştü. Düşüncelerini çalmıştı. Issız umutsuzlukta yaşayan hiçbir şey ama hiçbir şey yoktu.

Ona griyi gönder, beyazı teklif et, onu alıp götürecek tüneli göster.

Zaman zaman gri gel git yavaşlayarak acı verici bir sürünmeye dönüşüyor, gizli gizli sokulduğunu zihninde kendisi mi kuruyor diye Isobel'in merak etmesine neden oluyordu.

Isobel'in bilinci yıpranıyormuş gibi köşelerde de bir bulanıklık vardı.

Karanlık o kadar da derin değildi ama Isobel uzandıkça parçalara ayrılmış kısımlarda panik de arttı, bu yüzden gelmek üzere olan şeyi sabırla bekledi.

Kırk Beş

Kim arabada yalnız kaldıkları anda ağız kavgasını başlattı, "Ona söyledin değil mi? Nerede olacağımı bülbül gibi öttün."

Bryant omzunu silkti. "Çarşamba geceleri saat dokuz civarlarında Barney'i Clent'e yürüyüşe götürdüğünden ve aşağıdaki otoparka park ettiğinden bahsetmiş *olabilirim*. Sadece laf arasında, bilirsin işte."

Kim direksiyonu sertçe sola kırdı, Bryant'ı yolcu kapısına doğru savurdu. "Bryant, özel hayatıma müdahale girişiminin beni ne kadar derinden sinirlendiğinin farkındasın değil mi?"

"Ha, yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Bryant, yeniden dik otururken.

"Değil mi?"

"I-ıh. Ne zaman önemli bir vaka üzerinde çalışsan her şeyi içine atıyorsun. Daniel Bate'den hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden öfkeni boşaltıp rahatlaman için ideal bir fırsat olduğunu düşündüm. Esasen eğer ona bağırıyorsan bize bağırmıyorsun demek olacaktı."

Kim adamın bu cevabı düşünmesinin çok uzun sürdüğünü fark etti.

"Ayrıca sırf beni cezalandırmak için arabayı kendin kullanmakta ısrar ettin, işe de yarıyor ve bir daha yapmayacağım" dedi, arabanın ön panosuna tutunarak.

Kim'in niyeti bu değildi ama bu cezalandırma yöntemini bir sonraki sefer için aklında tutacaktı.

"Isobel'de bir değişiklik var mı?" diye sordu Bryant, Kim Russell's Hall dönel kavşağında yavaşlarken. Kim'in çoktan kontrol etmiş olduğunu biliyordu.

"Önemli bir gelişme yok ama beyin aktivitesi hala devam ediyor."

"Iyyy..."

"Ne oldu?" diye sordu Kim.

"Hiç aklından geçti mi?"

Kim cevap vermek yerine konuşmanın zaten gelecek olan devamını bekledi.

"Canlı canlı gömülmek gibi, değil mi? Demek istediğim, beynin hala çalışıyor ama karanlığın içinde hapsolmuş çünkü bedenin hareket etmiyor ve duyuların hissizleşmiş. Sadece kafadan ibaret olmak gibi bir şey. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne yazık ki anlıyordu. Bu, önceki vakalarından birinde Lucy adında genç bir kızla tanışınca düşünmek zorunda

kaldığı bir şeydi. Kız komada değildi ama bedeni kas distrofisiyle tahrip olmuştu, sadece birkaç parmağını hareket ettirebiliyordu. Beyni mükemmel çalışıyordu.

"Bütün varlığının sadece bir kafadan ibaret olması gibi" diye devam etti Bryant, ardından iç geçirdi.

"Tamam Bryant" dedi Kim. Yeteri kadar duymuştu. Arabayı park ederken, "Düşünecek bir şey istiyorsan, Bob'un cebinde niye bir sterlinlik bozuk paralar ile bir çekiliş bileti olduğunu çözmek için biraz zaman harca, çünkü benim aklıma bir şey gelmiyor" diye itiraf etti.

"Peki, ona kesinlikle öncelik vereceğim" diye homurdandı Bryant.

Son birkaç gündür hastaneyi o kadar çok ziyaret etmişlerdi ki, Kim sayısını unutmuştu ama bu sefer bir servise gelmemişlerdi.

"Ama neden on bir tane bir sterlinlik bozuk para" diye sesli sesli düşündü, morga giden koridorda ilerlerlerken.

"Tuzak bir soru mu şef?" diye sordu Bryant.

"Niye bir onluk ya da iki beşlik değil. Neden hepsi madeni para?"

"Gerçekten de hiçbir fikrim yok" diye cevap verdi Bryant.

Kim zihinlerin üzerinde düşünmek için son derece farklı şeyler seçmesini bazen tuhaf buluyordu. Bryant bu detay üzerinde hiç düşünmemişti, ancak kendisinin aklından hiç çıkmamıştı. Dikkatle incelenecek bu kadar az kanıt varken, her şeyin bir anlamı olmak zorundaydı.

"Hımmm...." dedi Kim, morgun giriş düğmesine basarken.

Onu beyaz ceketlerden oluşan bir duvar karşıladı.

"Keats... Daniel" diye selamladı. "Elimizde ne var?"

Patolog başını iki yana salladı. "Dedektif, çene çalmaya daha az zaman ayırırsan, biraz zaman kazanabi... aslında zaman filan kazanamazsınız."

Kim beyaz bir çarşafın kurbanı omuzlarına kadar örtmesine minnettardı.

Bütün gece zihninden gitmeyen görüntüden, kadının yüzünün çürümesinin yavaş gerçekleşmiş olduğunu biliyordu. Maruz kaldığı yaralanmalar hala belli oluyordu.

"Yüzüne kaç darbe almış?" diye sordu, içlerinden hangisinin cevap vereceği onun için hiç fark etmiyordu.

"Şimdiye kadar yedi adet saydım, hepsi de sol tarafta" dedi Keats.

Kim patoloğun katilin büyük ihtimalle sağ elini kullanan birisi olduğu sonucunu çıkarttığını biliyordu. Katil bacaklarını iki yana açarak kurbanın üzerine çıkmışken, darbeler muhtemelen yukarıdan gelmişti.

"Ağzı?" diye sordu Kim.

Keats başını evet anlamında salladı. "Toprakla dolu. Büyük ihtimalle ölüm nedeni bu ama işimizi henüz bitirmedik bu yüzden kesin konuşmaya hazır değilim, ama gidip masamın üzerine bir bak."

Kim hızlı adımlarla odanın köşesindeki masaya gitti. Bir kanıt torbası köşeye konulmuştu. Kim torbayı aldı, evirip çevirdi.

Bu bir tel tokaydı. Kırık kalp yoktu ama Kim beyaz plastikte kopan bir şeyin bıraktığı boşluğu görebiliyordu.

"Jemima'nınki gibi" diye fısıldadı.

"Bir tesadüf olmak için biraz fazla mı Dedektif?" dedi Keats.

Kim başıyla aynı fikirde olduğunu ifade edip poşeti masanın üzerine geri koydu. Tuhaftı ama ona fazla bir yardımı dokunmuyordu. Bu tokalar toplu üretiliyordu ve iki eczane zinciri ile sayısız süpermarkette satılıyordu.

Masaya geri döndü.

"Ne kadar süredir toprağın altındaymış bir fikrin var mı?" diye üsteledi.

Adamlar işlemlerinin hangi evresinde olurlarsa olsunlar, Kim'in cevaplara ihtiyacı vardı. Bu kadının kimliğini tespit etmesine yardımcı olabilecek herhangi bir şeye.

"Mevsimsel ve iklimsel değişiklikler, yeraltı suyu miktarı ve asitlik derecesi göz önünde tutulursa, dört ila beş yıldır diye tahmin ediyorum."

"Bu kadar kısa sürede biraz fazla çürümüş gibi görünüyor" diye gözlemde bulundu Bryant.

"Cesetler yüzeye ne kadar yakın gömülürlerse o kadar hızlı çürürler" diye cevapladı Keats.

Kurbanları da sadece yaklaşık yetmiş beş santim derine gömülmüştü.

"İsmini bulmama yardımcı edecek bir şey var mı?" diye sordu Kim. Hem mesleki hem de kişisel açıdan önceliği buydu.

Daniel öne doğru çıktı. Clark Kent gözlükleri onu ciddi, çalışkan bir bilim insanına dönüştüren bir üniforma gibiydi. Önceki gün Kim'in görmüş olduğu oyuncu, muzip ifade gitmişti.

"Yaşam süresi boyunca insan iskeleti bir dizi sıralı kronolojik değişimden geçer; normalde bu değişimler fetüs, bebek, çocuk, ergen, genç yetişkin vs. olarak sınıflandırılır. Yirmi bir yaşına kadar dişler yaş tespiti için en kesin göstergedir. Şimdiye kadar öğrendiklerimizden söyleyebileceğim, kurbanımızın genç yetişkin sınıfına girdiği, bu da genellikle yirmi ila otuz beş yaşları arasına denk geliyor."

"Biraz daha açık olabilir misin?" diye sordu Kim. Dawson'a kayıp kişi raporlarını araştırırken yardımı dokunacak bir şeyler verebilmeyi istiyordu. Son dört ila beş yılı

kapsayacak araştırmalar için bu çok geniş bir yaş aralığıydı. Ve kadın hakkında kayıp bildirimi yapılmışsa bu raporlarda yer alıyor olabilirdi.

"Kadının yirmi beş yaşından büyük olduğunu tahmin ediyorum. Klavikula, yani köprücük kemiği, gelişimi son tamamlanan kemiktir ve kadınınki tamamen gelişmiş."

Kim hiçbir şey söylemedi, bekledi. Bundan biraz daha fazlasını bekliyordu, aksi taktirde adamdan kalmasını isteyerek kendisini küçük düşürmesine değmemiş olurdu.

Daniel devam etti. "Yaşam süresi boyunca kemikler yeni osteonlar üretirler, bunlar kan damarları içeren minik tüplerdir. Daha genç yetişkinler daha az ve daha büyük osteonlara sahiptirler ama yaşlanmayla birlikte yenilerin oluşup eskileri bölmesiyle bu tüpler küçülür."

Kim bu bilgiyi öğrendiği için minnettardı ama bunu bir daha kullanmak için bir sebebi olacağından emin değildi. Eğer bu kadının kimliği osteonları sayesinde tespit edilemeyecekse bu bilginin ona pek bir faydası yoktu.

"Ve son olarak da kafatası kemiği. Beyni çevreleyen kemikler çocukluk süresince kafatası dikişleri olarak anılan çizgiler boyunca büyürler. Yetişkinlik dönemi boyunca kemiklerin yeniden biçimlenmesi bu çizgileri yavaş yavaş ortadan kaldırır."

"O zaman yaş açısından Jemima Lowe gibi otuzlu yaşların başlarına mı bakıyoruz?" diye sordu Kim, daha kesin bir cevap almak için bastırmaya kararlı şekilde.

"Çok önemli bir fark dışında" dedi Daniel. "Bu kurban bir çocuk doğurmuş."

Kim Bryant'la göz göze geldi.

Şimdi verilen hizmet Kim'in ödediği bedele değmeye başlamıştı. Ama adamın yüz ifadesi daha bitirmediğini söylüyordu.

"Hamilelik bir kadının kemiklerini değiştirmez, ama bunun bir istisnası bulunur. Doğum sırasında kasık kemikleri bebeğin doğum kanalından geçmesini sağlamak için birbirlerinden ayrılırlar. Kasık kemiklerinin bağlı olduğu bağ dokuları esnemek zorundadırlar. Dokular yırtılabilirler ve kemiğe bağlandıkları yerde kanamaya sebep olabilirler."

"Bu kısımlarda kemiklerin daha sonra yeniden biçimlenmesi kasık kemiklerinin iç yüzeylerinde doğum çukurları olarak adlandırılan küçük dairesel ya da çizgisel oyuklar bırakabili..."

"Dok... Daniel, bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Kim.

"Ergenliğinde doğum yaptığından şüpheleniyorum."

Ve bu son açıklama noktayı koymuştu.

Kırk Altı

Isobel karanlıkta etrafa baktı. Artık siyahtan çok kirli gri olduğunu fark ederken kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Zihnindeki siyahlığın rengi açılıyordu, renk değişimi artık sadece köşelerde gerçekleşmiyordu. Ve hareket ediyordu.

Karanlığın ötesinde bir şey ve bir gölge vardı.

Sesler vardı. Seslerin zihninden gelip gelmediğini anlamak için dikkatlice dinledi. Emin değildi, ama kafasının içinden değil ötesinden geldiklerini düşünüyordu.

Elinin üzerindeki ılık his geri dönmüştü. Güven verici, rahatlatıcıydı.

Lütfen, birisi bana yardım etsin, diye ağladı. İçerideyim. *Lütfen beni çıkartın. Buradan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.*

Düşünce yoluyla iletişim kurmaya çabalamak ani bitkinliğe yol açtı. Ama algılar vardı. Ayağında bir gıdıklanma hissediyordu. *Soğuk bir şey göğsünün üzerine yerleştirilmişti. Buradayım*, diye çığlık atmak istedi ama bedeni onu dinlemeyecekti.

Bir süre, bedeni parçalar halinde kafasının etrafında dağınık şekilde mi duruyor diye merak etti ama algılar ona parçaların bağlantılı olduğunu söylüyordu.

Bedeni hala bir aradaydı ve o hala hayatta olabilirdi ama bu sessiz, sonsuz cehennemde kapana kısılmıştı.

Ama umut etmeye izin verirse hayal kırıklığına uğramaya da hazır olmak zorundaydı ve hata yapmanın getireceği düş kırıklığını kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

Kâbusun bitmesi için dua ederken kalbi dökülmeyen gözyaşlarıyla ağladı.

Ölü olmak çok daha mantıklı geliyordu, bu yüzden ölümü bu kadar rahatlıkla kabullenmişti. Yaşıyor olmak aşırı karmaşık, aşırı yorucuydu.

Ölmüş olsaydı, artık soruları olmazdı.

Yaşıyor olsaydı, çok fazla sorusu olacaktı.

Kırk Yedi

"Neden bu kadar ımmm ... neşeli olduğunu anlamıyorum" dedi Bryant, hastaneden çıkarlarken.

Kim telefonunu açtı, Stacey'den cevapsız bir arama geldiğini gördü. Tam da konuşmak istediği kişiydi.

Geri arama tuşuna bastı ve arabanın anahtarlarını Bryant'a fırlattı.

Adam Kim'in araba kullanışından yeteri kadar eziyet çekmişti.

"Ne buldun Stace?" diye sordu.

"Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey."

"Devam et."

"Jemima'nın ilkokulundaki yaşlı okul müdürünün adresini buldum. Elimde Jemima oradayken çalışmış olan personelin bir listesi var."

"İyi iş Stace. Adresi Bryant'a mesaj at. Şimdi, ebeveynlerinden kadının hangi liseye gittiğini öğren, ayrıca bak bakalım o zamanlarda herhangi bir kızın çocuk yaşta hamile kalmasıyla ilgili bir şeyler bulabilecek misin?" dedi, arabaya binerlerken.

"İlgileniyorum patron, ayrıca bir şey daha var. Bölgede yedi tane varfarin kliniği var. Hepsiyle konuştum, Bob'un cesedinin bulunduğu zamanlarda gelmeyi bırakan on bir adamın listesini çıkarttım."

"Aman Tanrım Stace. Peşinden atlı mı kovalıyor?" diye sordu Kim. "Sadece ilk isimlerini ver" dedi, Bryant arabayı otoparktan çıkartırken.

"Alfabetik sırayla, Alan, Charlie, Edward, Geoffrey, Ivor, Jack, Lester, Malcom, Norman, Philip, Walter."

Kim bağırarak Stacey'nin söylediklerini tekrar etti. "Şef, araba kullandığımı ve hiçbir şey yazamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Hafızanı kullan" dedi Kim, ağzını telefondan uzaklaştırırken.

Bryant başını iki yana salladı, arabayı sürmeye devam etti. Brierley Hill ana cadde ışıklarında durdu.

Kim "Sonra görüşürüz" dedi ve telefonu kapattı.

Bryant kavşağa altı adım uzaklıkta yola adım atan bir grup delikanlı yüzünden ani fren yapmak zorunda kalın-

ca Kim soluna baktı.

"Tanrım, bazen..."

"Kenara çek Bryant" dedi Kim, gözlerini vitrinlerden birine dikmişti.

Bryant beyaz bir nakliye panelvanının boşalttığı yere ustalıkla girdi. "Şef... burada ne..."

Durdukları yeri görünce sözleri yarım kaldı.

Bütün ana caddelerde bir tane vardı. Bölge ne kadar yoksul ya da işsizlik oranı ne kadar yüksek olursa olsun. Bir kollu makine oyun salonuna her zaman talep vardı.

"Burada bekle Bryant" dedi Kim ve arabadan dışarı fırladı.

Kapıyı iterek açtı, içeri girdi. Gözlerinin dışarıdaki parlak gün ışığından mekânın yapay gece vakti ortamına alışması birkaç saniye sürdü.

Üç adet kollu makinenin ötesinde, kot pantolon ve beyaz gömlek giymiş bir adam cam ekranı siliyordu.

"Affedersiniz" dedi Kim, kapının arkasından kapanmasını izin vererek.

Adamın yüzü ince ve soluktu, ama içten bir şekilde gülümsedi. "Ne oldu hayatım?"

Kim durumunu açıklamak için zaman harcamak istemedi. Sorusu basitti.

"Burada çekiliş biletleri satılıyor mu?" dedi, etrafına bakarak. "Tombala için ya da..."

Adam başını hayır anlamında sallamaya başlarken Kim konuşmayı kesti. Kahretsin, ama zaten düşük bir ihtimaldi.

"Yok hayatım..."

"Tamam, zaman ayırdığınız için teşek..."

"Onları yıllardır satmıyoruz, beş yıl ya da daha fazla olmuştur" dedi.

Tek bir kısa cümle içinde hem iyi hem de kötü haber barındırıyordu.

"Onları ne için satıyordunuz?" diye sordu Kim.

"Ödüller için. Haftalık çekişler düzenliyorduk ama işler azalınca bıraktık."

Kim başını tamam anlamında salladı, klostrofobi hissettiren mekânın çıkışına doğru yöneldi.

"Zaman ayırdığınız iç..."

"Merry Hill'deki salona sormak isteyebilirsin. Sanırım onlar hala satıyorlar."

Kim ona içten gülümsedi, yaka kartına daha yakından baktı. "Melvyn, inanılmaz yardımcı oldun, teşekkürler" dedi, ardından kapıya yöneldi.

Arabaya tekrar binince, Bryant "Gülümsüyorsun" diye tespitte bulundu.

Kim emniyet kemerini takarken "Doğruca Merry Hill'e" diye talimat verdi. Hala düşük bir ihtimaldi ama ilk defa elinde en azından araştırabileceği bir şeyler varmış gibi hissediyordu.

Brierley Hill'den aşağıya Level Sokağına, ardında da alışveriş merkezine gitmek arabayla çok kısa sürüyordu.

Bryant şans eseri hemen önünde boşalan bir park yerine girdi. Arabayı park etti, Kim'le otobüs durağından geçerek oyun salonuna girdiler.

Karanlık mekân büyük ikramiyeler ve ödüller vaat eden kollu makinelerin hızlı, hareketli ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Bir sonraki kollu makine koridorundan madeni paraların düşme sesleri duyulurken iki yaşlı kadın keskin gözlerle etrafa bakındı. Kim mekânın arka tarafında çekilen tombala numaralarının okunduğu duyabiliyordu.

"Affedersiniz" dedi, açık mavi renk bir tulum giymiş

bir kadına yaklaşarak. İçinde bozuk para bulunan deri bir çanta, kayışla kadının beline bağlanmıştı.

Kadının eli otomatik olarak çantaya gidince Kim kadının müşterisini tanımak üzerine hızlandırılmış bir kursa ihtiyaç duyabileceğini düşünmeden edemedi. "Tipik kumarbaz" görünümü diye bir şey yoktu ama ne onun ne de Bryant'ın üzerinde zaman öldürmek için giyilen tarzda kıyafetler vardı.

Kim kimliğini çıkarttı. Kadın ışığın içinde gözlerini kıstı, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. Başıyla kimlikleri anladığını belirtti, yüzüne anında endişeli bir ifade yerleşti.

"Ne kadar süredir burada çalışıyorsun Jean?" diye sordu Kim, yaka kartından ismini okuyarak.

"Sekiz yıldır" dedi kadın, buna kendisi de pek inanamıyormuş gibiydi. Ama Kim'e göre iş işti, daha kolay seçenekler aramaktansa bir işte sebatla çalışmaya devam etme sağduyusunu gösteren herkesi destekliyordu.

"Çekiliş biletleri satıyor musunuz?" diyerek neden orada olduklarına açıklık getirdi.

Kadın sanki suçlu olduğunu kabul ediyormuşçasına başını yavaşça evet anlamında salladı.

"Neyin çekilişini yaptığınızı sorabilir miyim?" diye sordu Kim, buradan bir tür ipucu çıkması için dua ederek.

Kadın omzunu silkti. "Pek çok şeyin. Market sepetleri, şarküteri et ürünleri, alışveriş kuponları, tombala oyunlarına ücretsiz katılma fırsatları."

Her kalem Kim'in midesindeki heyecanı bir parça yükseltti.

Bryant öne doğru geldi. "Bütün bunlar her hafta mı veriliyor?" diye sordu.

Jean başını evet anlamında salladı.

"Hangi çekiliş biletinin hangi kalem için olduğunu nasıl takip ediyorsunuz?"

"Renklerle" dedi kadın, basitçe.

Kim Bryant'a minnet dolu bir bakış attı.

"Mavi hangi kalem için?"

Jean gülümsedi. "Mavi bir şişe Bell's viskisi için."

Kim'in içinde yeniden umut yeşermeye başlamıştı. "Her zaman mı?"

"Hatırlayabildiğim kadar uzun süredir böyle" dedi kadın.

Ve Kim bunun sekiz yıldan uzun bir süre olduğunu zaten biliyordu. Bu son derece basit ama işe yarayan bir sistemdi.

"Kayıtları tutuyor musunuz?" diye sordu Kim, umutla. Bir çekiliş bileti almak için normalde bir adres ya da telefon numarası vermek gerekiyordu. Evet, son üç yıl için haftada bir olmak üzere toplamda iki yüze yakın bir rakam ediyordu ama Bob'a bir isim vermek için uğraşmaya değerdi.

Jean başını hayır anlamında salladı. "Sadece birkaç aylığına, sonra sahiplenilmeyen ödülleri Mary Stevens düşkünler evine veriyoruz. Bunu insanlara biletleri alırlarken söylüyoruz" diye ekledi, kendisini savunurcasına.

"Birkaç yıl önce burada müşteriniz olma ihtimali olan bir adamı sormak istiyoruz. Viski çekiliş biletlerinizden birinin onda olduğunu düşünüyorum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Kim bu denemenin boşuna olduğuna ikna olmuştu. Kadının yüz ifadesi Kim'in düşüncelerini teyit etmeye yetti. Jean her gün yüzlerce yüz görüyor olmalıydı. Bu miktar iki ya da üç yılla çarpıldığında, yüz binden fazla yüz içinden bir yüzü arıyor oluyorlardı. Ama madeni paraların bir anlamı ol-

malıydı.

"Hayatım, seni kırmak istemiyorum ama..."

Kim sevgi ifadesine aldırmadan yine de devam etti. "O zamanlar ellili yaşlarının ortalarında olmalıydı, siyah saçlı, biraz kilolu."

Jean başını iki yana sallamaya başladı, sağında beliren uzun bacaklı ve ince genç adama konuşmaksızın bir avuç dolusu bir sterlinlik bozuk para verdi. Banknotu para kesesinde ayrı bir fermuarlı göze koydu.

Bryant öne çıktı. "İsmi Alan, Charlie, Edward, Geoffrey, Ivor, Jack ya da Lester olabilir..."

Jean kaşlarını çatarken Kim meslektaşına göz ucuyla baktı.

"Durun bir dakika" dedi kadın. "Ivor mu dediniz?"

Bryant başını evet anlamında salladı. Bu taraflarda yaygın kullanılan bir isimdi.

"Ivor adında bir adam buraya çok sık geliyordu. Oturup saatlerce kollu makine oynardı. Kazandığı her şeyi hemen makineye geri atardı."

Gözleri şaşkınlık içinde genişledi. "Her hafta viski için bir çekiliş bileti alırdı. Başka şeyler için değil, hep bir şişe Bell's için. Birkaç kere de kazandı" dedi, başıyla onaylayarak. "Ancak yıllardır gelmiyor. Bir sebepten ötürü birilerinin onun canına okuduğunu zannetmiştik."

"Neden öyle düşündünüz?" diye sordu Kim, kaşlarını çatarak. Her müşteri kaybından sonra hemen böyle bir çıkarımda bulunulduğundan emin değildi.

Kadın kızararak "Ah, bir sebebi yok" dedi ama Kim ona inanmadı.

"Bu doğru değil" dedi. "Lütfen Jean, bize anlatabileceğin her şey inanılmaz makbule geçecek. Bu adam hakkında gerçekten de daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor."

Kadın tereddüt etti, sonra iç geçirdi. "Bekleyin, bir da-

kika içinde döneceğim" dedikten sonra yanlarından ayrıldı.

"Aman tanrım şef, Woody senin hakkında ortada hiçbir şey yokken bile bir şeyler bulabilir dediğinde haklıymış" dedi Bryant, Jean duyma mesafesinden çıkar çıkmaz.

"Sen de çok kötü değildin" diye gözlemde bulundu Kim. "Bütün o isimleri aklında tutmayı başardığına inanamıyorum."

"Beni yanında tutma nedeninin güzel fiziğim olduğunu sanmıyorum, ancak fiziğim de hiç fena..."

"Bu Rita" dedi Jean, kendisine benzer ölçülerde ama taranmamış ateş kırmızı saçları olan bir kadını takdim ederek. Kadın da mavi bir tulum giymişti ve bir para kemeri taşıyordu.

"Şu biraz sorun yaşadığın adamı hatırlıyor musun, viskici Ivor denilen adamı?"

Rita başını evet anlamında sallayarak Kim ve Bryant'a şüpheyle baktı.

Jean "Sorun yok, anlat onlara, onlar polis" diye bastırdı.

Rita kuşkulu görünüyordu ama Jean onu dürttü. "Hadi, bağlantılı olabilir."

Kim'in ilgisi uyanmıştı.

"Kocaman bir adamdı, aşırı kiloluydu yani. Uzun boylu değildi. Biraz ürperticiydi, ama burada buna alışıyorsunuz. Beni yanlış anlamayın, bazı hoş insanlar da buraya gelip..."

"Ama Ivor..." dedi Kim, onu yeniden konuya yönlendirerek.

"Şey, bazen buraya çocuklar gelir" dedi kadın, Jean'e bakarak. "Onları durdurmak için her şeyi yapıyoruz, ama kapıdaki tabelalara aldırış etmiyorlar, onları görür görmez de dışarı çıkartıyoruz, di mi Jean?"

Kim meyveli kollu makinelerde yaşı tutmayan çocukların kumar oynamasıyla hiç ilgilenmiyordu.

"Bu zor olmalı, anlıyorum" dedi. "Peki Ivor'la ilgisi ne?"

"Bir süre önce, yani üzerinden birkaç yıl geçmiş olmalı, bir grup kız gelmişti, birisi gelip Ivor'un onun arkadaşına dokunduğunu söyleyene kadar onları fark etmemiştim."

"Ne yaptın?"

"Şey, polisi arayamazdım... kız şikâyette bulunmak istemedi ve, şey, her şeyden önce burada da olmaması gerekiyordu."

Bu yüzden ne kız ne de bu kadın başını belaya sokmak istememişti.

"Peki ya Ivor?"

Başını öne arkaya sallayarak "Ona gitmesini ve geri gelmemesini söyledim" dedi kadın, doğru şekilde hareket etmiş olduğuna ikna olmuş bir ifadeyle.

"Peki geri geldi mi" diye sordu Kim.

Kadın başını iki yana salladı. "Yok ve arkadaşını da bir daha hiç görmedim."

Kim'in kalp atışları hızlandı. Ivor onların Bob'uysa, o zaman arkadaşı ellerindeki ilk ipucu haline gelebilirdi.

Kırk Sekiz

"Pekâlâ Stace, listedeki Ivor isimli adamla ilgili bana bulabileceğin her şeyi bul. Biraz zayıf bir ihtimal ama onun adamımız olma ihtimali var."

"İlgileniyorum patron" diye karşılık verdi Stacey.

"Hazır başlamışken, Larry bilmem ne adında bir de arkadaşı varmış. Bilmiyorum, belki kliniklerden birinde

kaydı olabilir. Orada tanışmış olabilirler, onu bulabilirsek bize yardımcı olabilir."

"Anlaşıldı" dedi Stacey, Kim telefonu kapatmadan.

"Rita'nın hikâyesiyle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Bryant, Stourbridge'e doğru sürerken. Diğer tarafta Stourton ile Jemima Lowe'un eski okul müdürünün evi yer alıyordu.

Kim cevap olarak omzunu silkti. "Zararsız bir yanlış anlama olmuş ve Stacey'i tamamen yanlış bir taşın altına bakması için yönlendirmiş olabilirim... ama şu anda elimizdeki tek taş bu ve üzerinde hiçbir kimlik taşımayan bir adam için bence ileri doğru atılacak her adım büyük bir sıçrama olacaktır."

"Dürüst olmak gerekirse o taşın neden bizim soruşturmamızda ortaya çıktığını hala anlamıyorum" dedi Bryant.

Telefonunun çalması Kim'i cevap vermekten kurtardı.

Araştırma isteğinin Tracy'den gelmiş olduğunu Bryant'ın bilmesine gerek yoktu.

"Stone" dedi.

"Dedektif, ben Doktor Singh, Russell Hall'dan. Daha önce konuşmuş..."

"Elbette Doktor Singh" diye tanıdığını belli etti Kim.

"Isobel'le ilgili arıyorum..."

Kim kendisini korkuyla beklediği habere hazırladı.

"Isobel'in uyandığını haber vermek için arıyorum." Kim telefonu kapattı ve Bryant'a arabayı geriye döndürmesini söyledi.

Nihayet bir görgü tanıkları vardı.

Kırk Dokuz

Dawson ceketini arabadan çıkartmaya gerek duymadı. Hem sabahın ilerleyen zamanlarında havanın sıcak olması hem de patronunun orada olmaması nedeniyle ceketinin bugün sırtını onurlandırmasına gerek yoktu.

Çakıl alanda olay yeri ekiplerine ait Ford Transit ile Harry'nin yer radarı ekipmanını taşımak için kullanılan alçak dorsenin arasına park etti. Başka kötü bir sürpriz bulmazsa Harry'nin bugün işini bitireceğini zannediyordu, ama teknisyenler en az birkaç gün daha etrafta olacaklardı.

Dış kapıyı ona açmış olmalarına rağmen içeri girmeden önce kapıya hafifçe vurdu.

İçeri girdiğinde Jameel'in sırtıyla karşılaştı, genç adam döndü, ona doğru başıyla selam verdi. Dawson arka fonda The Shadows grubunun sesini duyabiliyordu.

Bu tuhaf bir çocuktu.

"Hey adamım" dedi Jameel, ardından tekrar bilgisayarına döndü.

Dawson adamın arkasından geçti, Catherine'i önünde bir yığın grafikler ve çizelgeler yayılmış halde toplantı masasında görünce duraksadı.

"Gelmişsin" dedi, budalaca.

Kadın az daha gülümsüyordu. "Evet, öyle görünüyor" dedi.

"Ama içeri nasıl girdin?" diye sordu Dawson.

Polis kordonundaki polis memurları onun geçmesi için basını yoldan çekerken birkaç dakika beklemek zorunda kalmıştı. Adli tıp uzmanlarının gelmesi böyle bir

duruma yol açıyordu. Teknisyenler gelir gelmez, basın bulunacak bir şeyler olduğunu anlamıştı ve dün akşamdan beri sayıları durmadan artıyordu.

Patron onlara Catherine'in geçmişi hakkında bilgi vermişti, bu yüzden Dawson kadının tekrar çalışmaya başladığını görmeyi ummamıştı.

Bu sefer Catherine gerçekten de gülümsedi. "Profesörün arabasının arkasındaki bir piknik battaniyesinin altında içeri girdim."

"Ona olanları söyledin mi?" diye sordu Dawson. Patron onlara bu konuda kimseye tek bir kelime bile etmemeleri konusunda da açık olarak uyarı yapmıştı.

Kadın başını evet anlamında salladı. "Kıdemli Baş Dedektif Stone'un söylediği pek çok şey mantıklı geldi. Çalışmam daha iyi olacak" dedi.

Dawson bunu anlayabiliyordu. Yakın zamanda bir çete üyesinin ölümüyle ilgili bir soruşturma yürütürken kötü şekilde dövülmüştü ama ertesi gün hemen masasının başına dönmüştü.

Catherine, "O biraz tuhaf değil mi? Patronun yani." diye sorarak Dawson'u şaşırttı. Sorulara cevap vermenin dışında onunla ilk kez bir konu hakkında konuşuyordu.

Dawson sinirlendiğini hissetti. "Nasıl yani?"

"Onda göründüğünden biraz daha fazlası var. Çok sempatik değil..."

"Evet, onu tanımıyorsun" dedi Dawson, kollarını göğsünde çapraz birleştirerek.

"...ilk bakışta diyecektim, ama içinde çok fazla şey yaşıyor. Hakaret etmek için söylemedim. Dün bana çok yardımcı oldu" dedi Catherine, kâğıtlarını toparlarken. Ardından "Elvis'i kontrol etmeye gidiyorum Jameel" dedi ve hızla Dawson'un yanından geçip kapıya yöneldi.

Genç adam dönmedi, onun söylediklerini duyduğunu da hiç belli etmedi ama kapı kadının arkasından kapandıktan sonra bir şeyler mırıldandı.

"Pardon?" dedi Dawson geriye, konteynerin ofis kısmına doğru bir adım atarak.

"Boğazıma bir şey kaçtı da" dedi Jameel, ardından inandırıcı olması için öksürdü.

Dawson kanmamıştı.

"Siz ikiniz anlaşamıyor musunuz?" diye sordu. Catherine'in kendisiyle biraz önceki konuşma şeklinden sonra buna şaşırmamıştı.

"Değişken kadınlarla yapamıyorum adamım. Kadınlar zaten anlaşılması çok zor bir canlı türü, çakıyor musun?" Dawson gülümsedi. Ah evet, anlıyordu.

"Değişken mi?" diye sordu, kendisine bir bardak su koyarken.

"Bir şey istediğinde inanılmaz üzerine düşüyor, iltifatlar filan ediyor, ama istediğini aldıktan sonra bir penguenin göbeği kadar soğuk."

Dawson bir kahkaha attı. "Dostum, bunun sadece bir kadın için değil tüm kadınlar için geçerli olduğunu öğreneceksin." Etrafa bakınıyormuş gibi yaptı. "Curtis Grant bugün seninle değil mi?"

"I-ıh. İyi ki de yok. Tıraş losyonu boğazımı yakmaya başlamıştı."

Dawson gülümsedi. Evet, o da fark etmişti.

"Burada biraz fazla takılıyor. Sistemle ilgili yapılacak çok şey mi var?"

Jameel başını iki yana salladı. "Sanmıyorum ama yazılım güncellemesiyle ilgili hiçbir hata olmadığını kontrol etmek istedi."

"Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor" diye gözlemde bulundu Dawson.

"Dürüst olmak gerekirse, biliyor. Şirketi hayatı olmuş. Ondan bir çocukmuş gibi bahsediyor."

Dawson başıyla dediklerini anladığını ifade etti. "Güvenlik işleriyle ilgili bütün planlamayı kendisi mi yaptı? Kameraların yerleştirilmesi ve diğer şeyleri?"

"Sanırım. Ben başlamadan önce yapılmış, ama onu Profesör Wright getirmiş ve profesör ona güveniyor gibi görünüyor."

Dawson suyu içti, kapıya yöneldi.

Aniden Jameel ona doğru döndü. "Bir dakikan var mı? Sana sormak istediğim bir şey var?"

Dawson bir an şaşırdı. Jameel arazideki hareketliliğe karşı tamamen ilgisizdi. Hiçbir şey sormamış, sadece kafasını eğmiş ve işini yapmaya devam etmişti.

"Sor bakalım" dedi.

Jameel ellerini kalçalarına koydu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Diliyle dudaklarını hızlıca ıslattıktan sonra sorusunu sordu. "Öğrenmek için can atıyorum dedektif. Hiç birisini öldürdün mü?"

"Ne?" diye sordu Dawson, şaşkınlıkla. "Buranın Los Angeles sokakları değil Black Country olduğunun farkındasın değil mi?"

Jameel öne doğru eğildi. "Evet ama öldürdün mü?"

Gün önünde uzayıp giderken Dawson gözlerini devirmemeye çalıştı.

Elli

Bryant hastane otoparkına girdi, park yerini kapmak için içerden çıkan bir ziyaretçiyi çaktırmadan takip etti.

Kim arabadan dışarı fırladı, koşarcasına hastaneye yöneldi.

Otomatiğe bağlamış şekilde Ara Yoğun Bakım Ünitesine yöneldi.

Diyafona bastı, tanıdık klik sesinin ardından kapıyı itti.

Doktor Singh hemşire bankosunda ayakta durmuş bir çizelgeyi dolduruyordu. Bir önceki günkü servis başhemşiresi karton bir yatak lazımlığı ile oradan ayrılmadan önce Kim'e doğru gülümsedi.

Doktor Singh yazmakta olduğu şeyi bitirdikten sonra ona doğru döndü. "Çok hızlı geldiniz dedektif" diye tespitte bulundu.

Katilleriyle gerçekten de vakit geçirmiş olan canlı tanıkla görüşmek uğruna okul müdürüne yapacakları ziyareti ertelemişlerdi.

"Uyandığını söylediniz" dedi, adamın yanından geçerken.

Doktor elini nazikçe Kim'in koluna koydu. Kim geriye çekilerek adamın elinden uzaklaştı, adama kaşlarını çattı.

"Doktor, onunla hemen konuşmalıyım. O soruşturmamız için çok önemli bir..."

"Bunu anlıyorum. Bilinci açıldığı anda sizi bu yüzden aradım."

"Öyleyse?"

"Son konuşmamızdan bu yana, ımm ... bazı gelişmeler oldu. Durum karıştı."

Kim doktorun nazik tavırlarına rağmen kızgınlığının arttığını hissetti. Yirmi adım ötede ihtiyaç duyduğu cevapları bilen bir kadın vardı.

Isobel başka birisi daha zarar görmeden önce bu vakanın çözülmesinde kilit rol oynayabilirdi.

"Bakın, eğer imzalamamı istediğiniz bir form ..."

"Formların size faydası olmayacak dedektif. Isobel uyanmış olabilir, ama yakın zamanda olan olaylarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Aslına bakarsanız, kim olduğunu bile bilmiyor."

Elli Bir

Kim geri çekildi, hemşire bankosunun kenarına yaslandı.

"Onunla görüşmenizden önce sizinle konuşmak istememin sebebi bu. Isobel geriye dönük hafıza kaybı yaşıyor. Bir olaydan önceki kayıp hatıralar bazen yalnızca saniyeler ya da dakikalar öncesini kapsar, nadiren birkaç yılı ve çok daha nadiren her şeyi kapsar."

Kim tutmakta olduğu nefesini bıraktı. "Hafızası geri gelecek mi?"

Adam omuzlarını aşağı yukarı hareket ettirdi. "Henüz söyleyemem dedektif. Üzerinde çalıştığım birçok vakada, hatıralar bir yapboz gibi, sırasız rasgele geri geliyor. Geçen haftadan bir şeyler hatırlayabilir, dakikalar sonra da

yedi yaşından bir şeyler hatırlayabilir. İlerleyen günlerde üzerinde düşünmemiz gereken daha pek çok soruyla karşılaşacağız. Hasarın gerçek boyutlarını değerlendirmemiz gerek."

Kim şaşırmıştı. "Şimdiden belli değil mi?" Kadın hafızasını kaybetmişti. Öğrenecekleri başka ne kalmıştı ki ortada?

"Ah, hatıraların oluşturulmasıyla saklanması arasında fark var" dedi Doktor ve duraksadı. "Çömlek atölyesinde yangın çıktığını ve bütün çömleklerin tahrip olduğunu hayal edin. Mallar gitmiştir, üretilmiş hiçbir şey kalmamıştır. Peki, ama ya çömlekçi çarkı? Ekipman hala çalışıyor mu yoksa o da mı gitmiş?"

Kim anlamıştı. "Bilinci hasarın boyutlarını öğrenebileceğiniz kadar uzun süredir açık değil."

Doktor Singh gülümsedi. "Kesinlikle. Kısa süreli hafıza yaklaşık otuz dakika sonra kontrol edilebilir. Uzun süreli hafıza bir gün, iki gün, bir hafta ya da daha sonra hatırlamayı gerektirir."

Kim başını iki yana salladı, sersemlemişti. Isobel'in vereceği mücadele için şimdiden üzüntü duyuyordu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Doktor Singh" dedi.

"Bir şey değil, şimdi onu görebilirsiniz."

Kim servise girmeden önce tereddüt etti. Motorcu botlarının topuklarının gürültü çıkartarak geldiğini haber vermesini önlemek için zaten parmak uçlarında yürüyordu.

Derin bir nefes aldı, yatan hasta bölümüne girdi.

Kim'in fark ettiği ilk şey Isobel'in yanındaki yatağın şimdi boş olduğuydu. Ama bu serviste bunun nedenini sormazdınız.

İkinci fark ettiği şey Duncan'ın nazikçe Isobel'in yemek yemesine yardım ettiğiydi.

Kim gülümseyerek yatağa yaklaştı, konuşmadan önce Duncan'ın omzuna nazikçe dokundu.

"Merhaba Isobel, ben Kıdemli Baş Dedektif Stone, sorun olmazsa seninle biraz konuşmak istiyorum."

Kim doktorla yaptığı konuşmadan sonra kadından ne kadar bilgi alabileceğinden emin değildi.

"'İzzy' denilmesini tercih ediyor" dedi Duncan, gülümseyerek.

Isobel'in bakışları ikisi arasında gidip geldi, kadın konuşmuyordu.

Yüzü solgundu, gözlerinin altı morarmıştı. Göz kapakları bitkinlikten ağırlaşmış gibiydi. Kim kadının her nereye gittiyse oradan savaşarak geri gelmek için sarf etmiş olduğu güce hayranlık duyuyordu.

Isobel'in diğer tarafına geçti. Duncan yatağa tünemişti, bu yüzden hastanelerin olmazsa olmazı rahat koltuğu çekmemeye, kaldırarak taşımaya özen göstererek yatağa yaklaştırdı.

"Gitmemi ister misiniz?" diye sordu Duncan.

Kim başını hayır anlamında salladı. Adam Isobel'in sağ elini kaldırarak hastane masasının üzerindeki bir kâse sulu çorbadan alıp ağzına götürmesine yardım ediyordu.

Isobel el sıkışmak için sol elini kaldırmaya çalıştı. Kim ele dokunarak tekrar yatağın üzerine koydu.

Öne doğru eğildi, kollarını dizlerinin üzerine koydu.

"İzzy, hiçbir şey hatırlamadığını anlıyorum, ama yine de sormak zorundayım, tamam mı?"

Duncan kadının elini bir kere daha ağzına yönlendirirken kadın başını tamam anlamında salladı. Çamurumsu sıvıyı yutmak için çok fazla çaba sarf ediyor gibiydi.

"Çok yorulursan haber ver."

"Gözlerimi kapatmak istemiyorum" dedi kadın.

Sesi zayıf çıkıyordu, fısıltıdan biraz yüksekti. Kim biraz daha uzakta olsaydı tek bir kelime bile duyamayacaktı.

Kadının gözlerini kapatmak istememesini de anlayabiliyordu. Belki de koma haline geri dönmekten hatta hiçbir zaman uyanmamaktan korkuyordu.

Duncan kadının elini tuttu, bir kaşık dolusu çorba daha aldı, ardından ağzına götürmesine yardım etti.

Isobel yine güçlükle yuttu, sonra sol elini kaldırarak artık istemediğini belirtti.

Duncan kaşığı tabağın içine geri koydu ama kadının elini tutmaya devam etti.

"Isobel, bunu kabullenmenin senin için zor olabileceğini biliyorum ama yaraların bir kaza sonucu oluşmadı."

Kadın yutkundu, başıyla onayladı. Kendine geldiği kısa süre içerisinde muhtemelen bunu anlamış olmalıydı.

"Kaçırıldığından ve iraden dışı tutulduğundan oldukça eminiz. Kafana aldığın darbeler aslında seni öldürmek içindi."

Kadının boğazından bir ağlama sesi çıktı. Kim elini güven telkin edici şekilde Isobel'in koluna koydu.

"Endişelenme, güvendesin. Burada sana zarar veremez. Ama bu adamı aynı şeyi yeniden yapmadan önce yakalamamız gerekiyor."

Diğer iki kadının bu kadar şanslı olmadığını itiraf ederek kadını daha da korkutmak istemedi.

Isobel'in yüzündeki korku ifadesi yılgınlığa dönüştü. "Ben..."

"Boğazını yorma" diye talimat verdi Kim. "Sadece bir şeyler hatırlayabilir miyiz görmek istedim."

Isobel başını tamam anlamında salladı, ama kaşlarını çatmaya devam etti. Kim kadının güvence almak için Duncan'a baktığını gördü. Adam gülümsedi, elini sıktı. "Çok iyi iş çıkartıyorsun İzzy."

"Bacaklarının arkasında ve karnında izler var" diye açıkladı Kim. "Bu izlerin nasıl oluştuğu hakkında bir fikrin var mı?"

Isobel başını hayır anlamında salladı.

"Kaçırılmanla ilgili bir şey hatırlıyor musun; bir koku, bir ses, herhangi bir şey?"

Isobel başını iki yana salladı.

"Nereden kaçırılmış olabileceğine dair bir şeyler hatırlıyor musun?"

Kadın başını hayır anlamında salladı, sonra Duncan'a baktı; adam kendisinin de hiçbir cevap veremiyor olmasından dolayı acı çekiyordu.

"Nerede tutulduğunla ilgili zihninde bir şey var mı, en ufak bir şey?" diye sordu.

Isobel'in gözleri yaşla doldu, Kim anlamıştı.

Hiçbir hatıra olmadan, kadın boş bir alana bakıyordu. Kendisiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Tanıdığı, bildiği hiçbir şey olmadan zihni ona yabancı geliyordu. Kendisiyle ya da önemsediği insanlarla ilgili hiçbir hatırası yoktu.

Duncan elini okşadı. "Sorun yok bebeğim. Yeniden hatırlayacaksın."

Kim adamın haklı çıkmasını umut etti, sadece işine yarayacağı ve soruşturmayla ilgili bilgiler edinebileceği için değil, aynı zamanda Isobel için de.

Aksi takdirde kadın yeniden başlamak zorunda kalacaktı. Tamamen yeni bir insan oluşturmak zorunda kalacaktı. Hatıraları bugünden, yani yaklaşık yarım saat

öncesinden başlayacaktı, o da ekipmanı hala çalışıyorsa. Ama şu an bunun için endişelenecek vakti yoktu.

Bir şeyler söylemek üzereyken yatakhanenin girişindeki doktoru fark etti.

Doktor Kim'e hastanın yanında çok fazla kalamayacağını söylemişti, şimdi ona bu talimatını hatırlatıyordu. Hastayı fazla yormaması gerekiyordu.

Kim yaralanma her şeyi silmeden önce belki küçük bir bilgi parçası kadının beyninde takılıp kalmıştır diye soru sormaya devam etmek istiyordu. Bir düşüncenin ardına tutunmuş inatçı bir hatıra istiyordu sadece.

Ama kadına haksızlık etmiş olacak, muhtemelen de bir sonuç elde edemeyecekti.

Ayağa kalktı, rahat koltuğu eski yerine koydu.

"Isobel çok iyi gidiyorsun, bu yüzden bir şeyler hatırlamak için kendini zorlama. Ne kadar zorlarsan o kadar erişilmez olabilirler."

"Kartvizitimi burada bırakacağım. Bir şey hatırlarsan Duncan'dan beni aramasını iste."

Isobel başını tamam anlamında sallayarak zayıf bile olsa bir gülümseme sunmaya çalıştı.

Duncan da başını tamam anlamında salladı. Adam yorgun ve üzgün görünüyordu.

Kim "İyi misin?" diye sormadan edemedi.

"İyiyim" dedi adam, canlanarak.

"Sen de dinlenmelisin" diye tavsiyede bulundu Kim. Hastaneler insanın enerjisini tüketiyordu ve endişe adamın yüzüne işlemişti.

"Bir şeyim yok. Buradan çıktığımda İzzy için birkaç şey getireceğim." Kız arkadaşına döndü. "Pembe pijamalar. Hep pembe giyersin."

Isobel'in yüzüne yayılan sıcak ifade Kim'in hoşuna gitti. Gerçekler, bilgiler, her küçük parça memnuniyetle karşılanacak ve umutla depolanacaktı.

Kim az sayıdaki buluşmalarına ait sınırlı ayrıntıların gelecek günlerde kadına kaç kere hatırlatılacağını merak etti. Ve her seferinde kadın kim olduğu hakkında yeni bir şeyler öğrenecekti.

Kim vedalaştı, doktorun yanına geldi.

"Fazla kaldıysam özür dilerim."

"Hayır hayır dedektif. Konu o değil. Bilmeniz gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

Servisin girişinden uzaklaştı.

Kim peşinden gitti.

"Talep ettiğiniz kan tahlilleri geldi. Kanında kesinlikle Rohypnol izi var ama başka bir şey daha var."

"Devam edin" dedi Kim.

Adam klipsli kâğıt altlığına baktı, notlarını bir kere daha okudu.

"Hastamızda Hepatit C var."

Kim geriye doğru adım attı, servisin içine baktı.

Duncan kız arkadaşının geniş ağızlı plastik bir bardaktan su içmesine yardım ediyordu.

O ikisi arasında bunu bilen var mı diye merak etmekten kendini alıkoyamadı.

Elli İki

Kim Bryant'ı kafenin hemen dışında koltuk değnekli iri yarı bir adamla sohbet ederken buldu. Arkadaşına hayran kaldı. Bryant her yerde tanıdık birilerine rastlayabilen o adamlardan biriydi.

Meslektaşı onu gördü, adamın elini sıktı, binadan çıkmakta olan Kim'in yanına geldi.

"Bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey hatırlamıyor. Kim olduğunu, nerede çalıştığını, çocukluğunu, hiçbir şeyi. Hepsi gitmiş. Adam kafasına gerçekten kötü çalışmış. Hayatta kaldığı için şanslı sayılır."

"Bir şeyler geri gelecek mi?" diye sordu Bryant, arabaya yaklaşırlarken.

"Kimse söyleyemiyor. Hepimiz kafa yaralanmalarının ne kadar sürprizlerle dolu olabildiğini biliyoruz.

Bekleyip görmemiz gerekiyor."

Devam etmeden önce bir nefes aldı. "Ama doktor kadının Hepatit C olduğunu da söyledi."

Bryant yürümeyi kesti. "Gerçekten mi?"

Kan hastalığı bulaşıcıydı ve karaciğeri etkiliyordu. Tedavi edilen insanların yüzde ellisi ila sekseni iyileşiyordu.

Ama daha ilginci Hepatit C'nin ağırlıklı olarak damardan uyuşturucu kullanımı, kötü steril edilmiş tıbbi ekipman ve kan nakilleriyle ilişkilendirilen doğrudan kan temasıyla bulaşıyor olmasıydı.

"Bunun bize nasıl bir faydası olacak pek emin değilim şef" dedi Bryant, sürücü kapısını açarken.

"Ben de öyle ama bu lanet olası hastaneden birkaç saatliğine de olsun kaçmaya çalışsak olmaz mı?"

Bryant başıyla ona katıldığını belirtti.

"Pekâlâ, tekrar Stourton'a gidelim, değil mi?" dedi Kim. Şansları varsa Jemima'nın müdürü onlara bir şeyler söyleyebilirdi.

"Hımm... olmaz şef" dedi Bryant. "Seni merkeze götürmek için kesin talimat aldım. Woody seni derhal görmek istiyor ve yalan söylemeyeceğim... sana ikindi çayı ikram etmek istiyor gibi görünmüyor."

Kim arabanın ön koltuğuna otururken başı ile anladığını ifade etti.

"Ah, bir de Stace onu geri aramanı istiyor."

Kim telefonunu çıkarttı, aramaya bastı.

"Sanırım onu buldum patron" dedi Stacey, selamlama kısmını atlayarak. Ekibindekiler konuşmayı ne zaman kısa tutacaklarını biliyorlardı.

"Kızımızı mı?" diye sordu Kim, umutla.

"Evet, Jemima'nın annesiyle konuştum. Jemima, Louise Hickman adında bir kızla çok sıkı fıkıymış; bu kız on beş yaşındayken bir çocuk doğurmuş. Eğitim Bakanlığı ile konuştum, kızın bilinen son adresini aldım. Adres okul günlerinden kalma ama..."

"Sesli oku Stace" dedi Kim. Bu bir başlangıç noktasıydı. Adresi dinledi, Wordsley'e sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. "İyi iş Stace" dedi ve telefonu kapattı.

Bryant biraz sonra olacakları çoktan biliyor gibiydi. "Şef, seni merkeze götürmek için kesin talimat aldığımı söyle..."

"Ben de başka hiç kimsenin sonunun Louise ile Jemima'ya benzememesi konusunda kesin talimat aldım, bu yüzden arabayı çevir Bryant." Woody'nin onu neden görmek istediğini zaten biliyordu ve bu konuşmayı yapmak için hiç de acele edesi yoktu.

Elli Üç

Dawson araziyi bir baştan bir başa bir kez daha kat etti. Teknisyenler sadece iki parça kumaş bulmuşlardı, onlar da kurbanlarıyla bağlantılı olabilirdi veya olmayabilirdi de. Westerley'den önce burasının açık arazi olduğu dikkate alınırsa, bunların kurbanlarla bağlantılı olması çok düşük ihtimaldi. Yine de kayıtlara geçirilmiş ve kanıt torbalarına konulmuşlardı.

Dawson aslında kurbanlarının kafalarını parçalamakta kullanılan taş parçasını bulmayı umuyordu. Hala vakayı tamamen aydınlatacak bazı hayati ipuçları bulmayı umut ediyordu, arazide yürümesinin sebebi de buydu. İpuçları bulmanın adli tıp işlemlerinin parçası olduğunu biliyordu ama patronundan tek bir şey öğrendiyse o da hiçbir şeyi kendi akışına bırakmamaktı.

Son kurbanlarının gömüldüğü yere geri dönerken profesörün de orada olduğunu fark etti. Adımlarını hızlandırdı ve iç geçirdi. Zaten iki farklı sefer profesörü işlerini yapabilmeleri için teknisyenleri yalnız bırakması konusunda uyarmak zorunda kalmıştı. "Profesör Wright, yardımcı olabilir miyim?" dedi, suç mahalline yaklaşarak.

Sorumlu teknisyen olan Bobby ona doğru döndü ve gözlerini devirdi.

Profesör Wright gülümsedi, başını iki yana salladı. "Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum."

Dawson adamın tesisten sorumlu olduğunu anlıyordu ama sürekli müdahaleler işlerinin ilerlemesini daha

da geciktiriyordu. Elini profesörün dirseğine koydu, adamı uzaklaşmaya yönlendirdi. "Teknisyenler iyi profesör. Biraz tuhaf insanlar, pek sosyal değiller" dedi. Profesöre sert davranmaya gerek yoktu.

Profesör başını biliyorum anlamında salladı. "Ah anlıyorum. Biz bilim insanları böyle olabiliyoruz."

"Oldukça" diye katıldı Dawson, elini adamın dirseğinden çekerken. Teknisyenlerle aralarında artık en az beş yüz metre kadar mesafe oluşmuştu.

"Belki son gelen cesedimize giderken bana eşlik etmek istersiniz dedektif? Son derece ilginç bir çalışma."

Dawson yalnızca bir dakika tereddüt etti, sonra başını tamam anlamında sallayarak profesörün peşinden gitti. Profesörü suç mahallinden bir süre olsun uzaklaştırmak için her şeyi yapardı.

Profesör düz bir çizgide yürüdü, arazinin en ucuna doğru gitti. "Sizi Quentin'le tanıştırayım" dedi gururla.

Olduğu yerde dona kalan Dawson "Aman tanrım" diye çığlık attı.

Ceset kömürleşecek kadar yanmıştı. Dawson'un görebildiği her santim yanık tost gibi kararmıştı. Cesede dokunursa gevrek deri parçalarının döküleceğinden emindi. Ama onu şaşırtan şey bu değildi. Cesedin yatıyor olmamasıydı. Emekler pozisyondaydı, iki eli de yerdeydi, bir dizi diğerinin önündeydi. Diğer cesetlere nazaran kurgulanmış ve daha da ürkütücü duruyordu.

"Buradaki arkadaşımıza hiç çiçek gelmediğini görüyorsunuz, çünkü ruhu onları hak etmiyor sanırım."

Dawson adamın her an seyahatine devam edecekmiş gibi ileriye doğru yönelmiş göz çukurlarına baktı.

"Neden etmiyor?" diye sordu, bakışlarını ayıramıyordu.

"Çünkü bu adam eşi ve üç yaşındaki oğlu için bir bubi tuzağı kuruyormuş galiba. Eşi kendisini aldatan bu adamı geri kabul etmeyi reddetmiş, bu yüzden adam evin ön kapısına ev yapımı patlayıcı bir cihaz yerleştiriyormuş."

"Tanrım, ne olmuş?" diye sordu Dawson, birden bunun adamın başına gelmiş olmasına sevinerek. Adamın üç yaşındaki oğlunu böyle görse onu hayatı boyunca rahatsız ederdi.

"Bombayı yerleştirirken sokaktaki bir arabanın egzozu patlamış ve adamın ani hareketine neden olmuş. Bomba adamın dibinde patlamış.

"Ve bu şekilde mi bulunmuş?" diye sordu Dawson, olayın abesliğine inanamayarak.

Profesör Wright başını evet anlamında sallarken cesede doğru eğildi. "Evet, anında ölmemiş, arabasına doğru gitmeye çalışmış."

Dawson sonunda bakışlarını çekmeyi başardı.

Profesör Wright gülümsedi. "Bunun sizi sarstığını görebiliyorum dedektif. Kusura bakmayın. Biraz rahatsız edici bir hikayesi var durumun."

"Ondan ne öğreniyorsunuz?" diye sordu Dawson, konuyu değiştirmeye istekli bir şekilde.

"Quentin, Catherine'le benim ortak bir çalışmamız. Kömürleşmiş kalıntılardaki çürümenin hızı ve şekli şimdiye kadar ayrıntılı olarak çalışılmamış. Önemli ölçüde kömürleşen vücut parçaları daha hızlı çürüme eğilimi gösteriyor. Hafif seviyelerde kömürleşen bölgeler daha yavaş çürüyor."

"Ama adam tamamen yanmış. Nasıl karşılaştırma yapabilirsiniz ki?"

Profesör, Quentin'i nazikçe yana doğru eğdi. Adamın pozu değişmedi. Dawson adamın baldırları arasında yanmamış deri olduğunu hemen gördü.

"Ya Catherine?"

"Tekrar belirteyim, adli tıp uygulamalarında yanmış cesetler böcek bilimsel araştırmanın en ihmal edilmiş alanları arasında yer alıyor. Catherine yanmış bir cesetteki sinek hareketlerini normal bir cesetteki hareketlerle karşılaştırarak analiz ediyor."

Dawson düşüncelerini topladı, yan yatınca daha da ürkütücü görünen cesetten başka bir yere bakmak için kendini zorladı. "Bu tesiste gece devriye gezmek için özel biri olmak gerekir değil mi?"

"Misafirlerimizin hiçbiri kimseye zarar vermez dedektif."

Çok da açık bir cevap olmamıştı.

"Ama eminim ki çelik gibi sinirleriniz olmalı, gece burada yalnız başınıza dolaşmak için yani. İçine düşülecek her türlü mezar var."

"Yerlerini bildikten sonra sorun yok. Ölülerin arasında çalışmanın oldukça sakinleştirici bir yanı var. Herkese göre değil elbette."

"Hımm, Darren seviyor gibi. Ne kadardır burada?"

Profesör Wright bir an düşündü. "Birkaç yıl oldu diye tahmin ediyorum. Daha önce yaşlı bir adam vardı, kariyerinin sonlarındaydı diyebilirsiniz, ama Curtis birdenbire Darren'ı tesise getirdi ve yeni güvenlik görevlimiz olduğunu söyledi. Yaşlı Gregory'ye ne oldu, emin değilim. Her şey biraz ani oldu ama Darren da sorunsuz uyum sağladı."

Bunları duyunca Dawson'un antenleri açıldı.

Ani olan her şeyin altında bir sebep yatardı.

Elli Dört

Eski Wordsley hastane arazisinin hemen arkasındaki büyük yarı müstakil[1] evin üç arabalık garaj yolunu sadece bir araba işgal ediyordu. Vauxhall Carlton marka araç tam ortaya park edilmişti, başka bir araba beklenmiyor gibiydi.

Geniş kutu verandaya yaklaşırlarken Kim'in ne bulacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. Bastığı zil kapının diğer tarafında tiz bir ses çıkardı; zil normalden birkaç saniye fazla çalmış gibiydi.

Kapıyı ellili yaşlarının ortalarında oldukça doğal duran bir kadın açtı, ince yapılıydı, saçları tamamen beyazlamıştı. Kadın verandaya çıkıp kapıyı açarken hafif bronzlaşmış yüzünde nazik bir reddediş ifadesi vardı.

"Bayan Hickman?" dedi Kim hemen, umutla.

Kadının bakışları onu ve Bryant'ı süzdü, ardından yüzünde bir kaş çatışı belirmeye başladı. Kim baktıkları bu kadının Louise'in annesi olup olmadığını merak etti.

Hem Kim hem de Bryant kimliklerini yukarı kaldırırlarken kadın başını Kim'e doğru yavaşça tamam anlamında salladı.

"Kıdemli Baş Dedektif Stone ile Kıdemli Dedektif Bryant, içeri girebilir miyiz?" diye sordu Kim, sakince. Bayan Hickman bazı tatsız haberler almak üzereydi. Yana çekilerek geçmelerine izin verdi.

Koridorun ilerisindeki mutfaktan ışık geliyordu. Kim o tarafa yöneldi, bir mutfağa girdi; burası dağınık olsa da

1 -*çev.n.* Yarı müstakil, tamamen bağımsız olmasa da, evin sadece bir duvarı komşu bir eve bitişik.

lezzetli ve davetkâr kokulardan oluşan bir karışım üretiyordu. Mutfak kapısı açıktı, geniş bir cam seraya açılıyordu.

"Lütfen dağınıklık için kusura bakmayın. Yarın bir partim var ve ona hazırlık yapıyorum" dedi kadın, ellerini bir mutfak havlusuna silerek.

Kim kadının omuzlarının şimdiden gerilim yüklü olduğunu görebiliyordu. "Louise için buradayız" dedi Bryant nazikçe.

Bayan Hickman başını tamam anlamında salladı. "Elbette onun için buradasınız." Sırtını tezgâha dayadı, ellerini pamuklu diz altı pantolonunun ceplerine soktu. Olumsuz bir şey duymayı kabullenmiş gibiydi.

"Bayan Hickman, bize kızınızı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

"Yirmi beş Aralık iki bin beşte" dedi kadın, duraksamadan. On bir yıl olmuştu. Kurbanların öldürülmesinden bu yana geçen süreden bir hayli fazlaydı.

"Bu kadar net mi hatırlıyorsunuz?" diye sordu Kim.

"Evet dedektif, öyle. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kızınız Louise'in ergenliğinin ortalarındayken bir çocuk doğurduğunu teyit edebilir misiniz lütfen?"

Bayan Hickman başını evet anlamında salladı. "On altıncı doğum gününden üç gün önce" dedi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Şimdi bana neden burada olduğunuzu söyler misiniz lütfen?"

Kötü olduğunu çoktan varsaydığı haberi öğrenmeye istekli gibiydi. Kim kadının yıllardır haber almayı beklediği izlenimine kapıldı.

"Lütfen oturun Bayan Hickman" diye tavsiyede bulundu Bryant.

"Böyle son derece iyiyim, teşekkür ederim."

Kim öne doğru bir adım attı. "Bir kadına ait ceset çıkarttık ve bunun Louise olduğunu düşünmek için sebeplerimiz var."

Kadının dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Bu, onun zaten beklemekte olduğu bir haber olabilirdi, ama yine de etkilemişti.

Yemek masasının etrafından dolaştı, bir sandalye çekti. Bryant destek olmak için elini uzattı ama kadın eliyle istemediğini belirtti.

Bryant geri çekilirken Kim başını ellerinin arasına almış olan kadının karşısına oturdu.

Uzunca bir aradan sonra kadın sessizce başını iki yana salladı, sonra yukarı kaldırdı. Gözleri kızarmış olsa da, gözünde gözyaşları olmadığını görmek Kim'i şaşırttı.

"Sadece an meselesiydi" diye fısıldadı kadın, gözlerini masaya dikerek.

"Neden böyle söylediniz?" diye sordu Kim.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Bayan Hickman, sonunda Kim'le göz göze gelerek. Kim kadının gözlerinde derin bir üzüntü gördü ama bu kadının çocuğunun kaybı için çoktan yas tutmuş olduğu hissine kapıldı.

"Size kızınızın öldürüldüğünü söylemenin nazik bir yolu yok Bayan Hickman" dedi Kim, ihtiyatlı davranmaya çalışarak.

Kadın "Uyuşturucuyla mı ilgili?" diye sordu.

Kim başını hayır anlamında salladı. Bayan Hickman'ın kızını on bir yıldır görmemiş olmasına rağmen bunun yeni gerçekleşmiş bir ölüm olduğunu düşündüğü belliydi.

Kim, Louise'in yıllardır ölü olduğu gerçeğini açıklamadan önce bu durumu daha iyi anlamak istedi.

"Louise'i yıllardır görmemişsiniz Bayan Hickman. Bunun sebebini bizimle paylaşabilir misiniz?"

Kadın başını tamam anlamında salladı, gözlerini Kim'in başının üzerine dikti.

"Çok fazla ayrıntıya girmeyeceğim ama itiraf etmesi ne kadar acı verici olsa da kızım iyi bir çocuk değildi. Tek çocuğumuz olduğu için rahmetli eşimle ben muhtemelen onu çok şımarttık, ama davranışlarının yaşının gerektirdiğinin çok çok ötesine taştığını fark ettiğimizde artık çok geçti.

Her farklı evrede büyüdükçe düzeleceğini zannettik. Onu dizginlemeye çalıştık ama hiçbir yaptırımdan korkmuyordu. Her şeyi denedik ama kötü davranışlarını hiçbir şey durduramadı. Umursamayan bir çocuğu disiplin altına almak çok zor.

Neyse, eve gelip hamile olduğunu ve çocuğunu doğurmak istediğini söylediğinde bunun onu düzelteceğini umduk.

Ama hamilelik çocuktan daha çok hoşuna gitti."

Kim'in kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Kızım ilgi odağı olmuştu dedektif. Büyüyen karnıyla okula giden tek kızdı. Benzersiz olmanın getirdiği ilgi hoşuna gitti. Ta ki bebek doğana kadar. Elbette ona destek olduk. Torunum Marcus'la burada yaşadılar, biz de elimizden gelen her şeyi yaptık ama arkadaşları gelmeyi bırakınca oğluna ilgisini tamamen yitirdi.

Bir gün bana söylemeden evden çıktı. Yukarı kattaki bebeğin ağlamasını duyana kadar gittiğinden haberim bile yoktu. Bebeğin altı ıslak, karnı açtı, Louise onu öylece bırakıp gitmişti. Çocuğuyla ilgilenmeyi reddettiği için sürekli tartışıyorduk ama her zaman olduğu gibi hareketlerinin sonuçlarını hiç umursamıyordu."

Kim, Bryant'ın masaya oturduğunu fark etmemişti. "Öyleyse çocukla siz mi ilgilendiniz?" diye sordu.

"Elbette. Dışarıda geçirdiği süre giderek artmıştı. Önceleri birkaç gündü, sonra birkaç hafta oldu, ardından da birkaç ay. Bu durum, Marcus'un beş yaşında olduğu on bir yıl önceki Noel gününe kadar devam etti."

Kadın bir nefes alarak devam etti. "Neredeyse dört ay ortadan kaybolduktan sonra Noel sabahı hışımla çıkageldi. Sarhoştu ve Marcos'u almaya çalıştı. Çocuk çok korkmuştu. Annesini fazla tanımıyordu. Çocuğu istemesinin tek sebebi eğer çocuğu olursa belediyeden sosyal konut çıkma şansının yüksek olacağını duymuş olmasıydı. Babası onu güç kullanarak dışarı attı ve hareketlerine çeki düzen verene kadar geri gelmemesini söyledi. Onu bir daha görmedik, ama bu olayın bir daha yaşanmaması için önlem aldık."

Kim Marcus'un güvenliğini garanti altına almak için çocuğun velayetini almak üzere başvurduklarını düşündü.

Bayan Hickman etrafındaki pişirme malzemelerine bakarak gülümsedi. "Marcus her zamanki gibi ev işi pastada ısrar etti ama bu sefer arkadaşlarına söylememem koşulunu getirdi. Oğlu sağlıklı ve mutlu, ama bu Louise'i düşünmeden tek bir günüm bile geçtiği anlamına gelmiyor" dedi ve gözünden ilk yaş döküldü. "Hep hayatını yoluna koyabileceğini ummuştum ama..."

Kim anlıyordu. Umut artık tükenmişti. Sessizce sandalyesini geriye itti. Soracak fazla soru yoktu. Bu kadın kızını tanımıyordu bile, öldürülmesinden önce onu yıllarca görmemişti.

"Bu kadar açık ve dürüst olduğunuz için teşekkür ederim Bayan Hickman" dedi, elini uzatarak.

Bayan Hickman uzatılan eli sıktı, ayağa kalkmak üzere hamle yaptı.

Kim onu geri oturttu. "Kendimiz çıkarız" dedi.

Resmi kimlik tespiti yapılacaktı ama Kim aradıkları kızı bulduklarını biliyordu. Verandaya açılan kapıda durdu.

Mat kahverengi saçlı ve kırmızı ekose elbiseli bir kız büyütülmüş okul fotoğrafında kaşlarını çatıyordu.

Evde benim kızlardan birisinin de aynı böyle baktığı bir fotoğraf var" dedi Bryant, üzüntüyle gülümseyerek. "Fotoğrafçıların kâbusu ama güzel bir küçük kız."

Kim gözlerini bir an fotoğrafa dikti, onu şaşırtan bir şey gördü. "Burada başka ne görüyorsun Bryant?" diye sordu.

"Ahhh... kahretsin" diye fısıldadı Bryant, gözleri Kim'in bulduğu şeyi fark ederken.

Resimde yarım bir kalp şeklinde tel bir saç tokası ben buradayım diye bağırıyordu.

Elli Beş

Tracy Frost yazıyı okumayı bitirdi, gazeteyi yolcu koltuğuna bıraktı. Güzel bir yazıydı. Editörü bayılmıştı.

Kullanıldığını bildiğini adama açıklamamayı tercih etmişti. Ama bu gerçek içini hala aç bir kemirgen gibi kemiriyordu.

Doğal içgüdüsü Dedektif Stone'un gizli tutmaya çalıştığı şeyi araştırmaktı, aslında bu konuda kendisini tamamen tutamamıştı. Orada böcek bilimci olarak çalışmakta olan kadının ismini bulmuştu. Bu da Kim Stone'un Catherine Evans'la ilgili saklamaya çalıştığı şey hakkında onu daha da meraklandırmıştı.

Ne yapmakta olduğunu fark edince aramayı başlatmak üzere olan parmakları havada donup kalmıştı. Söz vermişti ve bu sözün bir anlam ifade etmesi gerektiği an gelip çatmıştı. Birbirlerine karşılıklı yardım etmeyi kabul etmişlerdi ve Tracy daha cazip bir haber buldu diye yardım etmeyi bırakamayacağını biliyordu. Bob'un kimliğinin bu kadar uzun süredir bulunamamasının sebebi buydu. Bu yüzden parmaklarını klavyeden çekmiş, ismin yazılı olduğu sayfayı kimsenin öğrenememesi için parçalara ayırmıştı. Anlaşma anlaşmaydı.

Artık park ettiğine göre, Tracy sonunda arabadan inmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama bunu düşünmeden bile birkaç derin nefes daha alması gerekecekti.

Yukarıya cumba penceresine bir bakış attı. Adam Tracy'nin burada olduğunu biliyordu. İlk cam panelin solunda oturuyordu. Burayı annesiyle yirmi bir yıl önce evlenince kendisinin ilan etmişti.

Tracy kontağı çevirip arabayı çalıştırırken içindeki öfkenin kabardığını hissetti.

Hala kendisini içeri girmeye zorlayamıyordu.

Elli Altı

"Beni mi görmek istediniz?" dedi Kim, kapıyı arkasından kapatırken.

Woody'nin masasında *Dudley Star* gazetesinin bir nüshasını görmek onu şaşırtmadı.

"Stone, sizden birisi haber sızdırmış."

Kim masaya yaklaştı. "Bakabilir miyim?"

"Çekinme" dedi adam, gazeteyi ona doğru iterek.

Kim gazeteyi kendine doğru çevirdi. "Ceset Tarlasında Şok" diye bağıran manşet içinden inlemesine yol açtı. Düzgün bir manşet bulmak için Tracy'nin bolca vakti olmuştu.

Yazı ön sayfada başlıyor, sonra ikinci ve üçüncü sayfaların büyük kısmını kaplıyordu.

Kim hızlıca inceledi ve berbat manşete rağmen Tracy'nin kötü bir iş çıkartmadığını anladı.

"Her şeyi yazmışlar Stone. Bu vakanın dikkat çekmemesi için sana talimat verdiğimi çok iyi hatırlıyorum. Bu talimatı ekibine iletmeyi düşünemedin mi?"

"İlettim efendim" dedi Kim, gazeteyi Woody'ye doğru geri iterken.

"Bunun nelere yol açacağının farkında mısın? Sel gibi gelecek mektuplar, şikâyetler ve dilekçeler hakkında bir fikrin var mı?"

Neyse ki kendisine gelmeyeceklerini düşündü Kim.

"Bundan hiç memnun değilim Stone. Tesisin yeri açığa çıktı çünkü ekibinde basit bir talimatı uygulaması ya da çenesini kapalı tutması konusunda güvenilemeyecek birisi, bir sızıntı var."

Woody eliyle gazeteye vurdu. "Kadının soruşturmada yer alan birisiyle konuştuğu çok açık, ben de o kişinin ismini istiyo..."

"Bendim efendim" dedi Kim, sakince. "Tracy Frost'la ben konuştum."

Patronunu dili tutulmuş halde görme fırsatını pek fazla bulamıyordu ama bu durum uzun sürmedi.

Adamın duyduklarına inanamayan ifadesi şimdi anlıyorum diyen bir kaş çatışına dönüştü. "Hayır Stone, ekip üyelerinden birini koruyorsun, ben ise buna izin vermeyeceğim. Sızıntının kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Gerçekten bendim. Doğrudan Tracy Frost'la konuştum ve bilgilerin çoğunu ona verdim. Bazılarını da kendisi araştırmış ama bunların sayısı fazla değil. Bilgiler benden çıktı. İsimsiz kaynak benim."

Woody hoşnutsuzluk içinde başını iki yana sallayarak koltuğunda geriye yaslandı. Cevaplar almayı talep eden sert bir yüz ifadesiyle Kim'i süzdü.

Kim patronunun öfkesiyle yüzleşmişken bile yaptığından pişman değildi. Doğrudan bir emre karşı gelmişti ve hiçbir pişmanlık duymuyordu.

Eğer yapacakları tek şey, zaten bilinen gerçekleri tekrar etmek olacaksa çok az diğer gazete hikâyeyi haber yapmak isteyecekti, Tracy de zaten tüm bilgileri haberinde vermişti. Tracy Catherine'le konuşmuş olan tek kişiydi ve bu böcek bilimci basından gelecek başka telefonlara çıkmayacaktı.

"Ne halt ettiğini sanıyordun sen be?"

Kim derin bir nefes aldı. "Efendim, işim hizmet etmek ve korumak, bazen görevimi yaptığım konusunda bana güvenmek zorundasınız."

"Bu kadar mı Stone? Alacağım tüm açıklama bu mu?" Kim bir şey söylemedi.

"Bu açıklamayı Llyod House'a götürmemi mi bekliyorsun, çünkü yarın sabah ilk iş olarak oraya gidiyorum."

Kim patronunu kendisini üstlerine karşı savunamayacağı bir konuma soktuğunu biliyordu. Sonra çim biçme makinesi dolabında saklanan Catherine'i hatırladı. "Evet efendim."

"Şeytan diyor ki seni de yanımda götü..."

Kim'in telefonu çalmaya başlayınca Woody'nin sözleri yarım kaldı. Yüz ifadesi hele bir aç der gibiydi.

"Bu yüzden yarın sabah savunmanı..."

Kendi telefonu çalmaya başlayınca ve Kim'in telefondan sesli mesaj geldiğini belirten çınlama sesi gelince bu cümlenin bitirilmesi kısmet olmadı. Gözlerini Kim'in suratından ayırmadan hışımla ahizeyi kaptı.

"Evet" dedi sinirle. İsmini söylemedi. Emniyet müdürünün telefonu yanlışlıkla çalmazdı.

Bakışları Kim'in yüzünden başının üzerinde bir noktaya kaydı, bu odak noktasının değiştiğini gösteriyordu. Beş saniye boyunca dinledikten sonra ahizeyi yerine koydu.

"Bu konu kapanmadı Stone, ama şu an acil bir mesajın var, Keats'i araman gerekiyormuş. Bu en son kurbanınla ilgili olabilir."

Kim telefonunu çıkarttı. Kendi sesli mesajı patologdan gelmişti. Mesaj kısaydı, adamı geri aramasını söylüyordu.

"Efendim, ben..."

"Çık dışarı Stone" dedi Woody, eliyle gitmesini işaret ederek. "Ama inan bana bu konu kapanmadı daha."

Kim kapıyı arkasından kapattı, Keats'i geri arama tuşuna bastı.

Keats telefonu "Hele şükür dedektif" diyerek açtı. Acelesi var gibiydi.

Tanrım, otuz saniyeden uzun sürmemişti oysa.

"Netherton Gölüne gidiyorum, bana katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Kim'in işinin başından aşkın olduğunu gerçekten de bilmiyor muydu? "Keats, şu an biraz yoğun..."

"O zaman yoğunluğunu azalt. Oradan yeni bir müşteri alacağım ve aldığım güvenilir bilgilere göre bu müşterinin de elleri yokmuş."

Elli Yedi

Kim, Netherton Gölünün kıyısındaki kulüp binasına yakın bir yere park etti. Burası yaygın adıyla Lodge Farm Gölü olarak biliniyordu ve kanal sistemine su sağlamak amacıyla ve ayrıca su sporları için kullanılıyordu.

"Tanrı aşkına, Brierly Hill için sakin bir gün, değil mi?" diye sordu Bryant, binanın etrafından dolaşırken.

Kim altı devriye arabasıyla iki sivil araç saydı.

Polis memurları bölgeyi boşaltırken, Kim gölün çevresine dağılmış parıldayan fosforlu güvenlik ceketlerini görebiliyordu. 45 metre sağında personel grubu duruyordu. O tarafa yöneldi.

"Hey Stone, yolunu mu kaybettin?"

Kim böğürmenin Dedektif Dunn'un derin homurdanması olduğunu fark etti. Bu adam için elini seve seve uzatırdı. Adam elini sıktı, içten gülümsedi.

Dunn'la, o kıdemli dedektif, kendisi de polis memuruyken birlikte çalışmışlardı. Adamın çalışma ilkeleri onunkilerden farklı değildi.

Kim bir vaka hatırlıyordu; Dunn iki çocuklu bir kadını kırık bir kolun, çıkmış bir çenenin, tıbbi personelin sayamayacağı kadar çok morluğun ardından kocasından nihayet şikâyetçi olmaya ikna etmişti.

Adam uzaklaştırılmış, suçlu bulunmuş, sonra eşine yaklaşmama cezasıyla şartlı salıverilmişti. Sığınma evinde kadınla iki çocuğuna yer yoktu, kocasının vereceği tepkilerden korkan hiçbir aile üyesi onları yanına almıyordu.

Kadını korumak için polis kaynaklarını kullanma izni alamayan Dunn her gece mesaisini bitiriyor, arabasını

kadının evinin dışına park ediyordu. Üçüncü gece, sarhoş ve öfkeli Roy Bradley olacaklardan habersiz evinin ön bahçesine girmiş, tam kapıya ulaşmak üzereyken Dunn tarafından yere indirilmişti. Laura Bradley'in neler olduğuna dair daha hiçbir fikri yokken adam kelepçelenmiş ve demir parmaklıkların arkasına konulmuştu.

Dunn'la geçirdiği süre boyunca Kim çok şey öğrenmişti. Adamın emekliliğine ve İspanya'da küçük bir eve kavuşmasına yaklaşık on sekiz ay kalmıştı. Ve bunları hak etmişti.

Kim adamın gülümsemesine karşılık verdi. "Ah bilirsin işte, biraz sıkıldım. Gelip burada siz çocukların neler yaptığına bir bakayım dedim."

"Evet, öyledir" dedi adam, bilmez miyim diyen bir ifadeyle. "Çözülmemiş vakalarımızdan birisine burnunu sokmanla bir ilgisi yok o zaman?"

Kim omzunu silkti. "Üzerinde çalıştığım bir şeylerle bağlantılı olabileceğini düşündüm" dedi dürüstçe. Eliyle Bryant'ı işaret etti. "İş arkadaşım, Kıdemli Dedektif Bryant."

Dunn elini uzattı. "Memnun oldum" dedi, bir kaşını yukarı kaldırarak.

Kim bile kendini tutamayıp gülümsedi.

"Evet, Ashraf Nadir vakasında iyi iş çıkarttınız. Çocuk nasıl?"

"Durumu iyi" dedi Kim. Baskından beri Negib'in babasıyla iki kere konuşmuştu. Adam daha geçen akşam Kim'e Negib'in ablalarının çocuğu gözlerinin önünden ayırmadığını söylemişti. Büyük bir travma atlatmış ailenin normal hayatına dönmesi kolay olmayacaktı ama çocuk yaşadıklarını atlatmasına yardımcı olacak fazlaca sevgiye ve desteğe sahipti.

"Patronun sana ilk başvurduğunda dedektif olamadığından hiç bahsetti mi?" dedi Dunn, Bryant'a bakarak.

Kim inledi. "Eski konuları tekrar açmaya..."

Bryant öne doğru geldi. "Hayır, aslında bahsetmedi."

Dunn başını evet anlamında salladı. "Evet, evet, aday olmuştu, terfiyi kesin alacaktı, gerçekten de ama..."

"Ne oldu?" diye sordu Bryant, Kim ellerini ceplerine sokarken.

"Hollytree'deki bir apartman dairesine bir baskın yapıldı. Çeteler o zamanlar yaygın değildi, herkes tek başına çalışıyordu. Araba takibinin ardından Holden Court'ta üç katı koşarak çıktılar.

"Apart evlerin olduğu bloklardan birinde mi?" diye sordu Bryant, onu dinlediğini göstermek için.

Dunn başını evet anlamında salladı. "Adamı kovalayan iki polis memuru olan patronun ve Lampitt adında bir memur, olay mahalline vardıklarında, gencin eroinden kafasının iyi olduğu ve bıçak taşıdığı istihbaratını aldık. Takviye gelene kadar içeri girilmemesi emri anons edildi."

"Sonra?" diye sordu Bryant.

"Kapıyı kırıp içeri girdiler, çocuk da camdan aşağıya atladı. Küçük pislik ölmedi ama bir süre durumu iyi değildi, senin bu patronun ifadesinde içeri girme emrini kendisinin verdiğini söyledi. Ve püff, terfi gitmişti..." dedi Dunn, bir şeyleri serbest bırakıyormuşçasına ellerini açarak.

"Pekâlâ, eski güzel günlerle ilgili bu kadar hatırlatma yeter" dedi Kim, gelip Bryant ile Dunn'un arasında dikilerek.

Dunn Kim'in yanından eğilip Bryant'a baktı. "Zavallı yaşlı memur Lampitt'in hanımı düşük yaptıktan sonra işe başladığı ilk gündü, omzu moraranın senin bu patronun değil de o olması çok ilginçti."

"Bende kolay iz kalmaz" dedi Kim, gözlerini kısıp Dunn'a bakarken.

"Evet, o zaman da öyle demiştin." Adam yeniden Bryant'a baktı. Hak ettiğini en sonunda elde edinceye kadar bu ona dokuz aya mal oldu sanırsam.

"Mike..." diye uyardı Kim.

Adam omuzunu silkti. "Sadece adam ne tür bir patronla çalıştığını bilse iyi olur diye düşündüm."

Bryant başını evet anlamında salladı. "Bunun için teşekkürler ama benim zaten oldukça sağlam bir fikrim var."

"Hey dedektif, gelebildiğinize sevindim" diye seslendi Keats, çömeldiği yerden yukarı, Kim'e doğru bakarak.

Kim görmek için geldiği şeye, yani cesede odaklanırken ona aldırış etmedi.

Bu adam suya yaklaşık altı metre mesafedeki ağaçlara yakın bir noktaya atılmıştı. Başının on santim uzağında duran kullanılmış bir prezervatif, Kim'in bir takım açık hava etkinlikleri yaşandığını düşünmesine yol açmıştı.

Bu kurban Fens Havuzu'nda bulunan adamın tamamen zıddıydı. Kim beyazlamaya başlayan saçlardan aynı yaşlarda olduklarını görebiliyordu ama bu adam ince ve uzundu, sırık gibi kolları ve bacakları vardı. Narin yapılıydı ve yetersiz beslenmiş gibi duruyordu.

Ayaklarında kirli rengini birkaç günde edinmemiş spor ayakkabılar vardı. Kot pantolonu süper marketlerde satılan markalardandı ve hiçbir zaman çıkmayacak yağ lekeleri pantolonun kumaşına işlemişti. Kim bu lekeleri çok iyi biliyordu.

Tişörtü desensizdi ve muhtemelen bir zamanlar beyazdı. Bu tişörtün yağ lekeli pantolonla birlikte yıkanıp yıkanmadığını merak etti.

Bakışları cesette yukarı çıkarken, bileklerden kesilmiş kanlı kolları gördü. Sinekler polisten korkmadan açık yaranın etrafında uçuşuyordu. Kim'in aklına hemen Westerley geldi.

Manzara bir korku filminden fırlamış gibi olsa da hiçbir özel efekt kullanılmamıştı. Görüntü korkunçtu ama kesik uzuvlar alışılmadık şekilde temizdi.

Kim başıyla el bileklerini işaret ederek Keats'e "Ölümden sonra mı?" diye sordu.

Keats başını evet anlamında salladı. "Kan miktarı kalbin o anda artık pompalamıyor olduğunu işaret ediyor."

"Ölüm sebebi?" diye sordu Kim, gözleri ipuçları bulmak için gezinmeye devam ederken.

"Ö-hö..." dedi Dunn, Kim'in yanı başında.

Kahretsin, Kim bunun kendi suç mahalli olmadığını unutmuştu. Burada sadece bilgi alma amaçlı bulunuyordu.

"Kusura bakma" dedi, cesedin etrafında yürümeye devam etti.

Keats "Hımm, artık hangi kıdemli baş dedektif ilgileniyorsa, maktulün üzerinde kimlik çıkmadı ve on dört ila on sekiz saattir burada olduğunu tahmin ediyorum. Ölüm sebebini henüz kesinleştiremedim, ancak boynun üst kısmında morarma var" dedi.

Keats'in detayları böyle ayrıntılı vermesinin yardım amacını taşıdığını hemen anladı Kim. Adam Kim'in otopsiye katılamayacağının da farkındaydı.

Dunn Kim'e "Bitirdin mi?" diye sordu.

Kim başını evet anlamında salladı, dönerek cesetten uzaklaştı. Bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. İki cinayet bağlantılıydı. Bob bir şekilde bu işin içindeydi.

Ama görgü kuralları ve yerleşmiş etik kuralları, vaka yeniden aktif hale geldiğinden meslektaşlarının soruş-

turmalarını engelleyecek ya da onlarla çatışacak hiçbir şey yapmamasını gerektiriyordu.

"Peki Fens Havuzu'ndaki şu diğer adam...?" diye sordu Dunn.

Kim ellerini yukarı kaldırdı. "Artık senin vakan. Uzaklaşıp seni rahat bırakacağım."

Adam başını arkaya atıp kahkaha attığında Kim şaşırdı. "Ah hayır, eğer benden gerçekten de bir şeyler öğrendiysen bırakmayacaksın" dedi alaycı bir şekilde, ardından uzaklaştı.

Kim Bryant'ın sırtını soyunma odalarının yan tarafına yasladığı yere döndü. İkisinin birden kendilerine ait olmayan bir vakada cesedi incelemesi fazla kaçardı ve Byrant anlayışlı davranarak baştan uzaklaşmıştı.

"Adının Larry olduğuna neyin üzerine bahse girersin?" diye sordu Kim. Bob'un bulunmuş olduğu Fens Havuzuyla konum benzerliği dikkatinden kaçmamıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedi Bryant, bakışları iki bin metre kare suyun üzerinde gezinirken.

"Onları buralara nasıl...?"

Kim sorusunu tamamlayamadan Byrant araya girdi.

"Onları kandırarak buralara çekiyor" dedi.

Ve Kim anında onun haklı olduğunu anladı. Her iki konuma da kolayca ulaşılıyordu ve ikisinde de çalı, yeşillik ve ağaçlık alanlar vardı. Yasadışı faaliyetler için mükemmel yerlerdi ikisi de.

Midesine çöken sıkıntı hissiyle, Kim telefonunu çıkarttı.

Stacey ikinci çalışta açtı.

"Şef... Ben de tam seni aramak üzereydim. Bizim Bob'u varfarin kliniğindeki bir kadına tarif etmiştim ve şimdi gerçek adının Ivor olduğuna oldukça eminim."

"Evet Stace, ben de öyle düşünüyorum ama yapmakta olduğun işi bırak şimdi. Adamın Liste'de olup olmadığını kontrol etmeni istiyorum."

Stacey Kim'in cinsel suçlular kaydından bahsettiğini biliyordu.

Dunn'un az önce söyledikleri Kim'in kulağında çınladı. Tabii ki çözmeden hiçbir şeyi rahat bırakamayacaktı.

Stacey cevap vermeden önce bir duraksama oldu ve Kim sebebini biliyordu. Cinsel suçlular kaydını araştırmak ne kadar büyük bir kötülükle kuşatıldıklarını onlara acı bir şekilde hatırlatıyordu.

"Anlaşıldı patron."

Kim etrafına bakındı, öğrenilecek başka bir şey kalmadığını anladı. Gidip Jemima'nın okul müdürünü görme vakti gelmişti.

O vakanın anahtarı geçmişte yatıyordu.

Elli Sekiz

Tracy kafenin girişini çevreleyen çakıl taşlarının üzerinden dikkatlice geçti. Düz olmayan zeminler hayatını zehir ediyordu. Rampalar, yollardaki çukurlar, aralarında fazla boşluk bulunan çakıllar ve kaldırım taşları.

Öğleden sonra yoğunluğu geçmiş, akşam sakinliği çökmüştü. Mutfak aletlerinden gelen ilave ısıyı da hissederek tezgâhta ayakta durdu, hiç kimseyi serinletmeyen bir vantilatör ona doğru üflüyordu.

İçmeye hiç niyeti olmadığı bir kahve sipariş etti.

Burası geçen gün kıdemli baş dedektifle buluştuğu yer kadar kötü değildi ama çok da farkı yoktu. Bu işletmede

tuğla duvarlar ve masa örtüleri vardı. Evet, kırmızı ve beyaz damalı plastik masa örtüleri yirmi yıldır yenilenmemişlerdi ama yine de masa örtüsüydüler.

Onu buraya çeken şey mükemmel kahve ve üstün nitelikli yemekler değildi. Burası çocukluğundan kalmış hiç değişmeyen neredeyse tek yerdi. Cumartesi sabahları annesi marketleri dolaşıp haftalık alışverişlerini yapmaları için onu Old Hill'e getirirdi. Annesi tek bir yerden alışveriş yapmanın rahatlığına hiçbir zaman inanmamıştı. Alışverişini değişik yerlerden yapmayı severdi. Elleri meyve sebze poşetleriyle dolu, hindi fümeli sandviç ve bir kupa çay için hep bu kafede mola verirlerdi.

Çarşılar gitmişti ama bu kafe aynı kalmıştı, Tracy de buraya hala sık sık geliyordu.

Onu bu hafta rahatsız etmiş olan ve içini parçalayan düşünceleri neyin harekete geçirdiğinden emin değildi. Belki de eski sınıf arkadaşlarından birinin öldürülme haberiydi. Bu onu çok fazla gurur duymadığı bir zamana geri götürmüştü. Ona neye mal olursa olsun, geri almak istediği bir zamana.

Ama gerçeği söylemek gerekirse, yedi yaşındayken bile, Tracy zorbalar ilgilerini başka birisine çevirdikleri her zaman rahatlamıştı.

İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsemiyormuş gibi davranıyordu. Onun için ne kadar üzücü olsa da zorbalığa uğramanın ve eziyet edilmenin bir yan ürünü olarak bu durumu önemserdiniz. Fazlasıyla önemserdiniz. Çok çok fazla önemserdiniz. Kendi aralarında konuşan herkesin sizden bahsettiklerine dair bir paranoyanız olurdu. İşittiğiniz her kıkırdamanın sebebi insanların size gülmesiydi. Paranoyayla ilgili en kötü şey de yanlış olduğunu kanıtlayamayacağınızı bilmenizdi.

Ve tıpkı okul boyunca yaşıtlarınız tarafından tanınmak ve onaylanmak için çabaladığınız gibi, aynı şeyi hayatınız boyunca yapmaya devam ederdiniz. Özgüven on altı yaşına bastığınızda ve eğitim sisteminden çıktığınızda marketlerden alınamıyordu.

Tracy tabii ki dışarıya nasıl bir karakter yansıttığını biliyordu, bunu da kasıtlı olarak yapıyordu. Tek savunma biçimi buydu. İnsanlar parmakla gösterip ona gülmeden önce onlara hiç umursamadığını göstermek zorundaydı.

Bu, doğuştan gelen bir zırh değildi. Yıllar boyunca bir kalkan gibi santim santim derisinin üzerinde büyümüştü, onu nasıl çıkaracağını artık bilemiyordu.

Gerçekten gıpta ettiği insanların arasında Kıdemli Baş Dedektif Stone kesinlikle ilk sıralarda yer alıyordu. Onu düşününce dudaklarında beliren gülümsemeye engel olamadı. Bu kadın, gerçekten de hiç kimseyi takmıyordu. Evet, insanlar onun hakkında konuşuyor ve evet ona lakaplar takıyordu, ama Kim Stone bu insanları hiç dert etmiyordu. Bir insan bunu nasıl yapabilir diye merak etti.

Kendisi için şekillendirdiği ve yonttuğu imajın kendi üzerine mükemmel oturduğundan artık çok da emin değildi. Duvarlarını indirmeyi ve rol yapmayı biraz olsun bırakmayı istediği zamanlar oluyordu. Bir gün gelecek insanların ne düşündüklerini daha az önemseyecekti, ama gerçek şuydu ki bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Ayağa kalkarken bu konuları konuşması gerektiğini fark etti ama cevaplar almak için doğru yerde değildi.

Dikkatini yeniden kaldırım taşlarına verirken, ona sadece tek bir kişinin yardım edebileceğini fark etti. Yeraltı otoparkına girerken, yarın annesini ziyaret etmeye karar verdi.

Elli Dokuz

Bungalov, Stourton'un içinden geçen ve Stewponey Işıklarında biten ana yolun hemen kenarındaydı; Stewponey ışıklarına oradaki bar nedeniyle bu isim verilmişti.

Stewponey Barının 1744'de var olduğu biliniyordu ve o zamanlar Benjamin Hallen'in evi olarak anılıyordu. Bar ismini yakınlardaki Staffordshire ile Worcestershire Kanalı üzerindeki rıhtımlara ve köprüye ve ayrıca altıgen ücret gişesine vermişti. Ama evlere yer açmak için 2001'de bu bar yıkılmıştı.

Eski okul müdürünün evi, üzerine süs olarak tek bir sepet asılmış kapının her iki yanında simetrik pencereleri olan bir yapıydı. Sardunyalar umarsızca yerden onlara bakıyordu.

"Muhtemelen biraz para eder" diye tespitte bulundu Bryant. Stourton'daki evler ucuz değildi.

"Düşündüğün kadar etmez" dedi Kim. Görebildiği kadarıyla küçük arka bahçe çok sayıda yeni ev tarafından kuşatılmıştı.

"Bu adam kaç yaşında?" diye sordu Bryant, garaj yolundan yukarı çıkarlarken.

"Cornheath ilkokulundan yaklaşık on beş yıl önce emekli olmuş, bu yüzden..." dedi Kim, zile basarken. Hiçbir ses duymadı, bu yüzden cama hafifçe vurdu.

Kapı koyu mavi renk bir tulum giyen kırklı yaşlarının ortalarında bir kadın tarafından hızla açıldı. Kısa kesilmiş saçları kulaklarındaki renkli taklit mücevherleri ortaya çıkartıyordu.

"Teşekkürler ama her ne satıyorsanız..." Kapı kapanmaya başlamıştı.

"Polis" diye açıkladı Kim, kadının onları satıcı ya da anketçi zannettiğini hemen fark ederek.

Kapının hareketi durdu.

"Kimlikleriniz?" dedi kadın, kaşlarını çatıp bakışlarını ikisi arasında gezdirirken.

İkisi birden kimliklerini gösterdiler. Kim aksi taktirde içeri giremeyeceklerine dair bir hisse kapıldı. Kadının tulumuna Vera ismi işlenmişti.

Kapı hala geriye doğru hareket etmemişti. "Ne istiyorsunuz? Bay Jackson çok çabuk yoruluyor ve..."

"Bir soruşturmayla ilgili Bay Jackson'la konuşmamız gerekiyor, konuyu da onunla doğrudan konuşacağız" dedi Kim, kapıya sertçe yaslanarak.

Kadın mesajı aldı, geri çekilmeye başladı.

"Soldaki kapı" dedi, kapıyı arkalarından kapatırken. "Akşam yemeğini biraz önce yedi, yemekten sonra uykusu geliyor..."

"Eve gelip ona mı bakıyorsunuz?" diye sordu Kim, duraksayarak.

Kadın başını evet anlamında salladı. "Oğlu her sabah işe gitmeden önce geliyor, ben de günde iki kere uğruyorum."

Kim kendini kötü hissetmeye başladı. Bu adam çok fazla yardıma muhtaçtı.

"Alzheimer" diye açıklık getirdi Vera.

Kim neden "uzun veda" olarak adlandırıldığını anlayacak kadar hastalığı biliyordu. Sebebi çok az biliniyordu, bir keresinde beyindeki plakalarla ve kıvrımlarla ilgili olduğunu okumuştu. İlerleyişini durduracak ya da geriye çevirecek bir tedavi olmadığını da biliyordu.

"Geçmişi ne kadar hatırlayabiliyor?" diye sordu.

"Giderek günümüzden çok geçmişte vakit geçiriyor. Bazen yaşanmamış bir hatıranın çoktan yaşandığına inanıyor. Diğer zamanlarda eski bir hatıranın yeni olduğunu sanıyor. Oğlu geldiğinde tamamen ayrı iki hatırayı birleştirme eğilimi gösteriyor, bazen de insanları karıştırıyor, bu yüzden..." Omzunu silkti.

"Teşekkürler" dedi Kim, gülümseyerek.

Sola dönerek odaya girdi, burası tarz gözetilerek değil rahatlık gözetilerek döşenmişti. Yıllar boyunca edinildikleri belli olan koyu renk mobilya dizisi şimdi içeride adım atacak yer bırakmamıştı. Süslemeler ve biblolar bütün yüzeyleri süslüyordu.

Bay Jackson sallanan bir koltukta oturuyordu. Gözleri kapalı, ağzı hafifçe açıktı. Beyaz saçla kaplı kafasının altında yüzü huzurlu görünüyordu.

Bryant nazikçe öksürdü.

Gözlerini kırpıştırılarak açtı, onlara doğru baktı. Biraz şaşkınlığın ardından gözleri aydınlandı ve parladı. Sebebi Kim olamazdı. Onu gördüğü için daha önce hiç kimse bu kadar mutlu olmamıştı.

Bay Jackson'un bakışları Kim'i geçerek Bryant'a yöneldi. "Oğlum benim, yaklaş. Nasılsın?"

Bryant Kim'e bakarken Vera içeri girdi, içinde sıcak bir şeyler olan bir kupa taşıyordu.

Kim'in yanı başında durdu. "Arkadaşınızın Bay Simmons olduğunu sanıyor. Simmons Cornheath'de akıl hocalığı yapmış olduğu bir İngilizce öğretmeni. Elli yaşının altındaki her adam onun için Bay Simmons ve adam aslında beş yıl önce öldü. Artık ona hatırlatmıyoruz kesinlikle."

Vera kupayı dağınık masanın üzerindeki tek boş yere ustaca koydu.

"Ona gerçeği söylemeli miyiz...?"

"Yapsanız da size inanmayacaktır" dedi Vera, sakince.

Bay Jackson parmağıyla gelmesini işaret edince Bryant dikkatle öne doğru ilerledi.

Kim bir adım yaklaştı. "Bay Jackson, burada olma sebebimiz..."

"Ah, bu da güzel eşin olmalı. Tanıştığıma çok memnun oldum hayatım" dedi yaşlı adam, başını şevkle sallayarak.

Bryant'ın yüz ifadesi, Kim'in onu daha sonra bu yaptığı şey için kesinlikle cezalandıracağı bir keyif taşıyordu.

"Evet, güzel değil mi?" dedi Bryant, Kim'den uzaklaşıp onu göstererek. "Ben de geçen gün, hımm ... eşime Cornheath'deki o yıllarımızı anlatıyordum Bay Jackson."

Adamın yüzü aydınlandı. "Hayatımın en güzel yıllarıydı evlat. Ne günler geçirmiştik değil mi?"

"Geçirmiştik Bay Jackson" dedi Bryant, kendini en yakındaki koltuğa bırakırken. "Aslına bakarsanız, Jemima Lowe'la ilgili o talihsiz olay hakkında detayları hatırlamaya çalışıyordum. Siz hatırlıyor musunuz?"

Kim nefesini tuttu. Başarılı olma ihtimali düşük girişimlerde bulunan genellikle kendisi olurdu. Bu sefer Bryant şansını deniyordu.

Adamın yüzü hüzünlendi. "Ah evet, hatırlıyorum. Çok vahim bir olaydı. Çocuklar çok zalim olabiliyorlar."

Bryant Kim'e doğru bir bakış attı. Bakışı "geri çekil, ben hallediyorum" diyordu ve hallediyordu da.

Kim kapı aralığına doğru çekildi. Bu hile nedense yanlış hissettirdi. Ancak başka bir şekilde bilgi edinebilirler miydi, bilemiyordu.

Vera kapı aralığında belirdi, Kim soruyu gözleriyle sordu. Vera başını evet anlamında salladı, kapının kasasına yaslandı.

"Hafızam eskisi gibi değil Bay Jackson. Artık neler olduğunu pek hatırlayamıyorum."

"Ah, yaşından dolayı evlat. Hepimizin başına geliyor. O kızlar yapmıştı, hatırlarsan. Onlardan bir gruptu. Spor salonunda o çocuğu yere yatırmış, kızın elbisesini yukarı kaldırmış, herkesin gelip mahrem yerini görmesi için onu yerde tutmuşlardı. Çok fenaydı."

"Orada kaç kız vardı, hatırlamıyorum Bay Jackson" dedi Bryant, nazikçe.

Sanırım dört ya da beş taneydiler. Küçük kızımız bizi çağırmak için koşarak öğretmenler odasına geldi. Komik küçük bir şeydi... o kız."

Bryant devam etti. "Elbette, şimdi hatırladım. Küçük Louise de oradaydı, değil mi?"

Bay Jackson başını evet anlamında sallamaya başladı ama bunu yaparken yüz ifadesi değişmeye başladı. Yüzü şaşkınlık içinde buruştu. Bakışları ikisi arasında gidip geldi, sonra onları geçip kapı aralığına yöneldi.

"Vera...?"

Bakıcı hemen kendini gösterdi. Gülümsemesi içten ve rahatlatıcıydı.

"Sorun yok Bay Jackson. Bu kibar insanlar duble çikolata kaplı çörek ister misin diye sormak için gelmişlerdi ama artık gidiyorlar."

Bryant geri geri çıkarken kadın Kim'e döndü. Gözleriyle kapıyı işaret etti. Kaba bir işaret değildi ama gitme vakitlerinin geldiğini açıkça belli ediyordu.

Kim başıyla teşekkür etti, arkasına döndü, hüzünlenmişti.

Yanında beliren Vera "Sorun yok" dedi. *Coronation Sokağı* bir dakika içinde başlıyor. En sevdiği dizi."

Kim boğazına düğümlenen duyguyu yutkundu, kapıya doğru gitmeye devam etti.

"Durun bir dakika" diye seslendi Bay Jackson. "Şimdi hatırladım. O komik küçük şey gelip bize haber vermişti. Topallıyordu. Çok kötü topallıyordu. Ve sanırım... Sanırım adı da Tracy'ydi."

Altmış

"Şef... bizim Tracy olduğunu düşünmüyorsun değ..."

"Bryant, buna senin evinin üzerine bahse girmeye bile hazırım" dedi Kim, garaj yolunun başına geldiklerinde. Birkaç şeyle ilgili taşlar yerine oturmaya başlarken başını iki yana salladı. "O lanet olası aptal topuklar. Stacey'yi ara, bir adres al" dedi, gelen aramalar listesini aşağıya doğru kaydırırken. Birkaç gün önce gece yarısı civarlarında gelen aramayı buldu. Geri ara tuşuna bastı.

Telefon çaldı, çaldı, en sonunda Tracy Frost'un kısa bir telesekreter mesajıyla sonlandı. Kim tekrar ararken Bryant'ın Stacey ile konuştuğunu duyabiliyordu. Aynı şey oldu. Telefon mesaj çıkana kadar çaldı. Bir kere daha denedi. Bu sefer hiç çalmadan doğrudan telesekreter çıktı.

Kahretsin. Telefon kapatılmıştı ve kimin tarafından kapatıldığını bilmesinin de hiçbir yolu yoktu.

Bryant telefon konuşmasını bitirdi, ona doğru yürüdü. "Stacey'den Tracy Frost'un Cornheath'e gidip gitmediğini ve Jemima'yla aynı dönemde orada bulunup bulunmadığını araştırmasını istedim."

Kim başını tamam anlamında salladı. Saatin neredeyse yedi buçuk olduğunu ve ekibinin tüm gündür çalışmakta olduğunu biliyordu. İçlerinden birisini eve gön-

dermeye çalışsa gitmeyi reddedeceklerini de biliyordu. İpuçları her zaman sabahın dokuzunda kendilerini tepside sunmuyordu.

"Tracy'nin adresini aldın mı?" diye sordu.

Bryant sürücü kapısının kilidini açarken başını evet anlamında salladı. Tereddüt etti. "Tamamen yanılıyor olabiliriz, biliyorsun değil mi?"

Kendisini yolcu koltuğuna bırakan Kim'in böyle bir tereddüdü yoktu. "Evet. Ama ya tamamen haklıysak?"

Altmış Bir

"Tracy'nin nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yok" dedi Kim, telefonu kapatırken. Tracy'nin editörü sabahki toplantıdan sonra onu bir daha görmemişti.

"Biliyor musun, belki de adam etrafındakileri daha iyi seçebil..."

"O cümleyi bitirirsen Bryant, seninle sorun yaşayabiliriz."

Tracy Frost bir baş belasıydı, bunda kuşku yoktu ve son birkaç yıl içerisinde yakalanmayacağını bilse Kim'in bile kadını kaçırmak istediği zamanlar olmuştu, ama Kim'in başlangıçta aşağılık bir muhabir olduğunu düşündüğü kadında görünenden daha fazlası vardı. İş arkadaşının Tracy'nin başına gelenleri hak ettiğine gerçekten inandığını düşünseydi, Bryant'a çoktan çıkışmış olurdu.

Byrant QB Motosikletleri'ni geçerken yavaşladı. "Burası mı?"

"Öyle görünüyor" dedi Kim, kapının numarasını kontrol ederek.

Bryant yokuştan aşağıya doğru sürmeye devam etti, ardından bir barın park yerine doğru girdi.

Kim beyaz Audi'nin ortalıkta görünmediğini fark etti.

Bryant doğrudan evin önüne park etti. "Beklediğim bu değildi" diye gözlemde bulundu.

Kim ona katılmak zorunda kaldı. Ev diğer iki evin arasına sıkışıp kalmış minik bir sıra evdi. Komşu üç ev birleştirilse normal ölçülerde bir ev ancak çıkabilirdi. Moda markalar giyinen Tracy'nin imajı böyle bir evle uyuşmuyordu.

Kim kapıya sertçe vurdu. Belki de Tracy arabayı bir yerlerdeki bir garaja koymuştu.

Eğildi, mektup deliğinin kapağını kaldırdı. Ön kapı doğrudan küçük bir misafir odasına açılıyordu. Kim uzak köşede bir televizyon olduğunu görebiliyordu. Televizyon kapalıydı, kulaklarına başka bir ses de gelmiyordu.

"Tanrım şef, arkaya nasıl dolanacağız ki?" dedi Bryant ve geriye doğru bir adım atarak etrafa baktı.

Bryant haklıydı. Tracy'nin evi ortadaydı.

Sağ tarafındaki bir hareketlilik Kim'in dikkatini çekti. Yan komşunun penceresini örten tül perdenin köşesi tekrar aşağıya inmişti. İki adım attı, kapıya vurdu. Belki arka bahçelerden evin arkasına geçebilirlerdi.

Kapıyı on beş on altı yaşlarında ince yapılı bir delikanlı açtı. İnce ve uzun beyaz bacakları, üzerinde tropikal kuşlar bulunan rengârenk bir şorttan dışarı fırlamıştı. Hafif kambur olan üst yarısı çıplaktı.

"Evet" dedi delikanlı, mecburiyetten konuşuyormuş gibi bir tavırla.

"Yan evdeki kadını tanıyor musun?" diye sordu Kim, muhabbet etmek zorunda kalmadığı için rahatlayarak.

Delikanlı Kim'in kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yokmuş ve yan tarafta bir ev olduğunun kendisine

hatırlatılması gerekiyormuşçasına dışarıya, yan eve doğru şöyle bir baktı.

"Hı hı, tanıyorum. Sarışın, yüksek topuklu, bir çift güze..."

"Arabasını başka yere koyduğu oluyor mu?" diye sordu Bryant, hızla.

"Evet, bazen bizim evin önüne koyuyor" dedi delikanlı ve sırıttı.

Kim ters ters baktı.

Delikanlı başını iki yana salladı. "Yok, buradaysa araba da burada olur."

"Sizin evden arka bahçeye çıkabilir miyiz?" diye sordu Kim.

"Püffff... mümkün değil. Bir buçuk metrelik bir çitimiz var ve üzerleri metal dikenlerle kaplı. Lanet kediler."

Kahretsin. Diğer taraftaki evi denemeleri gerekecekti, o ev de en az girmeye çalıştıkları ev kadar boş görünüyordu.

"Annemde yedek bir anahtar var" dedi delikanlı, kapının arkasına uzanarak.

Kim'in ilk hissettiği rahatlamanın yerini korku aldı.

"Bizim kim olduğumuzu bile bilmiyorsun" dedi Bryant, Kim'den önce davranarak. Hiç tanımadığı iki kişiye anahtarı ne kadar da kolayca teklif etmişti. Ne kadar da güvenliydi.

Delikanlı ikisini baştan ayağa süzdü, sonra Bryant'a anahtarı verirken kahkahayla güldü. "Evet, bu iyiydi... Memur bey" dedi ve kapıyı kapattı.

Bryant anahtarı kilide sokarken Kim başını iki yana salladı.

Mektup deliğinden bakıldığında daha büyük görünmüş olan odaya girdi. İki kişilik bir kanepe gazla çalışan eski bir şöminenin karşısındaki duvarı boydan boya kap-

lamıştı. Tekli bir koltuk televizyon ünitesinin karşısına çaprazlama yerleştirilmişti, şeritli bir kilim halıdaki yürümeyle aşınma izlerini neredeyse kapatmıştı.

Kullanılmamış iki büyük mum şömine küpeştesinin iki ucunda duruyordu. Ortada bir fotoğraf vardı. Kim daha yakından bakınca küçük Tracy'yi gördü, muhtemelen yedi ya da sekiz yaşındaydı, bankta bir kadının yanında oturuyordu. Birbirleriyle uyumlu olan köpükten yapılmış geniş kenarlı şapkalar giymişlerdi. Çocuğun yüzündeki gülümseme Kim'in ilgisini çekti. Tracy'nin suratının bunu becerebildiğini bilmiyordu.

Odayı incelemeye devam ederken bacağı sandalyenin kolundan sarkan bir kupon yığınına takıldı. Bunlar marketlerde indirimli alışveriş içindi.

Odadan dışarı açılan tek kapı, merdivenlerin dibinden geçerek mutfağa giden bir koridora çıkıyordu. İçinde kirli bir bardak bulunan paslanmaz çelik bir evyenin üzerindeki pencerede jaluzi yarıya kadar indirilmişti. Pedallı çöp kovasının içinde hesaplı bir marka fasulye konservesinin boş kutusu görünüyordu.

Bryant mutfak dolabın kapağını açtı, hesaplı markalı daha fazla market gıdası ortaya çıktı. Bir sayfa kâğıt buzdolabının kapısına çörek şeklinde bir mıknatısla tutturulmuştu. Hızlıca bir bakış atan Bryant "Dişçi randevusu" dedi.

Etrafa bakınan Kim öğrenilecek fazla bilgi olmadığını fark etti, çünkü içeride çok az şey vardı, hepsi bu kadardı işte.

"Üst kata çıkıyorum" dedi, bir tane bile ipucu bulup bulamayacaklarını merak ederek.

Bryant onu takip etti. Alışılmadık şekilde sessizdi.

Kim soldaki kapıya yöneldi, misafir yatak odasına girdi. Düz kahverengi perdeler küçük pencerenin yarısına

kadar çekilmişti. İçerideki tek dolapta elektronik kitap okuyucu ile bir gece lambası vardı.

Kim yatağın etrafından dolaştı, gardırobu açtı. Sağ tarafta ünlü bir markaya ait üç ceket-pantolon takımı asılıydı; bir koyu mavi, bir siyah ve bir de krem rengi. Soldaki raflarda eşofman altları, uzun kollu tişörtler ve bluzlar vardı. Tracy'yi etek giyerken hiç görmemiş olduğunu fark etti.

Bryant eğildi. "Bak şef" dedi yüksek topuklu bir ayakkabıyı yukarı kaldırarak. İçinde plastik bir tabanlık vardı.

Kim bakışlarıyla bir sıra halinde dizilmiş birbirleriyle aynı ayakkabıları incelerken her çiftte bir tane tabanlık olduğu açıkça görülüyordu. Yatağın kenarına oturdu, başını iki yana salladı.

Evin acıklı hali, içinde bir yerlere işlemek için yol bulmuştu.

"Bazen hanımımdan, şundan bundan yakındığımı biliyorum ama Tanrı aşkına elimizdekilerin değerini hiç bilmiyoruz."

Kim sessizce ona katıldı. Kendi evinde başka evlerde bulunan kişisel dokunuşların çoğu yoktu ama onu karşılayan sallanan kuyruk bunları fazlasıyla telafi ediyordu.

Tracy'nin tüm parasını insanların görebilecekleri şeylere harcadığı belliydi; yani dünyaya sergilediği ürünü olan Tracy Frost'un ambalajına. "Frost Evi" ise tam zıt kutuptaydı. Açıklayamadığı bir sebepten dolayı bu Kim'i gerçekten de rahatsız etmişti.

"Dışarıda söylediğim şeyi de geri alıyorum" dedi Bryant, gardırobun kapısını kapatırken.

Kim onun ne kastettiğini tam olarak biliyordu.

Ve kadını bulmak zorundaydılar.

Altmış İki

Isobel boşuna uğraşıp duruyordu. Uykuyla mücadele etmek için harcadığı çaba bitkinlik vericiydi.

Gün yorucu geçmişti, koyu karanlıktan kaçmayı başarmış olsa da çevresindeki ışıklar bile koyu bir sisle gölgelenmişti. Hastanedeki her şey onu uyku tuzağına çekmeye çalışıyordu, ama o gözlerini kapatmak istemiyordu. Karanlık pusuda bekliyordu. Oraya geri dönmek istemiyordu.

Işıklar loşlaştırılmıştı, gece personeli sessiz adımlarla yürüyordu. Karşıdaki yataktan bir makinenin ritmik atışlarıyla hafif bir horultu sesi ona kadar geliyordu. Her şey onu tekrar karanlığa doğru yönlendirmeye çalışıyordu.

Uyanıkken bile midesi çalkalanıyordu. Endişe içinde bir kasırga gibi dönüyor, yukarı çıkıp kalbine ve ciğerlerine dokunuyordu. Arada bir içindeki çalkantıyı yatıştırmak için derin bir nefes alma isteği duyuyordu. Zaman zaman göğsündeki tuhaf atışlar başının dönmesine yol açıyordu. Odaklanarak korkuyu nasıl aşacağını öğreniyordu. Geçip gitmesini izlemeliydi. Diğer tarafa geçmeli, tepki vermek yerine geçip gitmesine izin vermeliydi.

En kötüsü onu neyin korkuttuğunu bilmemekti. Aslında her şeyden korkuyordu.

Kim olduğunu asla bilememekten çok korkuyordu.

Sadece Duncan onu güvende hissettirmişti. Güven verici gülümsemesi, elini nazikçe sıkışı, ona yalnız olmadığını hissettirmişti.

Bütün buluşmalarını ona detaylarıyla anlatmıştı. Adam kahve dükkânının dışında çarpışmalarını ayrıntılı

şekilde anlatırken Isobel dikkatle dinlemiş, bütün ipuçlarını kullanmaya istekli bir şekilde kendisini kafasında canlandırdığı resimde tanımaya çalışmıştı.

Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti, başını sallayarak uykusunu dağıttı.

"*Bir sana, bir bana*" lafının önemini anlamaya çalışmıştı. Ne anlama geliyordu ve neden kafasının içinde çalıp duran tek şey buydu? Kelimeleri birer simge gibi zihninde canlandırdı, ama yenileme tuşu çalışmıyordu ve yeni hiçbir şey gelmiyordu.

"Hey, uyuyamıyor musun?" diye sordu Marion, yatağın diğer ucundan. Bu gece hemşiresi vardiyasına saat yedide başlamıştı.

Isobel başını iki yana salladı, sonra gözlerini daha da açtı.

Marion anlayışla gülümsedi. "Uyuyamıyor musun yoksa uyumak mı istemiyorsun?"

Isobel gözlerinin yaşla dolmaya başladığını hissetti. Daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Bedeni uyku talep ediyordu, o da mücadeleyi kaybediyordu.

"Oraya dönmeyeceksin" dedi Marion. "Beynin artık uyandı."

Isobel nazik hemşireye inanmak istedi, ama beyni daha önce de uyanmış, işe yaramayan, asi bir bedenin içinde tamamen işlevsel halde kapana kısılmıştı.

Başını iki yana salladı. "Yapamam..."

Marion iç geçirdi. "Pekâlâ, kendine..." saatine baktı "... yarım saat dinlenme izni vermeye ne dersin. Seni on bir buçukta uyandıracağım, ondan sonra duruma göre bakarız."

Isobel bunu düşündü. Bitkinliğe boyun eğme ve bir başkası izlerken bedeninin dinlenmesine izin verme düşüncesi reddedilemeyecek kadar cazipti.

Birden kendini yetişkin bir bedende üç yaşındaki bir çocuk gibi hissetti. Karanlıktan korkan küçük bir kız çocuğu gibi.

"Uyandıracağından emin misi..."

"Tam on bir buçukta. Söz veriyorum."

Isobel başını yatakta tamamen geriye yasladı, bandaj kafası ile yastığın yumuşaklığı arasına geldi. Kaslar rahatlamaya başlarken ağrıyan boynu iç geçirdi. Bundan daha tatlı bir şey hissettiğini sanmıyordu.

Göz kapakları sımsıkı kapandı, karanlıkta bir anlığına paniğe kapıldı ama sorun yok dedi kendi kendine. Marion onu almaya gelecekti.

Gerginliğin azalmasına izin verirken, sanki derisi iyice pişmiş tavuk eti gibi kemiklerinden ayrılıyordu. Ama zihninin kararmış tünelinde bir ses vardı. Yüz yoktu, biçim yoktu, sadece bir fısıltı ya da bir yankı.

Yan odadaki bir konuşmayı duymaya çalışmaya benziyordu. Ses içeride olmasına rağmen dikkatini kulaklarında toplamaya çalıştı. Gözlerini sımsıkı kapattı, ama ses daha da uzaklaştı. *Geri dön*, diye sessizce çağırdı. Ama ses gitmişti.

Gerginlik bedenine geri sızmıştı, bu yüzden hızla onu yeniden uzaklaştırdı. Ses kendisine nihayet rahatlama izni verdiğinde gelmişti.

Gerginlikten silkindi, bütün duyularını gevşetti.

Tamamen gevşemenin ılıklığı tenini sardı, kemiklerine kadar işledi. Sesi uzakta duydu. Tek bir kelime söylüyordu. Bedeninden tepki vermemesini, sesi yeniden kovalamamasını istedi.

Bir heykel gibi hareketsiz kalmaya devam etti, zihnini sesin ötesine dipsiz karanlığın içine bakmaya zorladı. Sesin şiddeti artıyordu ama Isobel söylenen kelimeyi çı-

kartamıyordu. Çaresizce peşinden gitmek istedi ama gevşemiş halde kalmaya devam etti.

Ses daha da yaklaştı ama Isobel bedenini ve zihnini hareket ettirmedi.

Biraz daha yaklaştı. İki heceydi.

Biraz daha yaklaştı.

Kulağa 'hardy' gibi geliyordu.

Biraz daha yaklaştı.

Hayır, kelime 'candy'ydi.

Biraz daha yaklaştı.

İlk defa net olarak duydu. Ses "Mandy" diye sesleniyordu.

Altmış Üç

Kim baktığı her yerde Tracy'yi görüyordu. Açtığı her mutfak dolabı ya da kapattığı her çekmece ona bu karmaşık kadının evinde hayat olmadığını hatırlatıyordu. Bu muhabirden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Zaman zaman Tracy kurbanlara ya da onların ailelerine hiçbir empati göstermemiş, haberi bir an önce yapmayı tercih etmişti.

Yine de Kim'in kadın hakkındaki genellikle sarsılmaz düşüncesiyle ilgili kafasını kurcalayan başka anlar da olmuştu. Kaderin bir cilvesi de olsa, kazara da olsa, Dawson'un tek başına yürüttüğü bir soruşturma sırasında onun hayatını kurtarmayı başarmıştı. Dedektif onu tekmeleyerek öldüresiye döven ve ona bıçak sallayan Hollytree konutlarından bir grup gençle karşı karşıya kaldığında, Tracy gölgelerin arasından çıkmış ve olaya müdahale etmişti.

Bu hafta başında, bazı şeyleri kurcalamaması istendiğinde öyle de yapmıştı. Bu şeyler, haber için bir, özel röportaj için ise iki böbreğini birden satabilecek, hırslı ve acımasız bu kadın hakkındaki Kim'in kararlı düşüncesiyle çelişiyordu. Ve şimdi kadın kayıptı ... en az iki kadını öldürmüş, bir üçüncüsünü de öldürmeye çalışmış olan bir katilin elinde olabilirdi.

Elinden gelen her şeyi yapmış olduğunu biliyordu. Şu anda ellerinde şüpheden başka bir şey yoktu. Değerli kaynakları kimsenin kayıp ihbarında bulunmadığı yetişkin bir kadın için kullanmak zorlu bir mücadele gerektiriyordu; onun için bile.

Eve geldiğinden beri Tracy'nin numarasını neredeyse saat başı aramıştı ama arama sesli mesaja düşmeye devam etmişti. Sanki dileği gerçekleşmiş gibi, telefonundan mesaj geldiğini belirten bir çınlama sesi geldi. Daha önce temas kuranın Tracy Frost olmasını umut ederek telefonuna hiç uzanmamıştı.

O değildi. Daniel'den bir mesaj gelmişti.

Kelimeleri ekranda okurken bir an yazanları algılayamadı, sonra ağzı açık kaldı: *"Bir dakikan var mı? Dışarıdayım."*

Daniel Bate onun evinin dışında ne halt ediyordu? Üstü kapalı bir oyun oynuyorlardı. Bu oyunun prensiplerinin neler olduğundan emin değildi, ama şimdi evinin dışında bir anda belirmiş olmasının bir çeşit kural ihlali olduğunu biliyordu.

Sanki onun buna bir cevabı olabilirmiş gibi Barney'e baktı. Köpek karşılık olarak patilerini kemirdi.

Mesajı görmezden gelmeyi düşündü, sonra bunun vakayla ilgili bir şey olup olmadığını merak etti. Ama öyle olsaydı adamın zaten bu şekilde iletişim kurmayacağını fark etti.

Kapıya doğru giderken kafasına düşünceler doluştu.

Daniel sırtını sürücü kapısına dayamış, kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünü Kim'e dönmüş şekilde duruyordu. Sokak lambasının ışığının altında Kim adamın gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordu.

"Dışarı gelip gelmeyeceğini merak ediyordum" dedi Daniel.

Kim kaldırımın kendi tarafında sırtı duvara dönük şekilde ayakta durdu. "Neden buradasın?" diye sordu, ellerini ön ceplerine sokuşturarak.

"Yanlış yola sapmışım."

Kim gülümsedi. Evet, kesin öyle olmuştu.

Bekledi.

"Yardım edebileceğim bir şey kalmadı" dedi adam ve Kim'in onun ne demek istediğini merak etmesi için gereken süre kadar duraksadı. "Keats her şeyi yoluna koydu. Kurbanın kimliği belirlendi, bu yüzden kalmam için gerçekten de bir sebep kalmadı."

Kim başıyla anladığını belirtti.

Yüzleri birbirlerine dönük, her biri kendi düşüncelerine gömülmüş halde bir an öylece durdular.

"Zaten biliyorsun değil mi?" diye sordu Daniel.

Kim omzunu silkti. Neyi bildiği bir şeyi değiştirmezdi. Önemli olan sadece ne yapacağı ya da yapabileceğiydi.

"Tam bir çelişkiler yumağısın Kim" dedi adam, başını iki yana sallayarak.

Kim cevap vermedi.

"Aramızda neler olabileceğini kendine bile itiraf edip etmediğinden emin değilim."

Soru şeklinde ifade edilmemiş olsa da Kim bunun bir soru olduğunu biliyordu. Büyük bir soruydu.

Hala cevap vermemişti.

Sonunda adamla göz göze geldi ama ikisi de bir santim bile kıpırdamadı.

"Hazır değilsin değil mi?"

İşte bu doğruydu.

Daniel bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Kim nazikçe başını iki yana salladı. Daniel nefesini verdi, ona boyun eğen bir ifadeyle baktı.

Kim'e elini uzattı. "Kıdemli Baş Dedektif, sizinle tekrar karşılaşmak çok güzeldi."

Kim yutkundu, uzatılan eli hafifçe sıktı. "Sizinle de Doktor Bate."

"Umarım yine karşılaşırız" dedi Daniel ve Kim'in elini bıraktı.

Kim'in karşılaşacaklarından pek kuşkusu yoktu. Ama o zaman farklı olacaktı. Karar verilmişti.

Aralarında bir kıvılcım yaşanmıştı.

Sonra da geçip gitmişti.

Arkasına döndü, eve girdi.

İçeri girince kapıya yaslandı, gözlerini kapattı. Kamyonetin motorunun çalıştığını, ardından giderek uzaklaştığını duydu. Boğazına düğümlenen kelimeler, Daniel'in duymasını istediği kelimeler, şimdi kaybolmuştu. Daniel'in, eğer o riski almaya hazır olsaydı bu riski onunla birlikte almayı tercih edeceğini bilmesini istemişti.

Daniel'e güle güle demek zor olmuştu. Ama kalmasına izin vermek durumu daha da kötüleştirecekti.

Sorun umutla alakalıydı. Bunu yapamazdı.

Bir kere denemişti ve onu neredeyse öldürüyordu.

Yukarıya çıktı, yatakta oturdu. Barney kapıda oturdu, şaşırmış görünüyordu. Yatma vakti mi gelmişti? Yatakta Kim'in yanına mı atlamalıydı?

Kim komodinin üst çekmecesini açtı, küçük beyaz bir zarf çıkarttı.

İçinde sadece tek bir sayfa vardı. Görüntüsü bile boğazının duyguyla düğümlenmesine yetiyordu. Sayfayı, onları geri getirecekmiş gibi göğsüne yaklaştırdı. Hatıra bir katalizör gibi, onu on üçüncü doğum gününün üç gün sonrasına geri götürdü.

"O mektubu Bayan Neale'e vermeyi unutma" dedi Erica.

"Üçüncü keredir söylüyorsun" diye mırıldandı Kim, kapıya yönelirken.

Erica montunun kapüşonundan çekti. "Hey, küçük hanım, bir şey unutmadın mı?"

Kim koruyucu annesinin onu kendisine doğru çekip sımsıkı kucaklamasına izin verdi.

Çoğu günler sadece gözlerini devirip kaçınılmaz olanı kabulleniyordu. Kadının çok kolay sergilediği sevgi gösterilerine genellikle tahammül ediyordu.

"Hadi, git artık. Günün güzel geçsin" dedi Erica, onu kapıya kadar geçirirken.

Kim çantasını sırtına yerleştirdi, yola koyuldu. Kısa yürüyüşü sırasında bu akşamın mutfakta biraz zaman geçirmeye başlayacağı akşam olacağına karar vermişti. Erica hep ondan yemek pişirmeye yardım etmesini istiyordu, o da sürekli bahaneler bulup mutfak yerine garaja gidiyordu. Keith'in motosiklet yapması hep daha çok ilgisini çekiyordu. Ama Erica için önemliydi, bu yüzden ona yardım edecekti.

On biri on dört geçe müdür Kim'in tarih dersinde içeri girdi. Öğretmene bir şeyler fısıldadı, sonra gözleriyle sınıfı taradı.

Bakışları sonunda Kim'in üzerinde durdu.

Kim'in aklına hemen çantasındaki daha teslim etmemiş olduğu mektup geldi. Erica gerçekten de müdüre haber vermiş olabilir miydi? Adam Kim'in yanında belirdi, omzuna dokundu.

"Eşyalarını topla ve benimle gel Kimberly."

Sesi yumuşak ve nazikti, onunla normalde konuştuğu tona hiç benzemiyordu. Endişeyle mektuptan daha ciddi bir şey olduğunu anladı.

"Bir şey oldu Kimberly, seni... hımmm... teyzenin evine götüreceğim."

Okul müdürü onu okuldan çıkartırken omzundan tutmaya devam etti.

Kim şaşkındı. Teyzesi yoktu. Birden adamın Erica'nın kız kardeşi Nancy'den bahsettiğini anladı.

Kız kardeşler birbirlerine yakın değillerdi, Kim Keith ile Erica'nın bakımında kaldığı üç yıl boyunca aileyle sadece iki defa görüşmüştü.

Kısa araba yolculuğu sırasında Kim defalarca neler olduğunu sormuştu ama adam cevap vermiyordu. Ondan kendisini eve götürmesini istedi. Adam aldırış etmedi. Keith ile Erica'yı aramasını istedi. Adam yutkundu, bakışlarını kaçırdı.

Adamın peşinden daha önce hiç görmediği bir eve doğru giderken korku midesinin etrafında yükselmeye başlamıştı.

Nancy kapıyı açtı, yüzündeki şaşkınlık hızla dehşete dönüştü. Bay Crooks'a baktı. "Onu neden buraya getirdiniz?"

"Ailenin bir arada olması..."

"O aileden değil" diye sinirlendi kadın. "Bu çocuk benim hiçbir şeyim değil. Aklınızdan ne geçiyordu be?"

Bay Crooks açıkça rahatsız olmuştu. "Bize bilgi vermek için aradığınızda düşünmüştüm ki siz..."

Nancy'nin alt dudağı titredi. "Sizi gerekli düzenlemeleri yapabilesiniz diye aradım."

Kim konuşmayı izlerken içindeki endişe büyümeye devam etti. Erica'yı istiyordu. Keith'i istiyordu.

En sonunda içindeki korku patladı. "Lütfen birisini bana neler olduğunu söyleyebilir mi?"

Nancy'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ona daha söylemediniz mi?"

Bay Crooks başını iki yana salladı. "Bu gerçekten de bana düşmez ..."

"Böyle bir görevim de yo..." Kadın başını iki yana salladı, derin bir iç çekti. En sonunda Kim'e doğru dürüst baktı. "Üzgünüm Kimberly, ama Keith ile Erica bir kaza geçirdiler. Otoyoldalarmış. Maalesef öldüler."

Kim ağzının bir karış açıldığını hissetti, hala Nancy'ye bakıyor olmasına karşın, kadın artık ona bakmıyordu. Bay Crooks'a bakıyordu. Yüz ifadesi "İşte, üzerime düşeni yaptım" diyordu.

"Ama... ö-ölmüş o-olamazlar" diye kekeledi, zihni duymuş olduklarını sindirmeye çalışırken.

Başını iki yana salladı, bakışları Nancy ile Bay Crooks arasında gidip geliyordu. Birisinin, herhangi birinin, ona bunun doğru olmadığını söylemesini bekledi.

Bay Crooks'un elini bir kere daha omzunda hissetti. Gözlerine yaşlar dolmaya başladı, silkinerek adamın elinden uzaklaştı. Yukarıya, Nancy'nin yüzüne baktı, umutsuzca bütün bunların bir yalan olduğunu söyleyecek bir şey arıyordu.

Kadın evin içine doğru bir adım attı. "Üzgünüm ama gitmem... Yapacak şeylerim..."

Ne Kim ne de Bay Crooks bir santim kıpırdadı.

Nancy bir saniye daha tereddüt etti. "Kimberly, kendine iyi bak ve sana bol şans diliyorum ama bu ailenin gerçekten bir parçası değilsin. Şimdi gerçekten gitmem gereki..."

Kapı yüzlerine kapanırken sözleri yarım kaldı.

Kim ona saatlerce gibi gelen ama sadece saniyeler sürmüş olabilecek bir süre boyunca gözlerini kapıya dikti, sonra Bay Crooks onu nazikçe arabaya doğru yürüttü.

Bay Crooks'un onun sırt çantasını yerden aldığının belli belirsiz farkındaydı, çantayı yürürken düşürmüş olmalıydı. Bacakları sendeliyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atma becerisini nasıl olduysa kaybetmişti.

Adam onu kucaklayarak kaldırdı, yolcu koltuğuna oturtarak emniyet kemerini taktı. Bay Crooks arabayı sürmeye başlarken Kim hiç kımıldamadan oturtulduğu gibi kaldı.

Kalbi bunun doğru olamayacağını haykırırken zihni öyle olduğunu biliyordu. Doğru olmasa kimse böyle zalimce şeyler söylemezdi.

Arabanın kapısını hızla açmak, sokaklarda koşarak evi olarak kabul ettiği yere geri gitmek ve kontrol etmek istiyordu.

Kalbinin en sonunda dizginlerinden kurtulmaya ve sevmeye izin veren parçası çığlık attı, ağladı.

Eve dönmüşlerdi. Dönmüş olmak zorundaydılar. Keith motor parçaları bulmak için gazeteleri ve interneti araştırıyordu. Erica akşam yemeği için ev yapımı etli pidenin hamurunu hazırlıyordu. Bu düşünceye tutunmaya çalıştı ama düşünce kafasına yatmıyordu.

Ancak Bay Crooks arabayı durdurduğunda tüm kalbiyle hıçkırarak ağladığını fark etti.

Evini bir daha hiç görmedi.

Öğlen olana kadar, üç yıl önce ayrıldığı çocuk yurduna geri dönmüştü bile. Dört saat sonra kıyafetlerinin konulduğu iki çöp poşeti geldi.

"Ailesi"yle aralarında başka bir iletişim olmadı, cenaze de onsuz gerçekleşti.

Kim evlat edinme konusunda uzman bir avukatla yaptıkları görüşmeden ancak yıllar sonra haberdar olmuştu.

Barney gelip yanına oturmuş, bacağına yaslanmıştı. Gözyaşları şimdi yanaklarından dökülüyordu, içindeki acı o günkü kadar taze ve güçlüydü.

Onu kucaklayan o sıcak kolları, ikisini birden saran Youth Dew parfümünün kokusunu hala hatırlıyordu.

O günden sonraki yıllar boyunca Erica'yla o sabah yaşadığı küçük bir ayrıntı için sonsuza kadar minnettar kalmıştı.

O son gün, kadına arkadan sarılmıştı.

Belki Daniel Kim'in kendini neden bir daha böylesine açamayacağına dair sebepleri bilmiyor ya da sahip olduğu her şeyi neden işine adadığını anlamıyordu, ama Kim bu şekilde güvende kaldığını, hiçbir şeyin onu bunun aksine ikna edemeyeceğini biliyordu.

Gözyaşlarını dindirdi, kâğıt parçasını çekmeceye geri koydu.

Pişmanlık duymuyordu.

Böyle birisi olmayı borçlu olduğu insanlar vardı.

Telefonunu çıkarttı, Tracy Frost'un numarasını bir kere daha aradı.

Altmış Dört

O GÜN beni niye götürdün, anneciğim?
Neler olacağını nasıl olur da bilemezdin?

Beni tuvalete götürdükten sonra Louise öğle arasına kadar gözlerini bana dikti. Gülümsedim, onun da bana gülümseyeceğini umuyordum, gülümsedi de. Bir tür gülümsemeydi yani.

Onda bana Lindsay'ı hatırlatan bir şey vardı. Benden hoşlanmasını istedim. Arkadaşım olmasını istedim.

Louise öğle arası oturmam için bana bir yer buldu, sonra da tek başıma yemem için yanımdan ayrıldı. Popüler bir kızdı. Bir gruptan diğerine koşuyor, onları güldürüyordu. Aralarda da yüzünde şaşkın, küçük bir kaş çatışıyla bana bir bakış atıyordu. Gülümsedim, el salladım, yanıma gelmesi için dua ediyordum, böylece yalnız kalmayacaktım.

Tatları tahtaya benzeyen sandviçlerimi çiğnemeye başladım. Gözlerimi beslenme çantamın dibine diktim. Etrafa bakmak istemiyordum.

Sonunda geldi, yanıma oturdu.

"Öğle yemeğinden sonra fiziksel egzersiz yapacağız" dedi. "İstersen benim eşim olabilirsin."

Başımı minnetle tamam anlamında salladım. Fiziksel egzersizin ne olduğundan emin değildim ama en azından bir eşim vardı.

Birden zihnimde dönüp durmakta olan soruyu soracak cesareti buldum.

"Neden herkes bana bakıyor?"

"Sadece yeni olduğun için" dedi ve patates cipslerimin kalanını alıp gitti.

Umursamadım. Louise eşim olacaktı. Bu, arkadaşım olacağı anlamına geliyordu.

Öğle yemeği zili çaldı, kalabalığın peşinden sınıfa, sonra oradan da spor salonuna gittim. Louise'e yaklaşamıyordum. Etrafında çok fazla insan vardı. Ama kendi kendime sorun olmadığını söyledim. Eşim olacaktı. Kendisi söylemişti. Bir gün evime çaya gelmesini umut etmeye başlamıştım bile.

Bayan Shaw kısa pileli bir etek giymiş ince, güzel bir bayandı. Bana spor çantamı getirip getirmediğimi sordu. Başımı hayır anlamında salladım. Spor çantasına ihtiyacım olacağını bilmiyordum.

Bir an tereddüt etti.

"Sanırım birkaç yedeğimiz olacaktı" dedi ve salonun çıkışına yöneldi.

Kapıya gelince durdu.

"Louise, yeni arkadaşına spor minderini nereden alacağını göster" dedi, ardından gözden kayboldu.

Louise döndü, bana doğru gülümsedi.

Ama bu kesinlikle bir gülümseme değildi.

Altmış Beş

Sonuncu kişi de yerine oturur oturmaz, Kim onları sabah toplantısına çağırdı.

Kâseden uzun, hızlı adımlarla çıktı. "Pekâlâ millet, mümkün olduğunca çabuk olalım, çünkü Isobel'in beni görmek istediğine dair bir mesaj aldım. Tracy Frost'un kaçırıldığını ya da kendisinin ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Telefonunu hala açmıyor, arabası da evinin dışında değil."

Kim kadının cebini o sabah üç kere daha aramıştı, merkeze gelirken de evinin önünden geçmişti.

"Gerçekten adamımızın onu kaçırdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Dawson.

Kim bir an düşündü, sonra başını evet anlamında salladı.

"Güzel gazete yazısı" dedi Dawson, sonra ellerini yukarı kaldırdı. "Ve sen sormadan söyleyeyim, konuşan ben değildim."

Kim adamın neden ilk kendisinden şüphelenileceğini düşündüğünden emin değildi.

"Biliyorum Kev" dedi.

"Benim suçlanacağımı düşündüm... çünkü... şey... çok konuşuyorum ve bilgilerin soruşturmanın içindeki birisinden sızdığı belli..."

"Kev, ben sızdırdım" dedi Kim.

"Ne?" dediler Bryant ile Stacey aynı anda.

Kim bir şey söylemedi.

"Tracy Frost ile gerçekten konuştun mu?" dedi Dawson, dehşet içinde.

"Evet konuştum, artık devam edelim. Pekâlâ, Louise Hickman bildiğimiz kadarıyla ilk kurban. Daha sonra Jemima Dubai'den dönene kadar birkaç yıllık bir ara var. Adam daha sonra Isobel'i öldürmeye çalıştı, şimdi ise Tracy'yi kaçırdı. Şimdilik üçünün de aynı okula gittiğini biliyoruz.

Okul müdürünün hayal meyal hatırladığı bir olay yaşanmış. O olay cinayetler serisini başlatmış olabilir, ayrıca kurbanlarımızdan ikisinde Louise Hickman'ın okulda taktığı tokaların aynısından vardı. O olayın vakanın anahtarı olduğunu biliyoruz."

"Biraz zorlama bir çıkarım gibi geliyor," dedi Stacey. "Okulda hepimizin başından tuhaf şeyler geçti."

Kim başını evet anlamında salladı. "Katılıyorum. Olayla ilgili daha fazla bilgi edinmeliyiz." Birkaç saniye durduktan sonra Stacey'e döndü. "Bana okul kantininde çalışan kadınlardan birini bul Stace. Bu kadınlar her zaman her şeyi bilirler ve bu olayın altında şimdiye kadar öğrendiklerimizden fazlası yatıyor."

"Ve şef hatalı olduğunu neredeyse kabul etmek üzere" dedi Bryant gülümseyerek.

"Öyle miyim?" diye sordu Kim, şaşırarak.

"Okul müdürünü duydun. Mağdurun bir kız olduğunu söyledi. Bizim haklı, kendinin de haksız olduğunu kabul etmek zorundasın. Aradığımız kişi bir kadın."

"Kızın erkek kardeşi, babası, amcası, erkek arkadaşı, kocası olabilir" dedi Kim.

"Ah, yani yanılmışım demek yerine şimdiye kadarki en doğru varsayımın olmayabileceğini itiraf edecek kadar ileri mi gideceksin?" diye sordu Bryant.

Kim başını iki yana salladı. "O gün neler olduğu hakkında daha fazla şey bilene kadar hiçbir şeyi itiraf etmiyorum."

"Hala Isobel'in vakayla nasıl bir bağlantısı olduğunu görmek istiyorum."

"Louise Hickman ile Jemima Lowe'un aynı sınıfta olduklarını biliyorum. Tracy Frost'un da bir üst sınıfta olduğunu..."

"Göbek adlarını da kontrol et Stace" diye tavsiyede bulundu Kim. "Bazı insanlar belirli durumlarda göbek adlarını kullanıyorlar."

"Tamam şef."

"Hala bacaklardaki ve karındaki o izlerin ne olduğunu bilmek istiyorum. Anlamlı gelmiyorlar ve hem Jemima'nın hem de Isobel'in bu izleri taşıdığını biliyoruz. Louise'de de var mıydı yok muydu öğrenebilmenin bir yolu yok."

Uylukların etrafındaki deri bilgi veremeyecek kadar çürümüştü.

"Isobel'e gelirsek, dün bilinci yerine geldi ama yaşananlarla ya da hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Buna ek olarak, kızda Hepatit C var. Bunun farkında mı bilmiyorum."

"Neyin, bir uyuşturucu bağımlısı olduğunun mu?"

"Virüsü kapmanın tek yolunun bu olduğuna inanacak kadar cahil olamazsın Kev" diye parladı Kim. Ama dürüst olmak gerekirse, deneyimlerine göre en yaygın sebep buydu.

Isobel'in arınmış bir bağımlı olması mümkündü.

Kim bir yoksunluk belirtisi ya da iğne izi fark etmemişti.

"Erkek arkadaşı biliyor mu?" diye sordu Dawson.

Ayrıca adama söyleyecek miydi? Kim genç dedektifin sesindeki soruyu duymuştu.

Bu, Kim'in aklının bir köşesini kemirmekte olan bir soruydu. Duncan'ın kız arkadaşının bakımını üstlenmesini izlemek cesaret vericiydi ve Isobel'in birisine sahip olduğu anlamına geliyordu ama adam gerçeği öğrenirse onunla ilgilenmeye bu kadar istekli olur muydu? Sonunda Kim bu gerçeği paylaşmanın onun üzerine vazife olmadığı sonucuna vardı.

"Kev, yerel barınaklara, hatta tanıdığımız bazı hayat kadınlarına Isobel adında bir kadını tanıyan var mı diye sormanı istiyorum."

"Kadının orospu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kim'in başı hışımla döndü. "Kullandığın terimleri yeniden düşünmeni istiyorum."

Dawson daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Bryant ayağa kalktı.

"Kahve alacağım, Stacey de bana yardım edecek."

Kim aynı fikirde olduğunu gösteren şekilde kaşlarını kaldırdı, ikisi ofisten çıkmadan önce kollarını göğsünde çapraz birleştirdi.

"Bu ne cüret? Demek istediğim ne cüretle bu kadınlardan ya da başka herhangi bir kadından bu kadar saygısızca bahsedersin?" diye sordu, ardından ellerini yukarı kaldırdı. "Aslında cevap verme zahmetine bile girme, çünkü bu senden hiçbir cevap talep etmeyen bir konuşma olacak, anladın mı?"

Dawson'un şaşkınlığına kızgınlık da karışmıştı.

"Aynı konuşmayı her soruşturmada yapıyor gibiyiz ve açık konuşmak gerekirse artık burama kadar geldi Kev. Bazen parlak bir deha sergiliyorsun, o zaman bu ekipte olduğun için gerçekten gurur duyuyorum ama dürüst olmam gerekirse bazen de hiç gurur duymadığım zamanlar oluyor.

Görüyorsun ya Kev, ön yargına dayalı olarak bir kişiye farklı bir statü tahsis ettiğinde sinirleniyorum. Konu şu ki, Isobel'le tanışmamdan önce ne olduğu ya da ne olmadığı umurumda değil. Bildiğim tek şey onu yerde inlerken, kafasından oluk oluk kan akarken, nefes almak için mücadele ederken izlediğim. Ve sonra mücadele edip komadan çıkan ve bunun karşılığında kendi adını bile bilmeyen inanılmaz cesur bir kadınla konuştum.

Bu yüzden ondan orospu diye bahsetme saygısızlığını gösterdiğinde, bu beni biraz sinirlendiriyor. Anlıyor musun?"

Kim Dawson'un boynundan yukarı doğru kızardığını görebiliyordu, bu sadece adam duygusallaştığında oluyordu.

"Sadece hassasiyet Kev" dedi, başını iki yana sallayarak. "Sadece ağzını açmadan önce düşün, tamam mı?"

Byrant'ın koridorun yukarısından öksürdüğünü duydu. Rol yapmayı hiç beceremiyordu.

"Kantin daha açılmamış" dedi adam, yerine otururken. Stacey de peşinden geldi.

Tabii ki açılmamıştı. Sekizde açıldığını hepsi biliyordu.

"Şef...?" dedi Dawson.

"Evet Kev?"

"Isobel'in hayat kadını olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kim tereddüt etmeden cevap verdi.

"Bence geçmişte olmuş olabilir. Bileğindeki izler hayatının bir evresinde yaşamına son vermeyi düşünecek kadar sıkıntılı ve çaresiz olduğu anlamına geliyor. Hepatit C kapmış olması hayatının bir evresinde kendisini geçindirmek için fuhuşa bulaştığını işaret ediyor olabilir."

Ve fuhuş da insanların giriş çıkış saatlerinde kart basmak zorunda olmadan gelip gittikleri bir dünyaydı. Polisi rahatlıkla atlatmış olabilirdi ama diğer hayat kadınlarını atlatmış olamazdı. Etrafta kimlerin olduğunu bilmek onların mesleğiydi.

"Sokaklarda çalışmışsa, birileri onu tanıyacaktır Kev. Westerley'e geri dönerken biraz araştır bakalım."

"Tamamdır patron. Ayrıca Curtis Grant bugün tesise geri gelecek. Onunla kısa bir sohbet etmek istiyorum. Darren James'in gece vardiyası güvenlik görevlisi olarak aniden ekibe yerleştirilmesi biraz tuhaf görünüyor. Ayrıca Curtis Grant'in bu hafta Westerley'de gerektiğinden biraz daha uzun kaldığını düşünüyorum. Burada ters giden bir şey var."

"Peşini bırakma, dikkate değer bir şey olursa bana haber ver."

Stacey bir an tuşlara vurmayı kesti. "Ivor ve Larry ile ilgili ne yapmamı istiyorsun?" Kim derin bir iç geçirdi.

Vakanın yeniden aktif olduğunu ve Brierley Hill'e ait olduğunu biliyordu, yine de içinde bir şeyler vakanın peşini bırakmak istemiyordu. O ve ekibi iki gün içinde, üç yılda ortaya çıkarılandan daha fazlasını öğrenmişlerdi.

Her iki adamın da kimliklerinin ortadan kaldırılması için her türlü çabanın gösterildiğini artık biliyorlardı. İki adam arkadaştı, ya da en azından birbirlerini tanıyorlardı ve Stacey her ikisinin de cinsel suçlardan kaydının bulunduğunu saptamıştı.

Kim, Ivor'un kimliğinin yıllardır belirlenememiş olmasına artık daha az üzülüyordu.

"Adamların kurbanlarını biraz araştır Stace. Her ikisi de hapis yatmış, ama dışarıda birisi yeteri kadar ceza çekmediklerini düşünüyor olabilir."

"Evet, mesela ben" dedi Dawson.

Kimse aynı fikirde olduğunu sesli ifade etmedi. Bunu yapmalarına gerek yoktu. Bu herkesin kabul ettiği bir düşünceydi. Ama insanları öldüremeyeceğiniz düşüncesi de evrenseldi, bu insanlar her ne yapmış olurlarsa olsunlar.

Altmış Altı

Isobel gündüz hemşiresinin vermiş olduğu su gibi ve hafif şekerli çaydan bir yudum aldı. Çayı az daha tiril tiril beyaz örtüye tükürüyordu, sonra yüzünde kararsız bir gülümse belirmeye başladı. Görünüşe göre kesinlikle şeker kullanmıyordu. Bu gerçek öğrenilmiş oldu.

Marion'u kaçırdığı için üzgündü. Hemşire sözüne sadık kalmış ve onu on bir buçukta uyandırmıştı. Sonra sabaha karşı ikide, ardından yine beşte uyandırarak yavaş

yavaş uyku sürelerini uzatmıştı. Sonuncusunda bir sonraki vardiya tarafından saat yedi buçukta uyandırılmıştı.

Isobel personelin konuşmalarını duymuştu ve bilgi parçacıkları ona bugünün ilerleyen vakitlerinde farklı bir servise alınacağını söylemişti. Görünüşe göre hem kısa hem de uzun süreli hafıza becerileri olumlu belirtiler sergiliyordu. Tostu reçelsiz sevdiğini ve Duncan'ın erkek arkadaşı olduğunu öğrenmişti. Fiziksel iyileşmesi mucizevi olarak ilan edilmişti.

İyileştiğine dair bütün göstergelere rağmen Isobel'in bir parçası hastaneden ayrılmak istemiyordu. Yaya trafiği en aza indirilmiş olan, sessiz ve dünyadan yalıtılmış bu ortamda güvendeydi. Ama makine yardımı olmadan nefes alıp veriyordu, almakta olduğu morfin başarılı şekilde azaltılmıştı ve biraz uyuyabilmeyi başarmıştı.

Duncan'ın onu bulamayacağını düşünerek bir an panik yaşadı. Personelin adamı doğru yöne yönlendireceğini düşünerek kendisini rahatlattı. Adamın gitmek zorunda kalmasından nefret etmiş, geri dönüşünü dört gözle beklemişti. Onun avcunu kendi avcunda hissetmek bile rahatlatıcı bir şeydi.

Geri döndüğünde buluşmalarıyla ilgili ona yeniden sorular soracaktı. Kendisi hatırlayabilene kadar da sormaya devam edecekti. Belki bir seferinde adam farklı bir şey hatırlar, o da Isobel'in hatıralarından birini harekete geçirirdi.

Kendisini bileğindeki yara izlerine dokunurken buldu. Hareketin tanıdık gelen bir yanı vardı. Kendine bunu neden yapmıştı? Kaçırılmadan önce, hayatında o kadar kötü giden ne olmuştu da ölümün çözüm olduğunu düşünmüştü. İroni şuydu ki bu dileği ona saldıran kişi tarafından az daha yerine getiriliyordu.

Zihni yeniden gece boyunca onu korkutmuş olan rüyalara döndü. Götürülüyordu, dokunuluyordu ama cinsel olarak değildi.

Bir ses!

Her uyandığında zihninin oyuklarında dans etmekte olan gölgelerden başka bir şey olmayan görüntüleri anlamlandırmaya çalışmıştı.

Artık kavramaya çalışmayı bırakmıştı. Zihnindeki hareketliliği kovalamanın üstü yağla kaplı bir yılan balığına tutunmaya çalışmak gibi olduğunu öğrenmişti.

Hayır, görüntüleri gözünün önüne getiremiyordu ama ne duyduğunu biliyordu.

Bir sana, bir bana. Ayrıca bir yerlerde Mandy adında bir kadın vardı.

Bunlar, onlara kaç kere bakarsa baksın, üzerlerine yeni bir şeyler eklenmeyen iki bilgi parçasıydı. Zihninde evirip çevirdiği iki küçük parçaydı, onlara karatını belirlemeye çalıştığı değerli bir taş gibi bütün açılardan bakıyordu.

Ama küçük bilgi parçaları değişmiyordu. Çok değerliydiler çünkü kafasının içindeki bir yerlerden gelmişlerdi, kilitli kutudan sürünerek dışarı çıkmayı başarmışlardı.

Gündüz hemşiresi yaklaştı, çay fincanını kontrol etti. "Soğumuş hayatım" dedi.

Isobel şekerle ilgili bir şey söylemek için ağzını açtı ama dün tanıştığı kadın polisin kolay tanınan silüetini görünce tekrar kapattı. Uyanır uyanmaz servis başhemşiresinden dedektifi aramasını istemişti ama kadını bu kadar kısa süre içinde görmeyi beklemiyordu.

"Hey, nasılsın?" diye sordu kadın.

Isobel ziyaretçisine gülümsedi. Garip bir şekilde onu gördüğü için son derece mutlu olmuştu.

Kadın dedektifin tarzı dün onu korkutmuştu. Ama bugün güven vermişti. O yüzde dürüstlük vardı, dudakları fazla gülümsemese de kara gözleri tutkuyla bakıyordu.

"İyiyim, sanırım gün içinde beni çıkartacaklar."

Polis memuru otururken başını hayır anlamında salladı. "Seni burada biraz daha tutmalarını istedim. Çıkartılmaya hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Onu daha yakalamadınız mı demek istiyorsunuz?"

Kelimeler o durduramadan ağzından çıkıvermişlerdi.

Dedektif bir kaşını yukarı kaldırdı. "Sadece burada biraz daha uzun kalırsan daha mutlu olacağım diyelim."

Isobel polis işe dâhil olduğu için hiç de mutsuz değildi. Hafızasına kavuşana kadar kapalı ortamın sağladığı güvenlik hoşuna gidiyordu.

"Şeker sevmiyorum" dedi, omuzlarını silkerek.

"Ben de öyle" diye cevap verdi polis memuru.

"Size bir şeyler söylemem gerekiyor ama bunların bir anlamı var mı bilmiyorum" deyiverdi aniden. Şimdi dedektif burada, önünde otururken söylemek zorunda olduğu şeyler mantıksız geliyordu. Özellikle iki bilgiyi de kendisini kaçıran kişinin yanındayken mi duymuş olduğundan emin olamadığı için. Bunlar rahatlıkla önceki yaşamından da gelmiş olabilirdi.

"*Mandy*. Sanırım yanında biri daha olabilir, Mandy isminde biri. Sürekli bu ismi duyuyorum, ama sesin kime ait olduğunu çıkartamıyorum. Önemsiz bir şey olabilir. Hiçbir ilgisi olmayabilir ve sizi yanlış yönlendiriyor..."

"Sorun değil" dedi polis memuru, Isobel'in elini okşayarak. "Neyin ilgili olduğuna karar vermek bana kalmış. Aklına gelen her şeyi bana söyle."

"Bir sana, bir bana" deyiverdi Isobel, bir anda.

"Ne?" diye sordu polis memuru.

Isobel omzunu silkerek şaşkınlığını ifade etti. "Biliyorum. Tuhaf ama gözlerimi kapattığımda bu ifade takılmış plak gibi çalıp duruyor. Mesele şu ki sorun bende mi bilmiyorum."

Gözleri yaşlarla dolmaya başlarken içinde bir iç çekişin büyüdüğünü hissetti. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bir düşünce ile bir anı arasındaki farkı anlayamıyorum. Neyin gerçek olduğunu bilemiyorum."

"Hey, kendini üzme. Harika gidiyorsun."

Serin, kararlı el kolunun üzerindeydi. Isobel'in hissettiği güçlü kavrayış gözyaşlarının akmasını engelledi.

"Hayatını sona erdirmeyi amaçlayan korkunç bir saldırı yaşadın. Mücadele ederek komadan çıktın, bedenin de iyileşmeye çalışıyor. Bu yüzden kendini bu kadar zorlama, tamam mı?"

Isobel bu kadının hafızasının geri geleceğine dair sahte güvenceler vermediğini fark etti. Bunun hiçbir zaman olmayabileceğini ikisi de biliyordu, bu yüzden polis memuru numara yapmaya çalışmamıştı.

Ziyaretçisi ayağa kalkınca Isobel anında yalnızlık hissine kapıldı. Bu kadın güvenlik hissi yayıyordu. Tavırları sert ve inatçı olsa da, Isobel yüzündeki içtenlikten hoşlanıyordu.

"Zaten, sadece tek bir isimle yaşamayı becerebilenler gerçekten ünlü olanlardır" dedi dedektif, yatağın üzerindeki sadece "Isobel" yazan isim levhasına bakarak.

Dedektif kolunu sıkarken Isobel bu açıklamaya gülümsedi.

"Seni kontrol etmek için yine geleceğim, tamam mı?"

Isobel başıyla teşekkür etti. Bu olasılığı güven verici buldu.

Polis memuru son bir gülümsemeyle dönerek uzaklaştı, adımları kendinden emin ve kararlıydı.

Servis ona anında boş ve karanlık geldi, sanki bir ışık kapatılmış gibiydi.

Isobel arkasından bağırıp gitmesini istemediğini söylemek için ani bir istek duydu. Kalması için yalvarmak istedi.

Sadece kısa bir süreliğine, kendini güvende hissetmişti, sanki hiçbir şey bu servise girip ona zarar veremezmiş gibi gelmişti. Ama polis memuru yürüyerek uzaklaşırken kendisini açıkta, korunmasız hissetti.

Aşağılık herif yakalanana kadar böyle hissedeceğini fark etti.

Altmış Yedi

Kim arabaya bindiğinde Bryant "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Dünden daha iyi görünüyor. Gelişme göstermesine rağmen onu biraz daha tutmalarını istedim."

"Hala risk altında olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Bryant, otoparktan çıkarken.

Kim hasta başına düşen personel sayısının kadının yanında sürekli birilerinin olmasını gerektirdiğini biliyordu. Yabancı ziyaretçiler günün herhangi bir vakti etrafta dolaşamıyordu.

"Ölmedi. Bu yüzden kesinlikle hala güvende değil. Isobel sürekli 'Mandy' ismini duyuyor" dedi kuşkuyla. "Neler bulabileceğini öğrenmesi için Stacey'yi çoktan aradım ama kadının hatırladıklarının hangilerinin gerçek olduğunu anlamak zor."

"Hemşireler ya da hastane personeli arasında o isimde birisi var mı?" diye sordu Bryant.

Kim başını iki yana salladı. "Hayır, kontrol ettim, hastalar arasında da yok."

Bryant iç geçirdi. "Tracy'yle birlikte başka birisini daha aradığımızı mı düşünüyorsun?"

Kim Isobel'den duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı. "Eğer aynı anda başka birisini daha kaçırmışsa o zaman kadın nerede? Onları Westerley'e attığını biliyoruz, bu yüzden ..."

"Çözülmemiş başka bir vaka olabilir, cesedi henüz bulunmamıştır."

Bu tam da Kim'in düşünmekte olduğu şeydi.

"Isobel ayrıca *'bir sana, bir bana'* gibi bir şey söyledi. Bunun kırık plak gibi kafasının içinde çalıp durduğunu söyledi."

Kim düş kırıklığı içinde iç geçirdi. Kelimeler onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Duyabiliyorum" dedi Bryant, şarkı söyler gibi.

"Neyi?" diye sordu Kim.

"Sesindeki o değişikliği. Çok şey söylüyor."

Kim ona kaşlarını çattı. Sesinde bir değişiklik olduğunun farkında değildi.

"Bir vaka vaka olmaktan çıkıp kişisel bir vazife haline geldiğinde bu oluyor."

Kim başını hayır anlamında salladı, araba Pedmore Yolu'na doğru ilerlerken pencereden dışarı baktı. "Gerçekten de biraz saçmalıyorsun."

"Doğru söylüyorum. Her vakaya adaletin yerini bulmasını sağlamak arzusuyla başlarsın. Bir süre sonra kurbanları daha fazla tanıdıkça, ki bu noktaya da her zaman gelirsin, motivasyonun değişir ve..."

"Bir dakika dur bakalım, Isobel'i ziyaretim..."

"Ondan bahsetmiyorum, çünkü sadece yaşayanları kastetmiyorum. Ölüler için de aynı şeyler geçerli. Bir şekilde bir yakınlık kurmayı başarıyorsun ve sonra değişim gerçekleşiyor. Katili artık adaleti yerini bulsun diye istemiyorsun. Artık Jemima, Louise, Isobel ve hatta Tracy için istiyorsun. Vaka artık kişisel bir hal aldı. Ayrıca sesin değişiyor, tek söylediğim bu."

Kim itiraz etmek için ağzını açtı ama Bryant Reddall Hill üzerinde Cradley Heath ana caddesine doğru giderken aklına başka bir düşünce geldi.

Dönerek Bryant'a baktı. "Nereye gitmek istediğimi bile daha söylememişken nasıl sürüyorsun arabayı buraya?"

Bryant bir süpermarketin otoparkına girdi, başıyla sokağın karşısını işaret etti. "Sen hastanedeyken Stacey aradı. Cornheath'deki eski kantin çalışanı olan Elsie Hinton orada çalışıyor."

"Biliyor musun, bu şeyleri bana da söylersen iyi olur çünkü etrafta yönetimin aslında bende olduğuna dair çirkin bir dedikodu dolaşıyor" diye parladı Kim. Bryant'ın onun işe duygularını karıştırdığına dair çıkarımına siniri hala geçmemişti. Onun süpermarketin otoparkında boş yerleri ardı ardına geçmesini izledi.

"Bryant, ne yapıyorsun be?"

"Bebekli ebeveynlere ayrılmış park yeri arıyorum."

"Sadece kahrolası arabayı park et" diye homurdandı Kim.

Kafe süpermarketin karşısındaydı ve aile işletmesi bir halı dükkânı ile bir inşaat şirketi arasında yer alıyordu. İçerisi küçüktü, altı masa bulunuyordu, ama duvarları Cradley Heath caddesinin siyah beyaz fotoğraflarıyla ışıl ışıl dekore edilmişti.

Tezgâha yaklaştıklarında domuz pastırması, sosis ve kahve kokusu daha yoğun gelmeye başladı. Kim görebildikleri kadınlardan hiçbirisinin aradıkları kadın olmadığını hemen söyleyebiliyordu.

"Elsie Hinton?" diye sordu Bryant kuşkuyla.

"Henüz gelmedi" dedi daha genç olan kadın. "Peki siz kimsiniz?" Soru doğrudandı ama kaba değildi.

"Sadece onunla iki çift laf etmemiz gerekiyor. Adresi var mı?"

Kadın, Bryant onu kandırmaya çalışıyormuşçasına gülümsedi. "Hayır ahbap, olmaz. Yaklaşık on dakika içinde burada olacak. İsterseniz bekleyebilirsiniz."

Bryant Kim'e baktı, o da başını tamam anlamında salladı. Kim geriye doğru birkaç adım attı, bir zamanlar Five Ways kavşağına tepeden bakan eski Christ Kilisesinin bir fotoğrafının altına oturdu. Kilise yeni süpermarkete bağlantı yoluna yer açmak için yıkılmıştı.

Arkasındaki içecek makinesinin tıslama ve puflama seslerini ve ona servis yapan kadınla bir espriyi paylaşmakta olan Bryant'ın gülüşünü duydu. Adamın rahat tavırlarına ve cana yakın yapısına hayrandı. Tanıdığı en tatlı dilli insanlardan birisiydi, tanıştığı insanların çoğuyla bağ kurma becerisine sahipti.

Bu özelliğin onun karakterine nasıl eklendiğini merak etti. Bryant okulda herkesin etrafında toplandığı bir çocuk muydu yoksa bu yavaş yavaş geliştirdiği, yıllar boyunca mükemmelleştirdiği bir özellik miydi?

Bu özelliği nasıl edinmiş olursa olsun, bu adam onun canını fena halde sıkmayı becerse de, Kim ekibine denge getirdiği için minnettardı.

"Ekstra shot'lı" dedi Bryant, cam bir kupayı masaya koyarken. Kendi içeceği ise tek kişilik bir demlikte çaydı.

Yerine otururken kafeye ikiz bebek arabası taşıyan ergenliğinin sonlarında bir kız girdi. Koltukların sadece tekinde bir çocuk vardı. Diğeri alışveriş poşetleriyle doluydu.

Bryant tekrar ayağa kalkarak bebek arabasının etrafında iki büklüm olmuş, kafeye sokmaya çalışan kıza kapıyı tuttu.

Kim genç kızın oğlunu bebek arabasından ustalıkla çıkarmasını izledi. Çocuğun kolları arabadan çekilip çıkartılmak için anında öne doğru uzandı. Bu, her ikisinin de bildiği ve uyguladığı bir ritüeldi.

"Fırtına geliyor" diye gözlemde bulundu Bryant, metal demlikteki çay poşetini karıştırırken.

"Güzel" dedi Kim. Boğucu sıcaklar günlerdir devam ediyordu.

Bryant başını iki yana salladı. "Yağmuru güneşe tercih mi ediyorsun?"

"Hı hı" dedi Kim.

"Demek istediğim, bir insan nasıl olur da yaz mevsiminden nefret edebilir?" diye sordu Bryant, bronz renkli sıvıyı düz beyaz bir fincana dökerken.

En travmatik anılarınız yapış yapış bir sıcak etraftayken yaşanmışsa bu kolaydı.

Annesi tarafından yüksek sandalyeye oturtulan küçük oğlandan bir çığlık sesi geldi. Annesi onu her oturtmaya çalıştığında, çocuk bacaklarını düzleştiriyor, bu şekilde bacakları deliklerden aşağı geçmiyordu.

Kim gülümsemesini gizlemek için bakışlarını kaçırdı. Pratik edilerek mükemmelleştirilmiş, ama bu sefer sadece çocuk tarafından gerçekleştirilen bir rutin daha.

"Tracy hakkında yanılıyor olabiliriz, biliyorsun değil mi?" dedi Bryant. "Kafasını boşaltmak için yalnız kalmaya ihtiyaç duymuş olabilir. İşlerden uzaklaşmak için."

Kim aynı fikirdeydi.

Küçük oğlandan yüksek sesli bir feryat geldi. Sandalyede mahsur kalmıştı ve bacaklarını sallayarak serbest kalmaya çalışıyordu. Bacaklarını aşağı yukarı indirip kaldırarak kendini ileri geri savuruyordu.

"Sadece varsayımda biraz aşırı gittiğimizi düşünüyo..."

"Şıııışşş..." dedi Kim, çocuğun kurtulma girişimlerini izlemeye devam ederken.

Çocuk öne eğildi, kapanından tırmanarak çıkmaya çalışıyordu. Karnı önündeki yemek tepsisine çarptı.

"Şef...?"

Çocuk, kurtarma çabasıyla bacaklarını yeniden bir öne bir arkaya sallarken Kim Bryant'a aldırış etmedi. Aşağı yukarı hareket eden uyluklarının arkası oturağın tahta kenarına çarpıyordu.

"Hey şef...?"

"Bryant kapa çeneni" dedi Kim, bakışlarını ayıramıyordu.

Çocuk tombiş küçük parmaklarıyla yemek tepsinin ucunu kavradı, kendisini öne doğru çekti.

"Ah, sanırım şu bizim kadın olabilir" dedi Bryant, başıyla kapıyı işaret ederek.

Sonunda Kim meslektaşına döndü, çok şaşırmıştı ama haklı olduğundan emindi.

"Bryant, kurbanlarımızdaki ne olduklarını anlayamadığımız izler..." Söylemek üzere olduğu şeye inanamıyordu.

"Aşağılık herif onları yüksek bir sandalyeye zincirlemiş."

Altmış Sekiz

Tracy tüm gücünü gözlerini açmak için kullandı. Göz yuvalarındaki iki deri kapağı kaldırmak için bütün gücünü odaklarken kendisini silkme kaldırışı yapmaya çalışan bir halterci gibi hissetti.

Göz kapaklarını kaldırmayı başardı ama ilk başta yapıp yapamadığından emin değildi. Birkaç saniye sonra gözleri karanlığa alıştı. Uzakta karanlığın içinde garip şekiller belli oluyordu.

"Me-merhaba..." diye fısıldadı, duvarda dans eden gölgelere. Cevap olarak gelen sessizlik dehşet vericiydi.

Bir sıvının ağzının kenarından çizgi halinde indiğini hissedebiliyordu, bunun yanağı boyunca ilerleyerek alt çenesine doğru akan salya olduğunu biliyordu.

Elini kaldırmaya çalıştı ama eli hareket etmedi. Sersemlemiş beyni bunun sebebini merak ederek gözlerinden aşağıya doğru bakmalarını istedi. Yeniden denedi, ardından el bileğinden bağlanmış olduğunu fark etti ama onu tutan şeyi göremiyordu.

Diğer elinin kısıtlanmadığını fark etmeden önce tam bir dakika geçti. Başını iki yana salladı, sisi dağıtmaya çalıştı. Bir düzine örümcek beyninde ağ örmüştü.

Yer çekimi kolunu aşağıya geri indirmek için mücadele etse de kolu yukarı kalktı. Ne kadar denerseniz deneyin bacaklarınızın bir türlü hareket etmediği o rüyaların birinde kapana kısılıp kısılmadığını merak etti.

Bir umut ışığı karanlığın içinde onu buldu. Belki de her şey bir rüyaydı. Belki uyanacak ve kendisini evde bulacaktı.

Umut onu ele geçirmeye çalışsa da, beyninin mantık yürüten kısmı da canlanmaya başlamıştı. El bileğini çevreleyen acı, hayal dünyasında olamayacak kadar tazeydi ve batıyordu. Sinirlerine kadar iniyordu. Kendi düşünceleri, yavaş da olsa, gerçekti.

Uykuda olmadığını anladı, bir anlığına dikkatini dağıtan umut demetine sessizce lanet okudu.

Sandalyede aşağıya doğru kaymaya çalıştı. Belki oturağı öne doğru devirebilir, bir şekilde el bileklerini kurtarabilirdi ama bacaklarını ne kadar uzatırsa uzatsın havada sallanmakta olan ayakları hiçbir şeye değmiyordu.

Arkasında belinin alt kısmında bir çubuk, önünde de bir tür tepsi olduğunu hissedebiliyordu.

Tracy can havliyle en son hatırlayabildiği şeyin ne olduğunu düşünmeye çalıştı.

Kafeden çıkmıştı, arabasına gidiyordu. Bir paket şekerleme yere saçılmıştı. Yere bakıyor, nereye basacağına odaklanıyordu, sonra... hiçbir şey.

Derisinde moraran yerlerin acıdığını hissedebiliyordu, bu yüzden mücadele ettiğini tahmin etti.

Ani bir korku midesini sardı. Durumu anlamaya çalışarak ne halt ediyordu ki, gerçekten odaklanması gereken tek bilgi muhtemelen ölecek olmasıydı.

Sağ elini kaldırdı, ardından salladı. Metal zincir tahtaya çarptı ama bir şey olmadı.

Elini kelepçenin içinden çekerek çıkartmaya çalıştı. Kelepçe boğumlarına kadar bile gelmedi. Kelepçeyi onu serbest bırakması için kandırmayı umut ederek elini daha hızlı çekmeyi denedi.

Yukarıda bir yerlerden ani bir çarpma sesi duyuldu, onu şok içinde geçici felce soktu, ses doğrudan kalbine ilerledi, kanın damarlarına pompalanmasına yol açtı.

Çok fazla beklemişti. Başına ne geldiğini ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak değerli vaktini harcamıştı ve artık çok geçti. Buraya düşmesine sebep olan şeyin de aynı ağırkanlılık olması ironikti.

Dudaklarından çıkan çığlığı duydu. Çaresiz ve boğuktu.

Kendisini öne doğru itti, sandalyenin sallandığını hissetti ama yeterli değildi.

Kendisini geriye doğru attı. Sandalye yeniden hareket etti ama devrilmesini sağlayacak kadar momentumu yoktu.

Kahretsin, bir şeyler yapmalıydı ve bunu çabuk yapmalıydı.

Uyluk kaslarından güç alarak bir kere daha geriye doğru şaha kalktı. Bu sefer sandalyenin iki ayağının yerden kalktığını hissetti.

Tekrar denemek için hazırlanırken kapı aniden açıldı.

Yapay bir ışık huzmesi bir silueti çevrelemişti.

Karanlığın içindeki ani aydınlanma nedeniyle Tracy'nin gözleri sızladı. Duvardaki gölgeler loş ışıkta dans ederken gözlerini birkaç kere kırptı.

Siluet iki adım attı, ışığı açtı.

Tracy duvarlara baktı, gölgelerin ne olduğunu anladı.

Siluet şimdi daha da yaklaşmıştı. Arkadan gelen ışık artık Tracy'nin görüşünü engellemiyordu.

Gözleri zihninin kavramayı reddettiği şeyi kaydederken kanı damarlarında dondu.

Altmış Dokuz

"Yok, hala gözümde canlandıramıyorum şef" dedi Bryant, anne ile çocuk kafeden çıkarken.

Kim ona aldırış etmedi, annenin çocuğu bebek arabasına koymadan önce kıyafetini düzeltişini izledi. Kadın çocuğun çizgili tişörtünü aşağıya indirdi, yeşil şortunu yukarı çekti.

"Bak, on beş dakikanın ardından" dedi Kim.

Bryant sandalyesinde dönmek zorunda kaldı ama Kim'in neyi kastettiğini gördü. Çocuğun bacaklarının arkasında belli belirsiz iki çizgi görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Bizim kızlardaki izler başka bir şeyden olmuş olabilir."

Kim aynı fikirde değildi. "Bahse girerim ki o çocuğun tişörtünü yukarı kaldırırsan karnının üzerinde bu çizginin aynısı vardır."

Bryant "Bunu kendin yaparsın" diye kahkaha attı. "Kadına çocuğunu inceleyebilir miyiz diye asla sormam."

Kim ona aldırış etmedi. Bir parçası Bryant'ın haklı olduğunu düşündü. Kurbanlar neden yüksek sandalyeye oturtulsunlardı ki? Ama yine de o izler göz ardı edilemeyecek kadar birbirine benziyordu.

"Bak, bizim kadın geliyor" dedi Bryant, kafeye giren kadın masalarına doğru gelirken.

"Beni mi arıyordunuz?" dedi kadın, ikisinin arasında ayakta durarak.

Kim yukarı doğru, yıpranmış ve sevecen yüze baktı. Elsie Hinton'un altmışlı yaşlarının ortalarında olduğunu ve arkasında yoğun çalışma dolu bir ömür bıraktığını tahmin etti.

"Lütfen otur" dedi Kim, bir sandalye çekerek.

Kadın başıyla tezgâhı işaret etti. İki kadın meraklı bakışlarını saklamaya çalışıyordu.

"Fazla zamanını almayacağız" dedi Kim, Bryant tezgâha yaklaşıp bu personelin birkaç dakikasını onlara ayırması gerektiğini açıklarken.

Kim de bu arada Bryant'la kendisini tanıttı. Elsie yanlış bir şey yapmamış olduğunu bilen birisinin özgüveniyle başını tamam anlamında sallamakla yetindi.

Kim konuşmaya devam ederken Bryant tekrar yerine oturdu.

"Sana Cornheath ilkokulunda yıllar önce gerçekleşmiş olan bir olayı sormamız gerekiyor. Bay Jackson'la konuştuk, bize yardımcı oldu ama senin de üzerine katkıda bulunabileceğini umuyoruz. Kantinde çalışan kadınlar her şeyi bilir" dedi. Bu bir övgü ya da hakaret değildi. Sadece gerçekti.

"Olay spor salonunda yaşanmış. Çocuklardan birisi aşağılanmış, yere yatırılmış ve iç çamaşırı indirilmiş. Hatırlıyor musun?"

Elsie dudaklarında tiksinme ifadesi şekillenirken gözlerini kapattı. Başını öne arkaya salladı. "Evet hatırlıyorum. İçlerinden dört beş tanesi küçük çocuğu yere yatırmıştı. Diğer birkaç tanesi de izlemişti. İçlerinden birisi en sonunda öğretmenler odasına koşup yardım getir..."

"Tracy Frost mu?" diye sordu Kim.

Elsie başını öne arkaya salladı. "Evet, evet, sanırım adı buydu. Yanımdan geçerken neden koridorda koşmaya çalıştığını bile bilmiyordum ama koşmaya çalışırken lakaplar takıp onunla alay ettiklerini hatırlıyorum. Gözyaşları yanaklarından akıyordu ama öğretmenler odasına ulaşana kadar durmadı. Hızlı hareket ettiğinde sakatlığı daha fazla göze çarpıyordu."

Kim içini delip geçen pişmanlık sızısına engel olamadı.

"Bize olaya karışan diğer kızların isimlerini söyleyebilir misiniz?" diye sordu Bryant.

Kadın şaşırmış gibiydi. "Tanrım, gerçekten zor bir şey sordunuz. İsimlerini şu an hatırlayabileceğimden emin değilim. Uzun zaman önceydi."

Kim, hatırlayamadığı için kabul etmek zorunda kalmasın diye isimleri kadına kendi vermek istemiyordu.

"Bana oyuncak bebeği hatırlatan bir ismi olan bir kız vardı" dedi.

"Jemima" diye öneride bulundu Bryant.

"Evet, o" dedi kadın, gülümseyerek.

"Louise?" diye devam etti Bryant.

"Evet, bir Louise de vardı, sanırım."

Kim araya girdi. "Peki ya Joanna?"

Kadın düşündü, sonra başını evet anlamında salladı. "Evet, bir de Joanna vardı."

Kim Bryant'a bir bakış attı. Kız bebekleri için isimler kitabından bir şeyler saysa Elsie Hinton'un hepsinin orada olduğunu kabul edeceğini tahmin ediyordu.

Bryant Kim'in bakışlarına son bir denemede bulunmaya değer diyen bir bakışla karşılık verdi.

Öne eğildi. "Peki, bize yere yatırılan kızın ismini söyleyebilir misiniz?"

Elsie'nin bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Ah, Bay Jackson tam hatırlayamamış değil mi? Yere yatırılan çocuk küçük bir erkek çocuğuydu."

Yetmiş

O gün hayatımı sonsuza kadar değiştirmişti.

Spor minderlerinin üst üste dizildiği yere baktım ama Louise oraya bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Gülümsüyordu ama bu içimde mutluluk hissi uyandırmadı. Korku hissi uyandırdı.

Louise başıyla işaret verdi, aniden herkes bana doğru gelmeye başladı. Louise yüzünde o heyecanlı ifadeyle önlerine geçmişti, diğerlerinde de aynı ifade vardı.

Geri geri gittim.

Midem bulanıyordu, sebebini bilmiyordum.

"Yakala onu Jemima" dedi Louise.

Jemima'nın kim olduğunu bilmiyordum.

Kısa sarı saçlı bir kız sürüden çıktı, soluma geçti. Bir ona bir Louise'e baktım.

Sırtım soğuk metal duvar parmaklıklarına çarptı.

Jemima sol kolumu kavradı, beni kendisine doğru çekti. Louise sağ kolumu kavradı. Beni farklı yönlere çektiler. Ne tarafa gitmemi istediklerini bilmiyordum.

Sırtımı metal çubuklara bastırdım.

"Siz ikiniz bacaklarından tutun" dedi Louise.

Kızlardan birisi topallayarak öne çıktı, aşağıya eğildi. Onları durdurmak için tekme savurdum ama topallayan kız sol ayak bileğimi yakalayarak çekti.

Yere düştüm.

Yüzlerden oluşan bir deniz tepemde toplanmaya başlayıp ışığın geçmesini engellerken "Kesin şunu" diye ağladım.

Louise'in yüzü yaklaştı, heyecanlı, meraklı ve kararlıydı.

"Lütfen beni yalnız bırakın" diye yalvardım.

"Kapa çeneni" dedi Jemima, ayakkabımı çıkartırken.

"Çekil üzerimden" diye ağladım.

Jemima çorabımı ağzıma soktu. Ağlayışlarım kumaş tarafından susturuldu.

Yukarıdaki yüzler daha da yakından baktı, heyecanlı yüz ifadelerinden oluşmuş bir duvar gibiydiler.

Güzel sarı elbisemin bacaklarımdan yukarı doğru çekildiğini hissettim. Serin hava yolunu bulup uyluklarıma ulaştı.

Birkaç ses tezahürat etmeye başladı: "Yap, yap, yap!"

Ne yapacaklardı? Çığlık atmak istedim.

Tezahürat neredeyse sağır ediciydi. Kulağıma endişeli kıkırdamalar geliyordu.

Yüzlerini görmeye çalışarak başımı sağa sola savurdum. Ne yapmış olduğumu bilmem gerekiyordu, bu sayede bir daha yapmayacaktım.

Söz veriyordum.

Tezahürat daha da arttı. "Yap, yap, yap."

Sakar küçük parmaklar külotumu kavrarken derimi çimdikledi.

Yüzler daha da yaklaştı.

Hareket etmeye çalıştım ama gidecek bir yer yoktu. Aşağıya, bana doğru bakan yüzlerden oluşan bir ağ etrafımı bir koza gibi sarmıştı.

Kafalar giderek daha da yaklaşıp, beni havasız bırakarak boğarken tezahürat kulaklarımda daha da yüksek sesle çınladı.

"Yap, yap, yap."

Gözlerimi ve kulaklarımı kapatmak istedim.

Kısa parmaklar külotumu aşağıya çekti. Lastik kısmı uyluklarıma indi. Kumaş kısmı dizlerimde toplandı.

Tezahürat birden kesildi. Bir anlığına rahatladım. Artık ayağa kalkmama izin vereceklerdi. Gitmeme izin vereceklerdi.

"Bakın, bakın, pipisi var" diye çığlık attı Louise.

Önce endişeli, kendinden emin olmayan bir kahkaha geldi, sonra bir başkası ona katıldı, ardından bir başkası.

"Size söylemiştim değil mi?" diye çığlık attı Louise, zafer edasıyla.

Gülüşmeler daha da arttı. Tezahürattan bile daha baskındılar.

Yüzler önümde yüzerken yüzümü ateş bastı.

Pipinin ne olduğunu bilmiyordum ama her nedense yanlış bir şeymiş gibi geliyordu.

Kahkahalar kafamın içinde gümbürdüyordu.

Louise'in yüzü yüzüme yaklaştı.

"Sen pipisi olan küçük bir kızsın" dedi, ardından kahkahalar patladı.

Midem bulanmaya başladı, kumaşın içinden çığlık atmaya çalıştım.

Sadece durmalarını istiyordum.

"Küçük kızların pipisi olmaz" diye çığlık attı Jemima.

Kahkahalar artmaya devam etti, ama sonra yanı başımda zayıf bir ses duyuldu.

"Kesin şunu" dedi.

Düşüncelerim kafamdan dışarı mı çıktı diye merak ettim.

"Kesin şunu, hepiniz."

Sesin benden gelmediğini fark ettim. Topallayan kızdan gelmişti.

Hiç bitmeyeceğini biliyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca yere yatırılacağımı biliyordum.

Görüşüm bulanmaya başladı, yüzlerin hepsi eriyerek birbirlerine karıştı. Onları durdurmak, sesleri engellemek istedim.

Gözlerimi kapattım ama kulaklarımı kapatamıyordum.

Kahkahalar ve tezahürat devam etti, yüzler üzerime eğilmeye devam etti, çok sonra Bayan Shaw beni ayağa kaldırdı ve oradan uzaklaştırdı.

Hiç gitmediler anneciğim. Gözlerimi her kapattığımda, oradaydılar. Kulaklarıma başka bir ses gelmediğinde, oradaydılar. Uyumak için her uzandığımda, oradaydılar.

Yetmiş Bir

Tracy önünde duran kişiye karşı duyduğu tiksintiyi saklamaya çalıştı. Sanki bir korku filmi setine ya da panayırdaki eğlence evine girmiş gibi hissetti.

Önünde duran şey, tam boy kahverengi bir askısız elbise giymişti. Bu biçimsiz kıyafeti iki sahte cep süslüyordu.

Korkunç, tüylü bacaklar kare şeklindeki kıyafetten dışarı çıkmıştı.

Ama Tracy'yi dehşete düşüren kısım bu değildi.

Saç kısaydı ama kafadan iki küçük atkuyruğu çıkıyordu, sıkıca geçirilmiş lastik bantlarla yerlerine tutturulmuşlardı. Bu, Tracy'ye tutturulacak fazla saçları olmayan bebeklerin kafalarına konulan fiyonkları hatırlattı.

Makyaj, giyinip süslenme oyunu oynayan bir çocuk tarafından yapılmış gibi aşırıydı ve göze çarpıyordu. Bütün renkler beceriksizce uygulanmıştı.

Gelişigüzel sürülmüş kırmızı ruj dağılmıştı, yüze çıldırmış, korkunç bir ifade veriyordu.

Gözler ışıl ışıldı ve heyecanla parlıyordu.

"Merhaba Tracy, beni hatırlıyor musun?"

Ses bir erkekten geliyordu ama nazikti. Kaba değildi. Bu Tracy'yi daha da korkuttu. Seste rahatlık, gevşeme vardı.

"N-ne...?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Benim, Graham. Beni Maria olarak tanımıştın bir zamanlar. Uzun yıllar öncesini, okuldaki ilk günümü hatırlıyor olmalısın."

Tracy korkusunu bastırdı. Jemima'nın öldürüldüğünü duyduğundan beri korktuğu şey buydu.

"Ben... hatırlamı..." diye şaşkınlıkla karmakarışık bir şeyler söyledi. Bu adama, kadına, şeye... ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu.

"Bunun için uzun bir süre bekledim."

Tracy'nin damarlarına çığlık çığlığa korku gönderen sadece kelimeler değildi. Onu dehşete düşüren kelimelerin soğuk bir ilgisizlik içinde söylenmesiydi. Sakinlik hissi vardı, bu da adamın baskı altında olmadığı, acelesinin olmadığı anlamına geliyordu.

Adam yana dönünce Tracy etrafı iyice görebildi.

Dizi dizi raflardaki oyuncak bebekler duvardaki seyirci konumlarından onunla alay ediyorlardı. Bazıları tek bir uzuvlarından asılmış halde tavandan sallanıyordu, elbiseleri başlarının üstünden aşağıya sarkmıştı.

Solundaki bir duvar nişi cam raflarla döşenmişti. En üstteki rafta porselen bir çay takımı vardı. Lale desenleri fincanların, altlıkların, süt ve şeker kaselerinin etrafını süslüyordu.

Tracy'nin bakışları bir alttaki rafa inince kalbi duracak gibi oldu.

Çay takımının altına taşlar yerleştirilmişti. Taşlar koyu griydi, neredeyse siyahtı, bir kayanın yüzeyinden ekmek dilimleri gibi kesilmişlercesine tırtıklıydılar. Hepsinin üzerinde kan vardı. Sağdakinden iki uzun sarı saç sallanıyordu.

Jemima'nın sarışın olduğunu hatırlayınca mide bulantısını bastırmaya çalıştı.

Gözlerini kaçırdı, sonra kustu.

Şimdi aşağıya bakınca çocuklar için kullanılanlara benzer ahşap bir düzeneğe oturtulmuş olduğunu görebiliyordu. Düzenek farklı farklı ahşap parçalardan yapılmıştı ve ebatları oldukça büyüktü. Ayakları yerden yaklaşık otuz santim yukarıda havada sallanıyordu. Uyluklarının altında iki buçuk santim genişliğinde verniksiz bir kereste şeridi derisine batıyordu. Bir servis tepsisi karnını sıkıştırıyor, onu yerinde kalmaya zorluyordu. Düzgünce çakılmamış çiviler birleşim yerlerinin çoğunda dışarı fırlamıştı. Sağ ön bacağına gri maskeleme bandı sarılmıştı. Bu bir sandalye değildi, bir hapishaneydi.

Oyuncak bebeklere ve çocuklara uygun boyutlardaki mobilyaların arasında Tracy kendisini Harikalar Dünyası'ndaki Alice gibi hissetti.

Siluet onu baştan ayağa süzdü, ardından gülümsedi. "Merhaba Tracy bebek. Küçük bir oyun oynayacağız ama önce seni hazırlamam gerekiyor."

Yetmiş İki

"Stace, Graham Studwick ismiyle ilgili her şeyi araştırmaya başla" dedi Kim, kafeden çıkar çıkmaz.

Küçük erkek çocuğun ismi konusunda Elsie'nin hafızasına ne kadar güvenebileceklerini bilmiyordu, neredeyse okulun yarısının ismini saymışlar, kadın da olaya karıştıklarını doğrulamıştı, ama şimdilik ellerindeki tek şey buydu.

"Tamam patron, ayrıca sana bir haberim var. Ivor Grogan sekiz yıl önce hapsedildiğinde iki suçlamadan suçlu bulunmuş ama üçüncü bir suçlamadan beraat etmiş. Bütün ailelerin adreslerini buldum ama o üçüncü aile adalet bulamamış, bu yüzden..."

"Bütün adresleri Bryant'a gönder" diye talimat verdi Kim. "Ayrıca o isimle ilgili bir şey bulduğun anda beni ara."

Telefonu kapattı, başını iki yana sallamakta olan Bryant'a baktı.

"Görünüşe göre şüphelinin bir erkek olması hakkında biz yanılmışız, sen haklıymışsın şef" dedi Bryant.

Kim arabaya binerken burnundan sesli nefes verdi. "Dereyi görmeden paçayı sıvama Bryant, çünkü bu evrede her kim ne biliyor ki."

Yetmiş Üç

Stuart Hawkins'in evi Cradley Heath ile Halesowen'deki Belle Vale arasında sıkışıp kalmış sosyal konutların girişinde bulunan Timbertree Barının arkasındaydı.

Evde birbirleriyle uyumsuz tül perdeler vardı, ama temiz görünüyorlardı. Çıkmaz sokak küçüktü, ince bir yol iki ev dizisini birbirinden ayırıyordu. Garaj yolu olmadığından, park yeri zor bulunuyordu.

Bryant arabayı sokağın çıkmaz ucundaki dönüş dairesine park etmişti.

Kim tam vurmak üzereyken kapı açıldı. Dışarı çıkan adam uzun boyluydu, koyu mavi bir işçi tulumu giymişti, kolunun altına saydam plastikten bir sandviç poşeti sıkıştırmıştı, elinde araba anahtarlarını tutuyordu. Neredeyse çarpışacak olmanın verdiği ilk şaşkınlık yerini kaş çatışına bıraktı.

Bryant "Bay Hawkins?" diye hızlıca sordu.

Adam başını evet anlamında salladı, ama yüzünde hala şaşkın bir ifade vardı.

Bryant kendilerini tanıttı.

Adam göstere göstere saatine baktı. "Vardiyamın başlamasına..."

"Ivor Grogan'la ilgili" dedi Kim.

Adamın dikkatini çekmişti. Bir an tereddüt ettikten sonra eve geri girdi ve içeri girebilsinler diye ön kapıyı arkasından açık bıraktı.

Koridor bir oturma odasını geçip mutfağa açılıyordu. İki oda yıkılarak tek bir odaya dönüştürülmüş ve yemek odası olarak düzenlenmişti.

Stuart Hawkins ada tezgâhın diğer ucuna oturdu, sandviç poşetini bıraktı.

"Anladığımız kadarıyla kızınız Ivor Grogan'la bir olay yaşamış" dedi Kim.

Adamın çenesi gerildi, burun delikleri genişledi. "Kızım aşağılık, hasta bir pislik tarafından cinsel istismara uğradı mı demek istediniz?"

Evet, o da doğru diye düşündü Kim, ama olayı kasıtlı olarak bu şekilde tanımlamıştı. Adamın tepkisini görmek istemişti.

"Adam suçsuz mu bulundu?" diye sordu Kim, sakince.

"Sadece hipnoterapist işe karıştığı için."

Kim bir an şaşkınlık yaşadı ama kendini hemen topladı.

"Kızınız kaç yaşında Bay Hawkins?"

"Şimdi otuz dört oldu" diye cevap verdi adam. Sesindeki bitkinlik çok şey söylüyordu.

"Ortaya çıkarılan anılar mı?" diye sordu Kim.

Stuart Hawkins başını evet anlamında salladı. "Adamın savunma avukatı sahte anı sendromu ya da onun gibi saçmalıklarla ilgili bir sürü iddiada bulundu." Durakladı. "Demek istediğim, kendinize sahte bir anı verecek olsaydınız, bu gerçekten de böyle bir anı mı olurdu?"

Kim adamın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, yine de dışarıda halkın sağlığı ve güvenliği kendilerine emanet edilen ve bunu kendi çıkarları için kullanan uzmanlar olduğunu biliyordu. Kendisi de böyle bir kişi tarafından neredeyse mahvediliyordu.

"Sorun şu ki, şimdi anıyı hatırlıyor ama hatırladığı soruna bir çözüm bulunmuyor. Ella kendisine yapılanlar için adalet bulamıyor. Hipnoterapiste hiç gitmemiş olmayı diliyor ve sakın bunu polise bildirmem gerektiğinden filan bahsetmeye kalkmayın."

"Ella'yı ilk başta psikoloğa gitmeye sevk eden şey neydi?" diye sordu Kim.

"Annesini kaybetmeyi kabullenemedi. Trish öldüğünde on beş yaşındaydı ve o zamanlar eşimin ölümünü çok kolay atlatabildiğim söylenemez. Üzerinden on yıl geçmesine rağmen hala önüne gelenle düşüp kalkıyordu, mağazalardan ürün çalıyordu, çok içiyordu ve bunları niye yaptığını bile bilmiyordu. Birkaç ay psikoloğa gittikten sonra psikoloğu hipnoterapiste gitmesini tavsiye etti.

Yaklaşık bir yıl sonra saldırının detaylarını hatırladı.

"Sormamda sakınca var mı...?"

"On bir yaşındaydı, halka açık yüzme havuzunda oldu" dedi adam, sakince. Kim adamın olaya hala sanki başka birisinin başına gelmiş gibi yaklaştığını fark etti. Eğer söylemiş olduğu bilgiyi çocuğu ile ilişkilendirmiş olsaydı, Kim adamın bu kadar sakin kalamayacağını düşünüyordu.

"Şimdi nasıl?" diye sordu.

"Gerçeği öğrenmek istiyorsanız hala önüne gelenle düşüp kalkıyor ve çok içiyor. Anıyı hatırlamadan önce, bunları yapıyor ama neden yaptığını bilmiyordu, şimdi ise öğrendiği şeyi unutmak için yapıyor. Biraz berbat bir durum, sizce de öyle değil mi?"

"Sizce Ivor Grogan'ın ölmüş olması kızınız için bir şeyi değiştirecek mi?" diye sordu Bryant. Adamın kimliği dün akşam haberlerinde duyurulmuştu.

Adam başını iki yana salladı. "Onun için değiştirmez, ama benim için değiştirir, ayrıca siz sormadan söyleyeyim onu ben öldürmedim. Öldürmüş olsaydım bunu itiraf eder cezamı da çekerdim. Hem de memnuniyetle."

"Bay Hawkins, bu..."

Adam aniden "Çocuğunuz var mı?" diye sordu Bryant'a. "Kızlarınız?"

"Bir tane" diye cevap verdi Bryant.

Stuart başını tamam anlamında salladı. "O zaman üzerinizde iş kıyafetleriniz var diye benimle aynı fikirde değilmişsiniz gibi yapmayı bırakın." Tekrar Kim'e döndü.

"Dedektif, ben yapmış olsaydım çocuğumun gözlerinin içine yeniden bakabilirdim. Ve bunu yapmış olan adamı görsem elini sıkardım. O adamın da bir baba olduğuna bahse girerim, ayrıca benden çok daha cesur çıktı."

Kim adamın sesindeki acıyı duydu. Ve suçluluk duygusunu. Stuart Hawkins kızının intikamını alarak aynı zamanda suçluluğunu mu bastırmıştı?

Çocuğunun saldırıya uğramasına engel olamamıştı ve eşini kaybettiğinde durumu hiç de iyi idare edememişti.

Ivor ile Larry'yi aynı kişi öldürmüştü, Kim bundan emindi... ama önlerinde duran adamın sadece Ivor'u öldürmek için sebebi vardı.

Stuart Hawkins sandviç poşetini alırken Kim telefonunun arka cebinde titrediğini hissetti. Başıyla teşekkür etti, kapıdan dışarı çıktı. "Ne buldun Stace?" diyerek telefonu cevapladı.

Stacey "Görüşmek isteyebileceğin sosyal hizmetler görevlisinin adını" diye cevap verdi.

"Graham Studwick'le ilgilenen kişi mi?" diye açıklık getirdi Kim.

"Evet patron, annesi öldüğünde onu götüren görevli."

"İyi iş Stace. Telefonuma gönder ve ismi araştırmaya devam et. Ulaşabildiğimiz tüm bilgilere ihtiyacımız var."

Telefonu kapatırken Bryant arabanın yanında belirdi.

"Fazla bir bilgi edinemedik, di mi?" dedi.

"Buradan şunu öğrendik Bryant, Ivor Grogan yıllardır çocukları istismar edip paçayı kurtarıyormuş."

Yetmiş Dört

Tracy kendisine yeniden ilaç verildiğini biliyordu. Bu ucube ona içecek bir şey vermişti. Tracy reddetmişti, sonra adamın yüzü değişmişti. Nazik gözleri öfkeyle dolmuş, çenesi kararlılığını işaret edecek şekilde sıkılmıştı.

Tracy adam kendisine birkaç adım yaklaştığında tehlikeyi hissetmiş ama içmeyi yine de reddetmişti.

Adam arkasına geçmiş, kafasını geriye doğru o kadar hızlı çekmişti ki, Tracy ensesinin kopacağını sanmıştı. Ağzı şok içinde açıldı, adamın beklediği fırsat da buydu.

Tracy ilacın uyuşukluğunu etine zerk ede ede kan dolaşımında ilerlediğini hissedebiliyordu. Bedenindeki kaslar kemiklerinden sıyrılıyormuş gibi hissediyordu. Gücünün her bir zerresi tükenmişti, başını zar zor tutabiliyordu.

Pusun içerisinde, yukarıda kapının çarptığını duydu. Kalbi göğsünde güm güm attı. Kasları erirken adamla mücadele edemeyeceğini biliyordu.

Onunla konuşacak ve hayatını bağışlaması için yalvaracak gücü bulup bulamayacağını merak etti. Jemima da hayatının bağışlanması için yalvarmış mıydı?

Tracy o zamanlar yardım etmeye çalıştığını avazı çıktığı kadar haykırmak istedi ama adamın ne cevap vereceğini biliyordu: *Yeterince çabuk değildi.*

Haklıydı da.

Yanaklarına dökülen yaşlar sıcak ve tuzluydu, Tracy her ikisi için de ağladığını biliyordu. Onlar çocuktu, hareketlerinin sonuçlarını asla hayal edemeyecek aptal

küçük çocuklardı. Yaptıkları tek bir düşüncesiz, zalimce davranışın adamı bu kadar derinden etkileyeceğini, dalga geçip gülmelerinin onun dönüşeceği kişiyi şekillendireceğini bilemezlerdi.

Ayrıca aynı şeyi Tracy'ye de yapmışlardı.

Ama o tek başına ortaya çıkmıştı, adama yardım etmeye çalışan bir tek o olmuştu. O zaman bile onu anlamıştı, ne hissettiğini biliyordu ve acısını sona erdirmek istemişti.

Durumun adaletsizliği Tracy'nin boğazının daha da yanmasına neden oldu. Yine de öleceğini biliyordu.

Yutkunarak gözyaşlarını bastırdı. Onu sinirlendirmemesi gerektiğini biliyordu. Yüzündeki ifade ve gözeneklerinden dışa vuran öfke yeniden görmek istediği şeyler değildi.

Kapı açıldı, ışık yandı. Odada hiç pencere yoktu, bu da yer altında olduklarını akla getiriyordu ama nerede oldukları konusunda hiçbir fikri yoktu. Yukarıdan gelen ve adamın aşağıya inmekte olduğuna işaret eden çarpma sesinden başka bir ses yoktu.

Adamın bir kâse su ve koluna astığı bir makyaj çantası taşıdığını gördü. Bacaklarını kaldıracak gücü bir bulsa tekme atarak kâsenin içindekini adamın yüzüne dökebilir, kendini kurtarmaya çalışmak için bir fırsat yakalayabilirdi. Ama ayak baş parmaklarını bile oynatamıyordu.

"Seni temizlemenin ve hazırlamanın vakti geldi" dedi adam, önündeki yüksek sandalyeye otururken.

Ne için hazırlanacağım? diye sormak istedi Tracy, ama adamın dost canlısı ruh halinin geri döndüğü açıktı ve şimdilik Tracy bundan memnundu.

Adam kâseyi yere koydu, çantayı açtı. Bir bez ile bir şişe çıkarttı.

Bezi kâseyi batırdı, sonra nazikçe Tracy'nin ayağına hafif hafif dokundurdu. Köpürmeye başlayana kadar bir kalıp sabunu bez parçasına sürttü.

Tracy'nin sol ayağını diğer eline aldı, sabunlamaya başladı.

Dokunuşu nazikti, Tracy birden ağlama isteği duydu. Adam bacağını nazikçe kendi bacağının üzerine yaslamadan önce ayağının her yerinin temizlendiğini hissetti.

Adam ayak başparmağına nazikçe hafif hafif dokunduğunda Tracy'nin gözünden bir damla yaş süzüldü. Koku Tracy'e adamın onun tırnaklarındaki kırmızı lekeleri çıkarmak için aseton kullanmakta olduğunu söylüyordu.

"Ağlama Tracy" dedi adam, ona gülümseyerek. "Üzülecek hiçbir şey yok."

Çantadan tek kullanımlık bir tıraş bıçağı çıkarttı, Tracy'nin bacağında aşağı yukarı gezdirdi. Körelmiş jilet Tracy'nin derisinden çıkan kısa tüyleri kesip attı.

Adam yeniden çantanın içine uzandı, bir ıslak mendil paketi çıkarttı. Paketten bir mendil çekti, çektiğinin ardında bir diğeri de dışarı çıktı. Onu da aldı, ikisini birleştirdi.

Pembe plastik sandalyeyi geriye itti, Tracy'ye yaklaştı, onun sandalyesi ile minik masa arasında ayakta durdu.

Önce Tracy'nin alnını nazikçe sildi. Bir baştan bir başa yavaş hareketlerle, sonra giderek büyüyen hassas küçük dairelerle.

"Gözlerini kapat" dedi. Tracy de kapattı.

Islak mendilin göz kapağının üzerinde nazikçe hareket ettiğini hissetti. Canını yakmıyordu, sadece dünden kalmış göz kalemini ve pütür pütür olmuş maskarayı göz kapaklarından çıkartmaya yetecek kadar bastırıyordu. İşlemi diğer gözünde tekrarladı. "Çok daha iyi Tracy. Şimdi açabilirsin." Tracy gözlerini açtı.

Adam Tracy'nin gözlerinin içine bakmıyordu. Daha büyük dairelerle silerek çenesine kadar inerken bakışları Tracy'nin yanaklarına odaklandı. Çenesine geçti, sonra diğer tarafa ve burnunun üzerine.

En sonunda iki dudağını birden sildi.

Geriye çekildi, Tracy'nin yüzünü inceledi. Dudaklarını bir kere daha sildi, artık işini bitirmişti.

Elini makyaj çantasına soktu, bir fırça çıkarttı. Tracy'nin arkasına geçti, Tracy nefesini tuttu.

Fırçanın uçları kafasının arkasına değdi ama çizmedi. Tracy'nin uzun saçlarını sıkıca tuttu, böylece fırçalama hareketi kafasını çekiştirmedi.

Ritmik hareketlerle arkadan sol tarafa doğru ilerledi, saçları fırçalarken fırçayı kulağa takmamaya dikkat etti. Tracy kaslarına saldırmakta olan ilaca rağmen tenindeki bütün dokunuşları hissedebiliyordu.

Sonra Tracy'nin başının arkasını ortadan sağ tarafa doğru taramaya başladı. Bu sefer fırçayı yanlışlıkla kulağın üst kısmına çarptırdı. Fırçalamayı hemen bıraktı. Tracy adamın ellerini omuzlarında hissetti, adam ona doğru eğildi ve fırçayı çarptırdığı yere bir öpücük kondurdu.

"Üzgünüm benim kıymetli küçük kızım" dedi şefkatle.

Tracy kendini çekmemek için çaba harcamak zorunda kaldı. Adam her ne fantezi yaşıyorsa, onu bozmak istemiyordu.

Adam fırçalamayı bitirdi, bir kere daha Tracy'nin önüne geçti. Tracy adamın sağ elinin yumruk olduğunu görebiliyordu.

Tracy'nin alnına uzandı, perçemini yana doğru yatırdı. Elini açınca annesinin deyimiyle iki tel toka ortaya çıktı.

Ama bunlar annesinin bigudilerini tutan kahverengi tokaların aksine beyaz renkteydi.

Her bir tokanın eğri kısmına ikiye bölünmüş bir kalp yerleştirilmişti. Perçemi geride tutmak için iki tokayı da Tracy'nin saçına taktı.

"Daha iyi, artık yüzünü görebiliyorum" dedi, başını yana eğerek. "Artık oynamaya hazırsın."

Adamın sesindeki şefkat Tracy'nin gözlerini yeni yaşlarla doldurdu.

Adamın onu ölüme hazırladığını biliyordu.

Yetmiş Beş

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim" dedi Bryant, arabayı iki katlı binanın yarısını kucaklayan otoparka sokarken.

Elms isimli bu bina, Dudley ve Walsall Akıl Sağlığı Ortaklığının bir parçasını oluşturuyordu. Bina ÇEASH olarak da bilinen Çocuk ve Ergen Akıl Sağlığı Hizmetleri üzerine odaklanmıştı.

"Sosyal hizmetler görevlileri bu binada mı çalışıyorlar?"

Kim omzunu silkti. "Emin değilim ama Stacey'nin kadının çalıştığını söylediği yer burası."

Çift kanatlı kapı otomatik olarak açıldı, duvarları boyunca plastik sandalyeler yerleştirilmiş kullanışlı bir ek yapıya girdiler. Arkadaki genel ofis alanının önünde cam bir pencere vardı.

Kim pencereye yaklaştı, cama vurdu. Üzerinde "Beni çaldır" yazan zili fark etmekte bir saniye geç kalmıştı.

Saçları gözlerinin önüne gelen yirmili yaşlarının başlarında genç bir adam pencereye yaklaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi, camdaki elmas şeklindeki hava deliklerinin arasından.

"Valeri Wood'a geldik, kendisi bizi bekliyor" dedi Kim, kimliğini pencereye tutarak.

Adam etkilenmiş ya da endişelenmiş görünmüyordu. Kim kendisine buranın sorunlu ergenlerle ilgilenilen bir bina olduğunu hatırlattı.

Adam ofisin arka tarafına gitti, telefon etti. Başını birkaç kere tamam anlamında salladı, sonra onlara doğru elini sallayarak oturmaları gerektiğini işaret etti.

Kim pencereden uzaklaştı ama mekânın içinde volta atmaya başladı.

Burası çocukken ziyaret ettiği tesislerin hiçbirine benzemiyordu. Ama onlardan biri olduğunu biliyordu. İşlemler o kadar da değişmemişti. İçini boşalt, sorununu anlat, sonra kendini daha iyi hissedeceksin.

Kim hep "Bahse girer misin?" diye düşünmüştü. Hep sessiz kalmayı tercih etmişti.

Bir kadın boynunda asılı kartı kullanarak ana binadan çıkıp ek yapıya girdi.

Kim çok kısa kıvırcık sarı saçlı kadının ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin etti. Yüzünde hiç makyaj yoktu, ağzının ve gözlerinin etrafında birkaç derin kırışıklık iz yapmıştı. Gülümsediğinde ön dişlerinin arasındaki küçük boşluk ortaya çıkıyordu.

"Ben Valerie Wood, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Görünüşe göre Stacey kadına onlarla görüşmeye vakti olup olmadığını sormuş ama konunun ne olduğunu söylememişti.

"Graham Studwick adındaki bir erkekle ilgili bir vaka hatırlıyor musunuz?" diye sordu Kim.

Valerie'nin gözleri büyüdü. "Eski sosyal hizmetler günlerimde, evet. Neden?"

"Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Kadın bir an düşündü, sonra başını evet anlamında salladı. "Dışarı gelin, ben de zaten sigara molası verecektim."

Kim, kadın dışarı yönelip kot pantolonun arka cebinden küçük bir paketle küçük bir çakmak çıkartırken onu takip etti.

"Berbat bir alışkanlık" dedi kadın, sigarasından bir nefes çekerken. Her sigaradan sonra bırakmaya karar veriyorum."

"Sosyal hizmetler görevlisiydiniz, öyle mi?" diye sordu Kim, sadece bu kadın ile kendi zanlıları arasındaki ilişkiyi daha iyi anlamak için.

"Eski bir hayatta, ama bana göre değildi. Kendinizi kapatmayı öğrenmek zorundasınız ve bunu öğrenemezseniz fazla dayanamazsınız. Ben fazla dayanamadım. Graham aslında son vakalarımdan biriydi ve psikolojiye kaymamın da önemli sebeplerinden biriydi."

"Neden?"

"Çünkü o çocuğun konuşmaya ihtiyacı vardı. Bir sosyal hizmetler görevlisinden fazlasına ihtiyacı vardı. Bir psikoloğa ihtiyacı vardı. Bir arkadaşa, bir sırdaşa ihtiyacı vardı... ama elinizde otuz dokuz vakayla bu şeylerin hepsini birden olamazsınız. Ah, ayrıca ihmalkâr ebeveynlerin yanında hislerimi saklama konusunda da o kadar iyi değildim."

Kim gülme dürtüsünü bastırmak için ağız kaslarıyla mücadele etti. O meslek alanında olsaydı kendisinin de aynı sorunları yaşayacağını düşündü.

"Hangi evrede vakaya dâhil oldunuz?" diye sordu.

"Ne kadar biliyorsunuz?" diye sordu Valerie, Kim'in çocukken psikologlarla asla iyi anlaşamamasının sebebini sergilerken.

"Graham'ın okulda korkunç derecede utanç verici bir olaya maruz kaldığını biliyoruz. Onunla o zaman mı karşılaştınız?" diye sordu Kim.

Valerie başını iki yana salladı. "Onunla tanıştığımda on bir yaşındaydı. Okuldaki olayı biliyorum, ama o zaman sosyal hizmetler çağrılmamıştı, nedenini Tanrı bilir, ama çocuk okul sisteminden çıkarılmış ve evde annesi tarafından eğitilmiş. Okula bir daha hiç gitmemiş."

"Bu yasalara uygun mu?" diye sordu Bryant.

Kadın başını evet anlamında salladı. "Ah evet, evde eğitim Birleşik Krallığın bütün kesimlerinde yasal, her zaman da öyleydi. Çocuğunuzun kaydını sildirmek kadar basit, normalde basit bir dilekçeyle yapılıyor, sonra da yerel yetkililere çocuğunuza nasıl eğitim vermeyi amaçladığınızı açıklayan bir öneri sunuyorsunuz."

"Ama ulusal müfredata uyulduğu elbette kontrol ediliyordur?" diye ısrar etti Bryant.

"Çocuğunuza eğitim vermek devletin sorumluluğu değil, devlet sadece uygun bir tesis sağlamakla sorumlu, o da eğer siz talep ederseniz. Ebeveynler zorunlu eğitim dönemi sırasında çocuklarına uygun bir eğitim sağlamakla yükümlü. Okullar kullanılmaya hazırdır ama bir ebeveyn daha iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorsa bunu yapma hakkına sahiptir."

"Bana Graham'ın annesinin onu okul sisteminden hiçbir denetim olmadan çıkartabilmiş olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu Kim, duyduklarına inanamayarak.

"Kesinlikle. Yasalar, eğitimin nasıl sağlandığını denetlemenin yerel yönetimin yasal sorumluluğunda olmadı-

ğı ve yönetimin sadece alışılmadık ya da aşırı koşullar altında bir ev ziyareti gerçekleştireceği konusunda oldukça açık."

Kim'in bu bürokratik propaganda bildirgesini sindirmesi biraz vakit aldı.

Valerie devam etti. "Annesinin çocuğa üç yaşından itibaren hormonlar verdiğini biliyor musunuz?"

Kim başını iki yana salladı. Hayır, bunu bilmiyordu, ama kafasını karıştıran başka bir şey vardı. Sosyal hizmetlerin müdahale etmesine çocuğun gerçek cinsiyetini keşfetmesi ya da okula gitmemesi yol açmadıysa o zaman ne yol açmıştı ki? "Peki, ikiniz nasıl karşılaştınız?" diye sordu.

"Ben annesinin ölümünün ardından onu evinden alan sosyal hizmetler görevlisiydim. Ambulansı ve polisi arayan Graham'di."

"Polisi mi?" diye sordu Bryant.

Valerie başını evet anlamında salladı. "Tanrıya şükür hakkında bir suçlamada hiç bulunulmadı. Annesinin ona yaptıklarından sonra, çocuk yeteri kadar çekmişti. Cezalandırılmaya değil, yardıma ihtiyacı vardı."

Kim Bryant'a bir bakış attı. "Anlamıyorum. Neyle ilgili bir suçlamada bulunulmadı?"

Valeri sigarasını çöp bidonunun üstünde söndürdü. "Hay Allah dedektif, gerçekten de onun hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz. Cinayetle suçlanabilirdi. Graham Studwick annesini kendisinin öldürdüğünü hemen itiraf etmişti."

Yetmiş Altı

Bryant yoğun Cuma öğleden sonrası, birikmeye başlayan mesai saati trafiğinde ilerlerken Kim'in gösterebileceğinden daha sabırlıydı.

Kim Bryant'ın arada bir başını inanamıyorum der gibi salladığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu çocuğa suçlamada bile bulunulmadığına inanamıyorum?"

Kim inanmakta hiç sorun yaşamıyordu. Valerie o gün daha sonra yaşananlarla ilgili detayları memnuniyetle anlatmıştı.

On bir yaşındaki Graham annesinin yüzüne kadın artık nefes alamayıncaya kadar yastık bastırdığını itiraf etmişti. Ama bu itirafı kendisinden sorumlu bir yetişkinin rehberliği olmadan yapmıştı. Çocuğu evden ekip otosuna götüren genç polis memuru, bütün itirafı mahkemede sunulamaz hale getirecek birkaç soru sormuştu.

Graham ne yaptığını bilen ve onu hemen Bromley'e kabul ettirten bir avukat tutacak kadar şanslıydı.

Polis soruşturması Graham'ın akıl sağlığının Kraliyet Mahkemesinde kendisi savunması için yeterli olmadığını belirten iki bağımsız psikiyatri raporu ile daha da sekteye uğramıştı.

Kim Kraliyet Savcılığının suçlamada bulunma kararı alırken birçok etmeni göz önüne aldığını biliyordu. Kamu yararı var mıydı? Zanlının geçmişine, başkalarına zarar verme olasılığı bulunup bulunmadığına, tedavi görmeye ihtiyacı olup olmadığına ve bu ihtiyacın karşılanıp karşı-

lanmadığına bakılıyordu. Dile getirilmeyen asıl etmen ise mahkemede suçlu bulunma ihtimali olup olmadığıydı.

Kim Kraliyet Savcılığının dava açmayı neden tercih etmediğini anlayabiliyordu.

Bryant arabayı doğrudan bitişik nizam, iki yatak odalı müstakil evlerin ortasındaki garaj yoluna park etti. Ev, Halesowen'in Cradley Heath ile buluştuğu Lyde Green bölgesindeki yolun iç kısmındaydı.

Görünürde sadece iki pencere vardı, ikisi de kalın tül perdelerle kapatılmıştı. İçeriye bakmaya çalıştı, sadece içeride kalın perdeler olduğunu seçebildi. Perdeler kapalıydı.

Üstü kapalı bir giriş evin arkasına gidiyordu. O tarafa yöneldi, kapının kolunu çevirdi. Kapı açılırken içinde bir hayal kırıklığı hissetti. Stacey burasının Graham Studwick adındaki bir adamın adresi olduğunu belirlemişti, ama Kim'e içgüdüleri eğer doğru adreste olsalardı kapının kilitli olmasını gerektiğini söylüyordu.

Kapı düz, uzun ve ince bahçeye açıldı, bahçe arkadaki meşe ağacı dizisinin içinde kayboluyordu.

Kim'in sağ tarafında yıkık dökük bir baraka vardı. Hızlıca bir göz atınca içeride hiçbir bahçe aleti, çim biçme makinesi ya da erkeklerin sevdiği alet edavatlardan olmadığını gördü. Bir çitten diğerine uzanan karoların arasında hiçbir bitki, çalı ya da çim yoktu.

"İçeri giriyorum Bryant" dedi Kim ve kapının kolunu çevirdi. Kilitliydi.

Barakanın kapı kolunu çevirdi. Kapı açıldı. İçerideki tek şey ikinci raftaki ters çevrilmiş bir saksıydı. Kim saksıyı yana çekti, bir anahtar ortaya çıktı.

"Şuradaki ağaçların arkasında saklanan bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim" dedi Bryant.

Kim anahtarı kapıya soktu, biraz zorlamadan sonra kapı açıldı.

Arka kapı mutfağa açılıyordu. Karartma perdesi içeriyi zifiri karanlıkta bırakıyordu.

Eliyle duvarları yokladı, ışığın düğmesini buldu.

Oda boştu. Tezgâhlarda çaydanlık, kupalar, çay ve kahve, yani içinde yaşanılan bir mutfaktaki genel malzemeler yoktu.

Mutfak dolaplarını açınca daha fazla boş rafla karşılaştı. Buzdolabı ve derin dondurucu boştu, fişten çekilmişlerdi.

Evin ön tarafına açılan bir kapıdan geçti. Burası da karanlıktı ama zifiri değildi. İki güneş ışığı huzmesi kalın, kahverengi yünlü kadife perdenin kenarlarından içeri giriyor, içeriyi az da olsa aydınlatıyordu. Ama bu Kim'in odadaki tek şeyin bir halı olduğunu görmesi için yeterliydi.

"Neredeyse senin evin kadar sade şef" dedi Bryant.

Kim ona aldırış etmedi, şimdi ikisini birden barındıran odada kapalı alan korkusu hissediyordu.

Kalan tek kapıya yöneldi, açınca merdivenler ortaya çıktı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, her iki yatak odasını ve banyoyu kontrol ettikten sonra aşağıda gördüklerini yukarıda da gördü.

Hiçbir şey yoktu.

Aşağıya, Bryant'ın yanına indi.

"Adresi burası olabilir ama burada yaşamıyor."

Bu soruşturmayı ilerletebilmek için neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi anlamak zorunda olduğunu biliyordu.

Peşinde oldukları katilin zihninin içine emekleyerek girmek ve düşünce tarzını anlamak zorundaydı. Graham gibi birisinin düşünce yapısını kavrayamıyordu bile.

Sadece tek bir kişiden yardım isteyebileceğini biliyordu.

Yetmiş Yedi

"Hemen şurada" dedi Kim, kapısı yeni boyanmış bitişik nizam müstakil bir evi işaret ederek.

"Bu daha önce bahsettiğin adam mı?" Kim başını evet anlamında salladı.

"Arabada kalmamı ister misin?"

Kim'in cevap vermek için bir an düşünmesi gerekti.

Ted Knowles ismindeki bir adamın evinin dışında arabada oturuyorlardı.

Çocukluğu boyunca, düzenli aralıklarla Ted'i görmeye gönderilmişti. Adamla konuşması gerekiyordu, bu şekilde adam onun kendi acısıyla başa çıkmasına yardım edebilecekti. Ancak hayatıyla ilgili ona tek bir kelime bile etmeyi kararlılıkla reddetmişti.

Ama Ted diğer herkes gibi olmamıştı.

Eğer birisine açılmayı tercih etmiş olsaydı bu kişi Ted olurdu. Yakın zamanda Kim'in bir sosyopatın zihnine girmesine yardımcı olmuştu.

Bu da Kim'in hayatının kurtulmasında önemli rol oynamıştı.

Kim derin bir nefes aldı. "Hayır, içeri gelebilirsin" diye cevap verdi.

Bryant arabadan çıkmadan önce ona uzun uzun baktı.

On iki yaşındaki Citroen adamın evde olduğunu gösteriyordu.

İki kısa vuruştan sonra kapı kısa ve cüsseli bir adam tarafından açıldı, adamın kafasında kalan son saçlar kulaklarının etrafındaydı. Kalan saçları "çılgın profesör" türü bir tarzda havaya dikilmişti. İnanılmaz şekilde, Kim'in zihninde adam yirmi sekiz yıl önce, yani Kim altı yaşındayken de tamamen böyle görünüyordu.

Kim'i görür görmez adamın yüzünde bir gülümseme belirdi, bakışları Bryant'da durunca gülümsemesi genişledi.

"Kim, seni görmek ne güzel" dedi, yana çekilerek.

"Bu Bryant, iş arkadaşım" dedi Kim.

Bryant yanından geçerken Ted ona elini uzattı.

"Sosyal bir ziyaret değil o zaman?" diye sordu.

Adamın sesinde sitem olmamasına rağmen Kim yine de kendini suçlu hissetti. Onu sadece bir şeylere ihtiyacı olduğunda ziyaret etmişti, bugün de durum farklı değildi.

"İyi görünüyorsun" dedi, bu söylediğinde samimiydi.

"Marks & Spencer'dan ayda bir gelen şu tuhaf hediye çekleri yüzünden olmalı. Kim gönderiyor hiç fikrim yok."

Kim omzunu silkti. Görüşmüyor olması Kim'in onu düşünmediği ya da yardım almaya çalıştığı bir sosyopatın zarar verdiği bir kurbanı tedavi etme konusunda istekli olduğu için ona minnet duymadığı anlamına gelmiyordu.

"Jemima'nın annesi nasıl?" diye sordu.

"Tek söyleyebileceğim ilerleme kaydediyor olduğu. Şimdi, bir şeyler için buradasınız ve yoğun olduğunuza eminim, bu yüzden birer kahve için vaktiniz var mı?"

Kim başını evet anlamında sallayınca Ted kupa çıkartmak için dolaba uzandı. Kupaların hepsinin üzerinde yerel futbol takımlarının amblemleri vardı. Bryant Albion amblemli kupayı, Kim Wolves amblemli kupayı, Ted de Aston Villa olanı aldı.

"Pekâlâ, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Ted.

Kim yanında Bryant olmasaydı, Ted'in nazikçe onun yaşamını irdeleyeceğini biliyordu. Annesini ziyaret edip etmediğini soracaktı. Konuştuğu birisi olup olmadığını soracaktı. Erkek arkadaşı olup olmadığını soracaktı. Kim de hepsine hayır demekten yorulacaktı.

Bu soruların hiçbirini yanlarında başka birisi varken asla sormazdı. Ama Kim'in Bryant'ın içeride ona eşlik etmesine izin vermesinin sebebi bu değildi. O büyük bir kızdı, Ted'e zaten yıllardır hayır diyordu.

İş arkadaşının içeriye gelmesine izin vermişti çünkü bunu yapmaması için bir sebep yoktu. Bu bir güven meselesiydi.

"Bir katilimiz var ve benim neyle karşı karşıya olduğum hakkında bir fikir edinmem gerekiyor" dedi.

Ted başını tamam anlamında salladı, kupasını alarak bahçeye çıktı; burası Kim'in çocukluğundan beri çok az değişmişti.

Bahçenin dış kenarı Chelsea çiçek fuarı gibiydi. Su damlatan mermer bir denizkızının altındaki gömme balık havuzu şovun yıldızıydı.

Herkes yuvarlak masada tahta bir sandalyeye oturdu. Kim sırtını öğleden sonra güneşine verdi.

"Bu vakada aslında katilin kim olduğunu ya da daha doğru ifadeyle eskiden kim olduğunu biliyoruz. Adı Graham Studwick, erkek olarak doğmuş ama annesi on bir yaşına kadar onu kız gibi giydirmiş ve ona kızıymış gibi davranmış. O noktada annesini öldürmüş."

Ted fazla şaşırmış görünmedi. Psikolog olarak çalıştığı yıllar boyunca karşılaşmadığı çok az şey kalmıştı.

"Tamam, peki işlenen suçlar?"

"İlki birkaç yıl önce işlendi. Kadının yüzü feci şekilde darp edildi, ayrıca ağzı ve boğazı toprakla doldurulduu. İlaç verilmiş olma ihtimali yüksek, cinsel saldırıya dair bir kanıt yok."

"İlk dedin... öyleyse ikincisi de mi var?"

"İkinci kurban bu hafta öldürüldü, aynı şekilde darp edilmiş ve ağzına toprak doldurulmuş." Ayrıca ölmemiş üçüncü bir kurbanımız da var. Katil rahatsız edildiği için bir ritüeli andıran eylemini tamamlayamamış."

"Bir tanığımız mı var?" diye sordu Ted, kahvesinden bir yudum alırken.

"Olanları hiç hatırlamayan bir tanık" diye araya girdi Bryant.

"Kurbanların ortak bir geçmişi var mı?"

Kim cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. "Bu kızların hepsi adam altı yaşındayken sırrının açığa çıktığı bir olaya karışmış. Çocuğu yere yatırmış ve içlerinden birisi koşup yardım çağırmadan önce onunla alay etmişler."

Ted gözleri uzaklara dalıp giderken başını öne arkaya salladı. "Öyleyse yüzlerindeki ifadeleri ve söyledikleri şeyleri asla unutamadı. Ondan tiksindiklerini hatırlıyor, bu da kendinden iğrenmesine ayna tutuyor."

"Tanığımız 'bir sana, bir bana' tabirini anımsıyor" diye ekledi Kim.

"O zaman bu bir oyun" dedi Ted, vurgulayarak.

"Bu çok da..."

"Ya oyun ya da bir tür yeniden canlandırma. Ama buna bir dakika sonra tekrar döneceğim. İkinizden biri Kanada'daki David Reimer vakasını duydu mu?"

Kim de, Bryant da başını hayır anlamında salladı.

"David Reimer 1965'te doğdu. O ve ikiz erkek kardeşi altı aylıkken rutin sünnet operasyonu geçirdi. Ameliyatta sorun çıktı, David'in penisi düzeltilemez şekilde hasar gördü."

Kim göz ucuyla Bryant'ın bacak bacak üstüne attığını gördü.

"Uzun lafın kısası, ailesi Doktor Money'e başvurdu, adam da onları kişinin cinsiyetinin belirlenmesinde yetiştirmenin doğadan üstün olduğuna dair teorisini kanıtlamak için kullandı. Adam Cinsiyet Kimlik Kapısı diye bir kavrama, yani bir çocuğun ileride erkek kimliği mi yoksa dişi kimliği mi alacağının kesinleştiği noktaya inanıyordu. Bu noktanın iki buçukla üç yaşları arasında olduğuna inanıyordu."

"Ne oldu?" diye sordu Bryant.

"Cinsiyet değiştirme ameliyatı yapıldı ve çocuk kız olarak yetiştirildi."

"İkiz erkek kardeşiyle birlikte mi?" diye sordu Kim.

Ted başını evet anlamında salladı. "Yıllar geçtikçe, doğal içgüdüleri gelişti, bunların yanı sıra normal bir erkek çocuğunun davranışlarını yapma isteği ortaya çıktı. Money'in ebeveynlerin korkularına verdiği yanıt, çocuğa daha fazla kız gibi davranmalarını söylemek oldu."

"Tanrım" diye fısıldadı Bryant.

"Kesinlikle. Çocuğun beynindeki ve vücudundaki mücadeleyi, şaşkınlığı bir düşünün."

"Ne oldu?"

"Sonunda ebeveynleri ona gerçeği söyledi. Operasyon tersine çevrildi, hayatına bir erkek olarak devam etmeye başladı."

"Ve sonra mutlu mesut mu yaşadı?" diye sordu Kim, bir kaşını kaldırarak.

"Otuz sekiz yaşında intihar etti." Bryant sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Zihnindekilerle yaşayamayacak bir noktaya gelmişti. Kendisinin kim ya da ne olduğunu artık bilmiyordu."

"Bir oyundan, canlandırmadan mı bahsettin?" diye sordu Kim.

"Kurban vermeyi, kurban sunmayı andırıyor. Çocukluğundan bazı dönemleri yeniden canlandırmaya çalışıyor olabilir. Annesiyle oynadıkları oyunları."

"Ama ondan bu kadar nefret ediyorsa bütün bunlar niye?"

"Çünkü onu seviyor da, muhtemelen de birlikte yaşadıkları şeyleri özlüyor. Çocukluğunda kendini mutlu hissettiği zamanlar olabilir. Aşağılandığı zamanlar da olmuş olabilir. Çok fazla çatışma yaşamış, özellikle de ona doğru şekilde yardım edilmediyse. Şunu aklınızdan çıkarmayın başka birisinde görene kadar kendisinden tiksinmiş olması pek mümkün değil."

Kim başıyla anladığını belirtti. "Kızlarda yüksek sandalyede oturtulma izleri olduğunu düşünüyoruz, ayrıca kızlar hep silinerek temizlenmişler."

"Çay partisi" dedi Ted.

"Ah kahretsin, onlara oyuncak bebekler gibi davranıyor" dedi Kim, durumu kavrarken.

Ted başını evet anlamında salladı. "Küçük bir kızın çocukluğu denince akla oyuncak bebeklerle yapılan çay partisi gelir. *Bir bana, bir sana.* Bu, annesinin en sevdiği oyun olabilir."

"Birini daha kaçırdı. Onu henüz öldürmedi."

"O zaman kadını çabuk bulsanız iyi edersiniz çünkü tıpkı bütün oyunlarda olduğu gibi çocuk eninde sonunda oyundan sıkılacaktır."

Birden Kim'in aklına başka bir düşünce geldi. "Ritüelini değiştirme ihtimali nedir? Demek istediğim, başka bir kızın daha kaçırılmış olduğuna dair şüphelerimiz var. Aynı anda iki kızı birden elinde tutuyor olabilir mi?"

Ted yüzünü buruşturdu, sonra başını iki yana salladı. "Geçmişte yapmamışsa pek olası değil. Suçların şiddetinde artış yok Kim. Her seferinde daha büyük bir suç işlemiyor. Herkese aynı rutini uygulamakta ısrar etmesi çok daha muhtemel görünüyor."

Ted'in cevabı Kim'in düşüncelerini Mandy adındaki bir kıza getirdi. Bu kızın yardım etmekte geç kaldıkları birisi olduğundan şüpheleniyordu. Adli tıp ekipleri hala Westerley'delerdi, bulunacak daha fazla kanıt varmış gibi görünmeye başlamıştı. Ted rutin konusunda haklıysa Mandy de oraya gömülmüş olabilirdi.

Bryant oturduğu yerde ağırlığını öne doğru verdi. "Aradığımız kişi kesinlikle bir erkek mi?"

"Atletik beceri açısından, muhtemelen öyle. Dış görünüş açısından, söylemesi zor. Kadın da olabilir erkek de. İkisi arasında gidip geliyor bile olabilir. İlk başlarda almış olduğu yardıma çok bağlı. On bir yıl uzun bir süre ve bu sürenin her bir yılı çocuğun karakterini biçimlendiren yıllar."

Bu cevap onlara pek bir bilgi vermese de Bryant başıyla teşekkür etti.

Kendilerini içinde buldukları bu durumla Kim daha önce hiç karşılaşmamıştı.

İlk defa olarak katillerinin ismini biliyorlardı, ancak kim olduğu hakkında hala hiçbir fikirleri yoktu.

Yetmiş Sekiz

"Pekala millet, hız kazanalım. Fazla vaktimizin kaldığını sanmıyorum."

Kim'in zihni vakti kalmayanın aslında Tracy olduğunu fısıldadı.

Cuma akşamı saat altı olmuştu, polis merkezi tenhalaşmaya başlamıştı. Vardiya değişiyordu, büro personeli çoktan vedalaşmış, hafta sonu için evlerine gitmeye başlamıştı. Kim'in ekibi de aynı şeyi yapıyor olmalıydı.

"Jemima'nın cumartesi kaçırıldığını, cesedinin pazar akşamı atıldığını, pazartesi sabahı ise bizim tarafımızdan bulunduğunu biliyoruz. Isobel pazartesi kaçırıldı, bedeni salı akşamı atıldı. Onları sadece bir gece tutuyor, bu yüzden..."

"Tracy dün kaçırıldı, öyleyse... bu gece mi atılacak?" diye sordu Dawson.

Kim başını evet anlamında salladı.

"Pekâlâ, açıklığa kavuşturmak için; Graham Studwick okulda yere yatırılıp alay edildiğinde Louise Hickman, Jemima Lowe ve Tracy Frost'un orada olduğunu biliyoruz."

Stacey'ye döndü. "Mandy ismiyle ilgili hala bir şey yok mu?"

Stacey başını iki yana salladı. "O dönemde Cornheath'de yedi tane Mandy varmış. Onların üzerinde çalışmaya devam ediyorum patron ama şimdiye kadar güvendeler ve kayıp değiller."

"Pekala, artık inanıyoruz ki kadınları esir tutarken onlara oyuncak bebeklermiş gibi davranıyor ve annesiyle

birlikte oynadığı bir oyunu yeniden canlandırıyor... büyük ihtimalle bir tür çay partisini. Sonra onları Westerley'e götürüyor, suratlarını dağıtıyor ve ağızlarını tamamen toprakla doldurarak öldürüyor."

"Tracy'yi Westerley'ye bırakmaya çalışacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Bryant.

"Bence kadını Westerley'ye bırakmak zorunda" dedi Kim. "Tıpkı Jemima'dan birkaç gün sonra Isobel'i bıraktığı gibi. Bunun bir sebebi var. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum."

"O zaman plan nedir patron?" diye sordu Dawson.

"Tam da orada onu bekliyor olacağız" dedi Kim.

Tüm ekibi ona şüpheli gözlerle baktılar, Kim endişelerini anlıyordu. Sadece bir budala arazide polisler varken aynı konumu kullanmayı göze alırdı.

Ama Ted'le görüşmelerinin ardından Kim'in içgüdüleri Graham'ın yapması gereken şeyin bu olduğunu söylüyordu.

Tracy'nin iyiliği için haklı olduğunu umut etti.

"Yukarı çıkıp Woody ile konuşma vakti gel..."

Telefonu çalınca sözleri yarım kaldı. Arayan gizli bir numaraydı ama şartları göz önüne alarak açmaya karar verdi. "Stone."

Ekibi arasındaki mırıldanmalardan uzaklaştı.

"Dedektif, ben Jo... hastaneden."

Kim'in midesi kadının sesindeki gerginliğe tepki verdi.

Hemen "Isobel iyi mi?" diye sordu.

Etrafındaki konuşmalar durdu, altı meraklı göz ona doğru döndü.

"Evet, Isobel iyi ama gün içinde yaşadığımız bir olayı size haber vermemin iyi olacağını düşündüm. Bir adam Isobel'i görmek için servise girmeye çalıştı. İçeri girme-

sine izin verilmedi, adam epey kaba kuvvete başvurdu. Kapılara yumruk ve tekme atıyordu. Onu kapılardan uzaklaştırmak için güvenliği çağırmak zorunda kaldık. Görevlilere de saldırgan davrandı, onu binadan fiziksel güç kullanarak atmak zorunda kaldılar."

Kim ensesindeki tüylerin kabardığını hissetti.

"Jo, lütfen bana adamın eşkâlini alabildiğini söyle" dedi, nefesini tutarak.

"Elimde daha fazlası var dedektif. İri yarı ve keldi, adı da Darren James'ti."

Kim yardımı için Jo'ya teşekkür ederek telefonu kapattı.

Ekibine döndü. "Pekala millet, mümkün olduğu kadar çabuk hazırlanın. Hemen Westerley'e gitmemiz gerekiyor."

Tesisteki güvenlik görevlisinin neden güç kullanarak hastane servisine girmeye çalıştığını öğrenmeleri gerekiyordu.

Yetmiş Dokuz

Kim emniyet müdürünün odasına girme komutunu duyunca tereddüt etmedi. Woody masasının sağ tarafında ayakta duruyordu. Kahverengi deri evrak çantasının sapı elindeydi.

"Efendim, Westerley'deki bütün polis ve adli tıp hareketliliğinin çekilmesini istiyorum" dedi.

Woody gülümsedi. "Stone, sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına."

"Araziden çekilmeleri gerekiyor."

Şimdi Woody kaşlarını çattı. "Bu imkânsız. Arazi taramasının tamamlanmasına daha çok var ve şu Amanda hakkında söylediklerinden sonra..."

"Mandy" diye düzeltti Kim.

"Adı her neyse, başka bulunacak bir şey kalmadığından kesinlikle emin olmalıyız."

Kim başıyla anladığını belirtti, sonra masaya iki adım yaklaştı. "Bunu anlıyorum ama bu akşam bölgenin boşaltılması gerekiyor. Tarama yarın kaldığı yerden devam edebilir."

Woody evrak çantasını yere koydu, koltuğuna oturdu.

"Neden?"

"Adamımızın Tracy Frost'u bu gece oraya atmaya çalışacağını düşünüyorum."

Woody'nin gülmesi Kim'i endişelendirdi.

Adam başını iki yana salladı. "Sadece bir aptal o kadar cüretkâr olabilir. Bu katilin televizyona ve gazetelere hiçbir erişiminin olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Efendim, Jemima'yı bulmamızın hemen ardından Isobel'i oraya getirecek kadar cüretkâr olmasının bir sebebi vardı. Bu adamı bulmamızın başka bir yolu yok."

"Adamın adını biliyorsun ya" dedi Woody, sanki Kim unutmuş gibi.

"Graham Studwick diye birisi artık yok. On bir yaşında annesini öldürdükten sonra çocuk esirgeme sistemine girmiş, ama bir daha çıkmamış görünüyor. Çıktığını biliyoruz ama başka birisi olarak. Adını bilmenin hiçbir faydası yok. Kullanabileceğimiz tek şey şimdiye kadar sergilediği davranışları ve Westerley'deki arazinin şu ana kadar onun için bir anlamının olması."

Woody koltuğunda geriye yaslandı.

"Efendim, orayı mümkün olduğu kadar cazip hale getirmek istiyorum. O yer elimizdeki tek şey."

Woody başıyla anladığını belirtti, kalemini eline aldı. "Tamam, neye ihtiyacın var?"

Kim ilk kısmın kolay olacağını düşünmüştü. Şimdi savaş çıkaracağını beklediği kısma geliyordu.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şeye. Bunu mümkün olduğunca az kişiyle yapmalıyım. Sadece benim ekibim ve Westerley personeli olacak."

Kim daha cümlesini bitirmeden Woody başını hayır anlamında sallamaya başladı. "Mümkün değil Stone. Her şeyden önce kendi ekibini o seviyede tehlikeye atmana izin vermeyeceğim, ayrıca oradaki personel sivillerden oluşuyor. Bu insanlardan birine bir şey olacak olursa..."

"Bunu anlıyorum ama araziyi bildikleri için onlara ihtiyacım var. İki ya da üç bölgeyi kontrol altında tutmam gerekiyor, bunu da sadece onların yardımıyla yapabilirim."

Woody birkaç saniye çenesini ovuşturdu.

"Efendim, bunun adamı durdurmak ve Tracy Frost'un hayatını kurtarmak için tek şansımız olduğunu düşünüyorum."

"Onun geri geleceğine gerçekten inanıyor musun?"

Kim tereddüt etmedi. "Evet, inanıyorum."

Woody derin bir iç geçirdi. "Tamam, ama bir kilometreyi geçmeyecek bir mesafeye bir ekip yerleştirilmesini istiyorum ve sen de *sürekli* telsiz bağlantısı kuracaksın."

"Tek başımıza ..."

"Tek kelime daha edersen daha fazla kısıtlama getirebilirim." Kim hemen ağzını kapattı.

"Eğer o insanların güvenlikleri bir dakika için bile tehlikeye girerse operasyonu bitireceksin. Anlıyor musun?"

Ve Tracy Frost'u da s...r edelim gitsin yani diye düşündü Kim.

Ve birkaç gün önce birisi ona bu kadının güvenliğini sağlamak için bu kadar tutkulu mücadele edeceğini söyleseydi o kişinin yüzüne gülerdi. Tracy farkına bile varmadan bu hafta kendisiyle ilgili çok fazla şeyi açığa çıkartmıştı.

Tıpkı Kim'in hayatı gibi, Tracy'nin kendisine kurduğu yaşam başkaları için pek bir anlam ifade etmiyordu. İkisinin de her şeylerini verdikleri bir işleri vardı. İkisi de evli değildi ve çocukları yoktu... ama Tracy'nin hayatı ne tür bir hayat olursa olsun ona aitti ve Kim onu hayatına geri getirmekte kararlıydı. Hayatını ona geri vermeye kararlıydı.

Mantıklı düşününce patronunun kastettiği şeyin bu olmadığını biliyordu. Woody, Tracy Frost'a bir şey olmasını istemiyordu ama her zaman önemli olan şey kaç kişinin güvende olacağıydı. Eğer daha fazla kişiyi kurtarmak için birisinin feda edilmesi gerekiyorsa o zaman seçilecek denklem buydu.

Tek sorun şuydu: Kim'in matematiği hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Seksen

Ah anneciğim, günün en sevdiğim bölümü geldi. Çay saatini çoooook seviyorum, sen de severdin biliyorum.

Çay partimize gelecek oyuncak bebekleri seçerdim. Onları güzelce temizler ve hazırlardım, sen de ikramları hazırlardın.

Çayın yanında ne güzel kekler yiyorduk. Bazen sürpriz yeni kekler deniyordun, ama bazıları hiç değişmiyordu.

Yazın bazen jölenin yanında dondurma yiyorduk. Buzdolabından çıkarttığında jölenin titremesine gülüyorduk. Kendini toparlayacak mı diye parmağımın ucuyla jöleye dokunuyordum. Toparlıyorsa yenmeye hazır demekti.

Yalan söylediğim zamanı hatırlıyor musun anneciğim? Hazır olduğunu söylemiştim ama değildi, ama sen buzdolabının kapısını açarken ağzımın suyunu akıtan çilek aroması için sabırsızlanıyordum.

İki porsiyona bölmek için tabağa bir kaşık koymuştun. Jöle kâsenin içinde dans etmek yerine konar konmaz dağılmış tezgâhın her tarafına saçılmıştı. Nefesimi tuttum, bana kızacağından çok emindim. Ama kızmamıştın. Saçılanlar bir avuç kâğıt havlunun altında yok olurken gülmüştün. Tabii ki gülerdin. En sevdiğin oyunu oynuyorduk.

Arkadaşlarımla oynamanın her anını seviyordum anneciğim, ama en çok bu bölümü seviyordum.

Gitmek zorunda olmaları çok üzücüydü. Ama gerçekten de gitmek zorundalardı anneciğim. Tıpkı senin de gitmek zorunda kalman gibi. Seni seviyordum ama senden nefret de ediyordum. Sadece ikimiz varken hayatımızı seviyordum

ama sen dünyanın geri kalanını da hayatımıza dâhil ettin. O zamana kadar senin en sevdiğin küçük kızındım.

Onları tekrar dışarıda tutmaya çalıştık, değil mi? Kendi küçük dünyamıza geri dönmeye çalıştık, sadece ikimizin olduğu dünyaya.

Okula gittiğim o tek bir gün hiç yaşanmamış gibi davrandın. Ben de öyle davrandım.

Okumam için kitaplar, yapmam için alıştırmalar verdin; her şey eski haline geri döndü. Neredeyse.

Yüzler ve kahkahalar hala rüyalarıma giriyordu, ama en azından sen vardın.

Ta ki bedenim değişmeye başlayana kadar. Dokunmak, keşfetmek, anlamak istediğim yerler vardı, ama yapmadım, çünkü bunu fark edeceğini biliyordum.

Ama bana içirdiğin hormonlar sadece bir yere kadar işe yarıyordu.

Başıma geldiği sabah sana seslendim.

Pipim gece akıntı yapmıştı, bir sorunu olup olmadığını bilmiyordum.

Yüzündeki ifade kalbimi kırmıştı. Yüzünün tiksintiyle buruştuğunu gördüğümde aradan geçen yıllar kayboldu. Yeniden yerde sırt üstü yatıyor bana işkence edenlere bakıyordum.

Sana doğru ilerledim, sen ise ruhuma bıçaklar saplayarak uzaklaştın. Sanki bulaşıcı hastalığa yakalanmışım gibi bana dokunmak istemedin. Sanırım senin için öyleydim. Ama tek hastalığım bir erkek çocuğu olmaktı.

Bütün gün bana suçlayan gözlerle baktın. Sanki ergenlik bir şekilde benim suçummuş gibi. Her geçen an çocuk yok oldu, yerine kızgın genç bir adam ortaya çıktı.

Aniden hiçbir yere ait değildim, artık senin küçük kızın da değildim.

Yüzündeki o ifade asla geri alınamazdı. Senin ihanetin onların ihanetinden çok daha kötüydü anneciğim.

Çünkü beni sen böyle yapmıştın.

Ve bu yüzden, tıpkı diğerleri gibi, sen de ölmek zorundaydın.

Seksen Bir

Tracy kendisini daha fazla tutamayacağını biliyordu. Gün boyunca içtiği yarımşar bardak sütler şimdi birikmiş, idrar kesesini doldurmuştu.

O masum küçük içeceklerin içinde adamın onu uyuşturmak için kullandığı ilacın olduğunu biliyordu. Son seferin üzerinden epey zaman geçmişti, bu yüzden zihnindeki düşünceler berraklaşmış gibiydi. Düşüncelere tutunması kolaylaşmıştı

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıvrandı, idrarını kaçırmaktan çok korkuyordu.

Adamın odaya en son gelip onu nazikçe yıkamasının üzerinden ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sırada ne olduğu hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Bilincinin gidip geldiğinden emindi. Annesinin yüzü zihnine bir girip bir çıkıyordu. Hep gülümsüyordu, hep içtendi.

Bir pişmanlık sızısının içini delip geçtiğini hissetti, bu da kendini göğüs bölgesinde fiziksel bir acı olarak belli etti. Bir zamanlar aralarında var olan bağı bir yabancının yıkmasına izin vermişti.

Üvey babasını hiç sevmemişti, o da Tracy'yi hiç sevmemişti. Bu gerçeklerden hangisinin önce açığa çıktığından emin değildi. Annesinin hatırına birbirlerine tahammül etmişlerdi.

Gerçek babasını beş yaşında kaybettikten sonra annesiyle daha da yakınlaşmışlardı. Her şeyi birlikte yapmışlardı. Tracy annesinin sevgisi ve sıcaklığı sayesinde arkadaşsız geçen çocukluğunun etkilerini bile hiç hissetmemişti. Bir şeylerden mahrum kalıyormuş gibi hiç hissetmemişti. Zorbalar, koşarken daha da kötü topalladığını görebilmek için onu okul kapısından dışarı doğru her kovaladıklarında annesi orada bekliyor olurdu.

Annesi saçını okşamış, gözyaşlarını kurutmuş ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Tracy de ona inanmıştı.

Ta ki Terry onlara taşınana kadar.

Annesi kendisinin olmayan bir çocuğu benimsediği için Terry'nin bir kahraman olduğunu düşünüyordu. Ama Terry'nin hiç kimseyi benimsediği filan yoktu. Tracy adamla ilgili annesiyle pek çok şey paylaşabilir, özellikle de evin hanımı etrafta yokken adamın lakap takarak onunla alay ettiğini söyleyebilirdi.

Her şey adam onlara taşındıktan sadece iki hafta sonra başlamıştı.

"Bir fincan çay yapçan mı Peggy bana" demiş, sonra kahkahayla gülmüştü adam.

Tracy afallamıştı. Peggy de kimdi?

"Peggy, 'peg leg'in[1] kısaltılmışı diye açıklamış, sonra tekrar gülmüştü adam.

Tracy aşağılanmaktan yanakları kızarmış, boğazı düğümlenmiş bir halde sendeleyerek, gözleri hiçbir şeyi görmeden mutfağa girmişti.

1 *çev.n.* İngilizce "tahta bacak" anlamında.

Adam Tracy'nin evine, kendisini güvende hissettiği yere çirkinliği getirmeyi başarmıştı ve bu asla geri alınamayacak bir şeydi.

Annesi ne zaman evden çıksa adam onu bu isimle çağırmaya başladı.

Yavaş yavaş ikisinin yanında vakit geçirmekten kaçınmaya başlamış, okuldan sonra doğrudan yukarı odasına çekilmiş, günün alaylarını ve aşağılamalarını içine atmıştı. Onlara sadece her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

On altıncı doğum gününden üç gün sonra evden ayrıldı.

Tracy annesinin kapısından içeri girmeyi tercih etmiş olsaydı sanki hiç ayrı kalmamışlar gibi kocaman kucaklanacağını artık biliyordu. Gittiği için sitem edilmeyecekti. Düzenli yapılmayan haftalık aramalar yüzünden suçlanmayacaktı. Annesi onu kucaklayacaktı, sevecekti ve her şeyden önemlisi bağışlayacaktı.

Ama bunu yapmakta çok geç kalmıştı.

Annesi onu seviyordu. Bunu biliyordu.

Annesinin onu seven tek kişi olduğunu da biliyordu. Kaçırılmış, yaşamından kopartılıp alınmıştı ve kimse onu özlemeyecekti bile.

Yukarıda çarpan kapı Tracy'nin irkilmesine sebep oldu. Bunun adamın aşağıya inmekte olduğu anlamına geldiğini artık biliyordu.

Altını ıslatmamak için harcadığı çabadan ötürü neredeyse çığlık atacaktı.

Daha ne kadar bekleyebileceğini bilmiyordu.

Kapı açıldı, Tracy bacaklarını birbirine sıkıştırdı.

Adam ışığı yaktı, gülümsedi. Tracy ağzından kaçan iniltiyi duydu.

Hayatında hiç bu kadar kendisini kapana kısılmış hissetmemişti. Çocukluğunda benzer hisler yaşadığı zamanlar olmuştu ama o zamanlar bile çocuk olduğunu ve bir gün kaderinin kontrolünü eline alacağını biliyordu. İşte şimdi buradaydı, yetişkin olmuştu ama tıpkı o zamanlardaki gibi kapana kısılmıştı.

Bu bilgi Tracy'nin midesinde bir öfke ve adaletsizlik girdabını ateşledi. Bir daha asla böyle bir duruma düşmeyeceğine dair kendisine söz vermişti.

"Şimdi çay vakti" dedi adam, neşeyle.

Tracy'nin ne vaktinin geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama eğer çay vakti geldiyse artık sayılı saatlerinin kaldığını biliyordu.

Bakışları taşlara kaydı. Onlardan birini eline geçirebilseydi. Adamın kafasına vurabilir, ardından kaçmaya çalışabilirdi. Ne kadar uzağa kaçabilirdi bilmiyordu ama adam karanlık koridorun kapısını daima açık bırakıyordu. En azından deneyebilirdi.

Adam koridora doğru eğildi, iki elini birden kullanarak üzerinde bir çaydanlık, fincanlar ve kek tabakları olan bir servis arabasını içeri sürdü.

Bunları masaya birer birer dikkatlice yerleştirirken Tracy'nin kalbi güm güm atmaya başladı. Kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Sağ el bileği yüksek sandalyeye zincirlenmişti, sandalyeyi hareket ettirecek momentumu kazanamayacağını zaten biliyordu.

Adam iki tabağı yana yana dizerken yüzünde neredeyse onu da mutlu edecek bir gülümseme vardı.

"Bu, günün en sevdiğim zamanı" dedi, her iki fincana da çay koyarken. "Küçük çay partimize bayılıyorum. Sadece ikimiz varız."

Raflardaki oyuncak bebek koleksiyonuna göz gezdirdi. "Hayır, bugün diğerlerinden kimseyi davet etmeyeceğiz. Sadece ikimiz olacağız, tamam mı tatlım?"

Zihni adamın sevgi ifadeleri karşısında irkilse de Tracy hiçbir şey söylemedi. En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlayamasa da yemek düşüncesi midesini bulandırdı.

"Pekala, kekle başlayalım. Neli istersin?"

Tracy hareket edemiyordu. Korku bedenindeki bütün kasları uyuşturmuştu, ama beyni canlanmaya başlamıştı.

"Neli?" diye tekrar etti adam.

Tracy yutkundu, başıyla tabağın ucunu işaret etti.

"Şeker hamuru süslemeli. Güzel seçim."

Büyük tabaktan iki dilim kek aldı, daha küçük tabakların her birine koydu.

Tracy'nin önüne bir tabak koydu.

"Bir sana, bir bana."

Adamın talimatlarına uyarsa, istediği her şeyi yaparsa belki onu serbest bırakırdı. Belki de Jemima onu bir şekilde öfkelendirmişti. Belki de keki yememişti.

Bütün enerjisini ve dikkatini keki kaldırıp ağzına götürmek için kullandı. Çenesi korkudan uyuşmuştu ama kekin ucundan kemirmeyi başardı.

Kuru sünger Tracy'nin çorak çöle dönmüş ağzına girdi, daha ileriye gidemedi.

"Aç değil misin tatlım?" diye sordu adam.

Doğru cevabın ne olduğunu bilmeyen Tracy başını hayır anlamında salladı.

Adam kekinin son parçası ağzının içinde gözden kaybolurken başıyla anladığını belirtti. "Bence bir fincan çay içmelisin."

Birden Tracy içinde bulunduğu ikilemin ne kadar gülünç olduğunu fark etti. Ne halt yemeye adamın yapma-

sını söylediği her şeyi kabul ediyordu ki? Burada tehlikede olan onun hayatıydı. Adam onu kaçırmış, ilaç vermiş, hapsetmişti ve şimdi de onu besliyordu. Yeni temizlenmiş yüzüyle ve saçlarında tokalarla adamın kahrolası aptal oyuncak bebeklerinden birisiymiş gibi orada oturuyordu.

Düşünceye odaklanmayı başarınca duraksadı. Saçında tel tokalar vardı ve bir eli serbestti. Zihnini bu iki düşüncenin birleşip, faydalı bir şeye dönüşmesi için gerekli süre kadar şimdiki anda tutmak zorundaydı.

Adam fincanı Tracy'nin önüne koydu, içine süt ekledi.

"Şimdi uslu bir kız ol ve çayını iç."

Tracy adamın söylediklerini yapmayı en son reddettiğinde adamın verdiği tepkiyi hatırlayarak fincana uzandı. Elinin titremesi kenarı kırık fincanın fincan altlığında tangırdamasına yol açtı.

İçmeyi reddettiğinde adamın nasıl tepki vermiş olduğunu tekrar hatırladı.

Fincanı fincan altlığına geri bıraktı ve başını nazikçe hayır anlamında salladı.

Adam oturduğu yerde dikleşerek kaşlarını çattı. "Tracy, lütfen fincanını al."

Tracy başını tekrar iki yana salladı.

Adam kendi fincanını masaya bıraktı.

"Tracy bir daha söylemeyeceğim. Çayını içmek zorundasın."

Tracy'nin kalbi hızla atıyordu, ama reddetmek zorundaydı. Başını tekrar iki yana salladı.

Adam ayağa kalktı, plastik sandalye arkaya doğru devrildi.

Hızlı adımlarla masanın etrafından dolaştı, tepsiden fincanı aldı. Adam arkasına geçerken Tracy uzandı, tel

tokayı saçından hızla çıkarttı. Adam Tracy'nin saçını at kuyruğu yapar gibi avcuyla kavradı, kafasını hızla geriye çekti.

Fincanı Tracy'nin ağzının üzerinde tuttu, ona doğru eğmeye başladı. Tracy adamın baş aşağı duran yüzüne bakıyordu ve sadece tek bir fırsatının olduğunu biliyordu.

Ilık çay Tracy'nin dudaklarına damlamaya başladı, ama adam bu sefer şaşkınlıktan yararlanma fırsatını kaçırmıştı, Tracy ağzını kapattı.

Sıvı yanaklarından döküldü. Adam bir sorunu olduğunu anladığında durdu. Bir eliyle Tracy'yi saçından çekerken ve diğer eliyle çay fincanını tutarken onu ağzını açmaya zorlayamazdı.

Tracy tam da bu şaşkınlık anını bekliyordu. Sadece tek bir fırsatı olacaktı, onu da iyi değerlendirmeliydi.

Kolunu yukarı kaldırdı, eli tokanın etrafında yumruk oldu.

Zihninde bu hareketi saniyenin milyarda biri sürede gerçekleştireceği ani, çok hızlı bir saldırı olarak hayal etmişti. Gerçekte ise bir görüntüyü ağır çekimde yeniden oynatmaya benzemişti, zihninin bütün arzusuna rağmen kolunu hızlı hareket ettirmemişti.

Adam Tracy'nin saçını bırakmış, hamleyi kolayca savuşturmuştu, toka da, özgürlüğüne kavuşmak için yakalamış olduğu tek fırsatla birlikte, yere düşmüştü.

Adam serbest eliyle Tracy'nin burun deliklerini kapatmış, ona ağzını açmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

"İşte, izin ver" dedi, fincanı Tracy'nin dudaklarına götürerek.

Fincanı biraz daha eğmiş, içeceğin çoğu hızla Tracy'nin boğazından aşağı yuvarlanmıştı.

"Akıllı kız" dedi, gülümseyerek.

Tracy adamın ona önceden verdiği ilaçtan biraz daha içirdiğini biliyordu.

İçgüdüsü öksürmesine yol açtı ama artık çok geçti. Sıvı artık yutulmuştu.

Adam iç geçirerek başını yana eğdi. Gözlerinde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu.

Tracy orada daha önce hiç deneyimlemediği bir soğukluk gördü. Kalbi hızla pompalamaya başladı ancak gözlerini ayıramıyordu.

Daha önce kimse ona böylesine yoğun bir nefretle bakmamıştı. Bakış yanaklarının kızarmasına yol açtı.

"Graham, sana yardım eden bendim" deyiverdi. "Hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum" dedi adam. Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Ama yeterince çabuk değildi, değil mi?"

Tracy yanaklarındaki kızarıklığın utançla daha da arttığını hissetti. Adam haklıydı, Tracy de biliyordu. Başlangıçta o da en az diğerleri kadar merak içindeydi ve kahretsin ki birkaç dakika boyunca kendisinden başka birisine gülünmesi hoşuna gitmişti. Ama sonra midesini bir rahatsızlık sarmış ve Tracy kapıya koşmuştu.

Hiç kimsenin kendisinin hissettiklerini hissetmesini istememişti. Ama adam haklıydı, yardım çağırmaya daha erken gitmeliydi.

"Graham, yaptıklarım için üzgünü..."

Adam elini yukarı kaldırarak onu susturdu. "Önemi yok zaten, Tracy. Artık gitme vaktin geldi."

Tracy o zaman ölme vaktinin geldiğini anladı.

Seksen İki

Westerley'e kadar uzanan son yarım kilometrelik dar yola girdiklerinde, Kim planının işe yaramasını ummaya başladı.

Basın prosedürü biliyordu, polis araçlarının toplu halde araziden ayrılması orada başka bir şeyin olmadığını işaret etmiş olmalıydı. Artık gelecek hiçbir yeni bilgi ve bulunacak hiçbir yeni ceset olmayacaktı.

Muhabirler elde edilecek yeni bir şey olmadıkça etrafta dolanmazlardı. Ya evlerinin ya da bir sonraki talihsiz hikâyenin yolunu tutmuş olmalıydılar.

Kim tüm ekibiyle onun küçük arabasına doluşup Westerley'e doğru gittikleri son seferi hatırladı. Bunun bir haftadan kısa bir süre önce olduğuna inanmak güçtü. Ruh halleri ancak bu kadar farklı olabilirdi.

"Hazır mısınız millet?" diye sordu Kim, kapıya yaklaşırlarken.

Hepsi olumlu cevap verdiler.

Kim diyafona basmadan önce kapı açılmaya başladı. İçten içe inledi. Bunu öğrenecekleri bir gün gelecek miydi? Güvenlik kamerasından yaklaşan arabayı tanıyor olmaları içeri girmelerine hemen izin vermeleri için tek başına yeterli bir sebep değildi.

Arabayı stop etti, dört kapı birden aynı anda açıldı.

Hafta başında oraya park etmiş olan kırmızı pikap kamyoneti hatırlamadan edemedi. Lola'yı tekrar görmek güzel olmuştu.

Hızlı adımlarla ofis konteynerine yürüdü, kapıyı açtı.

Profesör Wright ile Catherine masada oturuyor, Jameel ise bilgisayar masasının yanında ayakta duruyordu ve bu Kim'e içeri girmelerini izin verenin o olduğunu gösteriyordu. Daha sonra Jameel ile kesinlikle iki çift laf edecekti.

Ekibi tek sıra peşinden gelirken Kim içeri biraz daha girdi. Ofis konteynerinin farklı noktalarına dağıldılar.

Kim ellerini ovuşturmakta olan profesöre baktı.

Güvenlik görevlisinin yokluğunu hemen fark etti. "Darren hala gelmedi mi?"

"Arayıp hasta olduğunu söyledi" diye cevap verdi Profesör Wright, endişeli görünüyordu.

Kim Bryant'a bir bakış attı, Bryant başını tamam anlamında sallayarak dışarı çıktı. Kim Darren'ın hastaneyi ziyaret ettiğini öğrendikten sonra adamın evine bir devriye ekibi gönderilmişti. Polis memurları kimseyi bulamayınca adamın işe gelmek üzere yolda olduğunu düşünmüştü. Şu anda adamın peşine düşecek halde değillerdi ama Bryant bir devriye arabasına adamın kapısını aralıklarla çalmaları için talimat vermişti.

Catherine Kim'e içtenlikle gülümsedi ve ayağa kalkarak başıyla selam verdi. Üzerinde nakışlı desenler bulunan açık renk kot pantolon ile pastel renk bluz vardı. Kim kadının görüntüsüne biraz makyaj da eklediğini görünce şaşırdı.

"İçecek bir şeyler isteyen var mı?" diye sordu Catherine, etrafına bakarak. "Çayımız, kahvemiz ve buzdolabında şişelerce kolamız var."

Ekibin çoğu hayır dedi. Sadece Dawson evet dedi.

Catherine Kim'in arkasındaki buzdolabına uzanırken çiçek aromalı bir parfüm esintisi geldi.

"Pekâlâ, Profesör Wright'ın neden burada olduğumuzu size açıkladığını farz ediyorum."

Hem Catherine hem de Jameel başını ona doğru evet anlamında salladı.

"Birazdan içinde beş polis memuru daha bulunan yedek bir araç, ihtiyaç duymamız halinde müdahale etmek üzere yolun sonuna park edecek.

"Bryant ile Profesör Wright'ın Louise'in bulunmuş olduğu bölgeye gitmelerini istiyorum. Catherine'le ben Jemima'yla Isobel'in bulunmuş olduğu suç mahalline gideceğiz, Kev ile Jameel'in orta bölgede olmalarını istiyorum."

Planının basit bir mantığı vardı ve tamamen fiziksel yeterlilik üzerine kurulmuştu. Profesör diğer personeli kadar çevik değildi, bu yüzden bir hareketlilik yaşanma olasılığının en düşük olduğu noktaya yerleştirilmesi en iyisiydi. Hem Dawson hem de Jameel genç ve formda olma avantajına sahipti, ihtiyaç duyulduğunda diğer iki tehlike noktasına hızla intikal edebilirlerdi.

"Stacey, burada kalıp kameraları izlemeni ve telsizi takip etmeni istiyorum."

Stacey başıyla anladığını belirtti.

"Arazi telsiz sistemini kullanıyor olacağız, bu sayede Stacey hepimizi kontrol edebilecek. Stacey ayrıca yolun aşağısındaki yedek ekiple bağlantımızı da sağlayacak. El fenerlerinizi yere yöneltilmiş tutun ve onları sadece gerektiğinde kullanın. Belirlenmiş konumunuza varır varmaz fenerleri söndürün."

Kim herkesin anladığını belli edebilmesi için durdu.

"Kimsenin partnerinden ayrılmaması son derece önemli.

Jameel, Catherine, Profesör; dışarıda sadece bize arazide yol gösterme konusunda yardımcı olmak üzere bulunacaksınız. Hiçbir surette kendinizin ya da başka birisinin güvenliğini tehlikeye atacak bir şey yapmayacaksınız.

"Eğer herhangi bir şey olursa hemen telsizle bilgi vereceksiniz ve yardım gelecek. Anlıyor musunuz?" Üç ses evet dedi.

"Son olarak, belirlenmiş konumunuza ulaştığınızda ve sonrasında, her on beş dakikada bir telsizden bağlantı kurmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı" dedi herkes.

Kim, ona doğru başını tamam anlamında sallayan Bryant'ın yüzünün çok kısa bir an kuşkuyla gölgelendiğini fark etti.

Arkasını döndü, derin bir nefes aldı ve sessizce dua etti.

Tracy, senin iyiliğin için, umarım doğru karar vermişimdir.

Seksen Üç

Tracy yukarıdan gelen sesi duydu. Adamın onun yanından ayrılmasının üzerinden ne kadar geçtiğinden yine emin değildi. Düşünceler rüzgârdan yırtılmış bir uçurtma gibi kafasının etrafında uçup duruyordu, o da kuyruğunu bir türlü yakalayamıyordu.

Çay tepsisi kaldırılmıştı. Ne zaman kaldırıldığını bilmiyordu, ayrıca artık çişi de yoktu, ama altı ıslak değildi ve bir koku da almıyordu.

Kapı açıldı, Tracy bir an gözlerinin kendisini kandırdığını düşündü.

Önünde duran kişi... normal görünüyordu. Makyaj ve saç örgüleri gitmişti. Adam kot pantolon ve tişört giymişti.

Çok kısa bir an bunun aslında aynı kişi olmadığını düşündü. Bu adamın onu kurtarmak için orada olduğunu düşündü. Onu bulduklarını. Kurtarılıyor olduğunu.

Ama sonra o gözleri gördü. Delici bakıyorlardı ve öfkeyle doluydular.

Adam elindeki anahtarları diğer avucuna vuruyordu.

"Hadi Tracy, gitme vaktin geldi."

Seksen Dört

Bryant, Profesör Wright'ın peşinden ofis konteynerinden çıkarak güvenlik kameralarının takılmış olduğu bir lambadan çıkan ışık havuzunun içine girdi. Portakal rengi bir ışıltı yağmur gibi iniyor, çakıl alanın sonuna kadar yollarını aydınlatıyordu. Etrafını saran karanlığın içindeki halkanın ışıltısı ona bir düzine bilim kurgu filmini anımsattı.

Işıltıyı gerilerinde bıraktıklarında artık yolları biriken fırtına bulutlarının arasından arada sırada çıkan bir ay tarafından aydınlatılıyordu.

Bryant profesöre ayak uydurmak için hızını arttırdı. Adam şişman birisi için hızlı yürüyordu.

Işıltı halkasının sağladığı güvenlikten çıktıklarında profesör el fenerini yaktı, yaklaşık bir buçuk metre önlerinde yeri aydınlattı. Ayaklarının hemen önünü aydınlatmanın pek bir anlamı yoktu. Bu arazilerde bir deliği aydınlatmakta o kadar geç kalırsanız, içine düşerdiniz. Ve burada, düştüğünüz yerde yalnız olmazdınız.

Bunu düşünmek bile Bryant'ı ürpertti.

Louise'in bulunmuş olduğu bölgeye doğru gittiklerini biliyordu. Burası arazinin batıdaki en uzak noktasıydı ve Jemima ile Isobel'in atıldıkları yere yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı.

Patronunun ekipleri belirlerken gözettiği sebepleri anlıyordu, bundan alınmamıştı da. Ragbi sahasında zaman harcıyor olsa da, gittiği ve gitmediği hafta sonları bir terazinin iki kefesine konulursa gitmedikleri daha ağır basardı.

Öte yandan Dawson, bazen işinde de gösterdiği bir azimle spor salonuna gidiyordu. Adam yağmur çamur demeden zinde ve sağlıklı kalmak için haftada dört kere yükümlülüğünü yerine getiriyordu. Ayrıca neredeyse yirmi yaş gençti.

Profesörün ne kadar hızlı hareket ettiğini görünce, bir yarış yapsalardı kim kazanırdı, emin olamadı.

"Hava da amma kötü değil mi?" diye sordu, aralarındaki sessizliği bozmak için.

"Gerçekten de öyle dedektif" diye cevap verdi profesör, ona bakmadan. "Yoğuşma istikrarsız bir hava hacmi oluşturuyor, bu da atmosferde derin, hızlı ve yukarı doğru bir hareket meydana getiriyor. Isı enerjisi yukarı doğru girdap halinde yükselen güçlü hava akımları yaratıyor." Adam yavaşlayarak el feneriyle yukarıya doğru karanlığı aydınlatıp başını evet anlamında salladı. "Sanırım sonrasında elektrostatik boşalma olacak."

"Ne olacak" diye sordu Bryant.

"Yıldırım, dedektif. Bir bulutun elektrik yüklü bölgeleri arasında ortaya çıkan şey."

"Ah" dedi Bryant.

Bir profesöre basit bir soru sor, bak bakalım ne oluyor, diye düşündü.

"Peki, nasıl oluyor da katilin ismini biliyorsunuz ama onu bulamıyorsunuz?" dedi profesör, soru sorma sırasını kendisine çevirerek.

Profesörün aksine, Bryant'ın baş döndüren, karmaşık, teknik cevapları yoktu. "Sisteme on bir yaşında Graham Studwick olarak girmiş. O noktadan sonra Graham Studwick'le ilgili bir kayıt yok. Sistemden başka birisi olarak çıkmış."

"Bu sık oluyor mu?" diye sordu profesör. "İnsanlar sizin tabirinizle sisteme girip, sonra öylesine yok oluyorlar mı?"

İtiraf etmek istediğimden daha sık, diye düşündü Bryant. Olması gerektiğinden de daha sık olduğu açıktı.

"Bu günlerde reşit olmayan bir çocuğun bakımında çok sayıda farklı kurum işin içine giriyor" diye açıkladı. "Belediye meclisleri birleşiyor ya da ayrılıyor. Hizmetler dışarıya ihale ediliyor, tıbbi kayıtlar komşu sağlık otoriteleri arasında gidip geliyor. Bir çocuğun bakımını bütün yönleriyle denetleyen bir kurum yok.

"Ah, anladım" dedi profesör aslında dinlemediğini belli eden bir ses tonuyla.

Bryant konuşmaya devam etti ama belirlenmiş alanlarına yaklaşırlarken yanındaki adamın dikkatinin dağıldığını hissetti. Adam artık dinlediğini bildiren hiçbir tepki vermiyordu.

Bryant çenesini kapattı, konuşmayı kesti.

Fırtınanın geldiğini biliyordu. Havada kokusunu alabiliyordu.

Her nedense, içinde başka bir tehlikenin etrafını çevirdiğine dair bir his vardı.

Seksen Beş

"Peki, sence bu akşam bir aksiyon görecek miyiz?" diye sordu Jameel, çakıl alanı geçerlerken. "Demek istediğim sence buraya başka bir ceset atacak mı?" diye devam etti, Dawson'un cevap vermesine fırsat vermeden.

Karanlığın içine girerlerken Dawson başını hayır anlamında salladı.

Sadece suç mahalliyle çok az teması olmuş bir çocuk normalde etrafı, eski, çürüyen cesetlerle çevriliyken yeni öldürülmüş bedenler bulma olasılığı karşısında bu kadar heyecanlanabilirdi. Ne garipti ki on yıl önce olsa aynı kelimeler onun da ağzından çıkabilirdi.

Bryant'ın Profesör Wright ile gözden kaybolmasını izledi, batıya, sadece birkaç gün önce çıkartılan Louise Hickman'ın bulunmuş olduğu bölgeye doğru gidiyorlardı.

Patronu, Catherine'in temposuna ayak uydurmuş, arazinin en doğusuna, Jemima ile Isobel'in bırakıldıkları yere gidiyordu.

Ne yaparsın ki o da yeni öldürülmüş bir ceset bulma olasılığı karşısında hazzını zar zor kontrol eden bir çocukla ikisinin arasındaki araziye doğru gidiyordu.

"Dostum, el fenerini sabit tut" diye parladı Dawson. Karanlıkta önlerini görmek için şu anda bel bağladıkları lamba ışığı bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu.

Jameel kıkırdadı. "Ah evet, anladım" dedi, en çok dikkat etmeleri gereken şeyin üzerinde yürümekte oldukları zemin olduğunu fark ederek. Westerley'de sağlıklarına

ve güvenliklerine gelebilecek bütün tehlikeler ayaklarının altındaki mezarlardan kaynaklanıyordu.

"Peki, seni buraya çeken şey neydi?" diye sordu Dawson. Çocuğun enerjik yapısı ve Youtube'daki popülerliği, sadece Profesör, Catherine ve bir grup ceset eşliğinde kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yoğun hesaplar yapmak için gerekli olan inek tipiyle uyuşmuyor gibiydi.

"Veriler adamım" dedi Jameel, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Bana bir miktar sayı verirsen sana veriler, gerçekler ve kestirimler verebilirim. Bana son üç doğalgaz faturanı söyle, sana on sayfalık sonuç çıkartayım; kullanım geçmişini, şeklini, gelecekle ilgili tahminleri vereyim. Burada her gün yüzlerce sayıyı alıp bilgiye dönüştürüyorum. Geçmişi, şimdiki zamanı ve geleceği üretebilirim. Müthiş bir b.k bu adamım."

"Buraya nasıl geldin ki?" diye sordu Dawson. Çocuk konuşmaya odaklandığında fenerin ışığı daha sabit duruyordu.

"Hepimiz Profesör Wright tarafından seçildik" diye açıkladı. "Mide bakterileriyle ilgili bir seminere katılmıştım. Bağırsaklarda yüz trilyon mikroorganizma bulunuyor. Bu insan bedenindeki toplam hücre sayısının on katından daha faz..."

"Devam et" diye tavsiyede bulundu Dawson. Aslında midesini mesken tutmuş çok sayıda canlı hakkında konuşmak istemiyordu.

"Dersin sonuna kadar bekledim, sonra yanına gidip sunumundaki iki hesaplamanın ondalık basamağında yüzde bir hata olduğunu..."

"Bunu nasıl anlayabildin?" diye sordu Dawson, ışık kaynağının zikzak hareketlerini takip ederek. Çocuğun zekâsını inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"O yazılımdaki bir hata şu anlama geliyordu; bir trilyondan fazla işlem yapan hesaplamalarda tam sayının yüzdesini nokta beş yerine nokta dörtten yuvarlıyordu." Dawson söylediklerine memnuniyetle inanıyordu.

"Programına onarım yaması hazırlamayı teklif ettim, o da bana iş teklif etti."

"Jameel, o el feneri konusunda şaka etmiyorum" diye sinirlendi Dawson. Karanlık yön algılarını karıştırıyordu, ama hisleri ona "ıslak zemin" işaretlerini yerleştirmiş olduğu yere yaklaşmış olmaları gerektiğini söylüyordu; içinde Cher'in tatlı tatlı çürüyen cesedi bulunan sığ mezara, başlarına geleceklerden habersiz yayaların düşmesini engellemek için bu işaretleri yerleştirmişti.

"Kusura bakma, sadece bir ipucu var mı diye bakıyorum."

Dawson en kötü eşin kendisine düştüğü hissine kapıldı. Bu adama bir market faturası verseniz, muhtemelen mali durumunuzu gelecek on yıl için analiz edebilirdi. Ama güvenlik görevlisi işe gelmiş olsaydı, Dawson eşinin göreve uygunluğu konusunda kendini bir parça daha güvende hissedecekti.

"Peki, hasta olduğunu söylemek için telefon ettiğinde Darren ne söyledi?" diye sordu Dawson. Henüz göremediğinden Curtis Grant'i sorgulayamamıştı.

"Bir tür mide virüsü kaptığını söyledi. Biraz detaya girdi, iğrençti o yüzden dinlemeyi bıraktım sayılır. Patron pek mutlu olmadı, güvenlik işleriyle ilgili sözleşmenin yakında yenileneceğinden bahsetti."

"Ne, güvenlik şirketini mi değiştirecek?" diye sordu Dawson.

Jameel el fenerini yukarı kaldırdı, bu yüzden Dawson onun omzunu silktiğini görebildi. "Belki, ama adam o

kadar da kötü değil. Vardiyayı doldurmak için ayarlama yaptığını söyledi, bu yüzden birisi geliyor, ama sonra siz geldiniz, bu yüzden telefonu kapattım."

"Ahbap, el fenerini aşağıya tut" diye talimat verdi Dawson, yavaşlayarak. Işık yürüdükleri zemin dışında her tarafa yöneliyor gibiydi.

Dawson, Stacey'i aramak ve farklı bir güvenlik görevlisinin geleceğini haber vermek için telefonunu çıkarttı.

"Biliyor musun, bundan daha önce bahsedebilirdin" dedi, numaraları kaydırarak iş arkadaşının numarasına gelirken.

"Hı hı, kusura bakma" dedi Jameel, çatal şeklinde bir şimşek karanlık gökyüzünde çakıp hiç de üzgün görünmeyen bir yüzü aydınlatırken.

Seksen Altı

Yıldırım ofis konteynerini aydınlattı, küçük bir patlama yaşanmış gibi Stacey'nin gözünü kamaştırdı.

İçerisi sessizleştikten kısa bir an sonra Stacey yıldırım düşmesinin elektrikte dalgalanmaya neden olduğunu fark etti.

Beşe kadar saydı, ardından yedek jeneratör çalışmaya başlayınca vınlama sesi geldi. Öyleyse bu bir elektrik dalgalanmasından daha da fazlasıydı. Elektrikler geçici olarak kesilmişti. Sistem sadece kesintinin beş saniyeyi geçmesi durumunda yedek jeneratörü çalıştıracak şekilde programlanmıştı. Bir dalgalanma ise sadece bir salise ya da daha kısa sürüyordu.

Stacey "Yüce Tanrım" diye kendi kendine fısıldadı ve kalbinin normal ritmine dönmesini bekledi.

Fırtınaları önemsemiyordu, onları izlemeyi oldukça seviyordu, ama tuğla bir binanın güvenli iç mekânından, tüm elektrikli aletleri kapatılmış olarak.

Birer birer sistemler kendilerini yeniden çalıştırmaya başladı. Daha önce görmüş olduğu programlamalara benziyorsa bu işlem önem sırasına göre yapılacaktı. Aydınlatma, ısınma, haberleşme ekipmanı, güvenlik ve en son elektrikli aletler.

Şaşırtıcı bir şekilde ışıklar gitmemişti, ama Stacey ışıkların genellikle diğerlerinden farklı bir elektrik devresinden çalıştığını biliyordu.

Isıtma açık değildi bu yüzden orada bir gecikme yoktu.

Şarj ünitesindeki telsiz telefondan tek bir bip sesi geldi. Telefon tekrar çalışmaya başlamıştı.

Ardından, sabit merkez telsizin yan tarafındaki yeşil ışık iki kere yanıp söndü, sonra sürekli yanmaya başladı. Mükemmel, sabit merkezden telsiz iletişimi vardı artık. Üç ekibin taşıdığı el telsizleri taşıdıkları pillerle kendi aralarında çalışmaya devam ederdi ama Stacey'nin onlarla, onların da Stacey'yle iletişime geçme becerisi kesilmiş olurdu.

Geriye sadece kameralar kalıyordu. Sağındaki ekran hala boştu.

"Hadi ama" dedi.

Sistemlerin içinde en önemlisi değildi ama Stacey elinin altındaki bütün araçları kullanabildiğini bilmek istiyordu. Kapının dışındaki ve arazinin hemen girişindeki hareketliliği görmenin iş arkadaşlarına pek bir yardımı olmayacaktı, çünkü buralara en uzak noktalarda olacaklardı. Ama ofisin çevresinde ve yakınlarında gözleri olması onu rahatlatıyordu.

Birden tek başına kalan tek ekip üyesinin kendisi olduğunu fark etti. Ama yanındaki diyafon çalınca bunun uzun sürmeyeceğini anladı. Güvenlik görevlisinin yerine bakacak kişi, yani Kev'in biraz önce haber verdiği güvenlikçi olmalıydı gelen.

Yanındaki ekran titreşerek çalışmaya başlayınca gülümsedi. Ekran bölünmüş ekran görüntüsüne geçmiş, iki kameranın görüntülerini birden gösteriyordu. Teneke gibi ses çıkartan hoparlörden ses gelmeden önce Aston Martin'in kapıda beklediğini görebiliyordu.

Curtis Grant geldiğini anons etti, Stacey de kapının düğmesine basarak onu içeri aldı.

Çitin üzerinden diğer taraftaki yola bakan kameranın görüntüsü tam olarak elektrik kesintisinden önceki gibiydi. O yol üzerinde içinde takviye memurlardan oluşan bir ekip bulunan bir panelvan bekliyordu.

Kapının dışındaki çakıldan gelen yürüme sesini işitti.

"Hey Stacey, nasıl gidiyor?" diye sordu Curtis Grant, ofis konteynerine girerken. "Darren'ın vardiyasını doldurmak için geldim. Aklıma gelen herkesi aradım ama vardiyanın başlamasına çok az zaman kaldığı için kimse kabul etmedi, ayrıca bu kolayca eleman bulunabilen bir geçici iş değil, özellikle de şu anda."

"Ama sen patronsun" dedi Stacey.

"Evet, ama bazen patronun değerli bir sözleşmeyi kaybetmemek için gece geç saatlerde işe çıkıp ellerini kirletmesi gerekir."

Sırtını lavaboya yaslayarak, kapıya yakın durdu. "Kendini daha iyi hissediyor mu diye sormak için biraz önce Darren'ı yeniden aradım, ama telefonu kapalı."

"Elbette vardiyayı kendin doldurmak zorunda değildin değil mi?" diye sordu Stacey, kuşkuyla.

Adam omzunu silkti. "Muhtemelen hayır, fakat sözleşme şartlarını Darren yüzünden ihlal edersek kendimi daha fazla sorumlu tutacağım... ama aile üyelerini çalıştırırsan böyle oluyor, sanırım."

Stacey şaşırmıştı. Araştırması sırasında ailevi bir ilişki bulmamıştı.

"Darren'le akraba mısınız?"

Adam gözlerini yukarıya devirdi. "Ah evet, sinir bozucu küçük pislik benim kuzenim."

Stacey böyle bir bağlantıyı nasıl atlamış olabileceğini düşündü.

Curtis genişçe gülümseyerek mutfağa yöneldi.

"Şimdi, çaydanlığı çalıştırayım mı, ne dersin?" diye sordu. "Uzun bir gece olacak gibi görünüyor."

Seksen Yedi

Kim onu yavaş yavaş saran ürpertici hisse aldırış etmemeye çalıştı.

Aniden çakan çatallı şimşek önlerindeki gökyüzünü ikiye ayırarak Catherine'le onun irkilmesine sebep oldu; arazinin tepesindeki ışık halkasının sağladığı güvenlikten çıkmalarının üzerinden henüz dakikalar geçmişti.

Karanlığın ve cesetlerin arasında yürümekte olduğunu bilmenin midesindeki hisse bir faydası olmadığını düşünüyordu.

Her biriyle memnuniyetle başa çıkabilirdi ama belki de onu rahatsız eden ikisinin bir arada olmasıydı. Yine de içinde bir şeyler bu cesetleri eve götürmek istiyordu. Tabii ki kendi evine değil, Keats'in mekanına. Orada say-

gıyla muamele görecek, sonra da düzgün bir şekilde gömüleceklerdi.

"Nasılsın bakalım?" diye sordu en sonunda Kim, yanında yürüyen kadına.

Catherine el fenerini yukarı kaldırdı, önlerinde ışıktan bir yol aydınlandı.

Son görüşmelerinden bu yana kadındaki değişikliği fark etmemek imkânsızdı. Bryant şaşırıp bir daha bakmış, Dawson ise bir kereden fazla bakmıştı.

Ama kadındaki değişiklik kafasının arkasına birleştirilmiş kullanışlı atkuyruğu yerine omuzlarına serbestçe düşen sarı saçlardan fazlasıydı. Tırnaklarına sürülmüş belli belirsiz pembe ciladan fazlasıydı. Ya da hafifçe sürülmüş rujdan ve elmacık kemiklerini belirginleştiren allıktan.

Kadındaki en çarpıcı değişiklik içeriden geliyordu. Kim kadının oradaki herkese içecek teklif etmesini izlemişti. Catherine tavırlarına yansıyan bir özgüvenle hareket etmiş ve konuşmuştu. Duruşu daha dikti, omuzları gerideydi.

Kim kadının kendisinin arka plana itilmesine ne kadar çok izin verdiği konusunda bir fikri var mı diye merak etti.

Ona öyle geliyordu ki profesör kadını bir daha "kurtçu bayan" diye tanıştırırsa uygun bir karşılık alacaktı.

"Daha iyi olamazdım dedektif" diye cevap verdi Catherine. "Basın gitti ve saklanmak... ya da gitmek zorunda değilim. Bunun da sebebi aslında sizsiniz."

Kim bir şey söylemedi ama Catherine devam etti.

"İsmimin gazetelerde geçmemesini nasıl sağladınız bilmiyorum ama yaptıklarınız için inanılmaz minnettarım. Son birkaç günde hayatım çok değişti. Yeniden nefes

alabiliyormuş, hatta yeniden yaşıyormuş gibi hissediyorum." Hafifçe kıkırdadı, çıkan ses çekici ve şendi. "Evet, bunun kulağa ne kadar basmakalıp geldiğini biliyorum ama yıllardan beri ilk kez gerçekten özgürmüşüm, sanki artık kendim olabilirmişim gibi hissediyorum. Anlıyor musunuz?"

Kim anladığını düşünüyordu. Yaptıkları kısa bir konuşmanın ardından, Catherine'deki değişim inanılmaz olsa da Kim kadının çocukken yaşamış olduğu korkunç olayın sonrasında bu değişikliğin daha başka sebepleri de olduğunu düşünmeden edemedi. Onu kaçıranların geri döneceği korkusu kadının hayatı boyunca almış olduğu bütün kararları şekillendirmişti. Korku o kadar büyüktü ki onu seven ebeveynleriyle yaşamak yerine kapalı bir psikiyatri ünitesinde yaşamayı tercih etmişti. Hayır, bu şeyler kısa bir konuşmayla yok olmamıştı, ama Kim'in şu anda bunu araştıracak vakti yoktu. Bununla belki katillerini güvenli şekilde parmaklar arkasına koyduktan sonra ilgilenebilirdi.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu, el fenerinin ışığını takip ederken.

"Sadece yirmi, yirmi beş metre, sonra Jack ile Vera'nın yanına varacağız" dedi Catherine.

Kim kadının nerede olduklarını nasıl bilebildiğini merak etti.

Catherine'in kemerindeki telsizden konuşma sesleri duyuldu.

"Profesör ve Bryant'dan Stacey'ye."

Polis telsizini kullanırken fonetik alfabeden[1] uygun çağrı kodları kullanmak gerekiyordu, ama saha içi telsiz

1 -*çev.n.* Seslerin kağıt üzerinde gösterilebilmesi için oluşturulmuş standart alfabe; A Ankara, B Bursa vs. gibi.

sistemini kullanırken isimlerle anons yapmanın yeterli olacağına karar vermişlerdi.

Stacey "Devam edin" diye cevap verdi.

"Bir numaralı konumdayız. Rapor edilecek bir şey yok."

"Anlaşıldı."

Üç adım sonra meşe ağacının tanıdık şekli karşılarında belirdi. El fenerinin ışığı ağacın altındaki gülleri aydınlattı. Kim'in Westerley'in çalışanlarının mezar yerini işaret eden ince davranışını ilk fark edişinin üzerinden sanki haftalar geçmiş gibiydi.

"Neredeyse geldik" dedi Catherine.

Telsizden tekrar parazit duyuldu.

"Jameel ve Dawson iki numaralı konumda. Rapor edilecek bir şey yok. Tamam."

İkisi de Stacey'nin iletimi aldığını belirttiğini duydular, ardından telsizin susmasıyla yeniden sessizliğe gömüldüler.

Aniden Kim'in kulaklarına tanıdık olmayan bir ses geldi. Yürümeyi kesti, elini Catherine'in koluna koydu.

Catherine de yanı başında durdu.

Ses belli belirsizdi, ama bir ses geldiği kesindi. Kim'e teker sesi gibi gelmişti.

"Duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Yanı başındaki Catherine'in kafasını evet anlamında salladığını görmekten çok hissetti.

İkisi de oldukları yerde kaldılar, karanlığın içinde dinlediler.

"Şuradan, aşağıdan geliyor" dedi Kim, tepenin altındaki toprak yolu işaret ederek.

Gözlerini kısarak yol olduğunu hissettiği yere doğru baktı. Bu, yavaşça ilerleyen tekerlerin sesiydi.

Toprak yol hafifçe eğimliydi. Gelen aradıkları katil olmalıydı.

Kim sürücünün motoru kapatmış olduğunu, aracın tepeden aşağıya yavaşça indiğini fark etti. Karanlığın içinde görünmediğini bilmenin verdiği güvenle öne doğru ilerledi.

"Bak, şuraya bak" dedi Catherine'e. Yaklaşık yüz metre geride kısa farlar oldukları kuşku götürmez ışıklar yavaşça onlara doğru geliyordu.

Kim heyecan ve rahatlama karışımı bir duygu hissetti. Çoğunlukla rahatlamaydı. Doğru karar vermişti. Tracy'nin kurtulma şansı vardı.

"Çabuk Catherine. Telsizden bildir. Diğerlerine adamı bulduğumuzu söyle."

Catherine telsizi kemerinden çıkarttı ve konuştu.

"Catherine'den Stacey'e. Üç numaralı konuma ulaştık..." el fenerinin ışığının üzerinde Kim'le göz göze geldi. "ve burada rapor edilecek bir şey yok."

Seksen Sekiz

"Ne yapıyorsun be?" diye bağırdı Kim, telsize uzanarak. Durumu birkaç saniye geç, tam da ilk yağmur damlası koluna düştüğü anda kavradı.

Bir anlığına diğer her şey unutulmuştu. Beyni zihnindeki parçalara ayrılmış bilgileri yeniden düzenlerken iş arkadaşları, operasyon, hatta kurbanlar bile gitti.

"Aman tanrım, sen de işin içindesin. Onları bu yüzden buraya getiriyor. Cesetlerden kurtulmasına yardım ediyorsun, ama neden..."

Yapbozun daha fazla parçası yerine otururken Kim'in sözleri yarım kaldı. Zihnindeki mıknatıs bütün parçaları

içine çekiyordu, net bir fotoğraf oluşmaya başladı. İkisi arasındaki bağlantıyı nasıl kaçırabilmişti?

"Graham'la Bromley'de tanıştın değil mi?" diye sordu, tarihleri zihninde hesaplayarak. Aynı zamanlarda orada bulunmuş olmalıydılar ve Kim yaralı ruhların birbirlerini bulmayı başardığını çok iyi biliyordu.

Koluna iki damla daha düştü, ilk gök gürültüsünün sesi uzaktan duyuldu.

"Evet ve orayı asla unutmayacağım. Duygularımız hakkında konuşup iyileşmemiz gereken aptalca grup sohbetlerini. Korkumuzu tekrar etmemizin unutmamıza yardımcı olması mı gerekiyordu? Bu mu bizi yeniden bütün yapacaktı?" diye sinirlendi Catherine.

Kim yerinden kıpırdayamadı. Düşen bir yıldırım önünde durmakta olan kadının çarpık, öfkeli yüzünü aydınlattı. Catherine Evans ortama uygun maske takma sanatında mükemmelleşmişti ama şu anda gerçek haliyle Kim'in karşısındaydı. Çocukluğunda yaşamış olduğu büyük sıkıntıyı atlatamamış gerçek Catherine'di bu.

"Orada gerçeği söyleme cesareti gösteren tek bir kişi vardı. Kendi gerçeğini... *bizim* gerçeğimizi. Kendisini inciten insanları incitmek istediğini açıkça söylüyordu. Bağışlamayla ya da tedaviyle ilgilenmediğini saklamıyordu. İntikam istiyordu, ona faydası olacak tek şey buydu."

"Evet, bizi birbirimize bağlayan tek bir ortak noktamız vardı. İntikam alma ihtiyacımız. Bize işkence edenler cezalarını bulana dek hayatımızı asla doyasıya yaşamayacağımızı ikimiz de biliyorduk."

"Ama ona nasıl yardım edebildin Catherine?" diye sordu Kim, şaşkına dönmüş bir halde. "Kaçırılmanın, hayatının güvenli sınırlarından çekilip alınmanın yarattığı korkuyu biliyorsun. Bu korkunun sana yaptıklarına bak,

sen de başka birisinin tamamen aynı şeyi yapmasına yardım ettin."

"Aptal olma" diye öfkelendi Catherine. "Bu farklı. Ben çocuktum ve..."

"Ama yetişkin olduğunda bile gelip seni yeniden kaçıracaklarını düşündüğünde dehşete düştün. Oradaydım Catherine. Seni o kutunun içinde gördüm. Dışarı çıkmana yardım ettim. O korku gerçekti."

"Tabii ki gerçekti. Her zaman gerçek olmuştu. O aşağılık herifler hala hayattayken korkuyla yaşadım" dedi Catherine, bir yıldırımın gürültüsü üzerlerinden geçerken.

"Graham'ın kaçırdığı kadınların daha az korku duyduklarını mı sanıyorsun? Ve sen de ona yardım ettin. Anlamıyorum Catherine. İkiniz yüzünden iki kadın öldü. Bunu nasıl yapabildin?"

Catherine'in sesinde bir tereddüt, yıldırımın aydınlattığı yüz ifadesinde bir pişmanlık yoktu.

"Çünkü bir anlaşma yapmıştık. Birbirimize yardım edeceğimize dair."

"Ama seni kaçıranlar hiçbir zaman..." Catherine'in evinde yaptıkları konuşmayla ilgili çok önemli bir ayrıntıyı hatırlayan Kim'in cümlesi ikisi arasında havada asılı kaldı.

Kadın korkuya kapıldığında kendine hâkim olamamış, "o adam" geri gelecek diye dehşete kapıldığını itiraf etmişti. Catherine'in kaçırılmasına ve istismar edilmesine iki kişi karışmıştı ama kadının tekil zamir kullanmış olması birinin çoktan ölmüş olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Ivor ile Larry'ydi değil mi?" Sana cinsel tacizde bulunanlar bu ikisiydi. Sendeki değişimin Westerley'de çalışmaya devam edebiliyor olmanla hiçbir ilgisi yok. Sebebi sana cinsel istismarda bulunmuş ikinci kişinin de artık

ölmüş olması. Hapishaneden iki hafta önce serbest bırakıldı. İkiniz de bunca zamandır bunu mu bekliyordunuz?"

"O iki aşağılık herif hayatımı elimden aldı" dedi kadın öfkeyle. "O kahrolası iki domuzun bana neler yaptıklarını hayal bile edemezsin. İğrenç, zehirli nefesleri her gece burnuma geliyor; sapık fısıltılarını kulaklarımda duyuyorum. Birinin ardından diğeri, sonra yine öbürü paylaştıkları bir viski şişesi gibi beni birbirlerine ikram ettiler.

Çocukluğumu ve ailemi elimden aldılar. Yaşamıma geri dönemezdim. Bromley'den en sonunda ayrılabildiğim zaman ebeveynlerimi artık tanımıyordum bile, onlar da beni tanımıyordu.

Yaşattıkları dehşet bedenimi bir kanser gibi ele geçirdi. Her yere yayılmıştı. Başka seçenek yoktu dedektif. Benim yaşamam için onların ölmesi gerekiyordu."

Kim kadının sesindeki yoğun duyguyu hissetti. Catherine neye inanırsa inansın o adamlardan asla kurtulamayacaktı.

Yağmur damlaları artık daha sık düşüyordu. Yağmur kuru toprağa düşerken etraflarındaki zeminden iğrenç bir koku yükseldi.

"Hayatım şimdi başlıyor dedektif. Bu gece artık yeniden yaşayabilirim."

"Onları Graham öldürdü değil mi?" diye sordu Kim, olanları kavrarken. "Anlaşma buydu. Birbirinize yardım edecektiniz, o da sana böyle mi yardım etti?"

Kim bağıramayacağını biliyordu. En ufak bir ses çıkartırsa Graham gidecek, Tracy'yi de yanında götürecekti. Westerley bağlantısı olmadan adamı bir daha asla bulamazdı. Adam pençesiyle yaralayıp hareketsiz bıraktığı

bir fareyi evine, sahibine getiren bir kedi gibiydi. Kim'in elinde adamın Catherine'le bağı dışında hiçbir şey yoktu.

Bir yağmur damlası yanağına düşerken birden Kim'in zihninde bir düşünce çaktı.

"Ama eğer ortaksanız gelmemesi için onu neden uyarmadın?"

"Tüh ya" dedi Catherine.

"Tanrım, yakalanmasını istiyorsun değil mi?" dedi Kim, kadının ikiyüzlülüğü karşısında donakalmış şekilde. Graham kadını kaçıran ve istismar eden adamların canlarını almıştı, ama adamlar artık öldükleri için kadın Graham'ın artık gitmesini istiyordu. Adam görevini tamamlamıştı ve Catherine'in Graham'la ilişkisi hakkındaki gerçeği sadece iki kişi biliyordu.

Graham yakalanıp parmaklıklar ardına konulduğunda geriye tek bir kişi kalacaktı.

Kim.

Önünde durmakta olan kadının buz gibi soğukluğu Kim'in kemiklerine kadar ürpermesine yol açtı. Ürpertisine, bu buz küpünün hamlesini yapacağı anı kestirme endişesi de eklendi.

Asırlar gibi gelen bir süre birbirlerine baktılar. Gerçekte sadece iki saniye sürmüş olan asırlar boyunca.

Aniden telsiz Kim'in sol şakağına indi. Kim ayakta kalmaya çalıştı ama yana doğru tökezledi.

Catherine de onu iterek yere devirmek için böyle bir fırsat bekliyordu.

Kadın onu yüz üstü yere fırlatırken Kim tekme savurdu. Saniyeler içinde, elleri arkadan bağlanmıştı.

Yeniden tekme attı ama Catherine ayağını kolayca savuşturdu ve saçından tutarak sürükledi. Kim çiçek buketlerine sarılan plastik ambalajın sırtının altında çı-

tırdadığını hissetti. Kırılgan saplar vücudunun altında parçalandı ve açıktaki derisini kesti. Dikenler derisine battı. Teninin altındaki otlar nemliydi.

Kim sıçrayarak ağaca yaslandı, ama elleri bağlı olduğundan fazla uzağa gidemedi. Ağacın gövdesi elinin arkasını sıyırdı.

Kim "Bütün izleri düzgünce silemeyeceğini biliyorsun değil mi?" diye sordu, zihninde biçimlenmeye başlayan bir fikir için zaman kazanmaya çalışarak.

Plastik ambalajı geriye doğru uzaklaştırdı, altındaki çiçek saplarını hissedebiliyordu.

Ellerini açabildiği kadar açtı, bağlanmış bileklerini ağacın kabuğuna aşağı yukarı sürtmeye başladı. Budaklı eski ağaç bu sırada derisini parçalayabilirdi ama yardım gelmesini bekleyemezdi.

"Hesabıma göre ilk kontrol anonsuna kadar yaklaşık on iki dakikamız var ve geçireceğin küçük kazayı ayarlamak çok uzun sürmeyecek."

Kelimelerin duygusuzca söylenmiş olması Kim'in kanını dondurdu. Catherine Kim'i kaza süsü verecek şekilde öldürüp, sonra da telsizden yardım isterse, Graham yakayı ele verecek, kadın da kendisini ele verecek bütün izleri silmiş olacaktı.

Catherine'in sesi sakin ve ihtiyatlıydı. "Sanırım Jack ile Vera'nın yanına düşecek, düşerken de boynunu kıracaksın. Bu da olmazsa, Graham yanında sürekli bıçak taşır."

Kadının konuşmasındaki sakinlik Kim'in içini ürpertti. Kim'in ölmesi, onun amacına ulaşmasını sağlayacak bir araçtan başka bir şey değildi. Catherine'nin hayatının geri kalanına devam etmesine olanak sağlayacak bir yoldu, Kim onunla ilgili gerçeği biliyorken bunu yapamazdı.

Kim Catherine'den uzun bir iç çekiş geldiğini duydu.

"Tanrıya şükür. Graham neredeyse burada olur."

Kim, Graham yanlarına geldiğinde elleri hala bağlı olursa öleceğini biliyordu. Islak kâkülü sallayarak gözlerinin önünden uzaklaştırdı, bileklerini ağaç kabuğuna daha hızlı sürtmeye başladı.

Seksen Dokuz

Tracy panelvanın arkasında havaya sıçradığını hissetti. Dakikalar önce, yolculuk sakinleşmiş, panelvan yavaşlamıştı. Tekerler yoldaki tümseklere çarpıyordu, ama Tracy artık havaya fırlayıp durmuyordu. Aracın hareketleri onu ileri geri sallıyordu.

Uykuya dalma düşüncesi cazip geliyordu. Yaşadığı zihin bulanıklığında, uyandığında bu kâbusun içinde olmama ihtimali vardı.

Ama uyuyamayacağını biliyordu. Belki de Jemima uyumuştu. Tracy'nin zihni öncesine göre daha açıktı ama bedeni hala uyuşmuş bir haldeydi.

Yüksek sandalyeden düştüğünü ve kalkacak gücünün olmadığını hayal meyal hatırlıyordu. Adam onu ayaklarının üzerine doğrultmuş, koluna girerek panelvanın içine koymuştu.

Kendisine yardım ettiği için adama minnet duymuştu. Adrenalin gibi bir öfke tüm bedenini sarstı. Kendisini kaçırmış ve şimdi öldürecek olan adama kahrolası minnet duymuştu.

Bu fikir uyku fikrini zihninden uzaklaştırdı. Yaşamının son birkaç dakikasını yaşıyor olabilirdi. Eğer ölecekse savaşmadan ölmemeye kararlıydı.

Çıkabilecek her fırsata, elinden gelen her şeyi yapmaya hazır olmalıydı. Elinden başka bir şey gelmiyorsa bile sessizce ölmeyecekti. Kahretsin, bütün kahrolası hayatı boyunca mücadele etmişti. Ölümün yaşamaktan daha güzel göründüğü anlar olmuştu, ama duygularla birer birer mücadele etmiş, kendisini sonunda işlerin daha iyi olacağına inandırmıştı.

Geçmişinin onu yönetmesine izin vermeyeceğine karar vermiş ve peşini hiç bırakmayıp ona eziyet eden "kendinden şüphe etme şeytanıyla" savaşarak gazetecilik hayali üzerine odaklanmıştı.

Hayır, Tracy hırslandı, hayatının her bir dakikasını şimdi sapık bir ezik tarafından işi bitirilsin diye mücadeleyle geçirmemişti.

Bu moral patlaması tam otuz saniye boyunca onunla kaldı. Panelvan duruncaya kadar, tam olarak.

Doksan

Kim budaklı ağaç kabuğuna sürttüğü telin aşındığını biliyordu.

Bunu yaparken bileklerindeki deriyi kesmişti ama telin esnemeye başladığını hissedebiliyordu. Birkaç saniye sonra elleri serbest kalacaktı.

Ama Catherine onu çekerek ayağa kaldırırken, artık o birkaç saniye kalmamıştı.

Yukarıdan bir yıldırım gürlemesi duyulurken sol ayağı çamurda kaydı. Yağmur damlaları hala yavaş ama çok daha büyüktü. Yuvarlak, ağır noktalar her tarafına düşüyordu.

Catherine Kim'i dik tutabilmek için çaba gösterirken artık el fenerini tutamıyordu. Elinden yere düştü.

Kim atılarak kadının elinden kurtuldu, kendisini yere attı. El feneri bir tür silah görevi görebilirdi en azından.

El fenerinin üzerine kapaklandı, fener göğüs kemiğine battı. Catherine onu kaburgalarından tekmeledi.

Kim öksürdü ama yerinden kımıldamadı. Feneri o kadar kolay bırakmayacaktı. Bedeni ışığın üstünü kapattığından zifiri karanlığa dalmıştı. Nemli otlar ince tişörtünün üzerinden derisinin her bir santimini ıslatmıştı. Kırılgan bir çiçek sapı kalçasına battı, el bilekleri yanıyordu ama el fenerinden vazgeçemezdi.

Gökyüzünde çakan bir şimşek ikisinin de birbirlerini net bir şekilde görmelerini sağladı. Catherine görüntüyü kullanarak Kim'in sol göğsüne inen bir tekme daha attı.

Acı gövdesi boyunca ilerlerken Kim yüksek sesle inledi. "Direnmeyi bırak dedektif" diye tısladı Catherine.

Hayatta olmaz lanet olası, diye düşündü Kim.

Omuzlarını çılgınca zorlayarak aşınmış teli çekiştirdi. Hayatta kalmak için tek şansı buydu.

El feneri şimdi göbeğinin altındaydı, kolları hala arkasında bağlıydı ve cıvık çamurdan kaçınmak için boynunu geriye doğru kaldırmıştı.

Bir diğer tekme bu sefer kalçasına indi. Acı doğrudan beynine gitti, sonra geri yansıdı. Bedeninde acıyan yerleri artık aklında tutamıyordu ama şimdi bunu düşünemezdi. Ellerini çözemezse öleceğini biliyordu.

Düğüme yeniden asıldı. Catherine'in elini kalçasında hissetti. Kahretsin, sırtının üstüne doğru çevriliyordu.

Dönerken, zeminin kaybolduğunu hissetti. Bacaklarının altında, omuzlarının altında hiçbir şey yoktu.

Hafızasını kullanarak araziyi gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Kahretsin, iki mezar arasındaki köprünün üzerinde yuvarlanıyordu. Bacaklarının altında çürümekte olan Vera, omuzlarının altında ise çürümekte olan Jack vardı.

Eğer Catherine onu döndürmeyi başarırsa, su içindeki mezara düşüp onlara katılacaktı.

Catherine'in aşağıya, ona doğru eğildiğini hissedince çılgınca düğüme asıldı. Dönmemeye dikkat edip karanlıkta sürünerek uzaklaştı. Sırtı köprünün üzerinde olduğu sürece güvendeydi.

Ayaklarının yerden kaldırıldığını hissetti. Ayak bileklerinden güçlü bir şekilde kavranmıştı.

"Ne oluyor be...?" diye çığlık attı, ama sesi kulakları sağır eden gök gürültüsünün içinde kayboldu.

Elleri bağlı olduğundan, yapılanı durduramıyordu, tekme atmaya çalıştı ama ayakları sıkıca kavranmıştı. Catherine ayak bileklerinden sıkıca tutuyor, kendi bedenini onu döndürmek için kaldıraç gibi kullanıyordu. Kim saat yönünde döndürüldüğünü hissetti.

Ellerini birbirinden ayırmak zorundaydı. Hayatta kalabilmesinin tek yolu buydu.

Geliyordu. Geldiğini biliyordu.

Alnından yağmurla karışmış terin aşağıya doğru indiğini hissedebiliyordu. Catherine onu döndürmek için bacaklarını el arabasını tutar gibi tutuyordu.

İki kere daha dönerse iki mezar arasındaki köprüde uzunlamasına yatıyor olacaktı ve ardından okkalı bir tekme onu cesetlerden birinin üstüne gönderecekti. Tel kopmuyordu.

Catherine Kim'in ayağını bir kere daha itti, Kim kadının onu döndürmesi için uzuvlarının kasılmış biçimde durması gerektiğini fark etti. Mücadele etmek ve savaşmak Catherine'in onu tam olarak istediği yere doğru döndürmesine yardım ediyordu. Çırpınıp Catherine'i uzaklaştırmak için savaş verirken, hareketin momentumunu bedenine manevra yaptırmak için kullanabilirdi.

Yıldırım Catherine'in tam arkasına düşerken Kim bedenini hareket ettirmeyi bıraktı ve dizlerini büktü. Uzuvların beklenmedik şekilde kıvrılması Catherine'in Kim'in üzerine doğru tökezlemesine neden oldu. Kısa bir an, Catherine'in ağırlığı Kim'in kıvrılmış, gevşek bacaklarının üzerine bindi.

Kim enerjisini odakladı, bacaklarını hızla düzleştirerek Catherine'i geriye doğru fırlattı; teli bir kere daha açmaya çalışmak için kendisine bir saniye daha kazandırdı.

"Seni kahrolası aptal kaltak" diye tısladı Catherine.

Kim teli yıpratmak için çılgınca uğraştı. Catherine sadece birkaç saniyeliğine hareketsiz kalmıştı. Elleri hala arkadan bağlı olan Kim dezavantajlı taraftı.

Arkasındaki tele çılgınca asıldı. Bilekleri her hareketiyle derinleşmekte olan yüzlerce tel kesiğiyle yanıyordu. Çocuk kaçırma vakasında yakın zamanda oluşmuş yaralar telin baskısının altında zonkluyordu.

İlk hamlenin tel üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

Ellerini ayırmaya çabalamaktan omuzları ağrıyordu.

İkinci hamlede tel çözüldü, kolları yanlara doğru savruldu.

Catherine'in sırtına atıldı, teli kadının boynuna doladı. Catherine ellerini yukarı uzatarak parmaklarını telin altına geçirmeye çalıştı ama Kim Catherine'in gövdesinde aşağıya doğru kayarken tele sertçe asıldı.

Catherine'in birkaç santim daha uzun olması Kim'i parmak uçlarına basmak zorunda bıraktı. Kadın debelenerek Kim'in kıskacından kurtulmaya çalıştı ama Kim daha fazla asıldı, kadının boğazından hafif bir boğulma sesinin çıktığını duydu.

Catherine'i iki adım geriye doğru sürükledi, bu sayede yerdeki el feneri hemen yanlarındaki alanı aydınlatacaktı.

Bileğindeki iç içe geçmiş çapraz kesik izlerinden kan damlıyordu. Bir anlığına, Kim bileklerine baktı.

Parçaların bir araya gelmesi sadece bir an sürdü, Kim birisinin omzuna hafifçe vurduğunu hissettiğinde Graham Studwick'in aslında kim olduğunu artık öğrenmişti.

Doksan Bir

Tracy yerde acıyla kıvrandı. Kendisini toprağı kazarak ilerleyen uzuvsuz bir solucan gibi hissetti. Kollarıyla bacakları o kadar ağırlardı ki, sanki bedeninden ayrılmışlar, geriye sadece gövdesiyle başı kalmıştı.

Otlar uzun ve kaygandı, hangi yönün onu güvenliğe çıkartacağını da bilmiyordu. Şimdilik tek başına olduğunu biliyordu sadece.

Adam onu bacaklarından tutup çekerek panelvandan çıkarttığı için sırtı hala sızlıyordu. Boynunu yukarı kaldırmayı ve bükmeden tutmayı başarabilmişti bu yüzden başının arkası yere vurmamıştı.

Adam onu çakıl patika boyunca çekerek sürüklemeye başlamıştı. Sayısız tuğla ve taş parçası derisini çizerken ya da teninden içeri girerken yüzlerce iğne batırılıyormuş gibi hissetmişti. Kaslarını felç eden ama derisine etki etmeyen ilaca lanet okudu.

Gök gürültüsünün altında ani bir ses, bir konuşma adamın dikkatini çekmişti ve Tracy de aynı şeyi fark etmişti. Adam Tracy'nin ayaklarını yere bırakmış ve koşmaya başlamıştı.

Tracy sırt üstü yatar şekilde bırakılmıştı, yüzü gökyüzüne bakıyordu, uzuvlarını hareket ettiremiyor ama bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu.

Kollarını ve bacaklarını bıraktı, bütün enerjisini kalça ve bel bölgesinde topladı. Üçüncü denemesinde bedenini sallayarak sola çevirmeyi, ardından yüz üstü dönmeyi başardı. Şimdi hangi yöne gideceğine karar vermek zorundaydı.

Çenesini ıslak toprağa gömerek ilerlemesine yardımcı olması için kullanmaya çalıştı.

Tepenin üst kısmında hareketlilik olduğunu duyabiliyordu.

Sürünerek seslerden uzaklaşmak istedi. Bir şeyler Graham'ın dikkatini dağıtmıştı, Tracy de bunun kaçmak için tek şansı olduğunu biliyordu.

Burası Jemima'nın öldürülüp cesedinin bırakıldığı yerdi. Sürünerek uzaklaşmaya çalışmazsa onun kaderi de böyle olacaktı.

Okuldaki o uğursuz günü hatırlayınca gözünden bir damla yaş aktı. Kısa bir süreliğine kolay yolu seçmişti, başka birisinin acısının kendi acısını azaltmasına izin vermişti.

Otuzlu yaşlarının başlarında olduğu şu anda bile aynı şeyi yapıyordu. Yazmakta olduğu gazete yazısı aniden zihninde belirdi. Olumsuzluk, nefret, suçlama. Yeniden, bir başkasının eksikliklerine kusur bularak dikkatleri kendi acısından başka bir yöne çekiyordu.

Bu utanç tutamadığı bir gözyaşı sağanağı getirdi. Gözyaşlarının birazı şu anda olduğu kişi içindi ama çoğu kaybettiği kişi için dökülüyordu. Birazı ise annesini bir daha hiç göremeyeceğini bildiği içindi.

Annesini düşünmek kalbine yeni, taze bir sızı girmesine neden oldu.

Tracy'nin kalbi yağmurun içine doğru haykırdı, *Keşke seni gururlandırabilmiş olsaydım.*

Tepenin zirvesinde onu tehlikenin beklediğini hiç kuşku duymaksızın biliyordu.

Kontrolsüzce hıçkırarak ağlarken bakışları sol tarafa, kendini güvene alma ihtimaline döndü.

Yıllardır tek başına olmak kendisinden önce bir başkasını düşünme içgüdüsünü silmişti.

Bedenini çevirdi, tırmanmaya başladı.

Doksan İki

Kim arkasına döndü, Catherine'i hala boğazından tutuyordu ve katilin yüzüne baktı.

Adamın sık siyah saçları şiddetli yağmur nedeniyle kafasına yapışmış olsa da, Kim, Duncan olarak bildiği adamın gözlerine bakıyordu.

Şimdi her şeyi anlamıştı. Isobel Jones adında birisini neden bulamadıklarını. Çünkü böyle birisi yoktu.

Adam kız arkadaşına yemek yedirirken bir şey Kim'e tuhaf gelmişti. Kadının intihar girişiminden kalan izleri sağ bileğindeydi, bu da onun solak olduğu anlamına geliyordu. Ama adam ona yemek yemesi için yardım ederken sağ elini kullandırtmaya çalışmıştı.

Adam kadını asla bulamayacaklarını bilerek onlara yanlış bilgiler vermişti, bu sayede sayısız kaydı araştıracaklardı.

Kim Catherine'i de kendisiyle sürükleyerek geriye doğru bir adım attı. Catherine'in mücadele gücünü kaybet-

mekte olduğunu hissedebiliyordu ama onu bırakamazdı. İkisiyle birden savaşamazdı.

Ekibine seslenme fırsatını kaçırmıştı. Gök gürültülerinin ve sağanak yağmurun içinde artık onu asla duyamazlardı. Şimdilik tek başınaydı.

"Bir adım daha yaklaşırsan onu öldürürüm" diye tehdit etti, aralarına sağanak yağmur yağarken.

Adam omzunu silkip "o bir adımı" attı. "Yap hadi. Bana iyilik edersin. İkiniz de ölürseniz hiç kimse bir şey öğrenemez."

Tanrım, Catherine de adam için aynı planı yapmıştı. Birbirlerine ihtiyaçları kalmamış ve görünüşe göre aralarındaki güçlü bağ sonlanmıştı. İkisinin de planlarında sadece tek bir ortak payda kalmıştı: Kim'in ölmesi.

Kim geriye doğru iki adım daha attı, Catherine'in ayaklarının sürüklenmeye başladığını hissetti. Sadece bir iki dakika sonra kadın ölecekti ve bu Kim'in istediği bir şey değildi.

Sadece bir adım daha attı, yumruğunun içindeki teli bıraktı.

Catherine yere düştü ve çukura yuvarlandı. Bedeni aşağı düşerken mezarın yan duvarına çarptı, Kim Jack isimli cesedin üzerine kapaklanan kadının yüksek sesle inlediğini ve öksürdüğünü duydu. Telsizin etrafında bir yerlerde olduğunu biliyordu. Onu ayaklarıyla bulmak zorundaydı. Bu da Duncan'ın ellerini kendisinden uzak tutması gerektiği anlamına geliyordu.

Geriye doğru gitti, el fenerinin ışığından uzaklaşmıştı ama aynı zamanda mezarlardan da uzaklaşmıştı.

Yağmur ikisinin de üzerine hızla çarpıyordu. Kim suyun vücudundaki bütün deliklerden içeri girdiğini hissetti.

"İşi bitirmek için hastaneye geri gittin ama içeri giremedin. Erkek arkadaşı olduğunu söylemiştin ama çok yakından takip ediliyordu. Yapamadın. Ben geldiğimde de hikâyeni süsleyiverdin. Seni bulduğumuz için onu tanıdığına dair hikâyeni çürütecek başka akrabalar ya da arkadaşlar aramadık.

Adam dikkatle dinliyordu, sergilemiş olduğu zekâ hoşuna gitmiş gibiydi.

Kim her seferinde bir adım atarak uzaklaşmaya devam etti ama adam aralarındaki mesafeyi bir adım kapatmıştı. Kim görüşü bulanıklaşınca gözlerindeki yağmuru silmek için elini kaldırdığında gözleri karardı.

"Catherine cesetleri gömmene yardım ediyordu değil mi? Bromley'deki günlerinizden beri mi bu işin içinde birliktesiniz?"

Ayak başparmağının ucu sert bir şeye dokundu. Bu arazi telsiziydi, ama Duncan sadece iki adım uzağındaydı.

Kim telsizi ayağıyla çevirdi, sonra üzerine ağırlığını verdi, konuşma düğmesinin yakınlarına bastığını umut ediyordu.

"Hayatlarınızı cehenneme çeviren insanlardan intikam almak için birbirinize yardım etmek üzere bir anlaşma yaptınız."

Ayağını çekti. Cevap gelmedi. Mikrofonu çalıştırma düğmesine basamamıştı.

"Graham'ken sana ne yaptıklarını biliyorum. Seni ne kadar incittiklerini anlıyorum ama ölmeyi hak etmediler" dedi, ayak başparmağıyla iterek telsizi çevirdi. Üzerine yeniden ağırlığını verdi.

"Tabii ki ölmek zorundaydılar" dedi adam, gülümseyerek. Sanki başka bir yolu yokmuş gibi yüzü çocuksu bir masumiyete büründü. "Ve geri kalanlar da ölecek, senin

icabına bakar bakmaz..."

"Kaç kişi daha var?" diye sordu Kim. Tracy'nin sonuncu olduğunu düşünmüştü.

"Yirmi yedi kişi o gün benimle alay etti" dedi adam, bir adım daha yaklaşarak.

"Lousie ile Jemima arasında neden bekledin?" diye sordu Kim.

"Bir sistem içinde olması gerekiyordu dedektif. Kimden en fazla nefret ettiğime, kimin sesini en yüksek duyduğuma, kimin yüzünü rüyalarımda en fazla gördüğüme dayalı bir sıra izlemesi gerekiyordu."

Kim telsizi çalıştırmak için yaptığı ikinci hamlenin başarısız olduğunu fark etti, ama adamı konuşturmaya devam etmek zorundaydı.

"Catherine'i kaçırıp alıkoyan iki adamı öldürdün değil mi?" diye sordu, düğmeyi yeniden bırakarak.

Duncan sessizliği bozana kadar hiçbir ses işitmedi. Adam sadece bir adım uzaktaydı. "İstediğimizi almak için birbirimize ihtiyacımız vardı" dedi.

Kim ayağıyla telsize bir kere daha vurdu, ardından üzerine iyice bastı. Zamanının kalmadığını biliyordu, ama meslektaşları fırtınanın içinde çığlıklarını asla duymayacaklardı.

Geriye doğru adım attı, telsiz cızırtıyla canlandı.

Stacey'nin sesi duyuldu: "Patron, her şey yolunda mı?"

Duncan şaşkınlıkla Kim'in ayaklarından gelen sese doğru baktı.

Kim cevap vermek için gönderme düğmesini yeniden bulamayacağını biliyordu ama yanıt vermemesi ekibin geri kalanının yardıma gelmesini sağlayacaktı.

"Patron, lütfen her şeyin yolunda olduğunu teyit et" diye bağırdı Stacey.

İkinci mesaj hızlandırıcı görevi gördü ve Duncan Kim'e doğru atıldı.

Kim karanlıkta bir bıçağın parladığını gördü.

Eğilerek yakalanmaktan kurtulmaya çalıştı ama adamın sol eli boynuna temas etti.

"İşleri mahvedemeyeceksin kaltak" diye bağırdı adam. "Bunu ayarlamak için bütün hayatım boyunca bekledim."

Kim bıçağın yerini takip edemiyordu.

"Anlamıyor musun kahrolası? Bunu yapmak zorundayım."

Her kelimeyle Kim'in ensesindeki eli biraz daha sıktı ama söyledikleri Kim'de bir kıvılcım ateşledi. Adam yapmak *zorundaydı.* Henüz yapmamıştı. Tracy hala hayattaydı. Her ne cehennemdeyse, adam onu henüz öldürmemişti.

Adamın elini açıp uzaklaşmaya çalıştı ama bıçaktan korkuyordu.

Adam bir eliyle onu zapt etmeye çalışırken diğer eliyle de silahı tutuyordu.

Kim gücünü topladı, geriye doğru hamle yaparak adama sırtıyla tosladı.

Bacakları dengesini sağlamak için sağa sola sallanan Graham sırt üstü düştü. Kim döndü, bıçağı adamın elinden almak için boğuşmaya başladı. Bıçak düşer düşmez, adam iki elini birden kullanarak Kim'i yere fırlattı. Omzu bir su birikintisine çarpınca Kim'in yüzüne yağmur suyu sıçradı, yüzünü sallayarak suyu silkelemeye çalıştı.

Adam bacaklarını açarak Kim'in üzerine oturdu, otları karıştırmaya başladı. Kim'in üzerine eğildi, omuzlarının ve başının etrafında bıçağı bulmaya çalışıyordu.

Pozisyon Kim'e Ninja'ya kendi binişini hatırlatmıştı. Adam ağırlığını onun üzerine vermişti.

Çiçeklerin sapları sırtına battı.

Adamın eli o bıçağı bulursa öleceğini biliyordu.

Adamın ağırlığı bedenini hareket ettirmesini engelliyordu. Bacaklarını savurdu, tekme attı ama adamın kalçaları onu bel hizasında yere çivilemişti. Kim'in silahı yoktu, sadece ellerini kullanabiliyordu.

Adam ellerini Kim'in başının iki yanında yere koydu. Bir kolunu dengesini sağlamak için kullanırken diğer eliyle bıçağı arıyordu.

Kim'in yapabileceği tek bir şey vardı.

Başını adamın destek aldığı koluna doğru savurdu. Adamın gövdesinin tüm ağırlığı üzerine bindi.

Ciğerlerindeki hava boşalan Kim'in nefesi kesildi ama hamlesini yapmak zorundaydı.

Kollarını adamın boynuna doladı, başını aşağıya doğru çekti, yüzü Kim'in göğüs kemiğine gömüldü.

Ellerini adamın ensesinde birleştirdi, adamı âşıklar kucaklaması pozisyonunda kilitledi, çarpık bir aşıklar kucaklamasında.

Adam kurtulmak için başını çevirmeye çalıştı ama Kim onu sıkıca tuttu. Onun üstte olması yeniden oturma pozisyonu almak için hiçbir şeye tutunamayacağı anlamına geliyordu. Yüzünü kendi göğsüne doğru çekti, adamı sıkıca kavradı.

Kim'in kucaklamasından kurtulmaya çalışan adamın kalçaları sallanmaya başladı, ama adamın o bıçağı bulmasına izin veremezdi.

Adamın bedeninin kıvrılması Kim'e onun nefessiz kaldığını söylüyordu.

Kim'in istediği de tam olarak buydu. Bu onun tek şansıydı.

Aniden adamı bıraktı. Adam şaha kalktı, ağzını açtı.

Kim'in eli yana uzandı, etrafında kullanabileceği tek şeyi avuçladı.

Avuç içi çiçek saplarındaki dikenlere denk geldi.

Graham güçlükle nefes alırken ağzını sonuna kadar açmıştı. Kim otuz santimlik dikenli çiçek sapını tutan elini yukarı kaldırdı, sapı bütün gücüyle adamın boğazına tıktı.

Adam çok kısa bir süre hareketsiz kaldı, şaşkın bir halde gözlerini Kim'e dikmişti.

Elleriyle boğazını tutarak yana devrildi.

Kim adamın çiçek saplarını çekip çıkartabileceğini biliyordu, ama bu ona ihtiyacı olan bir dakikayı kazandırmıştı.

Elleriyle etrafı yokladı, sonunda el fenerinin sapını buldu.

Graham yerden kalktı, ayakta durdu. Çiçek saplarını boğazından çıkartırken boğulur gibi oluyor, sendeliyordu. Deli gibi öksürdü, ardından Kim'e döndü. Kim fenerin ışığını doğrudan adamın yüzüne tuttu, gözlerinde yeniden ölüm saçan ışıltıyla kendisine doğru iki adım atmasını izledi.

Adam bir adım daha attığında ayağı yerdeki bir şeye takıldı. Haykırarak tökezleyip düştü ve gözden kayboldu.

Kim el fenerini otlara çevirdi. Işık Tracy Frost'un kıvranan bedeni üzerinde durdu.

Kim yere çökerken Dawson önünde belirdi, nefes nefese kalmıştı.

El fenerini doğrudan ona, ardından muhabirin bedenine tuttu.

"Aman tanrım, patron, iyi misin?" dedi, Kim'in yanında diz çökerek.

Kim'in bedeni onu ayakta tutmuş olan adrenalini tüketmeye başlamıştı. Bitkinlik bedenini artık ele geçirmeye çalışıyordu.

"İyiyim Kev" dedi. "İkisinin de hala hayatta olup olmadığını kontrol et." Ölmelerini istemiyordu. Her ikisinin de mahkemeye çıktığını görmek istiyordu.

Dawson etrafa bakındı. "Neredeler?"

Kim başıyla Jack'la Vera'nın mezarlarını işaret etti, kimin hangi mezarda olduğundan artık emin değildi.

Dawson el fenerini yakarak başını tamam anlamında salladı. "Evet patron, ikisi de hala hayatta."

Yağmur yavaşlamaya başlamıştı, ama havada hala fırtına kokusu vardı. Uzaklarda bir gök gürültüsü duyuldu, ama başka bir yöne gidiyordu.

Kim canlı kurtulmuş muhabire doğru otların içinde hızla koştu.

"Hey Frost, biz de seni arıyorduk" dedi, sırılsıklam olmuş saçı Tracy'nin yüzünden okşayarak uzaklaştırırken. Kaslarını sızlatan bitkinlik, kadının yüzüne götürdüğü elini titretiyor, zonklatıyordu. Kendi bitkinliğini gölgede bırakan bir tükenmişlik içinde, kapanmak üzere olan o gözlerde gördüğü duygu onu şaşırtmadı.

Bu kadını bir hafta öncesine göre çok daha iyi tanıyordu artık.

"Ben... ya... yardım... etmek... istemiştim... zorundaydım" diye kekeledi Tracy.

Elleri ve çenesi toprakla kaplanmıştı.

Kim Tracy'nin sistemini mahveden güçsüzleştirici ilaçla nasıl savaşmış olduğunu görebiliyordu.

Kadın olduğu yerde yatabilir ve öylece bulunmayı bekleyebilirdi. Ama yapmamıştı. Kendini güvene almak yerine acı içinde tepenin zirvesine sürünmüştü.

Kim uzandı, kadının omzunu sıktı.

"Sorun yok Tracy. İyisin. Artık emin ellerdesin."

Doksan Üç

Sabah güneşi mezar taşının siyah mermerinden yansıyordu. Günün sıcaklığı nazik, güven verici bir kucaklama gibi kendisini Kim'in bedenine sarmıştı. Sıcaklık bugün daha düşük ve dingindi.

Önündeki mezar taşı iki kişinin ismini taşıyordu.

Kim'in zihninde burası ebeveynlerinin mezarıydı.

Yanında iki kâğıt parçası getirmişti.

Keith ile Erica West, Kim'in ailesi olarak tanımlamaya en yakın insanlardı ve onlarla kısa bir süre geçirmiş olsa da her gün özlüyordu.

Dün ölüm yıldönümlerinde ziyaret etmeyi ummuştu ama gelemeyişini anlayışla karşılayacaklarını biliyordu.

Çözülmesi gereken son bir düğüm kalmıştı, onu da çözmeye kendisini mecbur hissetmişti.

Woody'yi bir önceki geceki olaylarla ilgili bilgilendirdikten sonra ekip odasına inmiş, cumartesi sabahı Dawson'un çoktan orada olduğunu görmüştü.

Kayıp kişi raporları adamın masasında tepelemesine bir yığın olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kim.

"Isobel'in hala bir adı yok" diye cevap verdi Dawson, basitçe.

Ellerinde artık daha fazla bilgiyle raporların arasında güçlükle ilerlemişlerdi. Üç saat sonra aradıkları raporu bulmuşlardı.

Isobel eskiden hayat kadınlığı yapmış ama iki sene önce geçmişine çizgi çekmiş, hayatını düzeltmiş biriydi.

Hafta başında iş yerinden bir arkadaşı onun hakkında kayıp bildiriminde bulunmuştu. Adı da Mandy Hale'di.

Kim Dawson'dan Isobel'i ziyaret etmesini ve ona kendi hayatıyla ilgili bilgi vermesini istedi. Kadın olumlu ya da olumsuz, kendisiyle ilgili tüm gerçekleri bilmeyi hak ediyordu. Bu onun kimliği, onun hayatıydı. Mükemmel olmayan bir hayatı olması, hiçbir hayatı olmamasından daha iyiydi.

Catherine ile Duncan gözaltına alınmıştı. Duncan dört cinayet, bir cinayete teşebbüs ve bir adam kaçırma ile suçlanmıştı. Catherine çok sayıda suça iştirak suçlamasıyla karşı karşıyaydı. Her ikisi de her şeyin planlayıcısı olarak birbirlerini suçluyor, kendilerinin küçük yaşlardayken yardım etmeye zorlandıklarını iddia ediyordu. Şimdi bile farkında olmadan aynı mazereti sunuyor olmaları gülünçtü. Sonuç olarak, her ikisi de altmışlı yaşlarının başlarına kadar cezaevinin dışını göremeyeceklerdi, Duncan belki de hiç göremeyecekti.

Adam kurbanlarını boşaltılmış ve yıkılmayı bekleyen bir dizi bitişik nizam müstakil evin sonunda yer alan, pencereleri tahtalar çakılarak kapatılmış eski bir köşe başı mağazasında tutmuştu. Evlere zorla girmeyi bir kez başardıktan sonra içerdeki eylemlerini kimse görmemişti. Kim korkunç odanın ve adamın silah olarak kullandığı taşların fotoğraflarını görmüştü.

İçinde hayatlarının başlarında yaralanmış o iki ruha yakınlık duymaya meyleden küçük bir parça olabilirdi, ama yoktu. İkisi de başka insanların ellerinde korkunç çileler çekmiş, kendilerini korumakta çaresiz kalmışlardı. Ama Kim için sorun da buradaydı. Binlerce diğer insan da aynısını yaşamıştı. Kim yıllar içinde çok az sayıda çocukluğun mükemmel geçtiğini öğrenmişti. Çocukların

çoğu bir tür duygusal travma geçiriyordu; bu travmalar elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan meşgul bir annenin ilgi eksikliğinden başlayıp, çocukların her türlü fiziksel ve duygusal istismara uğramasına kadar varan bir aralıkta değişiyordu. Buna rağmen hepsi intikamın soğuk, keskin bıçağının kalplerini kesip almasına izin vermiyordu.

Kendi geçmişi de masal kitaplarından çıkma değildi. Akıl hastalığının, sevdiklerini kaybetmenin, istismarın ve zalimliğin tüm biçimlerini yaşamıştı; hatıraları içinde yaşatıyor olsa da, onların gücüne asla boyun eğmemişti. Bunun yerine, onları itici güç olarak kullanmıştı.

Catherine ile Duncan, Bromley'de tam olarak aynı zamanlarda bulunmasalardı neler olabilirdi diye merak etti. Jemima ile Louise'in hala hayatta olabileceklerini düşünmeden edemedi. İntikam alma beklentisi Duncan'ın psikolojik yardım almayı göz ardı etmesine mi sebep olmuştu? Öç alma ihtimali zihnini böylesine ele geçirmeseydi adam aynı şekilde mi davranırdı? Asla bilemeyeceklerdi.

Hayır, Kim'in sempatisi bu ikilinin çocuk olduğu geçmişe kadar uzanmıyordu. Sempatisini, hayatlarını kaybetmiş olan Jemima ile Louise'e ve hayatını hiçbir zaman düzene koyamama ihtimali olan Mandy'ye ayırmıştı.

Kendisini Ivor ile Larry'nin ölümleri için yas tutacak noktaya getiremezdi. Suçları korkunçtu ve Kim'in varlığının tek bir hücresi bile öldükleri için üzgün değildi. Doğruyu söylemek gerekirse Catherine'e yaptıklarından ötürü ölmeyi hak ettiklerine inanıyordu. Ama cezalarını vermenin adalet sistemi dışında birinin imtiyazında olduğuna asla inanmıyordu. Eğer herkes kendi adaletini aramaya başlarsa, artık medeniyet diye bir şey olmazdı, bunu biliyordu.

Dün eski akıl hocası, Kıdemli Baş Dedektif Dunn'dan bir cep telefonu mesajı almıştı. Adamın vakasına karışmayacağına dair verdiği sözü tutamadığı için mesajı çekinerek açmıştı.

Endişelenmesine gerek yoktu. Mesajda sadece şöyle yazıyordu: "*Aferin benim kızıma.*"

Woody vakalar çözüldüğü ve yargılanacak iki kişi olduğu için mutluydu.

Westerley değerli işini yapmaya devam edecekti ama başka bir "kurtçu kişi"yle ve daha iyi bir güvenlik şirketiyle. Stacey, Profesör Wright'ı Darren James'in orada hiç çalışmaya başlamaması gerektiği konusunda bilgilendirdikten sonra Curtis Grant Westerley'deki sözleşmesini kaybetmişti. Ayrıca Stacey, Darren James'in bir adamın bir bardan atılması olayının korkunç bir saldırıya dönüşmesinin ardından bar fedaisi pozisyonundan alındığını ortaya çıkartmıştı.

Olayın Güvenlik Endüstrisi Denetleme Kuruluna bildirilmiş ve Darren'ın lisansının iptal edilmiş olması gerekiyordu. Bunun yerine, Curtis onu pek fazla bilinmeyen Westerley'de saklayarak kendi şirketini tehlikeye atmıştı. Şimdi her ikisi de denetleme kurulunun soruşturmasıyla karşı karşıyaydı.

Kim Westerley'e bir daha asla dönemeyecek olmanın Darren James'i bir parça rahatlatacağını düşünmeden edemedi. Darp edilmiş halde yerde kıvranırken rastladığı Mandy'nin görüntüsü o andan itibaren uyanık kaldığı her dakika adama işkence etmişti. Hastanedeki saldırganlığı onu görmek için her şeyi göze almasının bir sonucuydu. Gözlerini her kapattığında gördüğü görüntünün yerine farklı bir görüntü koymak istemişti. Kim adamın işine geri dönebileceğinden kuşkuluydu. Dawson Wes-

terley arazisinde Darren'la sohbet ederlerken Isobel'in gösterdiği gelişmeden bahsettiğini ve farkında olmadan adama gidip olay çıkartması için bütün bilgileri verdiğini itiraf etmişti.

Daniel'le ilgili düşünceler Kim'in zihninden kaybolmaya başlamıştı. Aralarında söylenmemiş hala çok şey vardı ama çelişkili bir biçimde artık söyleyecek bir şey de kalmamıştı. Her ikisi de aralarındaki kıvılcımın neye dönüşebileceğini biliyordu, Kim'i kendisini tutmasına yol açan da bu düşüncenin ta kendisiydi. Yeniden karşılaşacaklardı, bundan emindi, belki o zaman Kim bütün olurdu ya da belki de Daniel'in hayatında başka birisi olurdu. Ama seçeneği yoktu, bu da pişmanlık duymayacağı anlamına geliyordu.

Her zaman yaptığı şeyi yapacağını biliyordu. Masasına konulan bir sonraki vakaya azimle girişecekti.

Elindeki kâğıtların ilkine tekrar göz gezdirdi. Bu, kayıp dokuz yaşındaki iki kız vakasındaki başarısı için almış olduğu takdirnameydi.

Yere oturdu, çerçeveyi mezara dayadı.

"Bu sizin için" dedi gözyaşları sesini boğuklaştırırken. Onların bakımında geçirdiği süre olmasaydı Kim şu an dönüştüğü kişi olamayacağını biliyordu. Çocukluğundaki o kısa ara yeterli olmuştu. O üç yıl Kim'e nasıl birisi olmak istediğini göstermişti. Koruyucu ebeveynleri onu hayata hazırlamışlardı.

Ona bir ailenin parçası olmanın ve koşulsuz sevilmenin nasıl bir şey olduğunu göstermişlerdi. Kim de karşılığında onları sevmişti.

Bütün madalyaları her zaman onlar alacaktı.

Cebinden ikinci kâğıt parçasını çıkarttı. O son ve uğursuz gün Erica'nın onun çantasına koymuş olduğu kâğıdı.

Başka insanlar için bu kağıt Dudley Hayvanat bahçesine yapılacak okul gezisine katılması için sadece bir izin kâğıdı olabilirdi ama Kim için çok daha fazlasıydı.

Daktiloyla yazılmış eskimiş sayfayı açtı, sayfa ortasından kesik çizgiyle ikiye ayrılmıştı.

Üst yarısında geziyle ilgili bilgiler vardı: tarih, gün, paketlenmiş öğle yemeği olarak ne getirileceği. İkinci paragrafta "mesuliyetlerindeki çocuğun" katılımı talep ediliyordu.

Ama Kim'in gözleri sayfada aşağıya inmeye devam edince bakışları bulanmaya başladı. Önemli değildi çünkü West'lerin "mesuliyetlerindeki çocuk" ifadesini karalayıp "kızları" kelimesini ekledikleri kısım Kim'in zihnine en güzel şekilde kazınmıştı.

Elinde kalan tek şey olan kâğıdı sıkı sıkıya tutarken bir an gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Birkaç derin nefes aldı, gözyaşlarını dindirmek için mücadele etti.

Mezar taşının tepesine hafifçe dokundu.

Yere doğru "sizi seviyorum ve özlüyorum" diye yavaşça fısıldadı.

Gözyaşlarının arasından zar zor bir gülümseme çıktı. Bugünden sonra sadece paylaştıkları sevgiyi ve güzel zamanları hatırlayacaktı.

Bunu fazlasıyla hak ediyorlardı.

Motoruna doğru yürürken derin bir iç geçirdi. Yapılması gereken sadece tek bir şey kalmıştı.

Telefonunu çıkarttı, kişiler listesini aşağı doğru kaydırdı.

Arama tuşuna bastı, ikinci çalışta bir ses cevap verdi.

"Hey Frost, benim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Merhaba dedektif, nasılsı..."

"Yanlış hatırlamıyorsam bana Stone diyordun Frost."

Kim hattın diğer ucunda hafif bir kıkırdama duydu.

"Dürüst olmak gerekirse tuhaf bir haftaydı. Kendimi farklı hissediyorum biliyor musun?"

"Evet, ölümün kenarından dönülen deneyimler böyle hissettirir. Ama çabucak kendine dönersin."

"Gerçekten mi?"

"I-ıh, tam olarak değil. Bu gibi boktan durumlar bizi biraz değiştirir. Senin durumunda, umarım bu iyiye doğru bir değişim olur ama kim bil..."

"Hey, buna gerek yok" dedi Tracy, sesinde bir neşeyle.

Kim kadının telefondan uzaklaşıp bir şeyler mırıldandığını duydu.

"Anlamadım?"

"Bir şey yok, günün yedinci fincan çayı için anneme teşekkür ediyordum sadece. Anlaşılan bu beni çok daha iyi yapacakmış."

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordu Kim.

"Pek değil. Tam olarak kâbus değiller, ama sadece olayların karmakarışık tekrarları."

Kim anlıyordu. "Bunlar geçecek" dedi.

Tracy'nin içinde sırlar dışında hiçbir şey olmayan soğuk, boş evini düşündü. Yaşam ve sevinç, aile ve arkadaşlar adına hiçbir şey yoktu.

"Seni arıyorduk, biliyorsun değil mi? Seni bulmaya kararlıydık" dedi.

"Biliyorum" diye fısıldadı Tracy ve Kim o tek kelimede kadının boğazına düğümlenen duyguyu tüm yoğunluğuyla duyabildi.

Boğazını temizledi. "Peki, benim başrolde olduğum senin şu gazete yazısı ne zaman çıkıyor?" diye sordu.

"Ha, Stone, ne yazısı? O kadar önemli birisi olduğunu düşünmeyi gerçekten bırakmak zorundasın, biliyorsun değil mi?"

Kim dudaklarından kaçan kıkırdamaya engel olamadı. Ama sıra telefon görüşmesinin gerçek amacına gelmişti.

"Pekâlâ dinle Frost ve iyi dinle çünkü bunu bir daha asla tekrar etmeyeceğim. *Geçmişi geçmişte bırak.* O tepeyi tırmanmaya karar verdiğin an, şimdi olduğun kişiyi tanımlıyor. Bunu asla unutma, çünkü ben unutmayacağım."

Hat bir saniye sessiz kaldı, sonra Tracy konuştu.

"Hey Stone, bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Kim kahkaha attı. "Fazla zorlama Frost. Çok geçmeden yeniden kafalarımızı çarpıştırmaya başlayacağımıza eminim."

Telefonu kapatırken Tracy Frost arka planda hala kıkırdıyordu. Kadının iyileşeceğini biliyordu. Kadın bir savaşçıydı, kendini toparlayacaktı.

Kahretsin, Kim gülümseyerek kabul etti. Görünüşe göre her şeye rağmen birbirlerine benziyorlardı.

Angela'dan Mektup

Öncelikle, *Ölümü Oynamak* kitabımı okumayı tercih ettiğiniz için çok teşekkürler. Umarım Kim'in dördüncü macerası hoşunuza gitmiştir ve siz de benim gibi hissediyorsunuzdur. En sıcak karakter olmasa da Kim adaleti sağlamak için tutku, azim ve gerçek bir açlık sergiliyor.

Eğer beğendiyseniz kitapla ilgili bir yorum yazmanız beni çok memnun edecektir. Ne düşündüğünüzü duymak isterim; ayrıca başka okuyucuların da kitaplarımdan birini keşfetmesine yardımcı olabilirsiniz. Ya da bu kitabı arkadaşlarınıza ve ailenize tavsiye edebilirsiniz...

Her hikâye benzersiz bir yolculuktur, bu hikâye de buna bir istisna değil. Bazılarına başlarken aklınızda belli bir fikir vardır ve ortaya çıkan ürün başlangıçtaki fikre oldukça yakındır, yazar ile hikâye arasındaki ilişki uyumludur. Diğer zamanlarda ise bu ilişki uyuşmazlıklarla doludur, hikâyenin yazarın amaçladığından farklı bir yolu seçmesi gerekir. *Ölümü Oynamak* olması gereken şeklini almadan önce pek çok değişim geçirdi.

Kim Stone ile bana bir sonraki hikâyemizde eşlik edeceğinizi umuyorum, yolumuz nereye yönelirse yönelsin.

O zaman sizden haber bekliyorum, Facebook'tan, Goodreads sayfamdan, Twitter ya da kişisel web sitem üzerinden bana ulaşın. Ve en son kitaplarımdan haberdar ol-

mak isterseniz[1] web sitemdeki şu linkte e-postanızı haber verilecekler listesinde kaydedebilirsiniz:

www.angelamarsons-books. com/email

Desteğiniz için çok teşekkür ederim. Benim için muazzam değerli.

Angela Marsons

www.angelamarsons-books.com
(facebook) angelamarsonsauthor
(twitter) @WriteAngie

1 -*ed.n.* Bu kitapla birlikte, soğuk görüntüsünün altında fırtınalar esen dedektif Kim'in hikayelerinin ilk dördünü yayınlamış olduk. Desteğiniz için teşekkür ederiz. Beşinci ve altıncısını da çevirmekteyiz. Yayınevimizin facebook sayfasından yayınlanmalarını öğrenebilirsiniz.

Teşekkürler

Her kitap farklı ve bağımsız bir yolculuktur. Yazma süreci boyunca sürekli olarak bir şeyler öğrenirim, bu kitapta da durum farklı değildi.

Kitapta Kim'in bir katilin zihnini keşfetmesini istedim; bu katilin kurbanlarını esir tutarken sergilediği eylemler, onlardan nasıl kurtulacağını seçmesi kadar önemliydi.

Her zamanki gibi, partnerim Julie'nin gösterdiği sabrın ve sağladığı katkının hakkını teslim etmek zorundayım. Bana inanmakta ve beni cesaretlendirmekte asla tereddüt etmedi, "toplantı yapmamız gerek" diye çaresizce feryat ettiğimi duyduğunda her şeyi bir kenara bırakma konusundaki istekliliğini de hiç yitirmedi. Bir keresinde bana "sürece güvenmemi" söylemişti, bu artık zor zamanlar boyunca tekrarladığım kutsal sözlerim haline geldi. Kendisi farkında olmasa da, onsuz bu kitaplar ortaya çıkmazdı.

Her zamanki gibi, Bookouture ekibine, Kim Stone'a ve onun hikâyelerine ilgi göstermeye devam ettikleri için teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de, kitaplar en mükemmel hallerini alana kadar durmayacak olan olağanüstü Keshini Naidoo'ya.

Özel bir teşekkür de Kim Stone'un hikâyelerinin yayın haklarını yabancı ülkelerde satmaya devam eden ve bu-

güne kadar on dört memleketi fethetmiş olan inanılmaz acımasız ve azimli Lorella Belli'ye.

Genişlemekte olan Bookouture yazar ailesine teşekkür etmeliyim. Her biri benzersiz ve yetenekli. Birbirlerine gösterdikleri ilgi samimi; bu ilgi dostluk, tavsiye ve destek içeren bir ortam yaratıyor. Caroline Mitchell tanıdığım kendini işine en fazla adamış ve çalışkan yazarlardan birisi, ona arkadaşım diye hitap etmekten gurur duyuyorum. Renita D'Silva hoş ve etkileyici düz yazısıyla beni sarmalamaya devam ediyor.

Beni bu yolculukta cesaretlendiren ve destekleyen kız kardeşim Lyn, kocası Clive ve müthiş yeğenlerim Matthew ile Christopher'a içten teşekkürler.

Kim Stone'u tanımak ve hikâyelerini takip etmek için vakitlerini ayıran tüm blog yazarlarına ve eleştirmenlere sonsuz minnet duyuyorum. Bu harika insanlar sadece görevlerini yerine getirmek için değil, aynı zamanda tutkularının peşinden gittikleri için seslerini duyuruyor ve fikirlerini cömertçe paylaşıyorlar. Bu camiaya, hem şahsıma hem de kitaplarıma verdikleri destek yüzünden ne kadar teşekkür etsem azdır. İçlerinden bir iki tanesi kitaplarımda da boy gösterdiler (onlar kendilerini biliyorlar.) Hepsi sosyal medya forumlarını vakit geçirilecek samimi ve dostane yerler haline getirdiler. Hepinize çok teşekkürler.

Bütün okurlarıma kocaman teşekkürler, özellikle de yoğun zamanlarından vakit ayırarak beni internet sayfamda, Facebook sayfamda, Goodreads veya Twitter'da ziyaret edenlere, ayrıca Bull and Bladder'in yemeklerinin güzel olduğunu da artık biliyorum!

Son olarak da yerel kütüphanemizdeki sevimli hanımefendilere de son derece samimi bir teşekkür. Özellikle

de Stourbridge Kütüphanesinden Rachel Hamar ile Heath Kütüphanesinden Shazziah Rock'a. Sevimli okuyucuları ziyaret ederek onlarla sohbet etmek hoşuma giden bir ödül oluyor.